

ДРЕЙК ВАТО КОСМИЧЕСКИ ЗАЛОГ

chitanka.info

1

Барът вонеше. Стените излъчваха дихание, пропито с мирис на пот, фалшив алкохол и плесен. Осветлението мъждукаше. Навън нещо плискаше. Дъжд, може би. По-скоро — не. Столовете скърцаха в очакване. Жадни погледи шареха из помещението. Цигари догаряха в пепелници, а чаши глухо тропваха празни върху тезгяха, замествани от бутилки.

Тази вечер масите бяха разчистени. На тяхно място беше ограден неголям квадрат. Захабени въжета опасваха опорните греди. Беше петък. Бойна вечер. Пиячите и останалата утаечна сган седяха скупчени около тепиха. Очите им излъчваха блясък, в който се четеше кръвожадност. Гърла клокочиха със сподавени викове и подмятания.

Прецених внимателно противника си. Беше едър и широкоплещест. Внимателен и пресметлив. Възраст — неопределима. Потта от челото му се стичаше в яркочервената лента, сложена на главата му. Краката и ръцете му бяха кибернетични. Очите — също. Бях го фраснал в зъбите. Метални. Тоя беше цял киборг. Гаден и самоуверен. Анализирах себе си. Видими белези на умора — засега не. Наранявания — устната ми беше цепната, вероятна бъдеща синина в ребрата. Случайни пропуски. Дишах тежко. Трябваше да играя хитро.

Той замагна. Проследих траекторията на удара. Извъртане. Контрирах с ритник. Блок. Слаба болка. Сkochих с другия крак и го изригах отново. Главата му се извъртя, но само толкова. По рекстразите. И главата му е тенеке. Той атакува със серия и ми изкара въздуха. Ъперкът. Болка, по-силна. Озовах се до въжетата.

Там играта приключи.

Оттласнах се, преди да се е устремил към мен и направих ключ. Завъртях се и го бутнах към очертанята на ринга. Той се обърна и се засили. Това чаках. Хвърлих се напред и го съборих със саблен удар. Той падна. Аз се изправих светкавично. Ритнах го. Пет пъти. Противникът ми се замая. Уверих се, че е хрисим с два падащи лакътя. Почти не шаваше. Още малко.

Вдигнах замаяния идиот и го бутнах в гредата. Изправих го с лице към ринга. Отдръпнах се в другия край. Засилка. Скок. Две пети право в тъмните му метални зъби.

Звукът отекна из шумния бар. Груб, чупещ шум. Той не мръдна повече.

Тълпата ревна одобрително. Разни предмети и кредити смениха притежателя си. Бяха оскъдни размени.

Приключих с четвъртия опонент. Време беше за наградата. Прекосих бара и се облегнах на плота. Погледнах очаквателно съдържателя. Той ме изгледа равнодушно и рече:

— Честито, Текс. Ето тазседмичния приз. — Ръката му бръкна в средна по размер кутия на лавицата отзад и извади три патрона. Заводски. Не самоделки.

Взех си заслуженото, без да кажа дума. Излязох ей така. Бях потен и гол до кръста, минаваше полунощ, но по тези места отдавна не захладняваше.

Порутени сгради опасваха хоризонта. Тъмните улици между тях поглъщаха нощната светлина. Мрак цареше. Уличните лампи безсилно се бореха срещу него. Под краката ми глухо ръмжаха разни твари от дълбините на канализацията. Потенциално острие дебнеше зад ъгъла. Живеех две пресечки по-нататък.

Блокът беше вакантен. Почти. Освен моя милост, убежище тук споделяха още трима нещастници. Бяха петима, но двама вече не се нуждаят от жилище. Фасадата беше полуразрушена. Липсваха секции от втория етаж. Входна врата нямаше, но поради някаква причина покривът беше покрит с бодлива тел.

Изкачих стълбите до третия етаж. Сградата беше малка, с капацитет около десетина апартамента. Нямаше обаче кой да дойде в тази част на града. Отключих своята врата. Напънах заялия механизъм и влязох у дома. Не беше нещо особено. Празна кухня. Спартанска спалня. Тоалетна без течаща вода. Стандартът на тази планета за средностатистическия оцеляващ. Всъщност дори вървеше към лукс.

Влязох в спалнята. Наричах я така заради матрака на пода. Вътре имаше още малко бюро, стол, кош за отпадъци и гардероб с катинар. Набрах комбинацията на гардероба и го отворих. Сложих трите патрона в едно отделение и заключих. Беше тъмно, но бях свикнал без осветление. Заключих входната врата. Подпрях я с един стар лежан.

Събух си панталона и обувките. Отворих прозореца на спалнята. Насладих се за миг на отровния градски смог. Отпразнувах победата си тази вечер с две глътки пречистена вода от шишето. Легнах на матрака и се отпуснах.

Заспах.

По някое време по входната врата се заблъска.

2

Отворих очи. Изправих се безшумно, избягвайки прозореца. Не се страхувах от снайперист. Просто стар навик. Погледнах вратата. Непознатият отново потропа този път по-тихо. Кибернетичната оптика на дясното ми око сканира в рентгеновия спектър коридора отвъд. Сам човек. Изглеждаше невъоръжен. Необичайно.

Застанах зад вратата. Отне ми дващестина секунди да преместя лежана с минимална шумотевица. Потропа се отново, още по-тихо. Поех дълбоко дъх. Отключих с едно движение, рязко отворих и дръпнах човека вътре, събаряйки го. Затворих, заключих и се обърнах светкавично. Върху износения и мърляв килим лежеше дребен, плешив и очилат мъж. Носеше костюм. Откъде, по рекстразите, го беше намерил? Макар вехт и омачкан, сигурно струваше колкото цяла пушка.

Новодошлият недоволно замърмори на пода. Опита да се надигне. Понечих да му попреча, но в ръцете му внезапно се появи малокалибрен, добре поддържан пистолет. Това реши въпроса как се е довял тук посред нощ. Човек не излиза по тъмно в Каналджийския сектор без застраховка.

— Хайде да не започваме с грубости — порицателно каза неочакваният посетител, сочейки ме с дулото. Аз кротнах. Привидно.

Той тръгна да се изправя. В момента, в който се подпря с дланта си, извърна леко поглед. Аматаюр. С плавно и бързо движение аз го плеснах по ръката с пистолета. Оръжието смени притежателя си. Той само ме изгледа равнодушно и отстъпи крачка назад. Устните му промълвиха тихо:

— Ще ме убиеш ли?

— Не знам — отговорих. — Първо искам да знам защо насочи патлак към мен.

— Това беше самозащита.

— Моето също. Не съм свикнал да ме будят в тъмна доба.

— Тук съм, за да поговорим.

— Окей, да приемем намерението ти за чиста монета. — Посочих му един стол до масата в кухнята. — Дръпни го насам и седни.

Той се подчини и напрегнато седна на ръба на очукания стол. Запаших една лоена свещ. Сложих я на ниския шкаф-маса и се отпуснах върху лежана. Така настанени, облегнах ръката с пистолета на облегалката, но го оставих насочен към очилатия непознат. Помълчахме малко. Гледах го преценяващо и той ми отвърна със същото. Най-после попита:

— Вие ли сте Текс Кърк?

— Зависи кой пита — отвърнах му.

— Името ми е Вал Симънс. Дойдох тук, защото ви нямаше в кантората ви.

— Очевидно. Обикновено се старая да не изпускам съня си за красотата.

— Престанете! — подразнено каза Симънс. Ръцете му машинално оправиха вратовръзката на костюма. — Въпросът е спешен. Искам да ви наема.

— Да ме наемете спешно? Мен? Съжалявам, бунтовническият екип за борба с окупационните сили е в съседната сграда — отвърнах кисело.

Симънс въздъхна нетърпеливо. Тонът му стана рязък и делови:

— Вижте какво, нямам много време за губене. Разполагаме с изключително кратък срок за действие и точно вие сте този, който ми трябва.

— За какво? — изгледах Симънс със съмнение.

— Трябва да намерите една открадната вещ.

— Колко предлагате? — винаги първият ми делови въпрос. Ако не дават, аз не се бяхтя. Ако дават, бяхтя се минимално.

Усмивка пробягна по лицето на Симънс.

— Две хиляди кредита плюс пропуск за Черния пазар.

Ако бях някоя пискаща стеличка, тук беше моментът, в който пистолетът тупва на пода, последван от ченето ми. Вместо това, реакцията ми се сведе до затягане на хватката около дръжката на оръжието. Ако дават много, готов съм да се побъхтя.

— Колко е авансът? — процедих през зъби.

— Половината.

— Ей така?

— Да — отговори Симънс със сериозно изражение.

Някакво гадно чувство от дълбините на мозъка ми се обади. Трябваше да откажа задачата. Имаше нещо, което нямаше да ми се понрави. Толкова пари, плюс достъп до място, където да ги харчиш, не се дават за обикновена мокра поръчка. Нито за ескорт. Или детективски услуги. Още по-малко пък за кражба.

Дори окупационните сили не даваха толкова големи награди за главите на бунтовниците.

Кракът ми леко изпука. Болка преряза гърба ми. Стареех. По-бързо отколкото исках. Парите ми трябваха. Това щеше да бъде най-голямата поръчка, която поемам след окупацията. С нея поне можех да пукна от преливане, а не от артрит.

Взех решение.

— За какво съм ви необходим? — рекох бавно, гледайки Симънс в очите.

Той доволно се облегна на стола си. Ръката му бръкна в джоба и извади малка кърпичка, с която се зае да бърше очилата си.

— Чували ли сте Легендата за последния ординарец, стелар Кърк?

— Да — намръщих се леко.

— Добре — каза Симънс. — Какво точно знаете за нея?

— Разни неща — отговорих уклончиво. — По принцип не съм почитател на измишльотините. Знам само ядрото на преданието.

Симънс замислено кимна. Спря да чисти очилата си и отново ги намести на малкия си клюнест нос. От другия си джоб извади втори чифт оптика и се зае да бърше и нея. Ама че тип. Кой може да си позволи да ходи с два чифта очила?

— Приемаме, че знаете важните части от легендата. Това има пряко отношение към деликатната ситуация, в която се намирам. Сега да пристъпим към причината, поради която се нуждаем от уменията ви, стелар Кърк. Познавате ли Червената банда?

— Че как не — изсумтях. — Те тероризират половината от Каналджийския сектор, правейки се на местните шерифи. Спечквал съм се два-три пъти с тях, но нищо сериозно.

Симънс леко се приведе.

— Те разполагат с откраднатия обект, който вие трябва да върнете.

— И какъв точно е този обект?

— Компютър.

Аз се ухилих.

— Червената банда с компютър? Сигурно вече е продаден.

— Точно обратното — продължи спокойно Симънс. — Те са били наети да го вземат. Сега трябва да го предадат на поръчителя си.

— Защо вече не са го предали?

— Има и други, които търсят компютъра.

Това привлече вниманието ми.

— Кой още?

Симънс направи пауза.

— Това е уловката — отговори той след малко. — Местният гарнизон също търси компютъра.

— Имаш предвид окупаторите?! — изскърцах със зъби. — По рекстразите! Какво се очаква от мен да направя?

— Искам да вземете компютъра от Червената банда — рече Симънс. — Трябва да стане колкото се може по-скоро. Може би вече е твърде късно. Но ако побързате, би трябвало да го намерите.

Изгледах Симънс продължително.

— Да се изправя срещу Червените и да открадна компютър, търсен от окупаторите? — изсмях се горчиво. — Ако не бяха тия две хиляди кредита и пропускът за Черния пазар, нямаше и в съня си да помисля подобно нещо. Вече обаче приех. Смятай го за свършено. Знаеш ли къде е компютърът?

— Знам само, че е в ръцете на Червената банда.

Аз изсъсках кисело:

— В такъв случай, разговорът ни приключи.

Изправих се, Симънс също. Попитах го:

— Кога ще ми дадеш аванса?

— Утре в кантората ви.

Кимнах.

— Как ще поддържахме връзка?

— Имам начини — отвърна Симънс многозначително.

Намръщих се. Разглобих пълнителя на пистолета и извадих патроните му. Новички. Хубави патрони, но не ставаха за моята ютия.

Няма значение, пак ще падне сухо. Отброих половината и ги връчих на Симънс, заедно с разглобения пистолет и пълнител. Той недоволно ме изгледа.

— Защо ми взехте патроните?

— Обезщетение за късното посещение. И задето насочи патлака в грешната посока.

Симънс примирено взе оръжието и го сглоби. Внимавах да не го тикне пак пред мутрата ми и набързо го изпъдих от апартамента. Заключих, подпрях вратата с лежана и духнах свещта. Легнах на матрака и вперих поглед в тавана. Подир минута заспах отново.

Сънувах един свят, лишен от страдание и мъка.

3

Зеленикаво, мъгливо сияние озари стените. Подир минути пламтящ ореол се прокрадна на хоризонта, сякаш погнусен от порутения пейзаж. Утрото настъпи.

Станах с кисела физиономия от матрака. Нищо ново. Поредният ден за живеене. Ако на това му се вика живот.

Бърза гимнастика. Лицеви опори, коремни преси, вместо лост — касата на вратата. След това се качих на покрива на блока. Отправих взор към безкрайното опустошение. Гъсти, гибелни облаци дим от Индустиалния сектор. Помръкнал блясък и бивше величие от Северния сектор. Отломки и колиби на юг при Лагера. Шизофренични цветове, искряща зеленикавосиня, лигава патина и нейде мутирала обитатели в Западните планини, познати някога като Сардоновите планини. Гледах. Мълчах. Затворих очи. Не мислех. Отворих отново очи. За пореден път нищо. Проклинах тихо и слязох обратно долу.

В кухнята проверих сандъка с провизии. Три картофа, смляно смесено нишесте и малко масло от джагръф. Адекватен калориен прием, без твърде голямо разхищение. Смесих нишестето с маслото и добавих малко замърсена вода. Седнах на изкорубената маса и изядох закуската си. С пешкира в ъгъла забърсах остатъците от маслото, да не гранясват и бутнах посудата обратно в сандъка. Отворих шкафа под ръждясалия умивалник и извадих леген с вода, заедно със стара прокъсана кърпа. Поставих легена на разчистената маса и взех да се мия. Сапун не бях виждал от години, но не исках да се мърлям повече отколкото трябва. Търках усърдно в продължение на петнайсетина минути. Почувствах леко освежаване. Водата обаче беше за смяна.

Прибрах легена и се отпуснах на матрака в спалнята, докато изсъхна. Мислех за парите на Вал Симънс и задачата, която щях да изпълня за тях. С Червената банда имах опит. Но никога преди не се бях спреквал с окупаторите. Тоест, никога целенасочено. Станах и отключих гардероба. Време беше да излизам. Извадих някога здравите, но все още доста устойчиви поликарбонери панталони; ботушите,

единствената оцеляла част от старата ми военна униформа; микрофибралната риза, която действа и като последна преграда срещу неприятелските нараняващи пособия; дългият до глезените ретро шлифер в убито кафяво, подплатен с бронирани плочи; и финалния щрих за репутацията на моя външен вид — широката автентична федора, два тона по-светла от шлифера — моят талисман, без който излизам само до бара. Накрая окачих колана с персоналното ми оръжие — револвер NOAE „Каракуда“, калибър .50, десетзаряден.

Готов бях за поредния ден. Ден за оцеляване.

Заклучих и излязох. Долу пред блока се огледах, преди да си подам физиономията навън. Навик. Поех по пустите, вонящи улици. Наоколо унилите скелети на постройките ми се зъбеха. Липсата на живот беше измамна в Каналджийския сектор. Той бъкаше от него. Но обитателите му обичаха да дебнат жертвите си. Сканирах с кибер окото си пресечките. Малко по-нататък два джагръфа се спотайваха в развалините. Отдолу, в канализацията, огромен онозавър дремеше в шахтите. Свих по улицата. Живеех в покрайнините и бях единствен от местните, който излиза толкова рано. Останалите предпочитаха да изчакат пладне, за да са сигурни, че хищната фауна се е върнала по своите тъмни леговища, преди отново да се появи на следващата нощ. След още известно вървене попаднах на двама от Червената банда — шляеха се безцелно, търсейки боклуци в една задънена пресечка. Клатеха се и говореха високо. Пияни. Или друсани. Все тая. Червените им якета, символ на тяхното членство, се говореше, че се топят в кръв, докато получат дълбоко алено ръждивия си цвят. Всякаква кръв. Дори моята, ако оплесках нещата идните дни.

Постепенно улиците станаха по-утъпкани, а сградите изглеждаха обитаеми. Появиха се случайни нещастници, всеки забързан към своето ежедневие, мислещ за своето оцеляване. Минувачите бяха предимно хора. Рядко обаче можеха и да се срещнат другорасови пришълци — вориони, дразаври, найти и още шепа извънводни. Колонията, подобно на повечето Гранични светове отпреди окупацията, представляваше слабо омесен калейдоскоп от хомо сапиенси и други представители на разумния живот. Аз вървах с равномерна крачка. Внимателно следях изпод периферията на шапката си преминаващите. Опит за грабеж нямаше да е прецедент. Нямаше да е с оръжие, обаче. Патроните бяха станали твърде редки и скъпи. Да ме

застрелят, означава да ме застрелят с пари — което не е невъзможно. Но засега не съм ядосвал големите играчи, които могат да си го позволят. В джоба си бях взел патроните на Симънс и няколко други неща, с които смятах да направя размяна.

Най-накрая достигнах мястото в града, където разрухата отстъпваше и на нейно място се появяваше опит за възстановяване — Центъра. Сборният пункт на целия град и едно от малкото места, където думата „цивилизация“ можеше да бъде употребявана без насмешка. Центърът беше поле за действие на всякакви организации и индивиди, през Търговския съюз, Църквата на върховния стоицизъм и Обединените строители до Арсенала на демокрацията, Ордена на първата вяра, Дипломатическия корпус и много други. Пълен контрол над Центъра имаха Черните орли. Неформално те бяха просто изнудвачи с картечници. Официално представляваха „реда и закона“ на Центъра и на всички сектори, освен на Северния. Скапани шизофреници. Може и да спасяваха случайния заблуден идиот от лапите на онозавъра или Червената банда само за да го одрусат на следващия ден. Те бяха толкова полицаи, колкото поредните мародери.

Центърът беше дом и на Базара. На Базара човек може да си вземе повечето неща, необходими за ежедневно оцеляване: съмнителна храна, замърсена вода, неприлично скъпи нискокачествени лекарства, зле сглобени хладни оръжия и, ако е голям късметлия — почти напълно счупено огнестрелно оръжие. Дрехи и други пособия от не първа необходимост също бяха достъпни в същото превъзходно състояние.

За наистина добрите — тоест прилични — предмети и стоки, е необходим достъп до Черния пазар. На Базара са предимно на натурална размяна. Черният пазар приема само кредити. Но не е достатъчно да имаш само тях; нужен е специален пропуск, за да получиш разрешение за търгуване там. А такъв пропуск може да вземеш само ако имаш много дебели връзки с правилните хора. Аз преди имах. Но сега не. А само оттам мога да си набавя определени... средства. Кредити също винаги не достигаха. Това, което правеше поръчката на Симънс толкова изкусителна, беше двойното предложение. С две хиляди кредита човек можеше да си купи много неща. Ако оцелееше.

Обикалях Базара и търсех къде мога да пласирам патроните на Симънс. Бяха твърде хубави — качеството им ме учуди, като ги разгледах на светлина. За Симънс явно бяха дребна работа. Почти не мрънка, когато му ги прибрах. Трябваше да внимавам с тази поръчка. Твърде често се забърквах в неприятности. След едночасово обикаляне успях да взема кредити срещу част от патроните. Останалите ги обърнах в две шишета качествен алкохол, които намерих на сергията на един глух вресльо. Дребните неща замених срещу провизии за два дена.

Центърът беше голяма зона. От край до край, за да я прекосиш, ти трябваша поне два часа. Започнах досадния преход. Наоколо беше глъчка и хаос. Поне можех да намаля бдителността. Тук грабеж нямаше да се случи. Но кражбата не беше изключена.

Сред океана от здания изплува позната барикада. Охранени, здрави момчета, с накичени по тях хладни и други оръжия, пазеха входа. Сградата представляваше висока кула, опасана с бодлива тел, прожектори и решетки. Беше една от базите на Ескадрилата. Ескадрилата бяха чисти наемници. Чисти в смисъл на „наистина го правим само за пари, за политика не ни пука“. Тези момчета бяха толкова незаинтересовани от друго, освен кредитите, че дори се биеха помежду си, ако им дадеш пари за това. Едно беше ясно: тяхната лоялност можеш да си сигурен, че ще я имаш вечно, стига кредитите да ги има. Несигурното бе, че някой може да даде повече от теб. И тогава край. Нищо лично, просто бизнес.

Кантората ми беше отсреща. Масивно, многоетажно чудовище от бетон и желязо. Външно беше неприветливо, но вътре беше изненадващо уютно. Доста запазено също. Сградата се охраняваше от Ескадрилата, защото наемателите ѝ — в това число и аз — колективно плащаха за защита. Идентични здравеняци седяха отпред. Аз минах покрай тях, кимвайки за поздрав. Наемателите тук бяха предимно умерено успели търговци или контрабандисти, но имаше още едно старо куче, което си вадеше хляба с проблеми. Като мен. Понякога дори препращах към него, ако ме мързеше за някоя поръчка. За благодарност получавах информация тук-там, защото оня беше приятел на някакъв връзка.

Качих се на последния етаж. По сумрачния коридор редове с врати се влачеха от двете страни. Моята като страж киснеше в дъното.

На табелката ѝ се мъдреше „Текс Кърк, детективски и други услуги“, написано ръчно. Избрах надписа, защото звучеше по-моралистично от „Текс Кърк, крада, убивам, слухтя и шпионирам за пари“. Поне заблуждавах съвестта си.

Ключалката щракна и се отвори без никакво запъване, въпреки че бе на поне три века. Кантората беше най-малкото помещение в сградата. Но това, което липсваше като количество, присъстваше като качество. Старовремско бюро, широко и стабилно. Метални шкафове с папки и джаджи. Умивалник с течаща вода — в повечето случаи. Лежан — стар, но гордо държащ се. Дори античен компютърен терминал, както и електричество, което да го захранва. Дясната част на стаята беше отделена с изпокъсан параван. Зад него се намираше моята светая светих — там, където планирах, съхранявах скъпоценности и спях, ако се наложеше. Отляво имаше второ малко бюро, където се намираше компютърът. Държах го с покривало, да не го зърне някой мераклия за притежател. Тук имах всичко. Храна, вода, оръжия, охраняван подслон. Но не живеех. Защото тук можех да бъда намерен. А никой не знаеше за убежището ми в Каналджийския сектор.

Но ето че Симънс ме намери. Нямах представа как. Имаше вероятност да ме е открил случайно. Бързо отхвърлих идеята. Той знаеше точно за какво е дошъл и при кого. Колкото повече разсъждавах за Симънс, толкова повече го смятах за опасен човек, с когото тъй лекомислено бях преговарял. По рекстразите. Бях сънен, изненадан и примамен с прекалено добро заплащане. Вчера просто трябваше да изчезна през прозореца и да не се връщам там повторно. Но ето ме сега в офиса ми, в очакване на аванс и подготвящ се за задача, заради която можех да се простя с дебелимата си глава.

Седнах на бюрото. Столът беше широк и удобен, досущ като самото бюро. Вдигнах си краката и се облегнах назад в класическа поза. Не пуших, но взех една очукана лула, която обичах да смуча, когато съм нервен или замислен. Погледът ми блуждаеше между вратата и навъсеното от смог небе отвъд прозореца.

Зачаках Симънс да се появи.

4

Симънс така и не се появи.

Стана ми ясно, че няма да дойде. Проклятие. Отново ми вързаха тенекия. Единственото, което получих от цялата работа, бяха няколко лъскави патрона и болки в краката от седене в тази глупава наперена поза.

Тъкмо си свалих краката от бюрото, когато някой почука на вратата. Аз се изправих и фиксирах кибер-окото си в рентгенов режим. Посетителят имаше различен профил от този на Симънс. Изсумтях разочаровано и отидох да отворя вратата.

На прага стоеше уморен вестonosец от Търговския съюз. Униформата му беше захабена и не особено пасваща. В ръцете си държеше тежък пакет.

— Доставка за Текс Кърк — равнодушно оповести той.

— Каква и от кого? — попитах аз раздражено.

— Кутия с инструменти. Не ми казаха изпращач. Дължите пет кредита.

Аз платих доставката и отпратих вестonosеца. Взех тежкия и обемист пакет и го поставих на бюрото. Вътре наистина имаше кутия с инструменти. Не особено ценни, но не се срещаха често. Учуден, аз се разрових из съдържанието. С кибер-окото открийх, че кутията има двойно дъно. Отворих го и нещо тежко падна на бюрото. Беше дебела плочка кредити, увита с хартия.

Магнах хартията и проверих кредитите. Хиляда. Хм... Защо Симънс рискуваше такава огромна сума с куриерска доставка? Ако не беше скрил кредитите в тайник, куриерът отдавна щеше да ги е задигнал. Погледнах хартията. Беше проста, окъсана и стара, каквато понякога се намираще из развалините, ако се занимаваш с недоходоносната професия на преровител. Имаше написано съобщение:

Авансът. Намерете компютъра възможно най-бързо.
Бъдете бдителен.

„Бъдете бдителен“? Не помня нито един клиент, който да ми е казал подобно нещо. Беше написано с въгленов молив, от ония, които почти всички ползват. Смачках бележката. Индустриалният сектор щеше да печели доста от тая стока, ако нивото на грамотност бе като едно време. Уви.

Тръгнах да заобикалям бюрото и тогава се случи.

Отново.

Привеждането ми се превърна в агонизиращо коленичене. Идеше ми да закрепя, но вече не можех. Затворих очи и смерч от осезания погълна мислите ми.

Стоях на покрива на базата и гледах как звездолетите им се спускат от небето. Орбиталните оръдия откриха огън, но той беше слаб и разпокъсан. Сирените виеха, наоколо хора в униформи се блъскаха, докато заемат местата си. Аз гледах изначалния хаос и чаках първия изстрел. Крясък раздра въздуха и кръв изцапа униформата ми.

Престрелката започна.

Ние срещу тях, те срещу нас. Поредната безкрайна битка на поредната предстояща да падне планета. Знаех, че след всеки гърмеж на оръжието ми, един участник напуска сражението. Но статистически нямах шанс. Артилерията, трещяща и всепомитаща, също нямаше шанс. Дреднаутите, гигантски и непоклатими, дори те щяха да се огънат под напора.

Трябваше да се търси друг начин.

Експлозия отнесе покрива, заедно с оцелелите бойци. Краката ми сами сякаш отхвърчаха, бутайки тялото пред себе си. Падах дълго. После — тъмнина.

Свестих се по гръб на пода. Треперех леко. Отново тия пристъпи. Какво става с мен? Поне този епизод го бях „гледал“ вече. Новите неща бяха по-болезнени. Сега обаче имах други проблеми.

Разклатих зашеметената си глава и огледах кабинета. „Възможно най-бързо.“ Набези не се правят лесно. Трябва много добре да познаваш целта си и да разполагаш поне с елементарно наблюдение.

Аз дори не знаех къде се намира компютърът. Налагаше се да повикам помощ. Налагаше се да впрегна всичките си ресурси. Дано си заслужаваше.

Отметнах покривалото на компютърния терминал и проверих енергийния преобразувател в съседство. Батериите бяха в изправност, но скоро щяха да се изчерпят. Налагаше се да направя цялостно преоборудване на екипировката си. Още една причина да не се отказвам.

Седнах пред екрана и стартирах машината. Глух, задъхан вой недоволно писна в ушите ми и интерфейсът се зареди. След базова диагностика на системите, станах и от дъното на кабинета извадих малка подвижна антена с безжичен модем. Закрепих антената за перваза на прозореца и включих модема. Върнах се пред компютъра и свързах двете устройства в мрежа. После инициализирах персоналния шифър и записах кратко, ясно послание. Криптирах го и го изпратих по ефира. Оставих импулсът да се повтаря циклично на всеки петнадесет минути. Докато получа отговор, можеха да минат няколко часа. Надявах се да не са дни.

Сега можеше само да се чака.

Огледах кантората. Не ми беше приятно, че трябва да делия баницата с друг. Но в живота така се получава. Аз не бях типичен представител на своята професия. Не бях детектив. Не бях следовател. И наемник не бях. Не точно. Работил съм за много и за малко. Нямах дежурна фраза от типа „Дневната ми тарифа е еди-колко си“. Но и не оперирах изцяло само по договаряне. Колкото и зле да бях, стараех се да си подбирам клиентите. Горещите кестени подхвърлях на нещастника два етажа по-надолу. Ревльовците и хората, които апелираха към съвестта ми, също. На някои просто им затръшвах вратата под носа. Стараех се да печеля, без да се излагам на свръх риск. Така дефинирах думата „оцеляване“. Ако Симънс не ме беше изненадал със своята среднощна серенада, щях да го пратя по рекстразите, барабар с костюма му, двата чифта очила и малкия, изящен патлак. Може би точно това е целял. Да ме свари неподготвен. Да ме накара да играя неговата загадъчна игра. Защо?

Потърках челото си. Стига мислене. Повече чакане. Седнах отново зад бюрото и отворих едното шише алкохол, което бях закупил от Базара. Надигнах леко бутилката. Ром. Стържещ, груб,

изпепеляващо парещ, но мама му стара, беше истински ром. Ето за такива малки удоволствия си струваше да се бориш. И да си счупиш краката в обикаляне по сергиите. С наслада отпих още една глътка, по-дълга. Въпреки жегата навън, оставих вътрешната горещина на алкохола да се разлее свободно в стомаха ми.

Три часа по-късно компютърният терминал изпиука. С разсеян поглед гледах полупразната бутилка ром. Секунда по-късно се сетих да я оставя. Надигнах се и проверих екрана за новини. Съобщението бе прието. Чакаше ме отговор. Изключих модема, прибрах антената и декодирах полученото. Не ми хареса. Бая ходене щеше да падне. Изключих терминала, покрих го и подредих кантората, колкото да си проясня главата. Активирах защитните системи и излязох. Имаше да походя.

Слънцето отдавна беше минало своя зенит. Късният следобед беше времето на пълните улици. Жегата бе свършила, който оцелял — оцелял, нощните чудовища все още се криеха и в този момент човек беше склонен да обърне малко внимание на себеподобните си. Човеци и пришълци седяха по стъпалата на разрушените сгради, наблюдавайки минувачите; шляеха се из купищата отломки, в търсене на нещо, което да препродадат на следващия ден; събираха се на групи по площадите или откритите барове, обсъждайки съдбите си. Деца играеха; въоръжените социопати разхлабваха хватките около оръжията си и поне за миг надежда проблясваше в очите им. В късния следобед почти забравях понякога колко зле е положението. Забравях защо всички имат измъчен вид, забравях защо усмивки пробягват рядко по лицата им. Защото в късния следобед поне веднъж всеки се усмихваше — децата, докато размахват играчки; пияниците, които сядат да пият; работниците, връщащи се от Индустриалния сектор при семействата си; наемниците, гледайки тази мимолетна идилия си спомнят, че някога и те са били хора. Затворих очи и прекрачих отвъд Центъра. Оставих вечерният вятър да забули в прашна мъгла илюзията за по-добро зад гърба ми.

В града няма обществен транспорт. Като изключим монорелсата. Но тя прави връзка само между Индустриалния и Северния сектор. Свързваща най-големите функциониращи заводи директно с космодрума, монорелсата се използва само от окупаторите и техните поддръжници. Ходенето е естественият метод за преодоляване на

разстояния. Някои от по-смелите се опитват да обядват местната фауна, но аз залагам на сигурно. Онозавър или дори консор гледам само през мушката на револвера си.

Смрачаваше се. Навлязох в дебрите на Индустриалния сектор. Денем мястото беше шумно и многолюдно. Димящи комини, пламтящи пещи, викащи работници, скрап-кервани, такива неща. Тук търговия на дребно не се извършваше, освен в малкия вътрешен пазар между работниците. Кръчмите бяха малко и надалеч, и всяка си знаеше клиентелата. Имаше жилищни сгради, но те бяха използвани само от бригадирите, умните „ръчкаджии“ и обектовата охрана. Обстановката беше оживена и привидно безгрижна.

Нощем беше съвсем друг свят. Пълен мрак. Никакво осветление, освен мъждукащите прозорци на бригадирските резиденции. Неслучайно те се намираха по върховете на заводите. Долу в лабиринта от огради, строителни материали, екскаватори и полузатрупани улици паниката обземаше без смисъл и без пощада. Някои твърдяха, че нощем Индустриалният сектор се обитава от духове. Други смятаха, че първите прекаляват с пиенето. Едно беше сигурно: дали заради слягащия се прах вечер, дали заради паранормално явление или нещо друго, неестествена мъгла всяка нощ се спускаше като покривало над ниските части на сектора и дори аз се изнервах, ако трябваше да ходя там долу. Затова през годините бях намерил всякакви заобикалящи маршрути по покривите и металните рампи. Да, бяха бавни и индиректни, но ако това спестяваше неприятности и в добавка предлагаше нелоши панорами, плащам цената на изгубения половин час.

По пътя си през металните стълби, бетонни покриви и самоделно направени мостове срещнах няколко часовоя. Нямах за какво да се крия, но все пак се постарях да мина незабелязано. Нямах смисъл да си обявявам присъствието из града. Имах репутация за пазене. Поне частична. Обходих сектора по Голямата спирала, по чиито „пресечки“ се намираха повечето резиденции и барове. Моята дестинация беше към края. Сред една плетеница от високи комини, побита на стоманени греди се буташе кръчмата „Кисел... дъжд“. И досега не ми е ясно дали табелата беше частично изтрита или бе жертва на некадърен опит за остроумие. Няма значение. Тази вечер тук беше мястото за среща.

Идвал съм един-два пъти. Мястото не е лошо, но винаги имам усещането, че ще се срути.

Вътре въздухът тежеше физически върху дробовете от тютюнев сурогат, синтетичен алкохол, пот и... миризма на пресни ябълки? Пак евтини номера с климатика... Класическият синдром на самотния каубой се задейства моментално. При влизането си бях изгледан от повечето посетители, но видяха, че съм голямо момче и загубиха интерес. На бара си взех нещо съмнително, колкото да държа питие.

Затърсих това, за което бях дошъл. Как го мразя. Винаги диктуваше условията. Винаги аз предлагам някаква задача. Никога не бях включван в поръчките му. Гадняр. Внезапен импулс ме накара изведнъж да зарежа всичко и да си ходя. Оставих недокоснатата халба и се завъртях към изхода.

Моите кафяви, помътнели, генномодифицирани очи се срещнаха с неговите студени, хищнически, сиви ириси.

5

Обаче само едното ми око бе кафяво. Другото отдавна беше извадено и заменено с кибернетична протеза. Но така щеше да се изгуби красотата на сравнението. Пак поетизирам. По рекстразите.

Името му бе Ларл. Ларл беше найт. Найт от вълчата каста. Мда. Ларл беше антропоморфен вълк. Въпреки че бе само една идея по-висок и едър от мен, той изглеждаше като страшилище, което никой не ще иска да срещне нощем сам. Не, не беше грозен, макар че съм го обиждал по тази линия. Просто беше... найт. А те всички до един бяха силни, издръжливи и подвижни. И задници, според личното ми мнение.

— Текс — изръмжа Ларл.

— Ларл — процедих аз.

След радушните поздрави седнахме на свободна маса. Ларл не си взе питие. Аз също зарязах моето на бара. Седяхме един срещу друг в ледено мълчание, опитвайки се да се убием с поглед. Винаги беше така. Щяхме да се гледаме още петнадесет минути. После можеше да се случат различни неща. Можеше да се наругаме. Можеше да се сбием. Можеше да продължим мълчанието. Едно бе сигурно: никога нямаше да извадим оръжие и винаги след този ритуал пристъпвахме към работата.

Този път нещата минаха само със студено презрение.

— Вътре ли си? — попитах аз.

— Колко? — отвърна Ларл.

— Хиляда кредита.

Найтът ме изгледа.

— Сериозна сума. Но като се имат предвид нещата, които чувам напоследък, трудно ще се съглася — изсумтя Ларл. Аз изругах наум. Той беше по-добре информиран от мен. Често ми се налагаше да преглъщам този факт, но поне се залъгах, че аз пък имам професионална етика.

— Какво толкова интересно има напоследък?

— Градът се е раздвижил. Орлите, Корпусът и другите точат зъби за нещо. Дори получих предложения за няколко мокри поръчки. За съжаление за тях трябва далекобойно оръжие.

— Добре — рекох. — Виждам, че ще трябва да те убедя. Далекбойно оръжие за мокри поръчки? Звучи ми като снайпер. Ами ако си купиш един от Черния пазар?

— Имаш пропуск за Черния пазар? — наостри уши Ларл.

— Мой си е — отрязах го. — Но съм съгласен да правя покупки от твое име... срещу скромна комисионна.

Ларл размишлява кратко и скръсти лапите си. Черните му дрехи бяха в един тон с козината му и беше трудно да се отличи къде свършва облеклото и започва плътта. Отстрани на оръжейния му колан висеше автоматична двуцевка. Гардеробът ни ярко контрастираше. Ларл винаги предпочиташе неопределимия и непривличащ внимание вид. Аз, от своя страна, смятах, че човек е добре да има стил: шлифер, федора и тъй нататък. Може би беше глупаво и необмислено. Но има моменти, в които е по-добре да си разпознат, отколкото да се доказваш. Чаках Ларл да размисли, докато си губех времето с тази съпоставка. След малко той изръмжа неохотно.

— Печелиш. Но отговори — кой плаща толкова много?

— Клиент — казах уклончиво.

Ларл ми хвърли продължителен поглед. Аз му отвърнах със същото.

— Добре — процеди той. — Кога действаме?

— Утре по залез — отговорих. — Условието е, че трябва да изпълним поръчката максимално бързо. Донеси и мултичестотния скенер. Трябва да издирим един компютър.

— Компютър? — очите на найта се присвиха. — Кой го притежава?

— Червената банда. Смятам, че го държат в единия от лагерите си.

— Хм, те са аматьори. Къде е сборният пункт?

— В Каналджийския сектор. При старата пречиствателна станция.

Ларл кимна. После неочаквано ушите му щръкнаха като антени, а тялото му се изопна. Разпознах реакцията му на опасност и се огледах колебливо. Не усещах нищо.

— Долу! — викна Ларл и двамата едновременно влетяхме под масата. В същия момент мощно бучене огласи нощта и след миг прозорците на бара избухнаха от куршумен дъжд. Посетителите се развикаха, а някой кресна „Какво става!“, преди да му пръснат главата.

— По рекстразите, окупаторски рейд! — ревах, държейки здраво федората си.

— Кажи ми нещо ново! — изрева в отговор Ларл.

Аз се извъртях и погледнах към покрива. Слухът на Ларл ни спаси от първата атака, но моето кибер око се настрои на рентгенови лъчи и идентифицира нападателя. Беше щурмови транспортер клас 11, сайкронски модел. Опа.

— Взрив!!! — изкрещях и бутнах масата. Прилепих нос за пода и Ларл последва примера ми. Транспортерът стреля с тежката си гаубица и отнесе покрива на заведението. Настъпи истински хаос, в който все още живите тотално се поддадоха на паниката и се заблъскаха напосоки. Чух гърмеж от пушка, вероятно съдържателят. Извадих револвера си и съвсем леко надникнах иззад опустошената маса.

Сайкрони. Поне петима. Масивните им и все пак странно грациозни синтетични тела се открояваха на фона на пожарите и дима. Сайкроните методично елиминираха всеки оцелял от посетителите. Още по-лошо: видяха ме. Че как иначе?

Преди да са се прицелили, с бързо тройно салто аз елиминирах първия и използвах момента да плонжирам зад барплота. Чу се типичното „бжжт“ и лазерен лъч с дебелина два пръста проби дупка до главата ми. Нови изстрели, от оръжието на Ларл, отекнаха из помещението. Аз не спирах да сканирам с окото си всички възможни спектри и стрелях през барплота. Ръждивите метални листове бяха корави, но не достатъчно. След нови три изстрела уцелих още един сайкрон, но не смъртоносно. Играта обаче нямаше да продължи дълго. Има си причина човек да не се бие с окупаторите. Особено при изненада.

— Ларл, изчезваме!!! — извиках и рязко се надигнах. Без да спирам да стрелям, се засилих с всички сили право към един от потрошените прозорци. Мускулите ми се стегнаха. Адреналинът наводни кръвта ми. Реакциите ми се ускориха, благодарение на старите придобивки. В един размазващ кадър аз едновременно усещах отката от пистолета, наблюдавах устремения след мен Ларл и отбягвах

поражаващите лъчи на сайкроните. После полетях право надолу към зловещата мъгла на Индустриалния сектор. Зад мен ослепителна експлозия разтърси основите на сградата. Кръчмата „Кисел дъжд“ вече не съществуваше. Знаех си аз, че тая паянтова съборетина щеше да се разпадне. Само не си го представях така.

Падах... известно време. Достатъчно, за да се притесня от евентуални поражения и недостатъчно, за да го осъзная. Сблъсъкът беше силен и болезнен. Купчина чакъл. До мен Ларл също се приземи тежко, но далеч по-правилно, заради вродената си животинска ловкост. Изгледа ме преценяващо и след секунда протегна ноктестата си лапа. Аз не се направих на герой и приех помощта. Изправих се, пъшкайки. Ларл също изглеждаше задъхан. И двамата бяхме вече стари кучета, без майтап.

— Пътищата ни се разделят тази вечер — каза Ларл.

— Но утре отново ще се съберат?

Ларл се озъби и изтупа дрехите си.

— Хиляда кредита — това бяха последните му думи, преди да потъне в мъглата.

Аз също не се размотавах. Взех си падналата, по време на скока, шапка и бързо я нахлупих. Едва се измъкнах от окупаторите, затова се гмурнах в дебрите на Индустриалния сектор. Мъгла или мрак, не мога да си позволя да вървя по покривите, когато най-вероятно ме издирват. Защо обаче окупаторите току-що унищожиха една случайна кръчма, не ми стана ясно. Мислено изстенах. Симънс беше споменал, че окупаторите също тършуват из града за компютъра. Възможно ли е... да знаят нещо за моята поръчка? Не, няма начин. Освен ако не бяха хванали Симънс. Но защо да го правят? Кой всъщност беше моят поръчител? Хвана ме яд, че не бях по-внимателен. Трябваше да го проверя. Сега обаче няхах време за това. В престрелката свърших патроните. Винаги носех два резервни. За повече няхах средства. Сега обаче, бродейки в мъглата (която и смърдеше, между другото), ми се щеше да не се бях скъпил. След час предпазливо прокрадване, нервите ми не издържаха и потърсих стълба или тръба, по която да стигна до покривите. Гърбът ме болеше сериозно от падането. Имах късмет. Ако не бяха уплътнените ми кости, щях да съм го потрошил. Вместо това ще се отърва с натъртване.

След по-голямата част от нощта, придвижвайки се много бавно и непрекъснато следейки за преследвачи, се върнах обратно в Центъра. Но нямах време за сън. Не още. Чакаше ме едно окъсняло посещение.

Центърът, макар и най-населеният сектор, също имаше своите изоставени парчета ландшафт, необезпокоявани от никого в повечето случаи. Тези места бяха отлични скривалища и убежища за по-особените обитатели на „цивилизованата“ градска част. Вървейки сред една подобна локация, озовах се пред висока новинарска кула. Беше силно повредена и на вид напълно необитаема. Претърсвана от преровители няколко пъти, приключенците на Центъра отдавна я бяха отписали от списъка си с полезни обекти. Повечето хора се настаняваха винаги в мазетата или приземните етажи на сградите — страх ги е да не рухне подът под краката им. Често забравят тавана. Но чарът на тукашния стопанин бе именно в тази разлика: тя живееше на последния етаж. Не, дотам не може да се стигне — стълбищата бяха срутени, а никакви признаци на поддръжка не бяха налични за обикновения наблюдател. Истински опитното око, или просто този, знаещ къде да гледа, обаче ще забележи малкия детайл, издаващ присъствието — антените по покрива бяха далеч по-малко ръждиви спрямо тези на околните сгради.

Изкачих вътрешността на кулата и вятърът, свистящ през изтърбушената външна стена, ме блъсна в лицето като възглавница, изтъкана от шкурка. Винаги поемах риск, но нямах избор. Трябваше да се катеря до горе. Противно на логиката, входът към убежището беше един прозорец от външната страна на сградата. От него ме делиха десетина метра. Тесен перваз водеше към частта, където имаше най-много издатини за хващане. Някои от тях не бяха съвсем случайни.

Бавно се плъзнах към перваза. Небивалиците, които разправят за „не гледането“ надолу, са глупости. Не гледах, но въпреки това поне веднъж си представих как се подхлъзвам и политам двама етажа надолу. Бях свикнал да не обръщам внимание на страховете си, но никога не се зальгнах, че с опита ми рискът изчезва. Стъпка по стъпка, после отломък по скоба, успях да се изкача до прозореца. За малко да ми изхвърчи шапката, но я задържах. Прехвърлих се с туптящо сърце и цепеща глава. Гърбът още ме болеше. Озовах се на площадката на малко сервизно стълбище. Долната част свършваше с барикада. Зад ъгъла на горната се намираше солидна метална врата с камера закачена

на тавана. До вратата стоеше обемист робот. Тялото му беше моделирано от различни резервни части, странно успяващи да си паснат. Личеше си, че е сглобяван от експерт.

Роботът напълно ме игнорира. Аз му отвърнах със същото.

Разбира се, ако не бях аз, досега да ме е гръмнал. Скенерът на тенекията бе изненадващо прецизен. Потропах на вратата по навик и се сетих, че тук действа отдавна неизползваното от моя милост изобретение, наречено интерком. Натиснах бутона за повикване. Отговор не последва. Но аз не се отказвам лесно. Отпуснах си палеца върху копчето и започнах да броя кредити наум. Стигнах до двадесет.

— Добре, добре, чух, *шрас'сала!* — изсъска с люта чуждоезична ругатня интеркомът. Аз обаче съм педантичен и недоверчив, когато съм недоспал, затова продължих да звъня. — *Храс'гесс!!!* Престани, по рекстразите!

Престанах. Ключалката изжува басово и аз дръпнах тежката врата. Влязох.

Намирах се в просторно таванско помещение, нещо като склад, отдавна превърнато в учебнически пример за технически команден център. Навсякъде имаше екрани, терминали, преобразуватели, кабели, изчислителни уреди, сървъри и други техно джаджи. Влизал съм може би петдесет пъти тук, но при всяко посещение се изумявах. Това беше може би едно от най-големите хранилища на електроника след окупацията. И като се има предвид, че е събрано само за десетина години...

Тя се появи точно тогава. Името ѝ бе Сриз'шс. Който се опита да го произнесе правилно, го прави на собствена отговорност. Аз ѝ казвах Риз. Риз носеше само скромна хавлиена кърпа около себе си и ѝ стоеше доста... предизвикателно.

— Текс Кърк, знаех си аз! — изгледа ме гневно Риз. — Само ти си достатъчно дързък, за да ме събудиш рано сутрин и достатъчно нахален, за да ме събудиш изцяло!

— Скъпа Риз, знаеш, че по принцип не те притеснявам, освен ако не се нуждая от услуга — пуснах в действие сладкодумието си, подкрепено от най-обезоръжаващата си усмивка, на която бях способен, след като съм бродил, стрелял и говорил с Ларл предната нощ. — Важно е — добавих извинително.

— Гррр, кога не е важно — изръмжа Риз. — Докога ще злоупотребяваш с моята благодарност? Мина повече от година.

Преди година, бях спасил Риз, по време на една от нощните й експедиции, от една група Черни орли, минали в режим „лоши момчета“. Беше хахава ситуация и досега си трая покрай групировката, защото не бях сигурен дали изтрепах всичките. Ползата беше, че си спечелих ценен съюзник, макар наистина малко да попрекалявах с експлоатацията.

— Мина година, но какво стана с твоята реч от типа „вечни благодарности“? — контрирах аз.

— Упражнявах реториката си пред непознат „спасител“ — жлъчно подхвърли Риз.

— А защо тогава ми се довери?

— Може би не трябваше да го правя.

— Но го направи.

— Изглежда е време роботът ми да те добави в прицелната си система под графата „врагове“.

— Стига, нека променим насоката на разговора — въздъхнах и свалих шапката си. Потърках уморените си очи (добре де, едното) и продължих: — Имай малко съчувствие към недоспалите си колеги разумни създания, окей? Знаеш, че страдание се понася по-леко, ако го споделиш.

— И избра да развалиш моя сън... — недоволно каза Риз.

Аз пропуснах репликата й.

— Досега установеното помежду ни сътрудничество е от полза и за двама ни. Ти нямаше да се сдобиеш с много от играчките тук, ако не бях ти казал за тях. Аз нямаше да мога да ти кажа, ако не ми беше помогнала. За половин година се сдоби с толкова техника, колкото за последните пет.

— Какво предлагаш този път? — искра на любопитство проблесна в очите на Риз.

— Компютър — отвърнах неопределено.

— Какъв по-точно?

— Нямам представа. Имам поръчка да го открадна. Ще го донеса тук, ти ще копираш информацията от базата данни и после ще си поделим печалбата от евентуална препродажба. Както обикновено.

— Това ли е? — попита Риз кисело. — Събуди ме заради някаква обичайна поръчка!?

— Не... съвсем — провлачих аз. Реших да блъфирам леко. — Има вероятност компютърът да съдържа информация за Последния ординарец.

Риз ме погледна с внезапен интерес.

— Наистина ли? — каза тя. Аз се ухилих насреща ѝ. Риз беше гениален електроинженер и компютърен специалист, но хранеше ненаситна страст към мистериозното. Често я бях виждал да точи лиги (образно казано) пред исторически, митологически и мистични текстове на всякакви тематика. Риз също така живо се интересуваше от миналото на галактиката. Беше единствената, която познавах.

— Легендата за Последния ординарец? Сигурен ли си?

— Мдам — аз се почесах по врата безгрижно. — И понеже клиентът чака експресна доставка, дойдох направо тук, за да ти кажа да имаш готовност да ти донеса компютъра възможно най-скоро. Дори още идната вечер.

От дъното на залата нещо изпиука настоятелно.

— Чакай малко — каза Риз и отиде да погледне какво става.

Аз заоглеждах за пореден път помещението, най-вече крадешком и самата Риз. Тя беше представителка на расата на дразаврите и то каква. Дразаврите, често бъркани за влечугоподобни найти, бяха горди и свирепи пришълци. Риз беше относително „питомна“ в това отношение. Като обществена структура, дразаврите бяха нещо подобно на космически номади, без дом и предпочитано местообитание. Окупацията, естествено, бе ограничила тукашните дразаври в миграциите им, но те оставаха силно териториални създания. Въпреки вида им, техният организъм е хибрид между влечуго и бозайник, съчетаващ най-добрите качества от двата животински типа. Включително ммм... ахъм, естетическите такива. А Риз... за нея може да се каже, че е доказателство, че транс расовата красота и сексапил са напълно реални явления. Виж, за транс расовата любов, не знам. Остарях за тая тема вече. Едно обаче не разбих: как така човекът се оказа един от дребосъците на галактиката? Докато си плакнех окоето (другото трябваше да го държа сухо) с добре оформените мускули на Риз и щедрия ѝ бюст, се удивлявах, че е висока почти колкото мен и може би не беше от най-леките обекти в стаята, при положение че е

женско създание. Дори не знаех дали бе пораснала напълно. Беше твърде млада. Кой знае в какво щеше да се превърне. Може би аз бях твърде дребен. Но е имало не малко себеподобни, над които съм се извисявал. Въпросът е, тогава, кой е усредненият стандарт за човешката раса? Ами за другите? Изобщо... как успяха мислите ми да се оплетат в тая посока?

Потокът от разсъждения, слава на Великия космос, бе прекъснат от Риз, междувременно успяла да се облече.

— Какво още искаш? — попита тя. Дрехите ѝ бяха по-предизвикателни, отколкото хавлиената кърпа, и ми отне секунда да схвана въпроса в какъв контекстуален смисъл попадеше.

— Занимаваш ли се все още с плъзгане? — „Плъзгане“ беше жаргон за атакуване на дадена информационна система чрез серия от бързи превключвания на трансмисии. Използваше се за незабелязано шпиониране, но беше много трудно да се осигури смислен поток от данни.

— Всеки ден. Иначе ще умра от скука — отговори Риз.

— Тогава искам да разбереш каквото можеш за човек на име Вал Симънс.

— За какво ти е?

Замислих се, преди да отговоря. Не знам защо, но реших, че няма защо да крия истината.

— Той ми е поръчителят, но не го познавам. Не съм го виждал преди, нито съм чувал за него. Обаче подозирам, че води някаква игра на много високо ниво. Носеше два чифта очила, по рекстразите.

— Странен... навик.

— Затова искам да го проучиш. Ако се окаже от Северния сектор, загазил съм го.

— Добре — каза Риз, — имаме сделка. Носиш компа, аз вадя досието на тоя Симънс, копирам данните и ти преставаш да ме тормозиш поне седмица.

— Дадено.

Обърнах се и понечих да изляза. Риз ме спря.

— Текс... ти някога замислял ли си се за мен?

— В какъв смисъл?

— Мислил ли си за мен извън... сътрудничеството ни? — произнесе Риз с леко запъване. Гледаше ме напрегнато, очаквайки

нещо.

О, не.

— Риз — рекох колкото се може по-внимателно, — започни да излизаш по-често. И гледай да е през деня.

Излязох бързо, без да дам възможност за отговор или реакция.

Слизането беше по-прост процес от качването. Над прозореца имаше въже на пружинена макара. Щом се спуснах на перваза и освободих въжето, то се върна обратно. Хитро. Мъчиш се, за да се качиш; слизаш ли, уреден си.

Опитах се да не разсъждавам твърде много над нескопосания опит на Риз да флиртува. Беше млада, хормоните сигурно все още я командваха. Не я отклоних, защото съм светец. Допреди петдесет години щях да се възползвам без капка свян. Но и аз като всички останали рано или късно се пренасищам. Сменям приоритети. Остарявам. Губя способност. Такива неща. Всъщност по-голямата част от моя живот вече бе минала на автопилот. Стрелях по „лошите“ и се гонех по улиците, защото беше необходимо, не защото ми харесваше или имах избор. А там, където имах избор, просто нямах интерес. За нищо. Затова чаках. Чаках... логическата развързка. Ако изобщо имаше такава.

Слънцето вече се издигаше сред зеленикавата мараня. Закрачих унил и самовглъбен по празните улици, но моята най-цинична, най-безсърдечна и прагматична част нито за миг не изпускате обстановката от поглед, а кибер окото ми сканираше безспир черните сгради.

Защото нямах избор.

6

Сутрин Центърът изглеждаше почти както следобед. С едно изключение — беше огледална прилика. Несигурност за бъдещето. Страх от поредния ден, в който оцеляването бе под въпрос. Тревога от изминалата нощ, когато за последен път си видял познат. Може да не го видиш повече. Отчаяние от пореден рунд номер N в безкрайната борба срещу постапокалиптичното ежедневие.

Или просто си умрял вчера и вече не ти пука.

Но мрачната тоналност на утрото имаше своите извратени предимства. Напоената му с опасност и неизвестност природа имаше действието на могъщ стимулант, който тласкаше масите напред с безразличие, независимо дали те имаха желание да се подчинят на общовалидният импулс, наречен живот. Работниците отново тръгваха към фабриките, търговците отново с изгнило сладкодумие привличаха към съмнителни сделки, а наемниците стягаха снаряжение за поредната пукотевица. Веселите подмятания от вчера се заменяха с хладни погледи. Приятелското отношение се превръщаше в премерена враждебност. Аз презирах утрото. Презирах и следобед. Защото те бяха илюзии. Няма значение хубави или лоши. Хората им се поддаваха с еднаква готовност и следваха неведомите инструкции с перверзна отдаденост. Явлението ми напомняше на стадо слепи овце. Макар никога да не съм виждал овца. Знам само каквото съм прочел от Кодекса за това сравнение.

Стигнах до кантората си. Качих се и отключих вратата на кабинета. Под нея бе подпъхната бележка. Върху нея бяха написани цифри. Координати. Един брой. „Мястото на доставка“ гласеше надпис под тях. Явно беше от Симънс. Интересно. Тъй като по-голямата част от града е в развалини от столетия, отдавна ориентири като имена на улици или квартали не се ползваха. Координати вършеха работа, но само ако имаш карта или компютър, което стесняваше кръга. Разпространеният метод за указване на местоположение бе чрез ландшафтови ориентири, като пречиствателната станция, за която

казах на Ларл. Извод: или Симънс знаеше, че имам компютър/карта, вариант, който не ми хареса, или... в Северния сектор бяха назад с материала относно „изоставащите общности“. Ако Симънс беше северняк. Но ако не беше... започвам да съжалявам, че изобщо поех проклетата поръчка. Проклинах наум и сверих координатите. Пак проклинах. На глас. Ларл нямаше да хареса развоя...

Бутилката ром седеше там, където я бях оставил на излизане. Не ми се полагаше спане, затова заместител стана пиенето. Починах си малко, докато се наливах, търсейки оправдание да се бавя. Такова нямаше. Въздъгнах тежко, станах и се дотърсих до единия край на кантората, където държах под ключ в метални шкафове екстрите и излишната екипировка. Под ключ ще рече истински античен ключ, не кодов панел или друго подобно полумитично устройство. Такива бях виждал след окупацията само при скривалището на Риз. Не. В джоба си носех обикновен секретен ключ, масово разпространен в предкосмическата епоха, днес отново на активна служба, благодарение на интергалактическата технологична деградация.

Отворих шкафа с резервните части и взех нова порция патрони за револвера. Натъпках повечко от тях в малък патрондаш, защото имах чувството, че ако не го направя, съвсем скоро щях да премина в онова състояние на духа, където вече няма да има значение. Взех на практика всичките спестени заводски патрони. Самоделките оставих, те бяха последна опция. След като подсигурих основното си оръжие, се заех да намеря нещо по-подходящо за рейда — защото макар револверът ми да бе повече от полезен, не беше точно най-скорострелният патлак в галактиката. За целта взех „бръмчалката“ — странно изглеждащо, самоделно сглобено пособие, което някой по-ерудиран, или по-скоро наивен индивид, би нарекъл „картечница“. Купих я преди години, още докато не бях загубил достъпа си до Черния пазар, точно с една цел — да вдига шум, за да плаши гаргите. Е, ако „шумът“ уцели нещо, то самото спира да шуми, но това е допълнителна придобивка, не основна функция, според мен. Наблъсках бръмчалката с щедри количества нискокачествени патрони, защото смятах да ползвам спусъка по-често от мерника.

Докато тършувах из шкафа, моята скромна персона ненадейно напомни за себе си с две належащи нужди.

Неохотно прекъснах работата си. Първата потребност задоволих на приземния етаж, където бяха единствените функциониращи тоалетни. Протестите бяха напълно заглушени, щом изядох част от закупените вчера припаси.

След прекъсването отново се заех с шкафовете. Взех чифт био-батерии, топлинна граната, преносим кодоразбивач, винкел, енергоклетки, димни бомби, наноаптечка и, разбира се, шперц. Май малко попрекалих с екипирането, но предпочитах да съм подготвен.

По-късно щях да си благодаря.

Нямах нужда от лазерни и оптични мерници или фенерчета. Кибер окото ми вършеше тая работа. Дори в абсолютна тъмнина запазвах добра способност за ясно зрение.

Познатото напрежение, съпътстващо всяка предстояща схватка, ме изпълни. Старо и познато чувство. Донякъде приветствано, защото тия дни то бе единственото, което ми напомняше, че съм жив. Едновременно му се наслаждавах и се страхувах от него. С подновена от стреса бодрост заключих кантората и излязох. Бръмчалката в разглобен вид лесно се събираше, заедно с другите неща, под шлифера. Да, беше горещо и се потях, но незначителното количество допълнителна пот правеше нулево впечатление на ризата ми, свикнала на всякакви издевателства.

Запътих се към Каналджийския сектор. Ларл може да бе по-добре снабден, информиран и способен от мен, но аз също имах предимства. В момента приближавах към едно от тях.

Пътьом сглобих бръмчалката. Тук ако размахвам открито оръжие няма да привличам внимание. Ще го отблъсквам. Прекосях разрушения хоризонт с равномерна крачка, все така потящ се от деформираните слънчеви лъчи. Стараех се да ходя по сянка. Намерението ми се удаде с лекота щом попаднах в пределите на гигантски надлез, остатък от някогашен паркинг комплекс. След около стотина метра спрях пред позната купчина отломки. Ослушах се внимателно. Вгледах се. Нищо подозрително. Хвърлих поглед през рамо и се шумгнах в дебрите на комплекса. Моментално бях обгърнат от пълен мрак, но кибер окото веднага превключи на нощен режим. Слабо, меко сияние изпълни подземното помещение. С протезата виждах ясно, а с нормалното око — прилично, защото и то добре се оправяше с мрака. Бях нащрек. Светлината, макар почти липсваща, ме

издаваше, а тук често имаше и други стопани. Аз обаче дълги години бях идвал на това място и отлично намирах пътя си сред мрежата от коридори, стълбища и полусрутени нива. Днес беше тихо.

В дъното на развалините беше скривалището ми. Една от гаражните клетки беше оцеляла и с функционираща подемна врата. Преди време лесно възстанових захранването с преносим генератор, а кодовия панел го смених с нов. Но доставката на частите се оказа доста трудна.

Набрах комбинацията на кодовия панел, който бях скрил в една ниша. Чу се изщракване и вратата без особена грация се вдигна. Пристъпих в своята светая светих. Е, нещо такова. Бях твърде прагматичен, за да държа екипировката си само на едно място. Кантората винаги беше под риск да я загубя. В жилището си държах единствено нещо от първа необходимост. Тук... никой не знаеше къде е тук. Дори Симънс, бях убеден. Тук беше апогеят на моето усилие да постигна нещо.

Тук беше Дездемона.

Бях прочел името в някаква древна пиеса и го избрах. Харесваше ми. Дездемона представляваше грамаден черен всъдеход, ням и заплашителен. Петдесет години труд на търсене, проектиране и изграждане бяха вложени в машината. Бях използвал за вдъхновение тежко бронирания военен модел АУ-1 на Теранската коалиция, но нанесох съществени изменения в основния дизайн. Смалих секцията за екипажа и използвах мястото за по-мощен двигател. Монтирах допълнителен среден мост, подобряващ значително проходимостта. Повишената двигателна тяга ми позволи да сложа по-тежка броня. След тези и други промени, след като в продължение на половин век използвах всяка свободна вечер, за да работя по проекта, резултатът бе Дездемона. Сила, щипка еlegantност, здравина и надеждност, на които разчитах вече повече от столетие. Единствената липса бе финалният щрих: въоръжението. Но не изпитвах чувство на незавършеност. Целите на Дездемона все пак бяха да ми помага и да ме пази.

Дездемона бе моето предимство пред Ларл. Личен транспорт в днешно време имат само окупаторите и най-влиятелните фракции, които могат да си позволят скъпоструващите, труднонамираеми части. Аз не просто имах бързоподвижен всъдеход; аз имах *бронирани* всъдеход. Дали ще е труден терен, бягство от престрелка или

светкавичен рейд, няма значение. Дездемона ще ме отведе, където поискам, когато поискам. *Факт.* Доказан и неоспорим.

Бавно обходих притихналата машина. Не включих осветлението, защото не ми се рискуваше със светлината. Дори на тъмно, обаче, Дездемона изглеждаше впечатляващо. Моята *magnus opus*. Ползвах я само за специални случаи. Не защото се страхувах за нея. Тоест, страхувах се малко. Но имаше две други пречки: гориво и внимание. Енергоклетките не могат да се сравняват, например, с прахта по количество. Или дори с оръжията. Колкото до вниманието, ако не внимавах, щях да се простя с Дездемона завинаги. А най-вероятно и със себе си.

Качих се в комфортната кабина. Поначало моделът е бил предвиден за шест души екипаж от тежковъоръжени пехотинци, но аз бях съкратил пространството за до четирима едри хуманоида без излишен багаж. Активирах бордовите системи. На таблото имаше малък кодов панел за запалването. Набрах комбинацията и стартирах двигателя.

Каросерията се разтресе и с чудовищен рев, огласящ подземните развалини, Дездемона оживя. Включих фаровете и ярки като дневна светлина снопове осветиха изоставения гараж. Подадох тяга и тръгнах да излизам. На тавана бях направил маркировки, сочещи към изхода. Бях ги сложил там, защото преровителите твърде рядко се сещаха да погледнат нагоре.

След минута излязох през висок свод, покрит с маскировъчна мрежа. Върнах мрежата на мястото ѝ и потеглих към старата пречиствателна станция.

Всеки път, щом ми се удаваше, или налагаше, да изкарвам Дездемона на разходка, изпитвах неимоверно удоволствие. Бетонът, хрущящ под колелата, вятърът, веещ през отворените капаци, насипите от отломки, които преодолявах без усилие, но най-вече усещането за движение, докато краката ми стояха на място. Наслаждавах се на свободата и чувството за превъзходство.

По пътя разсъждавах за себе си и Ларл. За това как изобщо се запознахме. И намразихме.

Моята история бе започнала относително интересно. Бях роден в пределите на Федерационния съюз, в семейство на висши офицери. Още преди раждането си съм бил генетично променен — или

„модифициран“, както е жаргонът. Бях проектиран да съм по-бърз, по-силен, по-умен и по-издръжлив в пъти от обикновен човек. Бях с превъзходящ темп на възстановяване от наранявания и можех да изразходвам по-малко енергия, постигайки върхова ефективност. Но най-вече бях много, много жизнеспособен. Твърде много.

Израствайки в казармата, установих, че редът и порядките на Съюза не са ми по вкуса. Предимно частта с моралните устои на системата. Политическите доктрини също. Затова при първа възможност избягах на Граничните светове, където сега се намирам. В началото бе трудно, но успях да си уредя професия на телохранител и бияч, а накрая станах контрабандист. Така живях до тридесетата си година. Буен и опасен, но свободен живот. Така поне си го спомнях след толкова години.

После всичко свърши. Не знам какво точно се е случило, или каква е първопричината. Избухна Войната. Някои я наричаха Свършека, Колапса. Един подир друг, обитаемите светове биваха поробвани или унищожавани. Скоро цялата галактика беше обхваната от този свръх конфликт. Аз самият се върнах във Федерационния съюз и се записах в армията, което говори колко фатално бе положението. Бихме се може би около десет години. Не помня вече. Онези дни бяха кошмар и досега. Всеки ден само сражения, пламъци и смърт. Нашата космическа флотилия я отрязаха от главните звездни системи на Съюза и ние се отправихме към Граничните светове, където направихме отчаяна последна съпротива. Естествено, разбиха ни. И дойдоха окупаторите. Колкото и да бяха страховити, те са само марионетки. Истинските завоеватели... никой и до днес не е сигурен кои бяха. Едно е ясно — те имаха мощта да подчинят цяла галактика на волята си и го бяха направили.

Това, което бе последвало за мен, бяха наистина трудни времена, в сравнение, с които периодът, когато бях бандит, изглежда като туристическа екскурзия. Години наред първо се борех просто за покрив, парче дъвкаем материал и шепа течност, докато рискувах смърт от радиоактивни и биохимични замърсявания, киселинни дъждове и тълпи озверели мутанти. Мислех си, че светът е свършил. Донякъде бях прав.

Постепенно се свестих от шока, а междувремеено появилите се окупатори започнаха да събират оцелелите и да ги тикат в трудови

лагери. Колкото и гадно да бе положението, имаше своите предимства. Даваха храна, вода, наоколо нямаше непосредствена опасност. Караха ни да възстановяваме унищожените заводи или направо строяхме нови. Възстановихме отчасти инфраструктурата, върнахме на теория електричеството и водата. Но нищо от тези неща не стигаше до нас. Постепенно сякаш изпълнихме някаква невидима квота и окупаторите започнаха да ни пускат из развалините отново на свобода. Останаха само работниците, необходими за работата на заводите, а окупаторите се затвориха в новоизградения Северен сектор. Ние с общи усилия постигнахме някакво ниво на цивилизация самостоятелно от окупаторите, но това „общество“ бързо се превърна във варварски конгломерат от йерархични фракции, позовавайки се на правото на по-силния. Така е и до днес. Разбира се, имаше бунтове, обаче те представляваха жалки изпълнения. Множеството, зовящо днес себе си „бунтовници“ са просто мародери в идеологическа маскировка. Колко удобно.

Днес аз съм на около двеста и петдесет години, плюс-минус десетина, но външно изглеждам най-много на средна възраст. Ако започна да се храня редовно, с чисти продукти, вида ми ще се подмлади относително. Имал съм много време да стана добър в това, което умея и доказателството е, че разсъждавам над тази мисъл. При добро желание, безмозъчно упорстване и космическа доза късмет, ще живея още петдесет до осемдесет години. Това е дарбата и проклятието на генетичното модифициране — изглеждаш вечно млад и изведнъж се скапваш за четвърт столетие и умираш изненадан. А може да е просто перспективата. Живял съм толкова дълго, че съм забравил, че обикновените хора също се скапват за четвърт столетие и умират изненадани.

Докато оцелявах, сред своите прекеждия попаднах на Ларл — генномодифициран досущ като мен. Срегнах го още преди Войната. Двамата с него бяхме по следите на обща цел — звездолет с ценни артефакти на борда. Проследихме и го нападнахме едновременно. Имаше спор кой ще си тръгне с плячката. Нататък историята е ясна — двама космически пирати, един товар, много оръжие. Резултат — стоката бе загубена. Както и евентуалното баснословно богатство на пласирания я. Не че щеше да има значение, ретроспективно погледнато. Но аз и Ларл се намразихме. Аз загубих окото си и понеже

нямаше клониращи станции на Граничните светове, си купих превъзходна кибер протеза на безценица от „колега“. Пътищата ни с Ларл се пресякоха още един-два пъти, колкото да си разменим здрава доза бластерни лъчи, олово и юмруци. След това повече не го видях. Нямахме дори да смятам, че е жив.

Обаче половин век по-късно, когато вече съм стъпил на краката си и съм в началото на моето ново поприще на наемник в един разрушен свят, тръгвам да издирвам специален преносим компютър. Каква ирония. Оказва се, че Ларл не просто е жив и здрав, ами има поръчка за същата купчина полезно желязо. Не е нужно да се казва какъв дуел, не, какъв махленски бой си ударихме един на друг. Междувременно, случайно счупихме компютъра. Освен да лежим една седмица на легло, налагаше се да го правим гладни.

Още тогава моят земен път щеше да приключи, защото бях твърдо убеден да убия кучия му син и не се съмнявах, че и той имаше подобни планове. Но съдбата си прави извратени шеги и ме спаси от отмъстителната сага, която ме грозеше. Вместо нея получих необичайна поръчка — масов метеж на „неудобни“ конкуренти. Изненадата ми беше пълна, когато разбрах, че имам партньор — Ларл. Предполагам и той не беше щастлив. Но поръчителят бе категоричен — двамата ще изпълним задачата заедно и точка. Речено-сторено.

Онази нощ всичко мина не просто по вода, а направо по лед. Бяхме перфектният тандем. Разбирахме се без думи, плановете изпълнявахме идеално. Във всеки един момент бяхме в състояние на върхова готовност, сякаш имаше невидима връзка, свързваща ни, правеща ни по-силни, по-умели, по-способни. Продължавахме да се мразим, но тази омраза някак си ни подхранваше и извикваше вътрешната ни енергия с яростен прилив, какъвто досега не съм изпитвал. Чак се уплаших какво става.

Колкото до поръчката, достатъчно е да кажа, че взехме премии.

След тази мисия отношенията ми с Ларл се промениха завинаги. Не коренно. Просто... осъзнах потенциала на нашето сътрудничество. Ларл също видя възможността. И тъй като двамата сме прагматични, оцеляващи и разумни индивиди, решихме, че от време на време, не е лошо да си помагаме в напечени ситуации, делейки печалбата от по-едри задачи.

Това не пречеше все още да се мразим и в червата един друг.

Наближавах пречиствателната станция. Започнах да забавям ход, оглеждайки се за неочаквани неприятности.

Без никакво предупреждение главата ми се пръсна от болка. Погледът ми се замъгли. Загубих контрол над управлението. По рекстразите...

Множество образи. Унищожени планети. Разбити звездни армади. Яростни схватки. Интимни, смъртоносни дуели. Омраза. Гняв. Идеологически сблъсък на основополагащото. В един момент държа лъчемет. Операция в тила на врага. После нося плазмохвъргачка. На фронта съм. Орди от свои и чужди се мешат в откритата кървава баня. Стрелбата е на посоки. Пак съм сам. Стискам светлинното острие със сетни сили. Пред мен врагът изпуска своя меч, едновременно с последното си дихание.

Нов образ. Бягство. Отчаяние. Дръзка мярка, с която да се съхрани надеждата. Стрелба. От моя страна малко, от тяхна — безкрайно повече. Задъхвам се. Тичам. Губя сили. Раняват ме. Крещя. Стигам задънен край. Дотук бяхме. Обръщам се и виждам ослепително, гибелно сияние.

Загубихме войната.

Странно, аз не си спомнях нещата така.

Опомних се. В буквалния смисъл. Велики космосе, как мразя тези пристъпи. Особено идващите изневиделица.

Отворих очи. Главата ми лежеше отпуснато върху пулта за управление. Вдигнах поглед бавно. Болката ме накара да изсумтя. Дездемона гъргореше мързеливо на празен ход, наполовина покрита с отломки от сградата, където се бе бутнала. Лека тревога ме жегна и слязох да огледам. Щети нямаше, предпазната решетка бе поела удара мъжки. Кимнах доволно и се качих обратно. Изкарах всъдехода на заден и побързах да намеря Ларл. Не знаех колко време съм бил в безсъзнание. Съдейки по ъгъла на слънцето, и да съм поспал, няма да плащам лихва.

Пречиствателната станция приличаше на огромна, гола планина от изцапан бетон. Около нея, оградени с изгнили парапети, се намираха резервоарните басейни, където някога са съхранявали водата. Днес те все още бяха пълни, но съдържанието не бих го окачествил като питейно или пък познато. Гледката бе доста монолитна и респектираща. Не знам защо. Аз лично смятах, че с малки видоизменения, мястото може да се превърне в солидна крепост, но никоя групировка досега не бе претендирала за станцията.

Може би слуховете за онозаври в басейните охлаждаха ентузиазма им.

Ларл не се виждаше никъде. Нормално. Само идиот ще стърчи на открито, за да му светят маслото по-лесно. Аз от друга страна и да исках, с Дездемона нямаше как да се скрия. Стиснах ръкохватката на бръмчалката. Активирах сирената на всъдехода и подадох шумен, кратък сигнал. Ехото отекна сред откритото пространство. Напрегнах се. Подир няколко мига, Ларл изникна от сенките, където се бе спотаил. Той прекоси бързо грамадния двор и припряно се качи във всъдехода.

— Закъсня.

— Каза гратисчията.

— Да разбирам ли, че вече не се нуждаеш от услугите ми?

— Това означава ли, че нямаш нужда от хиляда кредита? Или пък място, където да ги харчиш?

— Ако не беше заради теб, все още щях да имам достъп до Черния пазар.

Диалогът секна. Обичайни реплики. Значи всичко е наред. Ларл бе готов за битка. Форсирах двигателя и потеглих към лагера на Червената банда.

— Имаме проблем — процедих, без да отмествам поглед от пътя. Отговор не последва. Подадох листа с координатите на Ларл. Той се вгледа в посоченото място, което бях сверил на картата.

— Това не влизаше в плана — изръмжа найтът.

— Оставаш или се отказваш? — сухо попитах аз.

Ларл се замисли и рече:

— Все още съм вътре. Напоследък липсват поръчки. Пък и не всеки ден ти дават хиляда кредита за един рейд — той приготви автоматичната си двуцевка да му е под ръка. Освен нея носеше още обикновен пистолет и няколко гранати.

Аз кимнах машинално. Дори когато мразех някой, бе невъзможно да съм напълно безразличен към проблемите му. Похабен от цинизма филантроп, такъв си бях.

— Да, тежко е. Как се оправяш? — казах равнодушно, с лека доза изкуствена загриженост. Не питах наистина. Търсех начин да изкопча информация.

За моя изненада очите на Ларл за миг проблеснаха с нещо различно от студена жлъч.

— Усещам, че скоро няма да има значение. Идват дни, когато пътят ти поема в нова посока. Страшна или не, трябва да я следваш, ако искаш да запазиш същността си. — Гърленият му говор бе тих и премерен, но думите му с лекота достигнаха слуха ми, въпреки бученето на Дездемона. За миг нещо особено изникна в съзнанието ми. Почти бях готов да сваля гарда. Но крехкият момент се изгуби в потока на времето и аз не казах нищо. Потенциалното откровение, възникнало между нас, изчезна.

Ларл тръсна глава.

— Дано този път не ме пързаяш, Текс — кисело каза той. — Още помня онзи случай с отряда от Ескадрилата и фалшивият

търговец.

— По рекстразите — ядосах се аз, — сто пъти ти обясних, че това са Ескадрилата! Какво очакваш от тях? Освен това, търговецът беше истински, но репертоарът му включваше клинчене и мошеничество.

— Да, нали — провлачи Ларл, изпълнен със съмнение.

— Виж, остави сега. Имаме поръчка за вършене. Носиш ли мултичестотния скенер?

Ларл изсумтя и извади устройството от раницата си. Представляваше преносим радиочестотен приемник, преработен и пренастроен, така че да сканира в допълнение и за микро, инфра и ултра вълни. С помощта на самоделния скенер, Ларл можеше да засече почти всякакъв вид електроника в радиус от няколко километра. Включително и компютър. По принцип подобна функция би била напълно безсмислена, но в свят, където течащата вода е лукс всъщност беше невероятно полезен и мощен инструмент.

Ларл включи скенера и започна да търси сигнал. Остатъкът от пътуването мина в мълчание.

На равни интервали спирах Дездемона, за да може Ларл да провери околността за излъчвани честоти. Аз постоянно следях датчиците на Дездемона, нащрек за неприятности. След известно време Ларл засече сигнал. Потеглих в указаната посока. Щом приближихме в радиус един километър от мястото, потърсих скривалище за въдехода. Спрях в един тесен тунел, намиращ се сред нещо, представлявало някога парк. Сега бе само хълмист терен, осяян с изгнили останки.

Двамата с Ларл безшумно излязохме от Дездемона и се запромъквахме към предполагаемия лагер на Червената банда. Прашен, мъртъв вятър повя пред нас и направи дишането неприятно занимание. Пейзажът изглеждаше заустял, но дим от догарящи отпадъци и малки станове издаваха присъствие. След половин час намерихме лагера. Намерихме и отлична наблюдателница: опустошен, изгнил екскаватор. Изкачихме се на върха на рамото на екскаватора и се заехме да проучим числеността на противника. Лагерът наистина беше на Червената банда, с техните кървавочервени якета контрастиращи на късното следобедно слънце.

Мина още час, прекаран във внимателно следене, запаметяване и отбелязване. През това време слънцето постепенно клонеше по хоризонта, тласкайки деня към своя край. Здравч. Идеално време за нападение. С Ларл не си говорехме, защото и двамата виждахме, каквото трябваше да видим. Аз ползвах телескопичната функция на кибер окото, обаче нямаше кой знае какво за гледане. Лагерът се помещаваше сред останките на стара рафинерия. Червената банда имаше слабо разбиране относно понятието „стража“. За тях думата се изчерпваше с поставянето на самотни, отегчени индивиди, седнали на стол или облежнати на стена, обърнати към четирите посоки на света. Или пък малка група комарджии, играещи на зарове на някое по-централно място. Тези „постови“ често изобщо не следяха за подозрителни движения и никога не поглеждаха нагоре. Въпреки слабата охрана обаче, лагерът помещаваше минимум двадесетина главорези, срещу които открита престрелка бе самоубийство. Налагаше се да изберем тихия подход.

Докато разсъждавах над начина, по който да се проведе рейда, Ларл леко ме бутна и рече:

— Компания. Север-северозапад, спрямо нас. Приближават бързо.

Аз вдигнах поглед отвъд лагера на Червената банда и затърсих в указаната посока. Телескопичното увеличение на окото ми показва неочаквана картина: две превозни средства, движещи се с висока скорост към нашата цел. Приличаха на всъдеходи, носещи отличителни червени емблеми. Не в алено ръждив оттенък като якетата на бандитите. Цветът бе тъмен, дълбоко наситен. По рекстразите.

— Ордент на първата вяра — изсъсках аз. — Сигурно идват да търсят новобранци.

До мен Ларл изръмжа ядно.

— И сега какво?

— Придържаме се към плана — отговорих. — Дори можем да се възползваме от ситуацията. Да вървим, или ще изпуснем възможността.

Двамата започнахме да слизаме. По това време вече се бе смрачило. Останали бяха няколко лъча дневна светлина, упорито отказващи да се оттеглят от небосклона. Звукът от двигатели огласи

пространството. Членовете на Червената банда се размърдаха и вдигнаха тревога. В този момент всъдеходите спряха и техните екипажи излязоха: всякакво мое съмнение кои са те, се изпари. Носеха бронезилетки, картечници и шлемове; движеха се организирано и стегнато. Ордент на първата вяра. След окупаторите, те бяха най-опасната сган, от която трябва да се бяга веднага, ако ги видиш. Дори Черните орли се замисляха, преди да влязат в сражение с тях.

А ние щяхме да измъкваме стока изпод носа им.

С бързи, резки притичвания между укрития, аз и Ларл приближавахме към лагера. Чуха се виковете и започна стрелба. Аз стиснах зъби и вдигнах бръмчалката пред себе си. Ларл щракна двуцевката и я подготви за стрелба. Сто метра. Петдесет. Двайсет. Десет.

Попададохме се иззад ниския зид, последното укритие, и се почна.

Червената банда имаха преимущество. Защитеност. Но Ордент разполагаше с огнева мощ. Пистолет няма шанс срещу автоматична стрелба. Нито карабина. Издебнах двама в гръб. Разстояние три метра. Стрелях без колебание. Бръмчалката затрака със своето монотонно жужене. Не пропуснах. Атакувах ме отляво. Беше сам. Отговорих с дълъг откос, отстъпвайки към прикритие. Ларл го изненада. Двуцевката отекна. Аз продължих напред, Ларл ме следваше. Отгоре на платформите цъфнаха бандити. Откриха разпокъсан огън, но ни принудиха да забавим устрема си. Последва престрелка. Аз не пестях патрони и сипех дъжд от куршуми хаотично. Давах възможност на Ларл да ги елиминира. Две минути. Малко и все пак твърде много. Имаше още стрелба. Но ние вече само избягвахме битките. Преграден огън и отстъпление.

Хаосът се задълбочи.

Ревът и пламъците от дулата не спираха. Преплетените платформи и скупчените офиси на рафинерията бяха идеални за засада или барикадиране. Стъмни се. Шансовете за приятелски огън се увеличиха. Започнахме да претърсваме помещенията. Епицентърът на бойните действия се беше изнесъл в страни от нас и ние се заехме да издиририм компютъра, колкото се може по-бързо. Щурмувахме стая след стая, машинни отделения и хранилища, но никъде не намирахме търсената цел. Изведнъж, тичайки през един склад, налетяхме на

квартет от Бандата. Почти ме застреляха, но свърх рефлексите ме проснаха на земята и се превъртах по хълбок.

— Ларл! — извиках предупредително. Подадох се частично иззад парапета, където се покрих и стрелях на сляпо. Повалих един, но другите се скриха. Започна кратка, но напрегната схватка. Ларл, идвайки след мен, се появи зад ъгъла на коридора с пламтящи дула на двуцевка. С животинска пъргавина той се хвърли към купчина контейнери, без да спира стрелбата. Това ми даде възможност да поема инициативата. Аз фокусирах кибер окоето си върху най-близкия бандит и активирах прицелната система. Пред погледа ми се появи динамичен дисплей на балистичната траектория. Прицелих се и стрелях с къс откос. Бандитът рухна във фонтан от кръв. Насочих бръмчалката към подаващия се следващ смелчак и го принудих пак да се скрие. Ларл използва момента и отстрани другия оцелял. След няколко секунди стрелбата свърши. Аз се изправих и погледнах Ларл. Той отвърна на погледа ми и кимна.

Тръгнахме към стаята, откъдето бяха излезли четиримата. Някъде навън под нас, гърмежи и откоси разцепваха тишината на равни интервали.

Като влязохме, попаднахме на кабинет, който явно е бил на местния главатар. Всичко, което един мародер можеше да си позволи като лукс, присъстваше тук: череп на онозавър вместо преспапие, лампа с абажур от цветен найлон, килим от кожите на различни мутанти, захабени или изпочупени джаджи, нахвърляни наоколо. Впечатление правеше масивният куфар, лежащ на бюрото. Изглеждаше не на място сред цялата сбирка. Твърде непрактичен. Твърде сухарски. Твърде... нов?

— Вътре трябва да е компютърът — каза Ларл и посочи куфара.

— Да погледнем бързо съдържанието и да изчезваме. — Експлозия удави част от думите ми. — Ордент не е тук за новобранци. Подозирам, че търсят същото като нас.

Припряно грабнах куфара и се опитах да го отворя. По рекстразите. Беше заключен с комбинация. Не можех да разпоря куфара лесно, защото бе направен от твърд поликарбонен материал. Но не можех и да го прострелям, защото щях да повредя компютъра. А нямахме време да търсим комбинацията. Не знаех какво да направя. Изведнъж се сетих, че си бях взел кодовия разбивач. Затършувах из

джоба си и извадих малкото устройство. Активирах режима за механични комбинатори. Поставих слота на разбивана върху панела на комбинатора. Започнах процедурата по отключване. Ларл ме гледаше търпеливо, но стойката издаваше нервността му.

— Нямаме време! — процеди той и хвърли поглед през прозореца. — Всеки момент Ордент ще дойде! Просто го грабвай и да изчезваме!

— Още... малко.

— Побързай!

— Секунда! — изнервих се аз. — Трябва само... още миг... — закопчалките се завъртяха и щракнаха. — Готово!

Трескаво отворих куфара. Забих нос в тъмната вътрешност и... замръзнах на място.

Ларл не си направи труда да погледне. Досети се. Компютърът го нямаше.

8

Стоях и гледах неподвижно. Една малка, автономна част от моето съзнание цинично подхвърли, че това е предвидим развой на събитията. После ехидно се изсмя, защото мнението ѝ бе, че статистически винаги става така. Всеки път.

Усложнения. Солта и проклятието на живота.

Ларл грубо ме сграбчи за рамото и ме разтърси.

— Изчезваме! — излая найтът и без да чака, сам си плю на петите.

Аз престанах да зяпам безучастно. Грабнах празния куфар и изфучах в коридора навън. Без да се оглеждаме, двамата с Ларл спринтирахме в мрака безразсъдно. За наш късмет, не срещнахме Ордена очи в очи, нито объркахме посоката, водеща към Дездемона. Сенките ни безумно се кривяха и въртяха, докато препускахме край догарящи огънове или мъждукащи лампиони. Вдигахме шумна тупурдия в отстъплението си, но дорде преминем отнякъде, вече изчезвахме нататък. Налагаше ми се да поемам дъх, докато издишвах. За друго нямаше време.

Единият километър, дялящ ни от Дездемона, бе преодолян за отрицателно време. Нищо чудно. От бързана зрението ми се бе замъглило, а кибер окото — разфокусираше.

С Ларл влетяхме в кабината на всъдехода. Аз стартирах припряно двигателя и дадох газ към първата противоположна на рафинерията посока. Дездемона изрева и потъна в мълчаливата нощ.

След като адреналинът ни се нормализира и покарах няколко километра, Ларл попита:

— Сега какво?

— Придържаме се към плана — отговорих без колебание.

— Без стоката? — скептично ме изгледа Ларл.

— Я не ме занасяй — отвърнах на погледа му. — Сякаш досега не си правил този номер. Парите и пропускът ми трябва. Ако трябва, ще застрелям Симънс, за да ги взема. Знаех си, че поръчката беше

гнила. Но, по рекстразите, Ларл, хиляда кредита! Кога за последно си чувал за такава сума? Преди Войната?

Ларл поседя мълчаливо, после неохотно кимна.

— Заплащането наистина е необичайно. Претеглил ли си обаче рисковете?

— Ларл — натъртих аз, — кога друг път ще изпадне такава възможност? По рекстразите, с толкова кредити бих ремонтирал някой катастрофирал звездолет и веднага да се измета от тази скапана планета!

— Вярно е — изръмжа Ларл. — Но ти нямаш представа в какво се забъркваш. В какво забъркваш мен. Отсега ти казвам, очаквам още неприятности.

— Важното е — аз се обърнах да го погледна, — с мен ли си, или продължавам сам? Ще извоюваш ли мястото си, или обмисляш перспективата да се трепеш в местния завод? Или си решил да се запишеш при веселите самоубийци от Ескадрилата? По един или друг начин, това е краят, Ларл. Имаме може би още няколко години време като свободни наемници. Но животът рано или късно настига всеки. А ние доста дълго му бягаме. Така че, какво решаваш?

Ларл не отговори.

— Така си и мислех. — Направих малка пауза, докато обмислях как да продължа. Всъщност не е чак толкова лошо да работиш в завод. Даже се искат връзки, за да се уредиш. Но на мен лично сивият, ежедневен труд винаги ми е бил по-тежък от натискането на спусъка и оцеляването на ръба. Кой знае. Може би съм пристрастен към адреналина. Може би не знаех друг занаят и нямах време да уча. Едно беше сигурно — аз, както и Ларл, живеехме живот назаем. Обърнах се към найта и продължих: — Ето какво ще направим: Даваме на Симънс куфара, искаме си парите. Симънс ги дава, ако ли не, ние ще си ги вземем. После се махаме и изчезваме от сцената за няколко седмици. Просто и ясно. Бързо, точно и с минимум риск. После всичко ще се върне постарому. Е?

Ларл все така мълчеше. Аз май също не си вярвах съвсем.

— Какво всъщност стана? — запитах се аз на глас. — Как скенерът ти засече празен куфар?

— Нямам представа — сърдито отговори найтът. Той извади отново устройството и го включи. — Все още го засичам. Явно има

някакъв вид транспондер.

Аз стиснах зъби и продължих да шофирам. Не казах нищо. Но изиграният номер засили подозренията ми. След няколко минути промених курса към мястото за срещата. Бях нащрек. Не за преследвачи.

Готвех се да навляза в Кратера.

Кратерът е най-опасното място в града. Самата зона е заобиколена от Центъра, Лагера, Индустриалния и Каналджийския сектор. Наречена е Кратера, защото по време на Войната, тук е бил епицентърът на мощна орбитална бомбардировка посредством антипланетарен лъч за локално поразяване. Лъчът издълбал огромна дупка в непосредствения си радиус на действие, а ударната вълна от съприкосновението повече или по-малко помела целия град. Простичко казано, тук е кота нула. Енергийните нива са били достатъчно високи, за да се отдели радиация във всички възможни спектри. Включително светлинния. Нощем мястото излъчва зловеща, мъртва светлина с цвят на индиго. Ако Индустриалният сектор е страховит през нощта, то в Кратера дори аз не смея да се мяркам, щом слънцето залезе. Разрухата в тази ничия земя е внушителна. Малкото оцелели скелети на някогашни постройки контрастират спрямо стръмните склонове и засилват суеверния страх, с който е пропито мястото. Всъщност обходната част е само по периферията. Там радиацията е достатъчно слаба, за да те убие след часове, а не минути. Самият кратер никой не го знае. За дълбочината му се спекулира, но се предполага, че достига цял километър. Историите за призраци, демони от други светове и абсурдни мутанти дори няма да ги споменавам. Тук е адът наяве. При това през деня.

Тук загадъчният Вал Симънс бе избрал да се срещнем.

За щастие, координатите сочеха най-външната точка по периферията. След малко лутане, аз отбих Дездемона от пътя и спрях. Нямах време да крия всъдехода. Сега по-важно бе да мога бързо да стигна до машината в случай на отбой.

Аз и Ларл слязохме. Посрещна ни мъртва тишина. Затворих вратата на всъдехода. Звукът отекна като взрив в неподвижния мрак.

Исках да се махам вече.

Наложих волята си над вдървените ми крака и се запътих към малка, необичайно запазена офис сграда. Ларл ме следваше плътно,

тих като сянка. Конструкцията на сградата беше предимно цяла, липсваха само прозорците. Хм, чудно. Формата ѝ бе като елипсовиден купол, излят над основите. Върхът на купола рязко се издигаше, нарушавайки първоначалната крива и образуваше усукана кула. Постройката изглеждаше по-внушително, отколкото беше. Като височина имаше най-много осем-десет етажа. Симънс вероятно чакаше на върха. Знам, че аз бих избрал върха, защото оттам щях да имам максимална видимост. Което означаваше, че вече сме забелязани.

Прекоших улицата и прекрачих зееция, някога остъклен вход. Вътре беше абсолютен мрак. Нямах гайгеров брояч, но и без него можех да усетя, че мястото не е подходящо за дълготрайно местообитание. Кибер окото ми включи своя миниатюрен илюминатор. Ларл леко изсумтя при проблясъка на бледата светлина. Аз малко се стреснах, защото бях забравил за него. Проклети нами. Когато искат, могат да са по-безшумни и от тишината. Продължих да навлизам в преддверието бавно и внимателно. Симънс едва ли би рискувал да дойде тук сам, както направи в Каналджийския сектор. А може би и тогава имаше компания, без да забележа. Но никой не ме спря, докато крачех из смълчания интериор. Крайно подозрително. Стигнах централното помещение. Някога то е било просторно и светло за размерите на сградата, но сега приличаше на пещера, черна и негостоприемна. Стълбището, опасващо асансьорните шахти в центъра, беше запазено. Започнах да изкачвам спиралните стъпала. Бяха метални, не бетонни. Звукът от военните ми ботуши глухо трополеше из сградата, въпреки че се движех максимално тихо. Вероятно тук е било обиталището на някоя малка, но суетна корпорация. Самите етажи представляваха голи скелети от стоманени греди, метални връзки и заклещени останки. Явно подовете също са били от стъкло.

Освен последния етаж.

Металното стълбище изчезваше в малък отвор сред море от тъмен бетон. Тук горе мрежата от стоманени греди бе по-гъста, поддържайки някога по-сложна конструкция. Аз извадих револвера си, преди да продължа. Бръмчалката оставих във всъдехода. Не можех да нося нея и куфара едновременно и да стрелям. Ларл вдигна двуцевката си. Двамата изкачихме последните стъпала припряно и готови за всичко.

Е, почти всичко.

Озовахме се сред останките на просторен директорски кабинет. Смя да кажа директорски, защото преди Войната, само прекалено богатите корпоративни шефове си позволяваха офис с размерите на семейно жилище. От красивата и скъпа обстановка не бе останало много. Всъщност, ако не се намирах наред Кратера, щях да се учудя, ако преровителите бяха оставили каквото и да било. Сред оцелялата мебелировка се намираха няколко статуетки от различни литоси и кристали, мраморен фонтан, полуизгнили килими, сринала се лавица, натрупана с остатъци от архаични книги, видеостена, изтърбушена и разбита от времето, счупени пластими и... препариран джагръф??? Мислех, че тия зверчета са мутанти, появили се след Войната...

В центъра на цялото помещение, в основата на фонтана, лежеше застинала фигура. Приблжих се. Беше Симънс. Костюмът му бе измачкан и захабен. Очилата му липсваха. Сериозното му, строго лице бе обезобразено от куршум между веждите. Очите му бяха затворени, сякаш дремеше. Завинаги.

По рекстразите. Бяхме попаднали в капан.

Преди да успея да огледам трупа по-внимателно, Ларл се обади:
— Имаме проблем. Прикрий се.

Просторният офис беше с овална форма. Стената откъм стълбището играеше ролята на подпора. Срецу нея имаше огромен зеещ отвор, който в миналото е бил прозорец. Сега приличаше на недодялана тераса. Ларл беше приклеknал в основата на перваза и надзърташе предпазливо над ръба. Аз веднага залегнах зад перваза. Приблжих се до Ларл и леко се надвесих, вирайки се в тъмните улици долу.

Гледката не ми хареса.

Долу имаше най-малко три дузини добре въоръжени мъже. Нямаха униформи или уеднаквено снаряжение, но се движеха координирано, с обучено поведение. Ескадрилата. По рекстразите. Десет към едно, че бяха тук за нас с Ларл. Всеки момент щяха да влязат в сградата, а нашата позиция имаше само един изход. Сигурно са ни чакали.

С Ларл нямахме достатъчно амуниции, за да се сражаваме с такава тълпа. Нито пък бяхме в изгодно положение. Нямахме

предимството на изненадата. Единственият път за отстъпление бе десет етажа свободно падане.

Изведнъж нощта бе разкъсана от чудовищния рев на реактивен двигател. Покрай кулата профуча масивен щурмувал. Бръснещият полет смути и разсея наемниците долу. Те започнаха да подвикват и да търсят укритие. Щурмувалът междувременно се завъртя и стремглаво се спусна към земята. Секунда по-късно машината с грохот се приземи, превръщайки в прах и отломки остатъците от две жилища, изпречили се на пътя ѝ.

Окупатори. Кратерът всеки момент щеше да се превърне в гладиаторска арена.

Трюмът на щурмувала се отвори и от вътрешността му се изсипаха бойни роботи и сайкрони. Не че има голяма разлика между двата типа тенекия. Машините се спуснаха срещу Ескадрилата и се завърза ожесточена схватка. Наемниците не бяха напълно изненадани, но определено не бяха подготвени за битка от такъв клас. В първите секунди отнесоха сериозни загуби, но бяха добре прикрити и ограничиха щетите. От своя страна сайкроните бяха изцяло на открито и разчитаха единствено на бронята си. В случая това бе достатъчно да изравни силите. Лазерни лъчи кръстосаха траектории с кинетични куршуми и огнени звезди затанцуваха по дулата на оръжията. Индивидът изгуби своя облик. Сега бяха само наши срещу техни, единият край на улицата срещу другия. Светлината, породена от гърмежите, постоянно гаснеща в мрака, скриваше детайлите, вместо да ги откроява.

По-добър момент за напускане на сцената нямаше да има.

— Хайде! — дръпнах Ларл за ръкава и се отдалечих от прозореца. Без да обръщам поглед, поех обратно по металното стълбище. Захвърлих безполезния куфар. С револвера напред заслизах по опасната спирала.

Атриумът бе все така тъмен и тих. Да, бе. Мен ще излъжат. Без предупреждение застрелях първия наемник, скрит между колоните и се хвърлих от оставащите два метра до земята. Залата писна от стрелбата на още три оръжия. Ескадрилата имаше закалка, спор няма. Аз обаче съм от два века в тоя занаят. Дулата им издаваха позициите. Тътнах двама глупаци сред саксиите, Ларл очисти последния. Навън пукотевицата продължаваше.

На входа не ни посрещна никой. Късмет. Дездемона беше на петдесетина крачки. Няколко секунди, бърз спринт и ни нямаше.

Но не се получи.

Ларл тръгна първи. Аз го последвах на метър зад него. В мига, в който стъпихме на прашния, сив бетон отвън, сгрешихме. Попаднахме под кръстосан огън. Но спряхме ли устрема си, бяхме трупове. Единствено можеше да продължим. Рикошети и прицелни изстрели ни обгръщаха. Метри. Метри ни деляха от прикритие. Статистически обаче, провалът дойде. От общата маса изникнаха лазерен лъч и парче метал. Проектилите описаха прецизни, почти елегантни линии. Векторите им се преплетоха и избраха обща цел. Не мен. Куршумът се впи яростно в крака на Ларл, а смъртоносната светлина безмилостно прониза рамото му. Той се препъна и безжизнено политна напред.

— ЛАРЛ!!!

Без да мисля, без да преценявам, без да разсъждавам, аз се хвърлих напред и подхванах Ларл. Действах по инстинкт.

Мразех го, не го понасях. Но той беше *мой* партньор, *мой* сподвижник, *мой* съдеятел. А *те* го бяха ранили. *Те* може би отнеха живота му. С пламтящ, пороен гняв и необуздан крясък, аз се обърнах и стрелях с револвера. Стрелях. Стрелях. С едната ръка теглех Ларл, с другата не спирах да сипя куршуми. Изстрелях всичките десет патрона. Грабнах пушката на Ларл. Пак стрелях. Навсякъде. Обръщах се рязко и пълнех улицата с олово. Преброих шестнадесет гърмежа, преди да чуя сухия, щракащ звук на празно. След моя първичен изблик всичко, което мърдаше преди на улицата, или беше мъртво, или се беше покрило.

Студеният душ на завръщания се разум ме обля безпристрастно. Без да чакам несъществуващата втора възможност, аз извлачих Ларл до Дездемона, хвърлих го вътре и скочих след него. Ръцете ми трепереха. Сбърках комбинацията за запалването. Шашнатите нападатели се съвзеха и започнаха да обстрелват всъдехода. Пак сбърках комбинацията. Изругах люто. Грабнах две от димните бомби в джоба си и ги метнах на улицата. Секунда по-късно експлозията покри пресечката в гъст, непроницаем дим. Набрах трети път кода за запалването. Двигателят на Дездемона заработи с възторжен рев. Подадох максимална тяга и стиснах здраво управлението. Всъдеходът се втурна напред в димния облак. Блъснах два средни,

неидентифицирани субекта и излязох на чисто. Продължих да форсирам, стремейки се максимално бързо да се отдалеча.

Високочестотно ръмжене се смеси с рева на Дездемона. От страничните пресечки внезапно изскочиха няколко малки, двуместни всъдехода. По рекстразите, нали всички ходеха пеша! Ескадрилата наистина искаше да ме хване. Обшивката на Дездемона изскърца под напора на започналата стрелба. Направих рязък завой, излизайки на по-равно трасе. Дездемона можеше да върви бързо, но беше тромава като дизайн. На пресечен терен нямаше да има шанс срещу малките, пъргави всъдеходи.

Отпред друг всъдеход ми препречи пътя. Аз скръцнах зъби и продължих курса си с пълна скорост. Разбрал, че няма да се вържа на блъфа, водачът на джипката се опита да се отмести. Късно. Дездемона се вряза челно с мощта на ядосан онозавър. Без да губя засилка, оставих потрошения всъдеход да се върти зад мен, където другарите му едва го избегнаха. Едно на нула.

Дълбок тътен, придружен със слаб земетръс, охлади триумфа ми. Миг по-късно окупаторският щурмувал профуча покрай мен. Машината се завъртя странично и даде залп с многоцветната си картечница, монтирана на корпуса. Откосът порази фасадите отдясно на пътя. Огромни парчета бетон и метал се изсипаха над Дездемона.

— По рекстразите!!! — Панически завих вляво, едновременно инстинктивно натискайки спирачките. Двигателят изскимтя, гумите изпищяха, корпусът изгъркори. Инерцията болезнено изви тялото ми, после презрително го пусна. Главата ми се удари в каросерията. Погледът ми се размъти, после се избистри.

И видях, че се движа право към мушката на щурмувала.

Картечницата му се прицели и откри огън. Но аз не бях проектирал Дездемона петдесет години току-така. Дръпнах секретния дросел и активирах реактивната тяга. Соплата на двигателя се нажежиха до червено и огромни пламъци изригнаха зад всъдехода. Ускорението ме прикова на място. Купчината отломки, срещу която карах стремително, се превърна в рампа. С тежко тръсване, Дездемона се отлепи от земята. Високата траектория рязко ме издигна над мерната линия на щурмувала. Трасиращите снаряди святкаха покрай Дездемона. Но пропуснаха. Отзад улицата, сградите, всъдеходите на

Ескадрилата, всичко се смеси в единно, прашно кълбо от пламтящи късове.

Две на нула.

Възторжено размахох юмрук през отворения прозорец. Дездемона се приземи твърдо, но уверено и профуча нататък без подкана. Но щурмувалът едва бе започнал. Физиономията ми замръзна, когато погледнах назад. Миг по-късно се разминах на косъм от поредния смъртоносен откос. Преследването от разумна летяща машина постави генномодифицираните ми реакции на върховно изпитание. Аз слаломирах и финтирах между сградите, но щурмувалът винаги ме засичаше с поредния вираж. Картечницата ближеше бронята на Дездемона със своите оловни езици, а аз губех сили. Ставах предвидим. Когато врагът ти е робот, няма по-лош вариант.

Гонитбата ме изведе на околоръстния канал. Свърхмощният изкоп, пресечен от широки, пусти мостове, беше абсолютно гол и открит. Студена пот изби по челото ми. Тук щях да загубя. Щурмувалът пикира за нов залп, но аз не му дадох шанс. Дръпнах дросела на реактивната тяга отново. Дездемона ревна и размаза хоризонта пред очите ми. Дори с тази скорост обаче, не можех да надбягам *самолет*. Секундите изтичаха. Ако държах свърх тягата твърде дълго, щях да взривя двигателя. Хвърлих поглед към останките на голям стадион в далечината. В съзнанието ми се роди отчаян план.

Все така държейки Дездемона на свърх тяга, аз се насочих към гигантските бетонни колони на стадиона. Конструкцията им беше преплетена и крехка от вековната корозия. Активирах прицелния модул на кибер окоето си. Програмата за структурни слабости започна анализ. Грабнах топлинната граната, която бях взел със себе си. Затаих дъх. Генномодифициран или не, това трябваше да бъде най-доброто мятане в живота ми. Отзад щурмувалът ме настигаше. Време за действие.

Дръпнах детонатора и зачаках. Едновременно с другата ръка изключих свърх тягата и натиснах спирачките докрай. Една секунда. Щурмувалът ме подмина като крайпътен знак и се опита да компенсира. Две секунди. Направи го със свършена прецизност.

Която се оказа фатална.

Три секунди.

Метнах гранатата с цялата си сила и точност, на които бях способен. Щурмувалът подмина стадиона и се обърна, за да ме фиксира. Носът му мина точно под плетеницата от колони. В същия миг, гранатата се детонира в основата на най-напуканата и захабена подпора. Макар не най-ефективната, топлинната експлозия светна като фар в нощта и стопи като масло стария бетон. С разклатена носеща конструкция, нестабилният скелет на стадиона се предаде. Като купчина домино една след друга колоните хлътнаха навътре и се срутиха.

Критичният момент бе преценката. Все още не набрал скорост от обратния заход, щурмувалът се оказа в капан. Грамадни късове се стовариха по обшивката му и го затеглиха надолу. Носът на машината се наклони и собствените ѝ двигатели се превърнаха в нейния палач. Сблъсъкът със земята и натискът от падащите отломки компресираща корпуса. Щурмувалът избухна в огнено зарево. Като вулкан експлозията разкъса каменния си затвор, а каквото бе оцеляло, го довърши имплозията.

Три на нула.

Не се захващайте с мен, скапаняци.

Искаше ми се да изляза и да крещя предизвикателно. Исках да изглеждам като непобедим исполин, както понякога все още се виждах в мечтите си. Исках да можех да изтупам ръце и кажа: „Кой е следващият?“.

Всеки иска нещо. Не всички обаче го получават. Облегнах уморено глава върху таблото. Така изразих моя триумф. Преди години, може би другояче. Сега...

Погледнах Ларл. Тялото му лежеше неподвижно. Раната на крака му кървеше лошо. Грабнах оръжейния му колан и направих бърз турникет. Трябваше да побързам, ако исках да го спася.

Не знаех дали искам. Не знаех даже дали все още се нуждаеше от спасяване. Но тези неща не бяха от значение сега.

Поех управлението на Дездемона, подадох газ и побързах да намеря помощ някъде в мрака.

9

Падналата нощ тежко висеше над града. Двигателят ревеше, фаровете святкаха, а аз бързах с цялото си умение да стигна до целта си.

Трябваше да намеря убежище за Ларл. Някъде, където няма да го потърсят. Място, което да не е известно никому. И някой, който да окаже поне адекватна помощ. Засега само едно ми идваше наум.

Щях да заведа Ларл при Риз.

Нямах представа как тя ще го приеме. Не съм експерт ксенолог и досега никога не бях смесвал моите другорасови сътрудници. Смятах го за опасно. Но в момента нямах голям избор. Не знаех къде е скривалището на Ларл. При моето пък нямаше медицинско оборудване. Риз не беше лекар, но със сигурност разполагаше с нещо, което да свърши работа. Останалото щях да оставя на генетичното превъзходство на Ларл.

В светлината на фаровете изплува познатата новинарска кула. Спрях недалеч от входа и угасих двигателя. Дездемона послушно притихна. Аз уморено се свлякох от кабината и минах от другата страна. Отворих вратата и понечих да повдигна Ларл.

Той беше едър и с поне пет килограма по-тежък от мен. Стиснах зъби и с усилие го издърпах от кабината. Преметнах едната му ръка през раменете ми и го завлачих нагоре. Мускулите ми горяха под напора на допълнителната тежест и аз мъчително, влудяващо бавно се катерех по стълбите. Времето летеше. Дишах като запъхтян старец и крачех като такъв. Ларл все така не помръдваше.

И преди имаше много такива моменти. Понякога бях аз, понякога той. Битката при водната кула. Пропадналата сделка между Търговския съюз и Обединените строители. Клането в Центъра по време на Черната седмица. Заводският инцидент. Откакто работех с Ларл, винаги сме се подкрепяли в кризисни ситуации. Омразата и личните отношения нямаха нищо общо. Беше въпрос на етика и професионална солидарност да помагаш и пазиш партньора си. През годините съм бил

раняван няколко пъти и винаги Ларл ми е оказвал помощ. Аз също имам многобройни спомени как съм го завличал до някоя нелегална лечебница. Не че някой от двамата ни мислеше доброто на другия. Но има някои неща, които според мен са по-важни от отделната личност. Доверието, например.

Сега обаче беше различно. Минали са доста години, откакто Ларл (или аз) за последно е бил раняван. Времето не го е направило по-млад. Нито съдбата го е наранявала толкова тежко.

Страхувах се за живота му.

Ларл не ми беше приятел. Но беше един от малкото, които познавах в дълбочина. Той съставляваше достатъчно голяма част от моите преживявания, която не исках да изгубя.

Най-после се изкачих до етажа с разбитата външна стена. Не издържах и пуснах Ларл върху напукания бетон. Почувствах безсилие. Как щях да се изкатери по стената, ако досега едва преодолях стълбите?

Внезапно изщракване се чу зад гърба ми. Пистолет. Но звукът не беше от вкарване на патрон в цевта. Беше по-мек, примесен с леко жужене. Лъчемет.

— Риз? — промълвих в мрака.

Жуженето утихна. Зад мен нещо се размърда.

— Текс!? — чу се изненадан отговор. Обърнах се бавно и видях Риз на крачка разстояние. Беше облечена в камуфлажен костюм, по колана висяха разни джаджи. Риз бе излязла за нощен набег, любимото ѝ занимание навън. В очите ѝ се четеше изненада, плюс сдържан гняв.

— Къде закъсняваш, цяла нощ те чаках! — изфуча Риз. — Вече мислех, че няма да дойдеш!

— Нещата не минаха по план.

— Я не на мен... — тя млъкна, щом видя Ларл. — Велики космосе, Текс, какво е станало? Кой е този?

— Името му е Ларл. Той е мой партньор при по-сериозните поръчки. Нуждае се от убежище.

Риз изглеждаше притеснена. Тя хвърли един поглед към нещо в тъмнината, после пак към падналия найт. Колебаеше се.

— Не мога — каза тя.

— Риз, моля те. Той умира. Няма къде другаде да отида.

— Добре — тихо отговори тя. — Но само защото ме спаси, Текс. Услуга за услуга.

— Дадено — съгласих се горчиво. Оттук нататък губех предимството си пред нея. Още едно сътрудничество поставено на равни начала. А аз вече трудно се оправях, без балансът да е наклонен в моя полза.

Риз кимна неохотно и се запъти към привидна купчина боклуци. Тя разрови нещо из тях и рече:

— Това не си го видял и няма да го ползваш. — Купчината боклуци изшумоляха и измежду тях се разкри малък асансьор. — Хайде, вкарай го вътре.

Вдишах дълбоко и подхванах Ларл. Издърпах го в асансьора и Риз влезе подир мен. Имаше три бутона. Тя натисна най-горния и асансьора тръгна нагоре. Минаха десетина секунди и движението спря. Вратите се разтвориха, Риз излезе, аз отново мъчно хванах Ларл и я последвах. Тя прекоси общото помещение, пълно с машинарии и влезе в друга стая, смесица между склад и лазарет.

Аз проснах Ларл на ниския нар, играеш ролята на маса за манипулации и се обърнах към чакащата Риз:

— Трябва ми осветление, превръзки, някакъв дезинфектант и инструменти. Бързо, загубил е много кръв.

Риз, уплашена от състоянието на Ларл, което на светлина изглеждаше доста критично, припряно се разтършува из шкафовете. Аз грабнах един нож, мотаещ се наблизо. Заех се да разпарям дрехите на Ларл. Ако оцелееше, нямаше да ми го прости. Но животът му в момента бе под въпрос. Метнах шапката и шлифера си, заедно с оръжейния колан. Погледнах първо раната на крака, която беше по-зле. Отпуснах леко турникета. Нищо. Отпуснах още малко. Кръв потече от разкъсаната плът. Зле, но за щастие не е феморалната артерия. Иначе щеше да е мъртъв.

— Къде са инструментите! — подвикнах към Риз. Тя задъхано стовари до мен купчина шишета, стъкленици, аптечки и други пособия. Аз грабнах парче марля и го напоих обилно с дезинфектант. Зачистих раната, внимавайки да не трия твърде силно. Риз ме наблюдаваше притеснена. След раната забърсах ръцете си колкото можах и захвърлих марлята. Затършувах из запасите. Не бях сбъркал — Риз имаше отлична екипировка. Извадих полеви хирургически

лазер. Погледнах батерията — щеше да стигне. Внимателно разтворих раната и клампирах артерията. Започна се.

Пот изби по челото ми, почти щеше да капне. Понечих да тръсна глава, но внезапно Риз се пресегна и ме избърса с ръка. Дланта ѝ бе приятно топла, а пръстите силни и подвижни. За миг я видях колко страхотно изглежда в камуфлажния костюм. Буря от сексуално желание се надигна в мен. Стиснах зъби и проклет наум. Адреналинът обаче ме фокусира и прогони умората.

Включих лазера. С кратки, прицелени импулси разтапах и свързвах стените на артерията. Колкото и да бях прецизен обаче, дори с помощта на кибер окоето нямаше как да направя свързването идеално. Не бях трениран хирург. След десет напрегнати минути оставих лазера и магнах клапите. Тънки струйки кръв потекоха от разкъсването. Изругах, но знаех, че по-добре няма да се справя.

— Биогел? — обърнах се към Риз. Тя мълчаливо посочи една от аптечките. Аз припряно изсипах съдържанието и взех прозрачен резервоар. Имаше съвсем малко лепкава субстанция на дъното. Ще трябва да стигне. Завинтих резервоара към инжекционен пистолет. Облях раната в биогел, използвайки го докрай. Лепкавата псевдотъкан здраво се закрепил и прекрати кървенето.

Отдъхнах си. Ларл още не беше спасен, но с една опасност за живота по-малко. Взех чиста превръзка, сложих антибиотик и бинтовах раната. Риз все така наблюдаваше, но уплашеното ѝ изражение бе примесено с любопитство.

— Я ми помогни да го обърнем — изпъшках аз, докато се мъчех сам да се справя със задачата. Риз коленичи до мен и двамата завъртяхме Ларл по гръб.

Изгарянето от лазерния лъч на пръв поглед изглеждаше безобидно. Обаче всеки, който е воювал на модерно бойно поле знае колко опасни са лазерните оръжия. Силата на лъча бе огромна. При централно попадение смъртта бе гаранция, за разлика от барутните оръжия, които поне статистически ти обещаваха някакъв шанс. Ларл имаше късмет. Гаден белег щеше да остане, но ще живее. Дезинфектирах раната, изрязах обгорената плът с хирургическия лазер и я натъпках с всякакви лекарства, каквито намерих. Биогел щеше да свърши най-много работа, но повече нямаше. Превързах мястото и уморено се отпуснах на пода, дишайки тежко.

Седях така няколко минути. Риз прибираще извадените аптечки и запаси. Аз несъзнателно я следях, запаметявайки местата на предметите. Професионално изкривяване.

Параноичното ми подсъзнание се оправдаваше, че постоянно ми се налагаше да бъркам в чужди шкафове. Един ден можеше да е тук, в тази стая. Успях да регулирам дишането си и казах на Риз:

— Какво научи за Симънс?

В отговор тя ме стрелна с внезапно охладнял поглед.

— Носиш ли компютъра?

— Не.

— Тогава защо да ти казвам каквото и да било? Вече ти направих услуга. Не ти дължа нищо сега.

Беше разстроена. Шокът от изненадата бе преминал и сега нейният буен дразавърски нрав поемаше контрол.

— Риз, тъй или иначе вече разполагаш с информацията — рекох аз. — Тази вечер ме преследваха наемници, Ордент и окупатори. Стреляха по мен. Раниха Ларл. И за какво? За някакъв тъп компютър, на който може би са записани данни за някаква тъпа легенда. Всъщност, изобщо не знам какво има на него. Гонеше ме щурмувал, по рекстразите! Щурмувал!!! А, ей така, за компания междувременно, имах всъдеходи по петите си. Разбираш ли за какво става въпрос?

— Глупости, Текс! — изтърси Риз внезапно. — Пак си забъркал някаква каша. И сега искаш да забъркаш и мен — добави тя нещастно.

— Не е обикновена каша. Окупатори няма да тръгнат да вилнеят из града заради легенди. Или пък за някакви си компютри.

— Ти така си мислиш. В легендите има голяма доза информация. Този компютър може да е ключ към голяма загадка.

— Да бе — казах саркастично.

— Ти никога не си вярвал — поклати глава Риз. — Но те не са просто измислици. Това са исторически събития, останали в устните предания.

— Пффф, виж какво, няма значение. Факт е, че мен ме наемат за високорискова, безумно добре платена поръчка. Изведнъж отвсякъде започват да ваят куршуми. От три различни страни. Ей така. Без предупреждение. А поръчителят ми ритва камбаната.

— Симънс е мъртъв? — попита Риз учудено.

— Аха — казах аз мрачно. — Мястото, което беше определил за среща, се оказа капан. Някой го е убил, а след това е изчакал аз и Ларл да се появим, най-вероятно за да очисти и нас. Затова по-добре ми кажи какво си намерила, за да знам мащабите на работата, в която се замесих.

Риз въздъхна и отново поклати глава.

— Не открих нищо. Нищо. За Северния сектор, Дипломатическия корпус и другите големи играчи такава личност не съществува. Поне не в електронен вариант.

Затворих очи и проклетх наум. Това, че за Симънс нямаше електронно досие нищо не означаваше. Но костюмар с два чифта очила, разхождащ се сам из Каналджийския сектор посред нощ едва ли ще бъде, без каквито и да е данни в мрежите. А Риз наистина я биваше. Кажеше ли тя, че нещо го няма, значи го няма. Бях нает, на практика, от фантом. Фантом, който се беше стопил във вечерния мрак така, както се бе и появил. Всичко, което остана от него, беше безжизнена торба месо на върха на разрушена сграда. Явно той бе рискувал дори повече от мен. По рекстразите, в какво се забърках?...

— Удряя на камък, значи.

— А сега какво?

Свих рамене. Изправих се, облякох шлифера, нахлупих шапката. Ето на. Знаех, че рано или късно ще дойде този момент. Мигът, в който щях да се сблъскам с нещо твърде голямо за възможностите ми, нещо, което ще ме смачка и толкоз. В последните може би десет години всеки ден го очаквах да се случи. Затова сега не бях изненадан. Само леко тъжен. И много мрачен.

— Имаш ли резервна стая? — попитах Риз.

— Имам допълнително легло.

— Дай да го пренесем.

— Чакай — рече внезапно Риз. Тя грабна малко устройство от колана си и го активира. След няколко мига се чу тежко трополене и на прага се появи нейният робот. — Шоро, вземи. Внимателно — каза тя на робота. Той тронаво се пресегна с манипулаторите си и повдигна Ларл.

Отидохме в стаята на Риз, малко по-просторна от предишната. Мебелировката изглеждаше оскъдна, но леглото бе на два етажа. Шоро остави Ларл върху долното легло. Аз го наместих удобно. Чак сега се

сетих да проверя пулса и дишането му. Бяха слаби, но стабилни. Обърнах се към Риз.

— Когато се събуди, дай му нещо за ядене и пиене. Ако те пита коя си, кажи му, че ме познаваш. За останалото ще се сети сам.

— Добре. — Риз гледаше странно към Ларл. Нещо не ми хареса.

— Има ли тук наблизко добри скривалища?

— Защо са ти?

— А... имам причини да питам.

— Подземният паркинг има една секция, която е пълна с автомобилни останки. — В очите ѝ проблесна любопитство, но тя не настоя. — Преровителите отдавна са претърсили мястото и вече не ходят там.

— Благодаря. Имаш ли провизии?

— Предостатъчно. Защо?

— Един съвет: следните няколко дни не излизай. Нищо, че вчера те посъветвах обратното.

— А ти какво ще правиш?

— Аз се връщам в кантората си. Ще се опитам да разбера какво става в града. Трябва да се свържа с някои стари познати. Мога ли да ползвам асансьора?

— Не — отсеке Риз.

Въздъгнах. Е, поне опитах. Превързах набързо собствените си наранявания и охлузвания, кимнах към Риз и излязох. В тъмнината на малкото стълбище с мъка се проврях през прозореца, за да дръпна въжето. Спуснах се и почти успях да се пребия, хлъзвайки се на перваза.

Слязох долу и се скрих сред купчина отломки. По принцип разчитах на Риз за някои неща, но на никого не се доверявах напълно. Изчаках десет минути, внимателно следейки камерите, които тя беше монтирала. Дездемона беше паркирана извън обсега им, така че единствено суката трябваше да подейства. Накрая шпионските машини престанаха да се въртят в гнездата си. Аз излязох от укритието си. Качих се в Дездемона и я закарах на указаното от Риз място. Не беше най-подходящо за оставяне на всъдехода. Но както казах, на Риз разчитах на моменти. Ако тя кажеше, че тук няма преровители, значи няма.

Закрачих към Центъра. Не, по-скоро се завлачих. От два дни не бях спал. Може и да бях с генетично превъзходство, но пак оставам човек. Бях подвластен на умората като всички останали. С настоящото темпо щях да издържа още една нощ, обаче след нея, ако не откраднех малко сън, щях да започна да върша глупости.

Стигнах до кантората без произшествия. Оставаше час до съмване, когато прекрачих входа на старата сграда. Никой не ме причакваше на стълбището. Всичко изглеждаше наред. Слава на Великия космос.

Или може би не.

Отключих вратата. Бавно и лениво. Вече се бях отпуснал. Това ми беше грешката. Те бяха точно отсреща — единият седеше на стола, другият се бе облегал на бюрото. Едри, със замислени погледи и абсолютно безизразни лица. Изглеждаха еднакво и бяха облечени еднакво — носеха сиви федори, бели сака, черни поликарбонови панталони и военни ботуши. Въпреки че бяха с еднакви дрехи, аз мислено ги кръстих Сакото и Ревера. Не изглежда да носеха оръжия.

Обаче не им и трябваха.

Без нито дума, започнаха да ме обработват. Юнашки, без поплюване. От вертикално положение минах в хоризонтално, още не разбрал за какво става въпрос. Получих едно кроше в брадичката, три ритника в ребрата и ботуш в слабините, който навреме избегнах с леко извъртане. Мина минута и те плавно преминаха към същността на своето посещение, зарязвайки любезностите. А именно:

— Къде е компютърът, Кърк? — каза Сакото, който бе седял зад бюрото и ме дръпна за яката на шлифера. Изражението му бе напълно лишено от емоция, също като гласа му.

Е, това беше. Страхотен начин за приключване на вечерта.

— Откъде да знам. Имам очна протеза, но не съм ясновидец. — Сигурен бях, че във Вселената съществуваха и по-остроумни реплики за съответната ситуация, но в момента само това ми дойде наум.

Сакото кимна на Ревера и двамата пак ме почнаха. Знаеха си процедурата. Ако бяха умни, щяха да се откажат на третия или четвъртия път. Ако не, щях да се спомина по доста просташки и некадърен начин. След малко пак спряха и Сакото ме задърпа за шлифера.

— Пак ще повторя, къде е компютърът, Кърк? Знаем, че ти последен го открадна.

— Слушай, знам, че едва ли ще влезе в монотонната ти кратуна, но аз също ще повторя: Не е у мен! Получих поръчка да го задигна, но ме изпържиха. — Подхвърлих им малко истинска информация, обаче не вярвах, че ще ме оставят на мира. — Този, който ви е казал да ме посетите, ви е пратил за ворионски палачинки, момчета!

За моя изненада, те се отказаха. Сакото ме блъсна и оправи истинското си сако. Кимна на Ревера, който до този момент бе мълчал. Двата се запътиха към вратата. На излизане Сакото се обърна и рече:

— Предупреден си, Кърк. Ако ни лъжеш, ще разберем. Стой надалеч или ще те убием.

Вратата се затръшна. Първата ми мисъл бе просто да се втурна след тях и да им напълня гърбовете с олово. Посегнах към колана и замръзнах. Револверът липсваше. Трескаво се обърнах. Видях го на бюрото, разглобен и с извадени патрони. Но непокътнат.

Защо, по рекстразите, не го бяха откраднали?

10

Реших да си събера мислите. Дорде осъзная какво правя, вече бях зад бюрото, яростно смучещ старата лула, докато се опитвах да изпия шишето с алкохола през мундщука. Разбрах, че нещо няма да ми върже този метод и започнах да редувам предметите в ръцете си. След няколко минути изхвърлих вече празната бутилка. Продължих да хапя моя тютюнев вдъхновител и вперих поглед в тавана.

Кои бяха тези? Сами ли действаха? Що за хора няма да ми посегнат на оръжието? Хвърлих поглед към револвера. Дори преди Войната този модел беше престижен и труднонамираем. Всеки наемник търсеше подобна ютия и аз бях уредил моята с доста дебели връзки. Тогава ми струваше хиляди кредити. В днешно време представлява цяло състояние. Ако има кой да плати. И все пак...

Прибрах револвера с намръщено изражение. Бях ядосан на себе си. Свалих гарда, когато не трябваше. Но тия двамата все пак ме впечатлиха. Бяха успели да преодолеят защитните системи на кантората. Определено имаха умения. Направих кратка проверка. Непокътнати. И деактивирани. С все по-лошо настроение, аз отворих останалата бутилка ром. Поне не бяха тършували. Чакали са специално мен. Направо да ми стане драго.

Запихах се известно време. Отново заместител на съня. Леко взе да ме хваща. Изядох остатъците от провизиите, без да пестя. Щяха да са ми необходими сили. Отворих шкафа с екипировката и взех няколко неща, които сметнах за необходими. Изтупах хубаво шлифера и шапката си от прахта, пооправих си физиономията в отражението на компютърния терминал и глътнах последния си освежител за уста. Заредих револвера.

Повече нямаше да се оставя да ме изненадат.

Май се самозалъгнах.

Излязох. Заключение, колкото да не е без хич. Слязох два етажа по-надолу. Вместо да продължа по стълбите, отбих в коридора. Третата

врата вляво беше похабена и паянтова. Нямах надпис, само някаква олющена емблема. Почуках и отворих вратата, без да чакам.

Мястото бе по-малко от кантората ми. За засилване на чувството за теснота, бе разделено на две стаи. Беше почти необзаведено и това бе единственото, което го спасяваше от етикета „претъпкан“. Е, имаше купчина вехтории, но те бяха чинно набутани в далечния ъгъл. Зад дребно, саморъчно поправяно бюро, седеше моят „колега“. Ранните соларни лъчи се цедяха през мръсното стъкло и се стичаха по мътното му лице. Очите му гледаха с надежда и нетърпение, но щом срещнаха погледа ми, ентузиазмът им угасна. Рядката му коса беше странно преплетена с невчесаната брада, придавайки му вид на престарял лъв. Винаги го заварвах така. По всяко време на денонощието. Нямах представа дали спи. Ако имаше работа, обикновено го нямаше. Не заключваше. Но през останалото време стоеше зад малкото си бюро, винаги примрял в очакване на някой клиент. Или смъртта. Понякога той ми напомняше какъв късметлия всъщност съм аз.

Смятах го за старец. А беше само на четиридесет и няколко.

Тънките му, изсъхнали ръце се размърдаха. Той вдигна леко глава и ме поздрави с половин уста:

— А, Текс, заповядай, заповядай, разбира се... — гласът му бе слаб и отнесен, сякаш винаги мислеше за нещо друго.

— Как върви бизнесът? — вмъкнах аз малко фалшива солидарност, вместо поздрав.

— А, бива, бива... — Той мързеливо ме фиксира. — Онзи изпаднал в беда търговец, който ми препрати, се оказа доста затънал... в проблеми.

Не думай, помислих си аз. „Търговецът“ беше изпаднал в немилост член на Дипломатическия корпус. Бяха решили да му запушат устата, защото правил сделки с арсеналистите. Търсеше защита и охрана.

— И какво стана? — поинтересувах се аз. Знаех, че старото куче пред мен не отказва нито една поръчка и все се чудех как оцелява. Не можех да се виня, че исках да се поуча.

— А, е-е, ами, гръмнаха го... — равнодушно рече моят „колега“. — След като два дни ми беше плащал. Мисля, че добре припечелих от този случай — заключи той простичко. Аз кимнах.

— Да си чул нещо напоследък? — смених темата, пристъпяйки към целта на посещението си.

— Да съм чул ли? Човече... не знаеш ли новината... Преди няколко вечери, когато си пиех дружно с моя приятел, нямаш си представа как ми проглуши ушите. Оказа се... че някакви смелчаци атакували окупаторски конвой!

— Сериозно? — Повдигнах вежди. По рекстразите. — Кога?

— Де да знам... Било, а, посред бял ден.

— Само лунатик с топлинен удар би извършил подобно нещо. Какво са транспортирали окупаторите?

— Де да знам, човече!... Казах ти, каквото ми каза моят приятел. Окупаторите се връщали от Западните планини и попаднали... а, на засада.

— Какво станало?

— Е-е, не е ясно... Били гепили нещо. Нещо ценно. Много ценно. Окупаторите са бесни. Вилнеят в града, правят чистки. Каквото и да е това, искат си го обратно... на всяка цена.

Аз не отговорих. Мрачно предчувствие ми се оформяше в главата. Усещах, че догадките ми, щом се избистреха, няма да ми харесат.

— Благодаря — рекох и се обърнах да изляза.

Зад гърба си чух шумно изщракване. Замръзнах.

— Текс.

Бавно се обърнах. Срещу мен зейнаха чифт мастиленочерни дула. Двущевка. Старото куче я стискаше, без да трепне. Лицето му оставаше непроменено, сякаш все още си говорехме общи приказки.

— Има награда за главата ти — рече той. — Пет хиляди кредита. — Думите му сега звучаха твърдо и рязко.

Аз мълчах. Мислех за предпазните плочи на шлифера си.

В един дълъг момент двамата се гледахме. После той въздъхна тежко и остави двущевката на бюрото.

— Но аз няма да ги взема. — Раменете му се отпуснаха. Очите му, вече тъмни и лишени от живот, успяха някак си да угаснат още. — Не мисля, че е редно. Аз съм една развалина, Текс, но благодарение на теб все още дишам. Не защото си ми направил голяма услуга. Знаем, че винаги ми подхвърляше случаите, които ти отминаваше и ме пращаше да си съдирам задника за мизерно заплащане. Или пък свръхрискските

поръчки, които ме състариха, пак ти ги препращаше към мен. Но въпреки това съм ти благодарен. — Той видя изумената ми физиономия и леко се намръщи. — Не ме гледай така. Найясно съм, че в света отдавна няма безкористност, нито алтруизъм или доблест. Но много често няма и елементарна размяна. Почти всичко се е свело до грабеж и поробване. Затова ти благодаря. Ти ми предлагаше размяна. Това ми донесе още няколко години борба. Време, може би напълно пропиляно и обезсмислено, но все пак дадено. Сега аз ще ти предложа размяна. Няма да те гръмна. В замяна, искам единствено да изчезваш оттук.

Последва мъртва тишина. Аз стоях и зяпах. Нямах представа, че той имаше толкова дълбока, макар и странна логика. Никога не съм си мислел, че в лицето на смъртта, мой ангел хранител ще се окаже потрошената ценностна система на един гаснещ човек.

Обърнах се и излязох. Още една страница от моята история се затвори завинаги.

Прекрачих входа предпазливо, със стегнати рамене. Двамата пазачи от Ескадрилата ми хвърлиха бегъл поглед. Аз се отпуснах. Новината за петте хиляди кредита за моята глава още не се бе разчула. Закрачих бързо и твърдо. Горещият сутрешен вятър развя шлифера ми, вихрейки пясъка и прахта наоколо. Като гладни призраци, облаците-останки на някогашното величие ме съпроводиха по пътя. Друг път бих ругал заради сухата кашлица, която ми причиняваха, но сега бях благодарен за неочакваното прикритие.

При първа възможност се разкарах от централните улици и поех по малките алеи между разрушените сгради. Вятърът тук утихна, а аз вече нямах нужда от неговата прашна прегръдка. Срегнах няколко окъсани преровители, но те ме отбягнаха. Когато започнах да се отклонявам от целта си, рискувах и отново излязох по обитаемите улици.

Списъкът ми с информатори и сътрудници рязко се бе съкратил, щом научих за обявената награда за моя милост. Повечето от тях сигурно вече ме издирваха или направо тичаха към кантората ми, за да ме гръмнат вместо здрасти.

Оставаше само една възможност.

Щабквартирата на Дипломатическия корпус изплува на хоризонта. Беше доста запазена постройка. Имаше масивна

пирамидална форма, изградена от стоманен скелет и стъклени панели от полимерни нишки. Затова още ги имаше. Просторният площад около сградата беше реставриран, чист и спретнат. Отделни удобства като бар, стрелбище, малък пазар, жилищни сгради, обществена баня и гарнизонни помещения бяха разхвърляни по периферията. Бойци на Черните орли сновяха наоколо. Тъмните им бронирани униформи внушаваха респект. Носеха автомати. Аз сведох глава и забързано се запътих към щабквартирата.

На входа имаше двама постови. Щом наближих, единият вдигна автомата и викна:

— Достъпът е разрешен само за членове.

Спрях. Все така свел глава, му рекох изпод шапката си:

— Аз имам среща — бръкнах в джоба си. Извадих десет кредита и ги подхвърлих на постовия. — Кабинет 103. Кажете, че джентълменът с шлифера е тук. Те знаят кого да очакват.

Той прибра кредитите и изчезна вътре. Другият остана, наблюдавайки ме напрегнато, стиснал автомата. Не беше най-големият подкуп, който биха получили, но не бе и малък. След около три минути, постовият излезе отново.

— Влизай — кисело процеди той.

Аз леко повдигнах глава, колкото да покажа превъзходство. Бутнах двойната врата и се озовах в грамаден, осветен атриум. Хладен въздух внезапно блъсна лицето ми и изтри избилата пот, с която толкова бях свикнал. Истински климатик. Поех филтрирания бриз с наслада. Тъпите тарикати определено си живееха добре.

Дори имаха работещи асансьори. От много време не се бях катерил, без да ползвам краката си. Почувствах се освежен, въпреки липсата на сън. Етажът беше пуст. От опит знаех, че тук не обичат да стават рано, което ми беше от полза. Кабинет 103 бе точно зад ъгъла. Почуках и влязох, без да чакам. Какво да кажа, навик ми е.

Вътре кабинетът приличаше на всичко друго, но не и на нормален офис. Беше смесица от нещо като будоар, хижа и луксозен апартамент. В дъното имаше голямо двойно легло с мека постеля и истински кадифени завивки. Встрани бяха отделени лежан, килим и изкуствена камина, затрупани с дребни предмети, формиращи малък кът за атмосфера. До остъклената външна стена имаше стандартно бюро в модерен стил в комплект със стол, чието присъствие придаваше

силен контраст на остатъка от кабинета. Отсреща, напълно разкъсвайки декоративния стил в трета посока, се мъдреше малък шадраван с купчина саксии с фикуси, придружавани от чифт прегради за преобличане с хартиени паравани, изрисувани във флорални мотиви. Шадраванът тихо ромолеше. До него полупрозрачна врата водеше към банята. Знаех, защото бях идвал тук.

Доста пъти.

— Текс Кърк — измърка познат глас.

Тя седеше на ръба на шадравана. Нейната пищна, тъмна снага се изправи с лекота и грация. Аз никога не преставах да ѝ се наслаждавам.

— Лидия — отвърнах аз, вдигайки погледа си.

Тя се засмя. Въпреки годините си, беше красива и досега. Но чарът и сексапилът винаги са били предимно в гласа ѝ. Гърлени и меки, нейните думи омагьосваха.

— Моят джентълмен в шлифер — нейният приятен смях отново се разнесе. Едрите ѝ гърди се заклатиха и тя се приведе, за да я огледам. Знаеше, че щях да се възползвам. Беше облечена в лека памучна рокля, която въпреки обикновената си кройка изглеждаше зашеметяващо.

Леко и плавно, тя се приближи. Лицето ѝ се озова на сантиметри от взора ми. Усетих дъха ѝ, влажен и жизнен. Устните ѝ внезапно се впиха в моите. Аз горещо отвърнах и я стиснах в прегръдката си. В процеса на тази страст, аз проследих нейните чувствени извивки с ръцете си.

Някои спомени остават дълго.

Пламенният миг премина и ние се разделихме. Лидия леко се нацупи и рече:

— Текс, защо не си сложиш псевдоорганична протеза най-сетне? Сегашната плаши и те загрозява.

— Ли, в моя занаят често ми се налага да сплашвам разни отрепки, защото патроните са скъпи. — Аз се ухилих. — Пък и да си грозен се брой за бонус.

— Вярно е — подхвърли Лидия през рамо. Тя отиде до минибара, намиращ се между леглото и шадравана. — И все пак повече те харесвах, когато беше „естествен“. Нещо за пиене?

Аз си спомних за рома, плискащ в стомаха ми. Май искаше компания.

— Дай нещо чисто и твърдо — отговорих. — Аз също си се харесвах преди. Сега може да ми е помръкнала красотата леко, но пък мога да се похваля, че имам хромирано покритие.

Тя се засмя и се зае да налива питиетата. Беше ми връстница, но за разлика от мен изглеждаше далеч по-млада. За годините си имаше впечатляващо тяло, което малко мъже биха подминали, дори да знаеха възрастта ѝ. Навремето я бях срещнал тук, на Граничните светове. Бяхме страхотна двойка, но Войната развали всичко. Преди тя работеше като корпоративен мениджър в местен филиал. Уменията и... ахъм, даденостите ѝ лесно я бяха уредили в редиците на Дипломатическия корпус. Тук тя не се занимаваше съвсем с управление, но не се оплакваше. Докато бях по-млад имахме някои доста бурни нощи между тези стени.

Аз прекратих тези срещи. Понякога съжалявах, но идваше период, в който човек трябваше да пести сили всячески. Дори от удоволствия.

Лидия се обърна и ми подаде чаша, пълна със зеленикава течност. Изражението ѝ беше дяволито.

— Какво е това? — попитах аз. Изгледах питието леко подозрително.

— Абсент, контрабанден — отвърна тя. — Чист и твърд — добави усмихнато.

— Бива — рекох и отпих голяма глътка. Тръпчив, леко кисел вкус като вълна заля устата ми и подпали гърлото ми. Спускайки се към стомаха, топлото усещане разцъфна в цялостна свежест с лек ментов привкус. Ромът се втурна да посрещне новодошлия.

Брей.

Седнахме на лежана срещу камината. Известно време пихме в мълчание. Лидия търпеливо чакаше, защото знаеше, че вече идвах само в търсене на информация или помощ. Тя беше приела тежко емоционалната ни раздяла. Понякога аз се утешавах като си напомнях, че съм не по-малко натъжен от нея, но някак си не се получаваше. Аз бях виновен и точка. Макар че никога нямаше да си го призная, имах възможността да направя така, че с малки компромиси аз и Лидия да бяхме останали заедно завинаги. Обаче дали заради глупост или

някакъв криворазбран идеал, аз отхвърлих това. И причиних страдание. На мен и на нея. Но въпреки всичко, Лидия успя да ми прости и да ме разбере. Което само показваше каква огромна благословия от Космоса бях пропилял.

Седях на лежана, пиех питието си и отдъхвах от снощните прежеждия. Алкохолът напомни за болките в тялото ми от побоя. Предпазните плочи на шлифера бяха омекотили професионализма на Сакото и Ревера. Без тях сигурно още щях да лежа в несвяст.

— Какво знаеш за нападението над окупаторския конвой? — Пресуших чашата си и я оставих на съседната масичка.

— Какво нападение? — попита Лидия. Гледаше ме право в очите, но за миг нещо трепна в нея.

— Стига, Ли, много добре знаеш за какво говоря — уморено процедих аз. — Ако нещо се е случило, Дипломатическият корпус знае. Нали информацията е вашата специалност.

— Вярно, но за всяко знание се заплаща — отговори уклончиво тя.

— Ли, моля те, не си играй с мен сега. Знаем, че мога да разчитам на теб. Важно е.

— Именно. Твърде важно, за да го споделям, с когото и да е. Дори с теб, Текс.

— Слушай. Получих поръчка. Голяма поръчка. Бяха готови да подхвърлят две хиляди кредита в скута ми, ей така. Сигурен съм, че ме наемаше някой от Северния сектор. Всичко обаче се прецака. — Аз направих пауза. Реших, че от Лидия нямам какво да крия. — Поръчителят ми е мъртъв. Трябваше да му занеса един глупав компютър, с някаква си информация на него.

— Каква информация? — попита Лидия напрегнато.

— Не знам точно — признах си аз. — Обаче още на следващата вечер навсякъде започнаха да летят куршуми. По рекстразите, Лидия, нападнаха ме окупатори!

— Нима? — учудено повдигна вежди Лидия. — Защо?

— Там е проблемът. Уловката за поръчката беше, че и окупаторите са по следите на компютъра. А те ме атакуваха още преди да направя своя ход.

Лидия замислено отпи от своята чаша.

— Интересно... И поръчителят ти не каза нищо друго относно поръчката?

— На практика да. Единствено поради някаква причина ми подхвърли нещо за Легендата за Последния ординарец.

— Легендата за Последния ординарец ли каза? — развълнувано ме прекъсна Лидия.

— Да. Какво толкова всички се прехласват по тая легенда? — попитах аз кисело.

Лидия не отговори. Само поклати глава.

— Ти никога не си разбирал.

— Интересно, получавам подобен отговор за втори път в рамките на денонощието.

— Правилно са ти го казали първия път.

Аз изсумтях.

— Добре, щом толкова не разбирам, ще ми обясниш ли?

Лидия се усмихна лукаво и ме изгледа изпод вежди.

— Спомни си легендата.

Аз пак изсумтях, вече раздражен.

— А намери ли компютъра? — внимателно попита Лидия.

Аз се взрях изпитателно в нея. Въпросът ѝ беше изненадващ. След малко бавно поклатих глава.

— Не. Нито имам идея къде може да е. — Хрумна ми мисъл. — Ти защо питаш?

— Аз... Знаеш ли, че има награда за главата ти?

Тонът ми моментално стана предпазлив.

— Наясно съм... със ситуацията.

— Грешаш. Всички големи играчи вече знаят за теб. Всички мислят, че у теб е и компютърът. Мислят, че ти си го откраднал от окупаторите — добави Лидия бързо. Твърде бързо.

— Значи компютърът стои в основата на всичко? Това е бил товарът на конвоя?

Лидия ядосано прехапа устни и тръсна глава. Беше се издала. Тя настойчиво ме погледна в оцелялото ми око.

— Текс, вярвам, че компютърът не е у теб. Но имаш ли представа къде може да е?

— Не. Нямам никаква идея. — Не я излъгах. Къде беше изчезнало парчето електроника, наистина бе загадка за мен.

Лидия се вира в мен още няколко секунди. После бавно кимна. Нещо в нейното поведение охладня. Тя извърна поглед и рече:

— Знаеш ли, в тази сграда има хора, които на момента биха те убили, ако те видят.

Аз се изправих и пристъпих до остъклената стена. Гледката щеше да е чудесна, ако навън имаше град, а не назъбени развалини. Сухият оранжев оттенък на светлината не разкрояваше особено пейзажа.

— Това е втората причина, поради която идвам тук — отвърнах, гледайки напрегнато през стъклото. — Искам имунитет от Корпуса.

— Няма как да стане. Северняците те преследват.

Поех дъх през зъби. По рекстразите.

— И друг път сте укривали хора от окупаторите. Знам, защото ти си ми казвала.

— Не отричам. Но какво печели Дипломатическият корпус, давайки ти защита? Можеш ли да обезпечиш пет хиляди кредита?

— Не. — В джоба си имах хилядата кредита предплата от Симънс. Имах някъде още толкова под формата на спестявания. Не бях изобщо близо до необходимата сума.

Лидия също се изправи.

— Тогава какво очакваш?

— Очаквам да ми помогнеш, Ли. — Извърнах поглед от остъклената стена. — Трябва да има някакъв начин.

— Текс... нищо не мога да направя. — Лицето ѝ, макар контролирано, говореше обаче точно обратното.

Девизът на Дипломатическия корпус бе: манипулация, манипулация и пак манипулация. Малко еднообразен, но напълно верен. Нямах ли изгода, Корпусът нямаше да се задейства, независимо от безкрайните му лозунги, че е в полза на „обществото“. При тях солидарността и взимането на правилното решение не съществуваха. Само студената, скована корист им бе останала.

Лидия ме обичаше все още. Може би смътно, далечно и съвсем бегло, но ме обичаше. Въпреки всичко. Иначе отдавна да съм с куршум между очите. Но тя бе прекарала дълго време в прегръдката на организацията, в която служеше. Наивно бе да очаквам, че е същата като преди.

В мен бе влюбена една безскрупулна, опитна и красива представителка на елитен кръг от изнудвачи и сделкаджии.

Имах само един изход. Трябваше да извадя асото от ръкава, което нямах.

Лидия, която обичах, не беше тази Лидия, която сега стоеше пред мен. Аз присвих очи и наведох глава, така че периферията на шапката ми да е на почти една линия с погледа ми. Заговорих с твърд, хладен глас:

— Не е нужно Корпусът да ме поставя официално под тяхна защита. Единственото, което искам, е поне Черните орли да не ме преследват. С останалите сам ще се оправя. В замяна, аз ще намеря компютъра и ще го предам на тях. — Почувствах се необичайно дързък и понеже нямах какво да губя, добавих за допълнителна доза нахалство: — Разбира се, Корпусът ще поеме договора ми с предишния работодател, което означава, че ще ме компенсира с хиляда кредита, щом изпълня поръчката.

Лидия се замисли.

— Не съм сигурна дали това е достатъчно. Нужен е някой висш член на Корпуса да те подкрепи и да одобри официално сделката. Това е извън моите правомощия — добави тя с неутрално изражение.

— Може би — озъбих се леко аз. — Може би не. Но аз знам кой ще ме подкрепи.

— Нима?

— Дипломат Уинстън — отсякох аз. — Помниш ли случая с източването на средства от Черния пазар преди пет години?

— Да — изненадано отвърна Лидия. — Но...

— Трябваше да избирам между възнаграждение или безсрочна услуга — прекъснах я аз. — В онези дни бях понатрупал кредити и лекомислено реших да се правя на политик, вместо да бъда наемник, както трябваше. Смятах, че това глупаво решение никога нямаше да ми се отплати. Но кой да знае, че ще дойде и такъв момент? Ситуация, която да се нуждае от политическа подкрепа?

— Какво искаш? — сряза ме Лидия.

— Дипломат Уинстън — повторих хладно. — Кажи му да одобри официално сделката, за която се споразумяхме, или неговите приятелчета оръжейни търговци ще научат къде отива значителна сума от техните печалби.

Лидия стоеше и ме гледаше. След кратко мълчание каза:

— Мисля, че така поставени, нещата могат да се уредят. Отивам да ги задвижа. Междувременно, настани се и си почини.

Аз мислено въздъхнах. Лидия мина покрай мен. Още веднъж забелязах колко сексапилна остава, въпреки годините. В пристъп на похот и полузабравени спомени, аз я грабнах и съвсем пошло я опипах, целувайки я едновременно. Тя леко ахна, но не възрази. Пуснах я и ѝ казах:

— Обичах те. Още те обичам. И съжалявам за това, което се случи.

Тя не каза нищо. Просто излезе. Вратата леко щракна на мястото си.

Аз стоях глупаво и се проклинах. Какво, по рекстразите, си мислех? Нищо нямаше да върне миналото. Трябваше най-сетне да го пусна в канала, както всяка непотребна вещь и да...

... продължа напред. Освен, ако не бях стигнал края.

Не знаех колко време ще се бави Лидия, но реших да открадна малко сън. Спеше ми се и вече усещах как алкохолът ми мъти мозъка. Доказателството бе преди малко. Свалих ботушите си и шлифера. Метнах шапката на бюрото. Револверът остана затъкнат в колана ми. Така разсъблечен, легнах на превъзходното кадифено легло и дори не ми пукаше колко щети нанасях с потта и мръсотията си.

Не помня дори как заспах.

Покоят ми трая само няколко мига. Поне такава усещане имах, когато някой грубо ме разтърси.

— Текс, събуждай се вече! — Лидия ме буташе нетърпеливо.

Отворих очи. Бях ужасно кисел и уморен, сякаш не бях почивал изобщо, но не го показах. Станах с равни, отсечени движения, старайки се да изглеждам свеж.

— Дипломат Уинстън се съгласи на *предложението* ти — рече Лидия, докато ми подаваше шлифера. — Чака те в кабинета си, за да уточните подробностите.

— Къде е кабинетът му?

— На десетия етаж от северната страна, под номер 31. Няма начин да го пропуснеш, той е важна клечка.

— Аха — рекох неопределено, докато се отправях към вратата. Лидия ме съпроводи. На прага в коридора аз се обърнах леко и

отроних:

— Ли... благодаря ти.

Тя уморено се облегна на касата. За миг маската ѝ, заедно с годините на поквара, изчезнаха:

— Текс... пази се.

И затвори.

Аз не се размотавах и се качих на десетия етаж. Погледнах през стъклените стени и забелязах, че бе ранен, може би късен, следобед. Устройваше ме. Да се промъквам по светло на път за вкъщи ми бе трудно.

Етажът бе странно пуст. Осъзнах това, защото леко се бях заблудил и бях обиколил почти целия, преди да намеря пътя.

Твърде късно забелязах кръвта.

Извадих бързо револвера и внимателно надникнах зад ъгъла. Нямаше никой. Само убити пазачи пред кабинета на дипломат Уинстън. Предпазливо тръгнах напред. Какво става тук, по рекстразите? Защо не бях чул... стрелбата? Хвърлих бегъл поглед наоколо. Не виждах гилзи. Нападателите биха могли да са с лъчемети, но пазачите имаха обикновени автомати. Вратата на кабинета бе открената. Сканирах с кибер-окото си помещението отвъд. Нищо.

Освен две тела.

Влязох вътре. Малко преддверие с бюро и кухненски бокс. Секретарката, седяща в локва кръв, бе отпуснала лице върху бюрото. Отвъд автентична двукрила врата, наред простора и лукса на стаята, плъоснат по гръб, дипломат Уинстън изучаваше с невиждащ поглед тавана.

Положението ми скоростно се влошаваше.

Болка избухна в главата ми. Аз изкрещях и пуснах револвера. Паднах на колене. Бърза поредица от картини премина пред очите ми.

Огромна, неописуема, необятна форма. Плуваше сред звездите с лекота и мощ, съдържайки в себе си властта да унищожи цели светове. В сравнение със слънцата бе просто петънце, но в сравнение с човек, представляваше безкраен титан, обгръщащ хоризонта и напрегащ въображението до невъзможното.

— Адмирале.

— Да?

— Батарейте са готови за огън по ваша команда.

Тежка въздишка се откърти.

— Няма да атакуваме.

— Сър?

— Битката ще бъде спечелена, но войната ще я загубим. Редно е да съхраним всичко, което успеем.

— Заповеди?

— Отстъпление. Покажете им малко зъби, но наредете изходен вектор Тау-Омега.

— Да, сър.

Гигантското чудовище нададе гърлен рев и заплю с демоничен пламък своите жертви. Но неговият устрем бе вял и лишен от ярост.

Май главата ми дрънна в пода...

11

Легендата за Последния ординарец.

Преданието гласеше, че малко преди Войната Федерационният съюз създаде оръжие, което нямало равно на себе си по мощ. Когато Войната избухнала, оръжието на Съюза било единственото нещо, което отложило незабавната капитулация. Множество битки били спечелени благодарение на това оръжие и дори изходът на Войната бил неясен. Но силата на тайнствените нашественици била толкова огромна, че дори най-великото изобретение за разруха в галактиката не било достатъчно, за да обърне ситуацията.

От пепелищата на загубата се появил един човек. Той бил напълно обикновен, но безкрайните сражения и кръвопролития го калили във велик войн. Неговата смелост, боен дух, лидерски качества и ненадминато умение били символ за всички, които се борели в защита на галактиката. Винаги пръв в битка и винаги последен да я напусне, до последния враг, последния патрон, последната капка кръв. Така той получил прозвището си Последният ординарец. Неговото най-далновидно решение, както казва легендата, също било последното: Той разбрал, че Войната, въпреки всички усилия, ще бъде загубена. Но знаейки, че от прахта на цивилизацията ще се появи нов, свободен свят, той скри оръжието на Съюза в дълбините на космоса. Когато бъде открито един ден, неговото наследство ще отведе поробените народи до завещаното от миналото, което ще им помогне в борбата за тяхната свобода.

Поне това знаех аз.

Съзнанието ми се върна бавно. Умът ми много добре знаеше, че съм паднал, но зрението ми се клатеше като някакъв асинхронен метроном. Подпрях ръка и се надигнах. Чудех се къде се намирам, все още замаян.

После видях трупа пред себе си. По рекстразите.

Нямаше виеща аларма. Би било абсурдно да очаквам пронизителен вой, когато техническият прогрес бе катастрофирал

някъде между липсващ и почти никакъв. Но чух гласове. Много гласове, които викаха и спокойно заместваха сигнала за тревога. Ботуши тропаха неистово, сякаш някаква невидима вълна се приближаваше.

Време бе да изчезвам.

Адреналинът ме срита в задника. Аз скочих и трескаво се огледах. Черни, въоръжени униформи цъфнаха в коридора.

— Стой!

Побягнах в противоположната посока. Но изходът бе само един. Изстрели писнаха около мен. Чуването им означаваше пропуск. Тичах право срещу широката остъклена стена на просторния кабинет. Вдигнах револвера си за стрелба. Полимерното стъкло нямаше да поддаде от куршумите, затова стрелях в ъгловите сглобки. Металният скелет писна и изтрещя. С един дързък скок, аз се хвърлих над изпречилото се бюро, извъртайки рамото си. Блъснах стъкления панел и излетях от десетия етаж, последван от куршумен дъжд.

Осъзнах грешката си чак когато инерцията предаде смяна на гравитацията. Пирамидалната конструкция на сградата обаче се оказа моето спасение. Аз тежко се приземих върху стръмния стъклен наклон на осмия етаж, изкарвайки си въздуха. Започнах да се премятам неконтролируемо подир бутнатия панел, който се свличаше с остър писък надолу. Борех се за три неща: да задържа шапката си, да не изпусна револвера и да върна равновесието си. В по-важните две успях.

Май имах кофти приоритети.

Когато най-после спрях да се движа, разбрах, че съм се изтъркалял чак до началото на малка уличка в края на площада. Силна болка пулсираше из цялото ми тяло. Побоят, алкохолът, недоспиването и падането, всичко това взето заедно, ме парализираше и аз не можех да помръдна. Със стиснати до счупване зъби протегнах ръка и се завлачих метър по метър в уличката. Някъде зад мен се чуваше голяма суматоха. Но аз бях съсредоточил усилията си само в две направления: да не гълтам пясъка и прахта по улицата, и безмозъчно да продължавам да се издърпвам до някъде. Където и да е.

От страничната пресечка внезапно изникна бронетранспортър. Е, това беше, помислих си равнодушно. Мощната машина спря на метри от мен. Задната рампа се спусна и група въоръжени мъже

излязоха. Те бързо се насочиха към мен, вдигнаха ме и ме бутнаха в бронетранспортъора. Някой излая заповед и машината потегли.

Аз бях твърде изненадан. Мислех, че ще ме очистят. А вместо това...

— Брей, брей, да не повярва човек! Текс, това ти ли си, бе?

Разтърсих леко глава, дишайки дълбоко. Опитах се да фокусирам зрението си и да видя кой ме позна. Кибер-окото се справи със задачата по-бързо от своя органичен събрат. Огледах внимателно непознатите лица около себе си.

И видях Марк.

Той беше огромен, мускулест мъжага. Лицето му бе като изсечено от гранит, с яка и широка челюст, над която се мъдреше малък, учудващо преценяващ поглед в морскозелено.

Всъщност всички в бронетранспортъора бяха едри и мускулести. Грубите им дрехи бяха полупреправени в някакви униформи, които не разпознах в сумрака. Над тях носеха тежки брони. Приличаха на докери, сурови и закоравели от тежък труд. В ръцете си стискаха автомати „Керкгеров“. Много опасно оръжие. Още преди Войната, така наречените Керкове бяха предпочитани от тукашните въоръжени сили и наемници. Казвам тукашни, защото „Керкгеров“ се произвеждаше единствено на Граничните светове. Само Великият космос знае как ставаше това. В днешно време, да намериш Керк в работещо състояние бе... много трудно. А да видиш цяла банда въоръжени с него... изглежда, бях попаднал на ударен отряд. Елитен.

— Марк, тъкмо на време — отпаднало го поздравих аз.

Той се ухили.

— Нали? Минавахме направо отгук и гледам — тоя шлифер и тая шапка са ми познати отнякъде... Явно беше загазил, та викнах на момчетата да те приберат.

— Защо? Само за да ме очистиш ли?

Марк се намръщи объркано.

— Какви ги говориш, друже?

Издадох се. Сега нямаше смисъл да лъжа.

— Знаеш ли, има пет хиляди кредита награда за моя милост — кисело процедих аз, облегнах глава назад.

— Пет хиляди... — сянка мина през лицето на Марк. Той се замисли за миг. Нещо в него за миг се изкуши. Но той тръсна глава и

рече:

— Текс, друже, няма да те гръмна, бе, човек!!! Пет хилядарки са много пари и явно нещо си оплескал, че да ги дават за теб, но ти ми спаси живота в оная престрелка в Лагера! Така че може да си спокоен. Няма с пръст да те пипна. — Марк хвърли поглед към останалите. — За момчетата също можеш да си сигурен, че и те ще кротуват. Нали, момчета?

— Да, шефе — отвърнаха останалите с различна степен на разочарование и съгласие.

— Добре, така ви искам — доволно каза Марк. — А бе, Текс, я кажи какво правиш напоследък? Изобщо не си се променил, откакто последно се видяхме! Дори носиш същия шлифер.

— Какво да кажа, храня се редовно, спортувам и спя до обяд всеки ден. Колкото до дрехите, тях съм си ги купил с доживотна гаранция.

— Да бе, аз пък живея в Северния сектор — засмя се Марк.

— Няма какво толкова за разправяне. Още търся вечната голяма поръчка, след която да се оттегля спокойно и да умра мирно, а дотогава се трепя и рискувам живота си за нищо.

— Все същото, а? Животът никога не се променя — философски заключи Марк.

Макар да бях благодарен на Марк — двойно даже, защото не ме гръмна за пари — аз бях леко учуден как попаднах на него. Градът, със своите пет сектора, не можеше да се каже, че е голям, но имаше достатъчно пространство, за да е възможно никога повече да не видиш някой. Тоест, ако не е пукнал вече, имам предвид. Хората, които познавах, просто не оцеляваха достатъчно дълго, за да забележат, че почти не старея. Често умираха насилствено или при инцидент, а тези, които все пак имаха навика да им върви, просто ме забравяха с годините, защото сам гледах да не им се мяркам. Те просто спираха да бъдат на нивото ми, било физическо или политическо. Някои от тях се изкачваха по социалната стълбица, докато други просто... остаряваха. Оттегляха се от моята сфера на действие. Бях свикнал с това „текучество“, затуй аз също ги забравях, за да направя място в главата си за новите. Не можех също така да понасям лесно загубата и самотата — затова се държах дистанцирано и делово. Ларл и Лидия бяха единиците, с които можех да завържа трайни взаимоотношения.

Независимо дали бяха лоши или добри. Защото гадната компания е за предпочитане от безмълвната пустота.

С Марк се бях запознал преди десетина години. Тогава той изглеждаше млад, кипящ от енергия наемник, с неочаквано голям опит зад гърба си и трезва мисъл. Известно време често работехме заедно, защото тогава бях подхванал серия от поръчки, от които печелех добре, но харчех доста, защото ми трябваше нова екипировка постоянно, заедно с боеприпаси. Последно видях Марк преди пет години, когато трябваше да охраняваме керван с търговци, минаващи през Лагера. Попаднахме в засада от местна банда, при това мутанти. Марк бе ранен тежко, но аз му оказах първа помощ. Беше пътник, но в кервана по случайност имаше лекар. Обаче Марк запомни мен като спасителя си, не доктора. След тази случка имаше дълъг период на суша и пътищата ни се разделиха.

— Ти пък доста си се променил — казах на Марк. — Станал си голяма клечка. Водиш собствен отряд. И то какъв. Да му се не види, дори имате... — и почуках по обшивката на бронетранспортъора.

— Така е — скромно си призна Марк. — След като почти пукнах преди пет години, реших, че ми е писнало да съм свободен наемник. Записах се при арсеналистите и оттогава съм доволен. Тия момчета не си поплюват. Дават храна, пари, че и безплатен достъп до Черния пазар.

— Записал си се в Арсенала на демокрацията?

— Аха. С годините им показах, че яко си ме бива и ето, вече съм главен оръжейник със собствена компания. Нали тъй, момчета?

— Да, шефе!

— Но... защо точно Арсенала? — попитах аз. — Защо не Черните орли или Ескадрилата?

— Защото само тук дават толкова яки играчки. — Марк демонстративно показа оръжието си. Видях, че то не е Керк. Беше нещо много по-смъртоносно.

— Това плазмохвъргачка ли е?! — възкликнах изумен.

— Аха — гордо рече Марк. — Каква мотивация повече ти е нужна? Единствено Арсеналът, с изключение на окупаторите, имат достъп до такива железа. Говорейки за железа, момчета, я хвърлете на Текс една ютия.

Дорде се усетя, в ръцете ми се озова един Керк. Беше очукан и стар, но добре поддържан.

— Благодаря... — рекох несигурно. — Какъв е поводът?

Марк се разсмя.

— И тъй, и тъй отивахме на купон, Текс, когато те взехме, рекох си, че няма да е зле да се присъединиш. Добри стрелци винаги са нужни, а твоята очна джаджа не пропуска изстрел.

Идеята да прекарам нощта в някоя пукотевица с ударен отряд едри мъжаги от Арсенала на демокрацията изобщо не ми се нравеше. Дори да не се чувствах потрошен или уморен. Но ако откажех на Марк, нямах представа какво щеше да направи. Въпреки думите му, единствената причина да съм жив все още, би могла да е, защото смяташе, че ще съм полезен.

— Добре — казах равнодушно. — Къде отиваме?

— Отиваме да друснем няколко търговци и да им натрием навирените носове — тържествено рече Марк. Звучеше сякаш бе репетирал. — Имат си едно укрепено местенце в Каналджийския сектор, където са се кашонирали и си правят джамборе с наши крадени железни.

— Чакай малко... искаш да кажеш, че Търговският съюз е откраднал от Арсенала? Те не управляват ли заедно Черния пазар?

— Текс, Текс, Текс... — зацъка Марк с въздишка. — Де си бил през последните пет години? В Западните планини? Нещата се промениха. Старият ред се разпада. Сега 'сичко е в надпревара за контрол и влияние.

— Контрол и влияние над какво? Градът постоянно губи ресурси от преравяне, а нови не се появяват. Територията отдавна е преразпределена. Какво ценно е останало? — аз погледнах скептично Марк.

— Заводите, Текс, заводите — отговори Марк. — И престижа, дето върви с тях. Който контролира заводите, той има благоволенieto на окупаторите.

— Да, така е. Но защо има внезапен интерес към Северния сектор сега?

Марк хвърли внимателен поглед на останалите. Той се приведе напред и понижи глас:

— Защото, Текс, дрънка се, че предстои да има Изселване.

Думите му ми подедържаха странно. Сякаш мокър парцал ме бе ударил наполовина. Замислих се за секунда. Ние живеехме в един разрушен свят, но нашите правила не действаха за окупаторите. Те все още разполагаха с технология отпреди Войната. Това включваше и възможността за междузвездни полети. Макар рядко, понякога съм забелязвал от покрива на жилището си прелитащи звездолети. В Северния сектор имаше космодрум — бях го видял веднъж отдалеч, докато катерех Западните планини. Както всяко място, до което имаше ограничен достъп, за Северния сектор се носеха всякакви слухове, включително за окупаторите като цяло. Едни бяха абсурдни, други — вероятни, а трети бяха неясни и мъгляви до такава степен, че пораждаха митове за самите себе си.

Един такъв слух бе за явлението, наречено Изселването. Може да бяха необразовани, но повечето хора имаха смътна представа, че други обитаеми планети съществуват — и че са под контрола на окупаторите, също като нашата. Историята върви така: всяка планета има определено време или условие, специфично за самата нея. Щом времето изтече или условието се изпълни, цялата популация бива моментално заловена от окупаторите и натоварена на огромни транспортни звездолети, които изчезват в дълбините на космоса и никога повече не се чува за тях. Къде, какво, как — не се знае.

Също като легендата за Последния ординарец, аз не вярвах много на мита за Изселването. Но щом някакъв мит можеше да накара всички главни политически сили в Града да се втурнат да се блъскат помежду си за благоволенieto на техния господар, значи ставаше нещо. Кое то бе обезпокояващо съвпадение с моя случай.

Аз изгледах Марк хладнокръвно и казах:

— Значи рано или късно ще трябва да се избират страни, а?

— Тъй-тъй — отговори Марк сериозно. — В тоз' конфликт няма да останат неутрални, дори да не се месят. Или ще си с победителите... или с 'сички останали.

— А какво печелят „победителите“?

Марк сви рамене.

— Кой знае? Може би ако лижат достатъчно яко гъза на окупаторите и напънат своя, за да служат до припадък... знам ли? *Където* и да ги изселят, те могат да получат по-кратка съдба.

— Но проблемът не е само в тъпия слух, Текс — продължи той. — Сегашният ред се сецва от дълго време. Още докато бях наемник виждах пукнатините. При толкоз джагръфа на оградата, рано или късно се стига до две неща: или оградата ще се срути, или обитателите ѝ ще се изтрепят. Знам го от личен опит. А сега вече и окупатори шават по улиците... краят иде, Текс. Усецам го.

Остатъкът от пътуването мина в мълчание. Аз седях, стиснал автомата и размишлявах. Марк беше прав. Слуховете са си слухове. Истината бе, че краят рано или късно застигаше всичко. Дошло бе времето за преразпределение на силите. Двеста години бяха много време за дадено статукво. Всъщност учудващо е, че относителният баланс се е запазил толкова дълго. След думите на Марк, аз се чудех как съм могъл да не забележа това през всичките тези години. Но истински глождещият фактор бе причината. Колкото и нестабилна да е една конструкция, винаги бе необходим външен елемент, за да я събори. Дали ще е нещо малко или нещо огромно, няма значение. Важното е да бъде *нещо*. Именно то убягваше на разсъжденията ми в момента и кой знае защо, това ме притесняваше.

След известно разстояние, Марк се намъкна в кабината при водача и раздаде заповеди. Малко по-късно бронетранспортърът спря. Бойците заредиха оръжията си и излязоха. Аз чинно ги последвах, отпаднал и уморен. Марк също слезе и рече:

— Добре, момчета, джугана остава тук — той посочи с палец към машината. — Лагерът на лошите е ей там в южна посока, на около километър-два. Вие двамата оставате тук да пазите, докато се върнем. Ей, я без мрънкане! Екшънът никога не свършва, така че опичайте си акъла и изпълнявайте заповедите!

След тези думи, Марк ни поведе в лабиринта от срутени сгради на Каналджийския сектор. Вечерният здрач се спусна над нас, превръщайки ни в прокрадващи се сенки наред оскъдната светлина. Аз внимателно се оглеждах, стараейки се да запомня маршрута. Бях дебнал из Каналджийския сектор двеста години и все още не го бях обходил целия. Мястото бе плетеница от затрупани улици, бетонни зъбери и подземни тунели, често леговища на мутиралаи зверове, които само Великият космос знаеше как оцеляват. Секторът бе получил името си заради откритите изкопни канали, кръстосващи на равни интервали пресечките, по които понякога течеше гъста сиво-

зеленикава тиня. Друг кръстник беше обширната водопроводно отводнителна система, обхващаща масивни водни кули, подземни станции и пречиствателни депа. Предполагах, че изобилието на вода, макар замърсена, бе привлякло по-голямата част от фауната. Всезнайковците по кръчмите много обичаха да спорят дали преди Войната Каналджийският сектор е бил водоизточникът на града, или мащабен корпоративен завод за химикали. Аз не си спомнях. Странно.

След около петнайсет минути попаднахме на лагера на Търговския съюз. Притаени в търбуха на катастрофирал звездолет, ние разгледахме терена. Не беше нещо особено. Стари коли, купчини бетон и парчета ламарина бяха натрупани, образувайки малка укрепена зона. Имаше малко бодлива тел за цвят. Самоделни наблюдателници стърчаха в два от краищата на лагера. За разлика от Червената банда, тукашните постови си вършеха работата адекватно. Имаше много въоръжени мъже, но не видях никой, който да прилича на търговец. Хм. Много ясно. Бойците бяха без униформи, обаче дори в здрача можех да видя малката емблема на лявото рамо. Това бяха...

— Ескадрилата — прошепна Марк. — Тия нещастници ще се бият за всеки, който им тикне кредити. Продажници — процеди презрително бившият наемник. — Добре, ето какъв е планът. Лагерът не е твърде укрепен, но е с добра позиция. Ще ни е нужно предимство. Ти, ти и ти, качете се ей там — Марк посочи бетонния баир встрани от нас, остатък от миналото. После извади чифт радиостанции и подаде едната. — Вземи. Когато дам заповед, полейте ги хубавичко с куршуми, а ние ще им подпалим задника отблизо. Т'ва е. Хайде, движение!

Излязохме от прикритието си и се запромъквахме към лагера. Тримата бойци, изпратени от Марк, заеха позиция на баира. Ние също се приближихме максимално. Марк включи радиостанцията и каза:

— Сега! — И заедно с думата хвърли граната към лагера.

Тя избухна едновременно с картечните залпове от баира. В лагера настъпи хаос. Ние щурмувахме през тези няколко секунди. Ескадрилата бързо се съвзе и отвърна на огъня. Бойците на Марк обаче ги притиснаха в кръстосан огън. Самият Марк, вдигна тежката си плазموхвъргачка и стреля. Оръжието изжужа басово. Ярки, като малки слънца, снаряди изхвърчаха от дулото. Сблъсъкът на свръхгорещата плазма с всичко бе унищожителен. Бойците моментално изгаряха и

телата им се разтапяха. Отломки и ламаринени панели се изпаряваха при допир. Самата земя се превръщаше в малък, обгорен кратер там, където плазмата попадеше при пропуск. Наред с жуженето на плазموхвъргачката, трясъкът на Керковете пригласяше, покосявайки всичко живо. Аз самият изчаках кибер-окото ми да прихване целта и стрелях спорадично. Пестях си патроните, защото ми бяха дали само един пълнител. Пък и моето участие изглежда не беше от особено значение. Вражески куршум уцели един от бойците на Марк, но той само падна по гръб, преди да се изправи отново. Спор няма, добре бяха екипирани за този рейд. Твърде добре. Какво бяха откраднали Търговският съюз, по рекстразите?

Ескадрилата ни превъзхождаше числено. Но сред тях бронираните бойци бяха рядкост, а въоръжението им като цяло не бе слабо мощно, обаче не можеше да се сравнява с нашите пушкала. Докато от баира не спираха да сипят куршуми по тях, ние обкръжихме оцелелите и им пресякохме пътя за отстъпление. Накрая и последният наемник престана да се отбранява, след като половин дузина откоса буквално го разкъсаха. Не че се биеше до смърт. Просто всичко стана твърде бързо, за да се предаде.

Един от падналите се оказа жив. Той агонизираше, протегнал ръка нагоре за помощ, която нямаше да дойде. Марк го огледа за секунда и премаза врата му с ботуша си, давайки това, което смяташе за бърза смърт. Нещастникът се разтърси за последно и умря. Марк подритна един маломощен лъчемет.

— Хубави железа. Обаче не сме тук, за да грабваме всичко като преровители. Може би на връщане... — Той вдигна радиостанцията: — Ало, момчета, хайде слизайте бърже! Купонът свърши.

— Засега — промърморих аз.

— Шефе, 'ма тук нема нищо! — възкликна единият от едрите мъжаги. После додаде уплашено: — Тия са слезли долу!

— Я пак? — вдигна навъсено вежди Марк. Боецът му посочи един малък бункер, вероятно стар сервизен тунел. Входът тъмнееше към дълбините на Каналджийския сектор.

Марк изпсува.

— Рекстразите го взели! Момчета, имаме проблем! Я се съберете тука!

Отрядът го наобиколи.

— Слушайте сега, ще трябва да слизаме. Ей, ей, ЕЙ, я без мрънкане! Не сте нек'ви деца! За к'во са ви тия ютии, а? Нали трябва да докажете, че ги заслужавате! Хайде сега, стягайте се и си опичайте акъла!

Но въпреки резките му думи, всички останаха спокойни. Аз напълно ги разбирах. Беше ми се случвало да слизам в подземните нива на Каналджийския сектор и от първа ръка знаех какъв ужас е там долу. Единствената причина и аз да не се разтрепера бе умората и чувството ми за професионализъм.

Марк ме видя и реши да се възползва:

— Ей, Текс, я им покажи на тия дрисльовци как се прави! Ти си печен. — Той ме погледна очаквателно. Аз проклинах наум. Стиснах здраво Керка и пристъпих в тъмнината на бункера.

Заслизах бавно и внимателно. Кибер-окото превключи на нощен режим. Видях множество тръби, клапани и кабели. Вървах по метални гофрирани стъпала, които дрънчаха изпод ботушите ми. Чух как останалите ме последваха. Марк постави длан на рамото ми, да покаже, че е след мен. Аз кимнах и продължих да се спускам. Отзад защракаха фенерчета. Техните лъчи пробягаха по стените. Кибер-окото се позатрудни да компенсира постоянно променящия се контраст, но не пречеше чак толкова. След около двадесет метра се озовахме в широко сервизно помещение е вертикална шахта. Някога в нея е имало асансьор, но сега бяха останали само аварийните стълби. Надникнах над ръба. Потръпнах леко и се обърнах. Бойците не бяха уплашени, но движенията им издаваха напрежение. Аз изсумтях и преметнах автомата през рамо. Демонстративно хванах студената стълба и се спуснах надолу. Докато никой не гледаше, тайно избърсах избилата пот по челото ми.

Шахтата бе част от огромен подземен хангар. От тавана до пода имаше поне двадесет метра височина. В тъмните му дебри си личаха различни отломки и остатъци от машинарии, дебело покрити е ръжда и тиня от кондензат. Тунели водеха навътре в подземие, някои достатъчно големи за превозни средства. Проядени тръби капеха своят токсичен гнилоч, който някога може и да е бил питейна вода, а може би не. Ехото от нашето слизание кънтеше самотно по напуканите бетонни стени. Ако имаше някой тук долу, вече знаеше, че идваме.

Аз мразех да съм начело в такива ситуации. Последните няколко метра се пуснах от стълбата. Паднах тежко, с глухо тупване. Стиснах Керка в ръцете си и се притаих сред купчина отломки, оглеждайки се внимателно. Нищо.

Марк и неговите бойци след секунди също бяха долу и нащрек. Бившият наемник сложи пръст пред устните си и ни даде знак да вървим. По принцип нямаше смисъл да се крием заради фенерчетата, но ехото можеше на километри да издаде присъствието ни.

Тунелът вдясно изглеждаше най-скоро използван. Ние тръгнахме по него. За наша изненада, не след дълго той свърши насред затрупан участък от срутване. Встрани, обаче, някой бе издълбал бетона, разкривайки малка ниша, която водеше до отточен канал с люк. Марк махна и двама бойци внимателно вдигнаха люка. Отвътре се процеди слаба светлина. Изглежда, това беше мястото. Аз отново бях начело. Прехвърлих крак над бетонния ръб и скочих. Падането бе около два метра. Озовах се в добре осветен — като за канализация — отводнителен тунел със скосени ъгли, от онези, които преди Войната наричаха „магистрален канал“, заради огромните размери.

И тогава се почна.

Оловен дъжд се изсипа без никакво предупреждение върху мен. Няколко куршума ме закачиха, но шлиферът ме предпази. Аз светкавично скочих към най-близкото укритие, изстрелвайки откос от автомата. Зад мен Марк и бойците му бързо сториха същото, спускайки се от отточния канал. Един обаче нямаше късмет. Куршумите блъснаха тялото му, докато падаше, пробивайки бронята с числено превъзходство. Той се свлече, облегат на стената. Марк и останалите стреляха на сляпо иззад прикритията си, опитвайки се да намалят ответния огън. Аз предпазливо надникнах. Отсреща имаше солидна двуетажна барикада. Беше направена достатъчно кадърно, така че да е еднакво лесна за отбраняване срещу хора или канални твари. Отбранителите бяха основно от Ескадрилата, но забелязах и няколко стрелци, които нямаха отличителни белези. Сигурно охранители на Търговския съюз. Бяха поне няколко дузини.

Престрелката вече се проточваше. Щеше да е патово положение, но ние нямахме път за отстъпление. Ако останехме твърде дълго, щяхме да свършим патроните или просто една метната граната щеше да ни прочисти.

— Марк, трябва да ги заобиколим! — извиках високо.

— И как точно! — ревна в отговор той. Плазмохвъргачката му правеше сериозни щети, но не достатъчно.

— Прати трима от твоите отляво, аз ще мина отдясно! Дайте ни прикриващ огън и ние ще ги притиснем!

— Дадено! ЕЙ, вие там!!! Вляво, по моя команда!

Аз вдишах дълбоко и зачаках. Изобщо не бях в състояние да тичам, но се надявах адреналинът да ме вдъхнови.

— Гранати! ДАВАЙ!!! — ревна Марк.

Автоматите „Керкгеров“ затрещяха. Гранати избухнаха. За миг, оловната градушка отсреща спря. Аз щурмувах напред и надясно. Спринтирах и търсех укритие сред оскъдните развалини. Никъде не беше подходящо. По рекстразите. Продължих да тичам с всички сили. Вече почти бях до предната барикада. Един наемник се подаде от укритието си. Бях на метри от него. Той вдигна оръжието си. Аз изкрещях и се метнах. Прехвърлих ръждивата ограда и се стоварих право върху него с цялата си тежест. Той замахна. Аз обаче бях побърз. Блокирах удара му с цевта на автомата и забих приклада в лицето му. Зъби, нос и скули се счупиха с гадно хрущене. Ударих го още веднъж в слепоочието. Някаква малка част от съзнанието ми беше погнусена от действията ми, но аз нямах време. Надигнах се от трупа и се долепих до най-близката повърхност.

Бойците на Марк, вече сипещи огън от два ъгъла, започнаха бавно да напредват. Плазмохвъргачката на Марк бе направила солидни пробойни в барикадата и отбранителите бягаха по барикадата в търсене на нови позиции. По рампата срещу мен слязоха трима. Аз ги покосих набързо. Керкът имаше 60-патронен пълнител. Аз бях изстрелял около 30. Преметнах барутното страшилище през рамо и взех оръжията на убитите наемници. Автомати „Аркеус“. Още едно оръжие от преди окупацията. По-дребни и слабо мощни, но все пак автомати. Грабнах два, заедно с пълнители. Затичах се по рампата. Горе имаше шестима наемници. Вече знаеха, че долу ставаше нещо и двама се обърнаха към мен. Аз стрелях с автоматите в движение, мятайки се към най-близкото укритие. Трима уцелих, останалите се надигнаха да видят какво става и бяха елиминирани от момчетата на Марк. От другата страна една глава и дуло се подадоха, насочени право към мен. Аз вдигнах Аркеусите и ги изпразних в ламарината и главата

над нея. Плисна кръв и дулото изтрополя на земята. Задъхан, аз тръснах автоматите и натиснах задържащите лостове. Пълнителите тупнаха на земята. Сигурно отстрани изглеждах много печено. Единствената ми мисъл обаче бе да оцелея. Тук бях открита мишена. Заредих максимално бързо и се скрих в най-близката ниша.

Изходът от битката вече се бе обърнал. Долу Марк и останалите напредваха уверено, а някъде отляво трещяха автомати, свидетелстващи за втори пробив в отбраната. Аз поех дъх и сканирах с кибер-окоето. На най-горната рампа имаше поне петнадесет човека. Можех да остана тук и да чакам нов пробив. Но ако те разберат, че бях сам, щяха лесно да си върнат позицията. А аз нямаше накъде да отстъпя.

Изглежда, че нападението бе най-добрата защита.

Вкарах кибер-окоето в свръх режим. Прихванах мислено и буквално целите в мушката. Изчислих вероятните траектории на ответните удари.

После изкачих рампата.

Почти веднага един наемник ме видя и извика. Аз го застрелях на мига. Другите се обърнаха към мен. Моите автомати вече гърмяха, техните звездообразно осветени дула сееха смърт. Образът от кибер-окоето бе феерия от траектории, целеви триъгълници и статус-данни. Протезата ме информира за насочените проектили, идващи в моя посока. Аз се извъртях точно колкото да ме пропуснат. Оставих част от снарядите да ме ударят, но шлиферът ги спря на място. Гилзи като водопади се лееха по земята от оръжията ми. Звукът на всяко парче месинг бе придружен от фонтан кръв, цъфващ като цвете там, където оловният куршум попадеше. Кибер-окоето ме заслепяваше със своите потоци от информация. Вместо хора, целех триъгълници, вместо куршуми, отбягвах линейки. Приплъзнах се надясно, мятайки се да отбегна точно насочен откос. Тела падаха глухо, по нищо неотличими от торби с храна, които животът вече е напуснал. Аз също паднах, но това бе контролирано, жизнено движение, при което шлиферът изшумоля от триенето със земята. Брони се пукаха, изпуснати оръжия издрънчаваха и аз усетих как моментът преминава.

Образът от кибер-окоето се нормализира. Времето върна нормалния си ритъм и аз усетих моето тежко сърцебиене. Усетих и болката, там, където куршумите ме бяха натъртили през бронята.

Изправих се. Стоях, отпуснал два празни, димящи автомата, на сред купчина мъртъвци.

Нищо чудно, че когато Марк и другите дойдоха, ме изгледаха със страхопочитание.

— Леле... — каза един от бойците.

Аз му метнах един поглед и захвърлих оръжията. Бях много, много уморен. Недоспал и гладен. Преследван и притиснат. Може би твърде циничен и претръпнал.

Обаче дори не ми беше платено за смъртта, която причиних на над 20 човека току-що.

И друг път бях убивал. Включително и хладнокръвно. Но ден след ден, година подир година, след векове, това се натрупваше. Смърт и смърт, и смърт. Живеех в отвратителен свят, но същевременно бях част от извращението. Част от покварата. Част от упадъка.

Какво ли наказание ме чакаше за моите действия?

Тръснах внезапно глава. Явно шокът от битката ме беше вкарал в някаква шашава меланхолия, за която нямах време сега. Фокусирах погледа си и последвах Марк и отряда му навътре в лагера на Търговския съюз.

Отвъд барикадата имаше помещение, явно предназначено за дълго обитание. Марк нареди претърсване. Жилищният отсек бе просторен и пълен с дребни декорации, минаващи за лични вещи. Изглежда базата е била с по-постоянен гарнизон и допълнителни легла. Нищо чудно. Докато бяхме навън аз смътно наставях картата в главата си, според която се намирахме някъде по транзитното трасе от Лагера до Центъра. Тук търговските кервани, идващи със стока от южните извънградски сметища, вероятно са спирали да отпочинат и да сменят ескорта, преди да продължат към Базара или керван-оазиса на Търговския съюз.

В далечния край на отсека внезапно подемната врата започна да се отваря. Като един, всички вдигнаха оръжията си, готови за стрелба. От светлината зад вратата се очертаха две фигури. Тежкия метал с грохот се вдигна докрай.

Аз се вцепених.

По...

Единият беше дразавър, зрял индивид. По него нямаше следа от младостта и наивността на Риз. Беше едър, силен и спокойно можеше

да спуска Марк в ръкопашна борба. Но той дребнееше в сравнение с другия...

... който беше рекстраз.

Огромният, чудовищен пришълец бе леко приведен, за да може да мине през подемната врата. На височина беше почти три метра. Гигантските му мускули бяха грозно издути, обхванати от изпъната, нечиста, тъмносива кожа. Широката му челюст бе пълна с прекомерно големи зъби, които пречеха да се затвори напълно. Черно-червените му очи горяха с неконтролирана ярост и чуждоземна лудост. В дебелиите си ръце стискаше сдвоена, многоцветна картечница, блестяща и заплашителна.

Велики космосе.

— ПУЦАЙ!!! — изкрещя Марк.

Картечницата на рекстраза с виене завъртя цевите си. Бойците на Марк вдигнаха автоматите, готови за стрелба. Но дразавърът рязко изметна дланта си напред и изведнъж мощна ударна вълна блъсна всички ни. Аз се озовах по гръб зад току-що преобърнатата маса. Виенето на картечницата се превърна в трещене и крясъци огласиха помещението. Кръв плисна по стената и тавана. Чух виковете на Марк и разгорещеното жужене на плазموхвъргачката му. Керкове също се включиха в стрелковата какофония, но те звучаха като кашлица, сравнени с рева на многоцветната картечница.

Аз надигнах глава. Ударната вълна ме беше запратила встрани от останалите. Видях как дразавърът метна огнено кълбо към двама бойци, докато рекстразът държеше останалите ниско зад прикритията им с картечния си залп.

Огнени топки. По... Велики космосе.

Марк и отрядът му не бяха в безнадеждно положение на пръв поглед, въпреки изненадата и ужаса. Те даваха отпор, но куршумите от автоматите „Керкгеров“ правеха почти нулево впечатление на рекстраза. Той кървеше, но не се прикриваше изобщо, само продължаваше да стреля. Дразавърът, от своя страна, сякаш не биваше засяган от куршумите.

Аз хвърлих жребия си и направих моя ход. Метнах автомата на рамо и извадих револвера. С кибер-окото се прицелих право в главата на рекстраза. Колкото и як да бе този грозник, нямаше да издържи пред огневата мощ на моята „Каракуда“.

Особено десет изстрела в главата.

Кибер-окото прихвана целта. С едната ръка вдигнах револвера, а другата поставих над петлето.

Направих вентилаторен обстрел.

За три секунди изпразних целия барабан. Ефектът бе поразяващ. Още при първото попадение рекстразът се олюля. Аз веднага коригирах прицела си, воден от кибер-окото. Две, три, четири. Рекстразът задавено изрева нещо, което потъна в шумотевицата. Пет, шест, седем. Картечницата в ръцете му спря да се върти и той залитна напред.

Осем, девет, десет. Вече лежеше на пода, когато го застигнаха.

Дразавърът внезапно остана сам, с половин дузина дула, насочени към него от различни посоки.

Което беше грешка.

Трябваше да стреляме веднага. Пришълецът вдигна ръце. Невидим поток енергия се завъртя като циклон в помещението и ни засмука. Аз се залових здраво за един пилон, но шапката ми отлетя и се видях принуден да се втурна след нея.

Понякога съм глупак.

Дразавърът направи рязък жест и циклонът избухна, разби барикадата зад нас и ни изхвърли обратно в мокрия магистрален канал. Аз паднах върху твърдия бетон и си изкарах въздуха. Зрението ми притъмня. Опитах се да помръдна, но крайниците не ме слушаха. Стонове се разнесоха около мен. Оцелелите от отряда на Марк също го бяха отнесли зле.

За да бъде всичко максимално прецакано, от тъмните дебри на канала изтътна оглушителен рев.

Онозавър.

Типично.

Беше по-близо, отколкото очаквах. Сред облак останки и бетонен прах, онозавърът се озова в канала, изкъртвайки недостатъчно широк тунел, през който бе дошъл. Бойците на Марк крещяха и викаха, и започнаха да обстрелват чудовището. Онозавърът гневно размята гигантската си глава и предни лапи, разхвърляйки бойците наоколо.

Марк също беше сред тях. Плазмохвъргачката му бе изтръгната от ударните вълни и сега той стискаше в ръцете си пистолет. Движенията му бяха бързи и ловки. Той дебнеше онозавъра като

опитен ловец, отбягвайки мятаното се тяло на чудовището и чакаше сгоден момент за контраатака. Беше твърде зает, за да забележи как дразавърът насочи дланта си към него.

— Не!!! — извиках аз. Марк се извърна, дразавърът също. Неочакван прилив на сила ме заля и без да се усетя, автоматът вече бе в ръцете ми, тресящ и стрелящ.

И пропусна.

Куршумите летяха право към пришълеца. Но на метър преди целта, те биваха безобидно отклонявани встрани. Дразавърът прилагаше някакво усилие, с което успяваше да отблъсне свръхзвукови снаряди.

Пълнителят ми свърши. Ударникът сухо изщрака. Аз невярващо го натиснах още един път. Щрак. Щрак. Щрак.

Дразавърът се озъби злоещо. Май минаваше за неговата версия на ухилване. Той призова огнено кълбо в дланта си и понечи да го запрати към мен. Аз обаче нямаше да му се дам лесно. Хвърлих бързо автомата, правейки прецизен пирует. Оръжието полетя устремно към дразавъра, който се отдръпна. Той обаче изобщо не бе очаквал револвера, който също захвърлих с привидно безсмисленото движение. Револверът се завъртя около оста си като грамаден двукилограмов бумеранг и се стовари право между очите на дразавъра.

Той изсъска от болка. Аз го изгледах презрително и метнах поглед към Марк. Бившият наемник беше останал сам. Той бе успял да се покатери върху онозавъра и се опитваше да го простреля в черепа. Трудна задача, с която моят револвер би могъл да се справи, но сега лежеше някъде в тинята, празен. Аз извърнах очи от епичната сцена и се фокусирах върху дразавъра, който се съвземаше.

Така значи. Куршуми не го ловят.

Да видим как ще отбегне юмруците.

Метнах шапката и шлифера върху близка купчина. След кратко колебание свалих и ризата. Марк, борейки се да се задържи върху онозавъра, ме видя и викна:

— К'во правиш!

— Същото като теб, ама с повече стил! — извиках аз в отговор и пристъпих към дразавъра. Кожата по торса ми беше закалена и деформирана от многобройни прострелвания, боеве и удари. Аз

изпгнах моите все още жилави, корави мускули. Изпуках кокалчетата на пръстите си и се засилих напред.

Щеше да е точно както в бара.

Знаех, че дразавърът е по-силен, по-едър и по-млад от мен. Дори при моите два века опит, не знаех дали щях да го надвия в двубой. Затова реших да не му оставя шанс да замахне.

Дясното ми кроше се стовари в челюстта му, секунда преди да блокира. Аз извъртях крака си високо, целейки петата в главата му с тройна комбинация. Той се наведе веднъж, два, три пъти. Трансформирайки устрема си, събрах длани и ги тласнах напред, към слънчевия му сплит. Дразавърът се дръпна назад. Аз приклекнах и направих подсечка. Той скочи, едновременно скъсявайки дистанцията, докато аз се изправях.

Изгубих инерция.

Дразавърът замахна с отворена, ноктеста длан. Аз парирах с вертикален блок. Другата му длан вече летеше към ребрата ми. Болка. Силна и неподправена. Лакътят му се стрелна нагоре, право в лицето. Отново болка. Блокирах ритника му със стоп-контра. Забих коляното си, но той се извъртя и едновременно ме подсече с опашката си.

Баси пугилиста.

Без да поглеждам през рамо, се извъртях по гръб. Тежко, ноктесто стъпало се стовари до мен на сантиметри. Аз направих ключ и усуках тялото си. Дразавърът се стовари и аз му се нахвърлих. Той обаче сви краката си и ме отметна презглава надалеч, където се ударих и претърколих. Болката се усилваше. Изправих се и почти разсеяно чух рева на онозавъра и видях Марк, който продължаваше да се държи за врата му.

Остра, изгаряща агония ме прониза. Изцапани с кръв нокти се отдръпнаха и аз се превих напред. Дразавърът ме посрещна с мощен ъперкът, който ме запрати на земята. Аз паднах, изкривен от болка, губещ съзнание и сили. Дразавърът се надвеси над мен с триумфално изражение. Аз слабо го фокусирах и внезапно се ядосах. Вчера утрепах цял щурмувал, да не би един извънводен псионист ще ме затрие?

Време беше за обрат.

Подадох мислената команда. Кибер-окото изжува. Малкият лазерен диод на мястото на зеницата заблестя ярко за миг. Дразавърът

спря и се облеци. В следващия момент от кибер-окоето се откъсна тъмен лазерен лъч, който го поразява право в муцуната. Дразавърът изрева и отстъпи, покрив муцуната си с ръце.

Край на мача.

Адреналинът и възможността ме съживиха. Аз бързо скочих и хванах в ключ силната ръка на дразавъра. Подпрях лакътя и го блъснах. Чупенето на костта се смеси с изстрел от пистолета на Марк. Дразавърът изрева в хор с онозавъра. Аз се извъртях, отбягвайки ответната атака и хванах другата ръка. Удар. Изстрел. Рев, вик, крясък.

Пуснах ръката на дразавъра и стоварих юмруците си в парен чука.

Удар. Изстрел. Рев.

Съсредоточих цялата си сила във върха на ботуша си и изритах дразавъра в ребрата.

Удар. Изстрел.

Замаян, направих последно засилване и с нарочно залитане лакътят и рамото ми паднаха право върху главата му.

Удар. Изстрел.

Аз останах да лежа изтощен. Пистолетът прогърмя още няколко пъти и накрая изцрака. Нещо тежко и масивно се строполи на земята. Кибер-окоето ми съобщи за изчерпана енергия, примигна и угасна.

Дишах тежко. В полумрака на канала почти не виждах с органичното си око, подуто от удар, смъдящо от стичащата се кръв на аркадата. Някаква фигура се надвеси над мен и подаде ръката си. Аз отпаднало приех.

— Хайде... полека... — изпъшка Марк, който също беше отнесъл бой. Бронята му обаче го бе опазила донякъде. Той ми помогна да седна. — Баси, мама му стара! Текс, човече, к'ви ги вършиш! Шо за къотек отнесе! — Той видя трупа на дразавъра и додаде: — Изобщо не си поплюваш!

— Подай ми шлифера — простенах аз.

— Само не ми казвай, че криеш пиячка в него?

— Не, нещо по-полезно.

Марк с усилие се надигна и донесе шлифера, заедно с ризата и шапката. Аз пребърках джобовете и извадих малък флакон. Поставих мундщука в устата си и натиснах дозатора. Обогащен кислород. Плюс някакви нано-био-незнам-си-какви медикаменти. Това беше

наноаптечката, една от скъпоценностите, които бях решил, че си струва да взема от шкафчето в кантората.

Почти веднага усетих как дишането ми се улеснява. Зрението ми се проясни, а ръцете ми придобиха достатъчно сила, за да забърша кръвта. Марк гледеше леко завистливо, но не каза нищо. Аз бръкнах отново в шлифера. Извадих малка био-батерия. С другата ръка внимателно опипах протезата си. Намерих хватателния ръб и стискайки, леко дръпнах. Предният окуляр, с диода и лещата на кибер-окоето, се отдели с тихо щракване. Аз махнах изтощената био-батерия от модула, запокитих я в мрака и сложих новата. Върнах окуляра и натиснах, докато чух щракване. След миг кибер-окоето примигна и се включи. Мина кратка диагностика и всичко беше наред.

Марк гледеше цялата сцена със смесица от удивление и вял интерес.

Аз отвърнах на погледа му, вече стабилизиран и посочих онозавъра:

— Че то и ти си голям герой, я виж!

— Е, не исках да оставам по-назад.

— Бива. Още от едно време си беше луда глава.

— Виж кой го казва!

Помълчахме малко.

— Сега какво? — попитах аз.

— Все още трябва да гепя откраднатата стока — рече Марк. — Обаче... изглежда вече нямам екип.

Слабото ехо подчерта забележката, както и непогръдваемите тела наоколо. Аз грабнах един автомат „Керкгеров“, заедно с пачка пълнители. Намерих си и револвера, който презаредих. Кимнах на Марк.

— Ами хайде.

Върнахме се в жилищния отсек. Отне ни известно усилие да изкатерим срутената вече барикада. Този път бяхме нащрек за изненади. Но изненади нямаше. И по-добре, защото в нашето състояние, бяхме ходещи мишени. Довършихме претърсването и открихме крадената стока. Едва ли нещо непредвидено вече щеше да се случи.

Понякога прибързвам със заключенията.

Контейнерът бе твърде малък, за да съдържа оръжия, както мислеше Марк. Имаше як катинар плюс ключалка, но наоколо се въргаляха доста самоделни инструменти за разбиване. След десетина минути бърхане, катинарът и ключалката бяха потрошени.

Марк вдигна капака. Аз надникнах зад рамото му.

По рекстразите.

Вътре нямаше оръжия. Имаше компютър.

12

Аз и Марк недоумяващо се взирахме в тъмния, метален отблясък на компютъра. Изведнъж Марк въздъхна като човек, на който най-сетне му се изяснява нещо неясно и уморително.

— Значи туй било — рече той.

— Какъв, по рекстразите, е този компютър, Марк? — натъртих аз с тон, който изискваше обяснение. Въпреки това вече знаех отговора, така че ми бе все едно дали ще го чуя.

Марк се обърна и внимателно ме погледна.

— Съжалявам, Текс. Не мога да говоря за т'ва.

— Нека отгатна — казах с хладна усмивка. — Това е компютърът, който съдържа легендата за Последния ординарец, който Арсеналът на демокрацията е откраднал от окупаторския конвой на връщане от експедиция в Западните планини.

Марк замръзна втрещен.

— От 'де знаеш...

— Не знаех — рязко го прекъснах. — Само предполагам. Но благодаря, че ми потвърди. Колкото до компютъра, имам... *имах* поръчка да го намеря и доставя. Сега обаче, след като поръчителят ми е мъртъв, а за главата ми има награда от пет хиляди кредита, започвам да се чудя какво толкова съдържа тази проклета тенекия.

— Нямам представа — отговори Марк и хвърли поглед през рамо. — Мислех, че съм тук, за да върна откраднати оръжия.

— Лъжеш. Ти си важна клечка сред Арсенала, Марк. Погледни се само. Никой не би те изпратил за обикновен товар. Какво съдържа компютърът?

Марк се напрегна. Ръката му с пистолета трепна. Обмисляше дали да прибегне до насилие. Но моментът премина и той въздъхна.

— Добре. Ние го откраднахме от окупаторите. Аз лично участвах в пукотевицата. По рекстразите, май всеки участваше. Но истината ти казвам, *не знам какво* има вътре. Откакто гепихме проклетата машинария, целият ад на космоса се изсипа върху ни. Отслабени от

атаката над конвоя, беше въпрос на време некоя друга организация да ни вземе плячката. Не знам що го направихме. Конвоят не носеше нищо друго, ако не броиш оръжията и техниката на охраната. Само компира. Тъй де, *компютъра*.

— Откъде разбрахте за конвоя и товара му?

— Не знам. Един ден просто събраха 'сички отряди в щабквартирата и ни казаха, че предстои най-големия рейд досега. Това беше горе-долу преди няколко дена. Може би десетница.

Аз се замислих. Нещо не се връзваше. Спомних си разговора със Симънс, за информацията, че компютърът е в ръцете на Червената банда. Реших да стрелям в тъмното.

— Какво общо имаше Червената банда с нападението над конвоя?

— Те ни помогнаха — учудено отговори Марк. — Бехме ги наели срещу солидна пачка кредити и пуцала. Но след рейда станаха алчни. Поискаха дял от плячката. Не разбираха, че тя немаше как да се раздели. Опитаха се да откраднат ком... компютъра. Избухна престрелка. Успяхме да прогоним тия кретени, но след тях веднага, сякаш с магия, цъфна Ескадрилата. Изгубихме много хора и бяхме принудени да изоставим плячката.

— Излиза, че Ескадрилата е работила за Търговския съюз — казах аз, поглеждайки компютъра.

— М-да.

— Но защо търговците или Арсеналът ще искат този компютър? По рекстразите, Марк, колко полудели са твоите шефове, че да ви изпратят срещу окупаторите?

Марк вдигна рамене.

— Де да знам. И аз им се чудя, Текс. Но туй не е повод да спра да си върша работата.

— И ето те сега тук, на мисия да атакуваш уж случайна база на Търговския съюз, информиран с погрешни сведения. И срещащ неочаквана съпротива — добавих аз посочвайки мъртвия рекстраз, проснат недалеч. — Не ти ли се струва малко *странно*?

Нашият разговор бе прекъснат от дълбокото бучене на реактивни двигатели горе на повърхността. Приглушена експлозия отекна из подземните нива. От тавана се посипа прах, примесена с парченца бетон.

Окупатори.

— Требва да се пръждосваме — каза Марк и понечи да се обърне.

— Не върши глупости — рекох аз, дръпвайки го назад. — Накъде според теб ще отидеш? Безброй идиоти са се загубвали в каналите на Каналджийския сектор. Да не говорим, какво ще стане, ако онозавър ни завари в сегашното ни състояние.

— А к'во предлагаш? Да посрещнем окупаторите?

— Ще се скрием и ще ги изчакаме да се разкарат.

— Да се скрием?!? — веждите на Марк подскочиха. — Текс, чуваш ли се? Окупаторите имат сек'ви сензори и датчици. Вероятно вече знаят, че сме тук. Ще ни спипат за нула време.

— Няма — отсякох аз. — Намираме се дълбоко под земята, заобиколени от бетонни стени, дебели по цял метър, че и повече. И най-добрите рентгенови сензори ще се затруднят при това положение.

— Но 'де ще се скатаем?

Аз посочих с пръст тавана.

— Горے. Не забравяй старата приказка, че преровителите рядко надигат глави. Същото важи и за окупаторите. Свикнали са да ни гледат отвисоко — пошегувах се аз.

Марк погледна скептично, но се съгласи. Той грабна компютъра и двамата се изкатерихме мъчително до отвора на вентилационен тунел. Оттам се вмъкнахме навътре, където застанахме така, че точно под нас се намираше средата на жилищния отсек. От него ни делеше масивния бетонен таван. Настанихме се удобно, колкото можахме. Аз включих кибер-окото на рентгенов режим. Протезата се забори да пробие дебелия преграда с лъчите си. Получих леко мъглява картина на помещението отдолу. Зачакахме.

След няма и минута, окупаторите нахълтаха.

Аз бях изненадан.

Очаквах сайкрони или в много редки случаи северняци. Винаги придружавани от бойни роботи, мъкнещи лазерни и плазмени оръжия, тежко бронирани, страховити.

Вместо това се появиха лунорди.

Те бяха още по-страховити. Същества, изградени от чиста енергия. Издължените им, бегло човекоподобни тела хвърляха мек отблясък върху стените на помещението. От тях постоянно пращеше

енергия, която изхвърчаше под формата на светкавици статично електричество. Лунордите може да нямаха високотехнологичните сензори или оръжия на сайкроните, но и не им трябваха. Ако сайкроните бяха почти неунищожими, то лунордите бяха неунищожими. Отделно притежаваха вроденото умение да поразяват със своята енергия така, както другите раси използват лъчемети. Дори нямаха проблеми с живеенето в космоса.

Един лунорд, по-едър от останалите, се приближи към контейнера, където беше компютърът. Обществото на лунордите се основаваше на енергийно поглъщане. Колкото повече енергия погълне един индивид, толкова по-могъщ ставаше и съответно се издигаше в йерархията. Преди Войната, лунордите бяха галактическа напаст.

Сега работеха за окупаторите.

Бях ги виждал и преди. По-добре да не мисля за тях.

Лунордите направиха щателен оглед. Не знаех доколко имат способност да засичат някого през стени, но нито веднъж не насочиха вниманието си нагоре. Аз мислено триумфирах. Накрая те си тръгнаха, по същия внезапен начин, по който бяха дошли. Изчаках ги няколко минути.

После отпуснах уморено глава и издишах облекчено.

Марк, който през цялото време беше седял мълчаливо, попита:

— К'во стана? Чупиха ли се вече?

— Да — отговорих кратко. Предпочитах да не казвам на Марк за лунордите.

Слизането от нашето скривалище се оказа по-сложно, отколкото изкатерването. Цялото тяло ме болеше. Треперех. Мускулите ми едва помръдваха. Микрофибралната ми риза червенееше там, където дразавърът ме бе разкъсал. Автоматът тежеше цял тон, праметнат на гърба ми. Предполагам Марк се чувстваше по същия начин. Но той бе по-бодър, по-малко пребит и не толкова стар. Аз се завлачих, докато той успяваше да върви с предпазлива крачка.

Подземният хангар беше същият, както го бяхме заварили. Е, почти. В тавана имаше дупка, отвъд която се виждаше мастиления мрак на нощта, а не тъмната чернота на подземиято. Диаметърът бе може би около два метра. Под дупката се валяха големи парчета обгорен бетон. По рекстразите. Да пробиеш толкова прецизен отвор на такава дълбочина...

Шахтата, за щастие, беше непокътната. Подир няколко минути двамата е Марк най-сетне се изкачихме до повърхността и вдишахме изпълнения е миазми и прах среднощен въздух на Каналджийския сектор.

Наоколо нямаше особена разруха — извън фоновата декорация, имам предвид. Дори не можах да забележа къде е направил кацането си предполагаемият щурмувал. Тъмна колона от тежък дим се вдигаше в далечината, придружена от слабо зарево, вероятно горящи останки. Бронетранспортърът.

Марк изпсува.

— По рекстразите, с'а ще трябва да вървим пеша! — изръмжа той.

— Никъде няма да вървим — отсякох аз.

Марк се обърна и ме изгледа.

— Защо?

— Защо? *Защо???* Погледни се само! — възкликнах прегракнало аз.

Марк небрежно се измери от глава до пети.

— Е? — попита неразбиращо. Беше натъртен и позадъхан, но в сравнение с мен направо изглеждаше свеж.

— Добре де... погледни мен! — вяло посочих моето окаяно състояние. — Аз едва мога да вървя.

— Кофти, Текс... тогава ще се наложи да трамбовам сам — заключи Марк.

— Сам, а? И като ти се нахвърли Червената банда, какво? Кой ще ти пази гърба? С тоя жалък пистолет, особено в Каналджийския сектор, си за никъде.

— Ти също беше само е патлак, преди да гепиш Керка — тросна се бившият наемник.

— Аз имам *револвер* — отвърнах и метнах автомата към него. Марк изненадано го хвана. — Далеч по-качествен. А сега и двамата сме добре въоръжени. Заедно имаме повече шанс.

— Да чуем предложението ти тогаз — рече Марк, все още троснат, но слушащ.

— Имам убежище в сектора. Не е много далеч. Ще починем една нощ, за да си възстановим силите. После ще правим, каквото трябва.

— В такъв случай да бегаме натам. Ядене има ли?

— Не.

Марк се намръщи.

— Пиене?

— Наблизо има бар.

— А, така по става.

Поехме в задушната нощ. Горещината никога не спираше. Освен в Западните планини. Потта ми се стичаше в раните и те смъдяха с ожесточение. Щеше ми се да си бях носил превръзки. Напипах флакона с обогатения кислород в джоба си. Извадих го и си треснах още една доза. Медикаментите ме замаяха, но закрачих по-леко. Марк също поиска една доза. Беше последната, обаче нямаше смисъл да се стискам. Подадох му флакона. Марк вдиша дълбоко и с леко треперещ глас рече:

— Б-брей, ей т'ва е добро.

Същото си мислех и аз.

Кибер-окото ми сканираше пейзажа наоколо. На няколко пъти попадахме на местната фауна или пък главорези от Червената банда, покрай които се промъквахме успешно. Двете малки луни, които планетата имаше за спътници, светеха обезкуражено, сякаш знаеха, че под тях се намира един мъртъв свят. Тяхното сияние обливаше улиците, но това само засилваше тъмнината, която се спотайваше между смълчаните сгради. Атмосферата ме потискаше и въпреки че бе глупаво, аз се стараех да минавам по онези пътища, по които знаех, че все още светят улични лампи. Аз куцах приведен, с изваден револвер, а след мен Марк внимателно крачеше, държейки Керка, готов за стрелба. Най-сетне, след около цяла вечност, пристигнахме пред малкия триетажен блок, който досега наричах дом.

Марк не каза нищо, но по изражението му видях, че е облекчен, задето скоро ще може да отпочине. Влязохме в тъмния вход и се закатерихме до третия етаж. На втория се препънах в нечий крак. Погледнах надолу и видях един от обитателите, облегнал гръб на стената. Черепът му бе строшен. Вратата на апартамента до него зееше отворена. Типичен среднощен грабеж. Може би от познат. Бях видял доста подобни картини. Но бях толкова пребит и уморен, че гледката ме погнуса. Реших, след тази вечер, да напусна това място. Не се обърнах да видя реакцията на Марк.

Отключих апартамента си на третия етаж. Вратата заяде повече от обикновено, но аз я сригах подрастен и тя с прашене хлътна навътре.

Заварих позната обстановка, която ме успокои и сне напрежението ми. Запалих няколко лоени свещи. И една стигаше, но багаж нямаше да влача, така че можех да използвам тукашните запаси максимално, преди да напусна. Марк влезе и огледа любопитно. Явно гледката му хареса, защото той се стовари тежко в единственото кресло. Аз подпрях входната врата със стария лежан и го посочих:

— Тук ще спиш.

Марк само кимна и притвори очи. И да заспеше на креслото, не ми пукаше.

Аз отидох в малката кухня да промия раните си. Изхвърлих мръсната вода от легена и налях нова. Бавно и мъчително свалих шлифера, ризата, панталоните. Взех чист, по-запазен парцал, който кътах за подходящ случай. Раната от дразавъра бе тръгнала да се затваря. Аз я разкървавих преднамерено, със сподавени стонове. Започнах да се трия и почиствам, доколкото мога. Пак изхвърлих водата, налях последната. Още веднъж минах тялото си с парцала. Като приключих, отворих един шкаф и извадих аптечка. Изобщо не можеше да се сравнява с тази на Риз, но щеше да свърши работа. Намазах раните с евтин, самоделен дезинфектант и добавих малко спирт за цвят. Стискайки зъби, грабнах руло бинт и си направих груби превръзки, където бяха най-големите наранявания. Ако лекар отпреди Войната ме бе забелязал, щеше да определи моето лечение като опит за самоубийство.

Погледнах отражението си във водата, за да видя резултата. Забелязах къса, твърда четина, канеща се да премине в брада. Намръщих се. Брадата ми винаги растеше изключително бавно, вероятно заради генетичните ми модификации. Аз не се оплаквах. Не обичах да съм брадат. Така можех да се бръсна по-рядко. Кое то на този свят бе цяло приключение само по себе си. Взех стария си бръснарски нож. Имах го може би от около столетие и той всъщност бе единственото, което винаги вземах от старото убежище. Беше силно изтънял от безбройните наточвания. Обаче все още го биваше. Според стария му собственик бил произведен в Теранската коалиция. Чудно.

Още една измъчваща процедура. Ако не беше кибер-окото, никога нямаше да успея да се обръсна, гледайки отражението си в леген с вода. Пяна също няхах. Само спирт. След десетина минути пъшкане и леко разместени превръзки, най-сетне приключих.

Марк довтаса на прага на кухнята.

— Искаш ли душ? — аз посочих легена и парцала.

— Става — отвърна той сънено.

Марк започна да се почиства. Аз взех дрехите си и отидох в стаята с матрака. Хвърлих дрехите на една страна и се гръшнах върху овехтялата мебел. Подпрях главата си с ръце и вперих поглед през прозореца. Гледах късчето небе и звездите, които го обсипваха. Не мислех за нищо. Радвах се на идващия сън. Защото следващ можеше да няма.

Заспах.

Дълъг тъмен коридор, свършващ с малко преддверие. Отвъд него, почти празна зала, набързо превърната в команден център. Хора и пришълци, облечени в бойни униформи, стояха около голям стратегопланировъчен екран и с мрачни тонове обсъждаха своите планове.

Аз се притаих в сянката на преддверието. В ръцете си стисках дискретен лъчмет, който бях използвал, за да обезвредя пазачите. Погледът ми се фокусира твърдо върху командирите и фанатичен гняв ме изпълни. Искях да ги убия, да ги прострелям на място. Но моите господари искаха информация. Затова се овладях. Съпротивата ще бъде унищожена в прослава на истинските владетели на Стелария.

Осъзнах уплашено, че аз съм лошият.

Какво???

Това аз ли го помислих? Вдигнах леко ръката си. Тя се подчини. По рекстразите...

Сън ли бе това? Или поредният „епизод“? Досега никога не съм имал контрол над ситуацията. Размърдах се неловко в сенките. Командирите на Съпротивата в залата изобщо не ме забелязваха, отнесени в техните спорове и обсъждания.

Ъъъ...

Изведнъж се обърках. Какво следваше? Май трябваше да направя нещо. Дано не остана в това състояние, че не ми се мисли...

Мисли, мисли, мисли...

Те говореха и говореха. Аз слушах внимателно. Попивах всяка дума, готов да я предам дословно. Глупаците никога нямаше да разберат какво ги бе сполетяло. Разбира се, това бе само част от тяхната армада. Но един по един, те щяха да бъдат сразени. После щеше да настъпи нов, съвършен ред.

Те се размърдаха, готвейки се да приключат. Аз се ухилих доволно в мрака и се оттеглих назад, изчезвайки също толкова опитно, колкото се и бях появил.

Отворих очи рязко. Слънцето зеленееше на хоризонта, но сумракът на нощта все още не бе прогонен напълно. Главата ми тежеше. Тялото ми бе вцепенено. Гърлото ми бе продрано. Станах, стиснал зъби и взех шишето с пречистена вода. Изпих го на един дъх. След него грабнах шише с мръсна вода. Пих и от него. Закашлях се от калния вкус. Писна ми от вода. Трябваше ми истинско питие.

Марк все още спеше. Лежанът препречваше изхода, но нямаше как да го избутам, докато едрият арсеналист беше върху него. Разбутах Марк и го събудих. Той измърмори нещо.

— Ставай, отиваме да прием — рекох аз раздражено.

— Мхм, бива — промърмори той в отговор.

Предложих му вода. Марк отказа. Двамата отместихме лежана и напуснахме малкия апартамент. Оставих вратата да зее отворена, готова да посрещне новия си обитател. Или пък някой отчаян преровител.

Замъкнахме се към бара. Двете кратки пресечки днес ми се сториха необичайно дълги. Може би се дължеше на необичайната умора, която изпитвах. Няколко джагръфа препречваха улицата пред нас. Сами по себе си не бяха опасни, но имаха отрова, а в по-големи количества придобиваха смелост да нападат хуманоиди. Марк обаче ги прогони с изстрел от автомата. Попаднахме и на преровители, но след като ни огледаха, разбраха, че нас не си струва да ни плякосват. Червената банда не се виждаше никъде. Толкова по-добре.

Стигнахме до малката смърдяща съборетина, която осигуряваше пиене и забавление за всичките сто човека в радиус от километър. Беше отворено. Съдържателят страдаше от безсъние, което в момента бе в наша полза. Вътре все още нямаше клиенти. Редовните пиячи все още не бяха станали или преди малко се бяха прибрали. Двамата с

Марк седнахме на бара и поръчахме. Имаше само два вида алкохол: лош и гнусен. Главата така или иначе ме болеше, малко метил и джибри нямаше как повече да навредят.

Седнахме в края тезгяха, всеки държащ по една мръсна халба. Марк не каза нищо. Аз също. Пиехме в мълчание. Навън небето бавно изсветляваше и пращната горещина безмилостно набираше сила. Ние си привършихме питиетата и поръчахме още. Пак пихме, без да продумахме. Има и такива моменти.

По някое време Марк стана и каза, че изчезва по нужда за малко. Аз останах сам на тезгяха, до мене лъщеше черното покритие на компютъра. Пиех, без изобщо да погледна настрани. Не планирах нищо. Дори не мислех. Просто машинално надигах халбата и чаках да видя дъното, за да поръчам още.

Беше достатъчно тихо, за да чуя приближаващите стъпки навън. Вратата на бара беше паянтова и скърцаше драматично, когато някой влизаше преднамерено бавно. Не обърнах внимание. Продължих да пия.

Осеяният с боклуци под прошумоля и изтропа. Съдейки по звука, двама посетители. Усетих с безразличие как застават от двете страни зад гърба ми. Аз не реагирах.

— Кърк, дойдохме за компютъра — монотонно избоботи познат глас. — И ти идваш с нас.

Аха, помислих аз. Сакото и Ревера. Поредните идиоти, които искат да лапат от баницата. Е, майната ви. Продължих да си пия.

— Кърк, на теб говоря! — излая Сакото, гняв за първи път в думите му. Чуваше се от ляво, което значеше, че мълчаливецът Ревера е вдясно. Усетих как двамата приближават.

Аз оставих халбата и въздъхнах ядосано. Омръзна ми. Последните няколко дни ми бяха по-напрегнати, отколкото последните няколко години. И точно когато решавам да се отдам на малко личен дзен-покой както аз си знам, тия глупаци ми цъфват. Е, ще им дам да разберат.

Ревера ми се струваше по-опасният. Хора, които не говорят, обикновено крият неочаквани изненади. Често неприятни. Сакото обаче също не бе за подценяване. Въпросът бе да ги преценя на момента. Ако нападна единия, другият щеше да е свободен за

контраатака. Най-подходящо бе да се понапрегна. Внимателно оставих халбата на тезгяха. Този път бях подготвен, а изненадата бе за тях.

Рязко изпънах ръце встрани. Сграбчих двата стола до мен и ги захвърлих назад. Не бях свръхсилен, но мускулите ми имаха по-голяма жилавост и плътност, благодарение на генетичната модификация. Зад себе си чух чифт изненадани изпъшквания, придружени с изкаран въздух. Извърнах се. Сакото и Ревера се бореха със столовете, които се бяха заплели в тях. Аз се плъзнах до Ревера. Замахнах с крак, подсичайки го и с дръпващо движение изтръгнах стола от ръцете му. Продължих движението в широка дъга, където пресрещнах стола на Сакото, който летеше към гърба ми. Моят стол удари напречно неговия и двата предмета полетяха в дъното на помещението. Аз вдигнах крака си, използвайки инерцията и странично изритах Сакото в хълбока. Той изгруктя и замахна. Отблъснах тремавото му кроше с дясната длан и забих левия си юмрук право в носа му. Той се олюля. Аз моментално обърнах поглед и пресрещнах атакуващия Ревера с още един ритник. Петата на ботуша ми смачка корема му и Ревера полетя назад като парцалена кукла. Сакото се държеше за носа. Аз забих злобен ъперкът в ченето му и го съборих. Изритах го в ребрата два пъти, колкото да ги посчупя, без да го убия. Ревера получи същата обработка. Двамата притихнаха на пода.

Задъхан, седнах обратно на мястото си. Барманът не обърна внимание. За него беше ежедневието. Вдигнах питието си. Намръщих се и го оставих, без да отпия. Мъглата в главата ми се беше вдигнала. Бях загубил желанието да се натряскам. Проклетие.

Марк се върна. Погледна любопитно двамата пребити и тъкмо се канеше да попита нещо, но аз го прекъснах:

— Хайде, да се махаме.

— Ама... приключихме ли с натряскването? — разочаровано попита едрият арсеналист.

— Време е за изчезване — отсякох аз и излязох. Марк довърши халбата си на един дъх и ме последва.

Горещината моментално ме изпоти. Шапката ми правеше приятна сянка на лицето. Сухият, прашен вятър развя шлифера ми. До мен Марк крачеше в своята броня и бършеше потта от очите си. Запътихме се към Центъра. Бара и моето доскорошно убежище ги оставих зад гърба си. Тяхната дестинация бе към спомените ми.

А моята — това не беше ясно.

Нашето навлизане в Центъра бе по обходен маршрут. След инцидента в щабквартирата на Дипломатическия корпус бях сигурен, че вече всеки знае за наградата за моята глава. Промъквахме се внимателно сред останките и задните площи на сградите. Аз се озъртах леко параноично. Видяха ни няколко шляеци се преровители, но те по принцип бяха твърде далеч от политиката, за да се заинтересуват от нас. И то, при условие че ме бяха разпознали, в което се съмнявах. Преровителите деляха околните на два типа: опасни и безопасни. Ние бяхме въоръжени. Ясно беше в коя графа попадахме.

Минахме покрай гърба на сградата, където бе кантората ми. Жадно погледнах нагоре към високия пети етаж. Слаба, непозната болка изпълни чувствата ми. Тъга. Никога не съм бил привързан към кантората. Но там бях прекарал толкова време, толкова години. Хора се бяха раждали и умирали, докато съм седял в забутаната стая в дъното. Бях опознал всяко стъпало, всеки сантиметър от ръждясалия парапет на стълбището. Можех да вървя из коридорите и етажите по памет. Бях участвал в реставрациите, в сбирките на наемателите, дори бях отблъсквал нападения над сградата. Спомени. Много спомени. Поотделно всеки един беше незначителен. Но заедно образуваха море, което бушуваше и даваше сили. Усетих как този прохладен океан изсъхва в мен. Пресушава се. Изтича. Напуска ме.

Дори в този момент, с кибер-окоето си виждах през стената как някой тършува из кантората. Как биваше осквернявана моята светая светих. Моето аз.

По рекстразите, писна ми да съм на тъмно.

Марк стоеше до мен и се чудеше какво гледам. В ръката си държеше компютъра. Аз се извъртях и с рязко движение го грабнах от ръката му.

— Ей! К'во правиш?

— Искам да видя най-после с какво си имам работа.

— Текс, аз имам *задача*! — изръмжа ядосано Марк.

— Аз също — озъбих се в отговор. — И откакто я получих, съм бягал, стрелял и псувал, докато ме преследваха, стреляха, биеха и раняваха познатите ми. През всичкото това време нито за миг не съм имал идея какво става. Сега съм беглец, гонен от всички. Смятам, по рекстразите, да разбере какво толкова има в този компютър, за който всички се бият. — Аз замълчах и демонстративно погледах Марк.

Той сви рамене и каза:

— Е, на твое място може би бих искал същото... както и да е, и аз искам да скивам за к'во иде реч. Добре, нека видим.

Аз седнах на купчина отломки до един порутен зид. Сложих компютъра на коленете си. Беше преносим модел, от онези, които се използват за полева работа. Размерите му бяха колкото папка за документи. Изглеждаше доста обикновен. Нямах нито хаптиков интерфейс, нито фиброоптичен екран. Само стандартна клавиатура, командно кълбо и обикновен течнокристален екран, разделени на два подвижни панела. Това обаче нищо не означаваше. Включих компютъра. Екранът премигна и стартира системата.

И поиска парола.

Проклех наум. Никога не съм бил на ти с високите технологии. Разбирах достатъчно, колкото всеки друг, който бе отраснал сред епоха на свръхмодерни открития. Но така и не схванах принципа. Затова разчитах на Риз. Тя беше неоспорим експерт. На нея ѝ беше втора природа да хване дадена електроника и в рамките на седмица да я опознае и овладее до съвършенство. Докато аз просто знаех как да боравя с такива неща.

Все пак не бях напълно безпомощен. Не съм живял над два века, без да науча някой и друг номер. Първо проверих дали паролата имаше ограничител в броя грешни въвеждания. Такъв липсваше. Добре. Захванах се да пробвам няколко случайни пароли, включително стари военни кодове на Федерационния съюз, които все още помнех. Нищо не се получи. Марк надничаше любопитно над рамото ми.

Пробвах разни други трикове. Клавишни комбинации. Бърникане на ниско системно ниво. Разни други. Нищо не стана.

Минутите течаха, а аз все повече се изнервях. Нямах нито инструменти, нито познания. Не бях изчерпал всички възможности, но ако започнех да пипам по-грубо, можех да повредя нещо. Вариантът бе само един.

— Трябва да отидем при Риз — изрекох на глас мисълта си.

— Да отидем 'де? Кой е Риз? — попита Марк.

— Не кой, а коя — отвърнах аз и станах. — Тя може да дешифрира компютъра.

— Ей, ей, ей, я чакай малко — рече Марк. — Не сме се разбирали така. Имам задача. Аз връщам компа. Точка по въпроса.

— Марк, нима искаш да ми кажеш, че изобщо не те интересува какво има вътре? В компютър, който всеки в тоя проклет град иска? — Погледнах го право в очите.

Марк се намръщи.

— Слушай, Текс, аз, такава...

— Арсеналът атакува *окупаторски конвой* заради някакво си парче електроника и теб не те интересува? После открадват джаджата и пращат теб и целия ти отряд да я вземете обратно, щурмувайки силно охранявана база на Търговския съюз и на теб не ти пука? Отрядът ти загива, окупатори се изсипват в района и ти все още *не се чудииш* какво става?!? Това ли искаш да ми кажеш, Марк?

Марк присви очи. Колебаеше се. Не можех да го виня. Беше добре уреден, може би толкова, колкото бе възможно на тая планета. Разбираемо бе, че не искаше да се забърква в общия хаос. Но нямаше избор. Хаосът този път не бе локален. Цялата сцена бе подпалена и скоро всички, абсолютно всички, щяха да са въввлечени. Марк го знаеше и въпреки това отлагаше до последно. Видях в очите му обаче как взе решение. Да скочи в бездната.

— Добре — провлече той преднамерено. — Да отидем да скиваме к'во има вътре в тая кутийка. После обаче я връщам. Безусловно.

Аз кимнах сериозно. Изключих компютъра. В знак на доверие го подадох на Марк. Той го пое. За миг настъпи неловко мълчание.

После поехме към покрайнините на Центъра, където бе убежището на Риз.

И този път избегнахме нежелани срещи. Но имах чувството, че късметът ми бе на път да се изчерпи.

По рекстразите, понякога сам се проклинам.

Новинарската кула все така стоеше прашна, полуразрушена и безмълвна на своя вечен пост. Е, може би антените на покрива не мълчаха, но тях не ги чувах. По-добре така, отколкото да се съмнявам в

моя разум. Двата с Марк влязохме в потрошеното лоби. Искан да проверя как е Дездемона, но нямаше да го направя в компанията на Марк. Изкачихме се до срутената секция на последните етажи. Нямах намерение да се катеря до горе. Бях твърде уморен, а не знаех Марк колко го биваше в тия работи, особено с компютъра в ръка. Затова се отправих към купчината боклуци, където се криеше асансьорът. Започнах да ровя безразборно, докато открих мястото, малка двойна врата с един-единствен бутон. Натиснах и зачаках. Марк изсумтя нехайно, но разгледа тайния асансьор с видим интерес.

Асансьорът дойде с тракане и друсане. Вратата се плъзна встрани и ние се набутахме в малката кабина. Натиснах най-горния бутон. Асансьорът несигурно пое нагоре, бучейки тежко. Чувствах се неприятно, постоянно очаквайки някаква авария. По-миналата нощ не бях забелязал колко дребна и уязвима бе машинарията. Самата кабина не бе нищо повече от празен ламаринен куб, подсилен е парчета разнородни метали.

Асансьорът стигна до горе и спря. Вратата се отвори със скърцащо плъзгане. Аз вътрешно се стегнах, очаквайки Риз да дойде фучейки или по-лошо — направо да стреля по нас.

Но нищо не се случи.

Терминалите меко сияеха. От тях долиташе тихото бръмчене на охладителните вентилатори. От време на време самотно пиукане известяваше прогреса на някоя програма. Аз извадих револвера си и пристъпих напред. Нещо не беше наред. До мен Марк вдигна автомата, готов за стрелба. Едрият арсеналист нямаше нужда от подканяне, когато ставаше въпрос за опасност.

В общото помещение нямаше никой. От личната стая на Риз обаче дочух приглушени звуци. Запътих се натам, насочил револвера напред. Марк плътно ме следваше. Доближих вратата. Гласове, може би. Звукът бе твърде разпокъсан. Бутнах леко вратата. Шумът се усили. Никаква реакция, ако някой изобщо бе вътре. Бавно бутнах вратата докрай и пристъпих с една ловка крачка, подготвен за евентуални нападатели. Нападатели нямаше.

Погледнах в стаята и зяпнах.

Стаята имаше двуетажно легло с проста конструкция. Риз и Ларл обаче бяха само на едното легло. Заради нечовешкия им произход мина секунда, преди да видя, че са без дрехи. Техните стенания на

удоволствие се разнасяха в неравномерен ритъм. И двамата бяха увлечени в играта на любовта. Движенията им, наситени с животинска ловкост, излъчваха напрежение и страст. Заниманието им дотолкова ги бе погълнало, че те не забелязаха как аз нахълтах и се облеших към тях. Марк застана до мен. Той свали автоматата и зяпна не по-малко изумено. След секунда обаче се нахили до уши и започна да воайорства с пълна пара.

Незнайно възмущение ме изпълни. Не ревност. Не завист. Просто обида. Сцената за мен бе някак си... погрешна. Поех въздух и изревах с цяло гърло:

— ЛАРЛ!!!

Ефектът върху тях бе като избухнала бомба. Ларл подскочи и сепнато погледна към мен. Риз изписка и се претърколи на пода. Тя се изправи и трескаво потърси нещо, което да е съставено от плат. Ларл се надигна тронаво в леглото и се прикри с одеялото. Марк се разсмя гръмогласно на суматохата. Аз стоях, наблюдаващ ситуацията безпристрастно.

Риз и Ларл се съвзеха от изненадата и викнаха в един глас:

— Текс!?!

Аз прибрах револвера, който несъзнателно бях държал прицелен и рекох:

— Риз, какво, в името на Великия космос, правиш с него?!

Младата дразавърка се изчерви и запелтечи:

— Ами, аз, такава... исках, ами...

— Не е ли очевидно? — самонадеяно подхвърли Ларл, който бе възвърнал обичайното си хладно поведение.

Аз му хвърлих обвинителен поглед.

— Тя има ли представа за възрастта ти?

— Има ли значение? — каза Ларл, свивайки рамене. — Нали се забавлявахме. Останалото са детайли.

— Ааа, без да съм нахална, Текс, обаче изчезвай оттук! — отсече Риз. — Нуждаем се от малко усамотение.

— О, разбира се — извинително отговорих, усецайки, че все още стоя като идиот на прага на стаята. — Ще бъда в главното помещение. — С тези думи аз се обърнах и избутах Марк със себе си. Арсеналистът не протестира, въпреки лекото си разочарование. На излизане от стаята, той ми намигна съучастнически.

— Ей, на т'ва му викам *парче* — сподели той.

Придърпах един стол и се настаних удобно в главното помещение. Беше наистина хубав стол. От онези старите, в които някога са седели системните администратори. Нямах представа откъде Риз го бе намерила. Почти заспах. Беше толкова удобно. Марк междуременно се беше облегнал на стената и чакаше търпеливо.

Подир няколко минути Риз и Ларл се появиха. Ларл носеше само панталони. Превръзката му бе леко разместена, но беше нова. Той се движеше внимателно и със стоически прикрита болка, но не изглеждаше изтощен. Явно Риз добре се е грижила за него.

— Текс, казах ти да *НЕ* ползваш асансьора! — изфуча Риз. Тя носеше част от своя камуфлажен костюм, както и едно силно разсейващо горнище. — Какво ти дава право да нахълтваш тук ей така? И кой е този? — Тя посочи Марк.

— Риз, запознай се с Марк, оръжеен майстор от Арсенала на демокрацията. Марк, това е Риз, компютърната експертка, за която ти казах. — В тона си вкарах равни дози тържественост, хумор и официалност. Получи се точно както исках.

— Ами аз? — попита обидено Ларл. Тонът му беше твърде сух, за да прозвучи с обичайната ледена нотка.

— О, да, как можах да забравя — шеговито добавих. — Ларл, запознай се с Марк. Марк, запознай се Ларл. Пожелавам ви много да се обичате. — Аз се изхилих, Марк също. Ларл се озъби.

— Все още не си казал за какво си дошъл — сърдито се обади Риз.

Аз отново станах сериозен. Взех компютъра от Марк. Вдигнах го пред очите ѝ:

— Това. — Плъзнах компютъра по близката маса в нейна посока. Тя се приближи машинално към него. Очите ѝ блеснаха.

— Твоят Ординарец е вътре. Или поне така мисля — добавих аз. Риз изненадано ме погледна и затаи дъх.

— Наистина ли? — попита тя.

— Доколкото знам, това е компютърът, който търсеше Симънс. Както и всеки друг в този град, изглежда. Не знам какво има вътре, но във всеки случай е достатъчно ценно, за да има парола. Трябва ми твоята помощ, за да се справя.

Риз засия. Тя грабна компютъра като гладен онозавър и рече:

— Ще видя какво мога да направя. — Дразавърката отнесе компютъра до едно бюро и започна да вади всякакви инструменти и датчици. Аз, Марк и Ларл я гледахме с интерес. Погледнах към Ларл. Куцаше силно и тайно кривеше муцуната си от болка, но се държеше.

— Радвам се, че прескочи трапа — казах му с неутрален тон.

— Да. Предполагам, че трябва да ти благодаря — кимна ми той в отговор.

Аз изсумтях.

— Но си ми съсипал дрехите — продължи Ларл.

— Е, сигурно ще успееш да си покриеш разходите.

— Да, така е — подхвърли найтът безпристрастно. — Искам половината от аванса.

— Моля? — не разбрах аз.

— Авансът — натърти Ларл. — За поръчката. Знам, че не си приел такава тлъста сделка без предварително плащане.

— Частично — признах аз.

— Половината — отсече Ларл.

Аз го погледнах. Поведението на найта бе все така резервирано, но имаше нещо различно. Сякаш някакво невидимо острие бе прибрано. В тона му липсваше обичайната жлъч. Ларл отвърна на погледа ми.

По рекстразите, той беше наистина благодарен, че съм му спасил живота.

Прозрението ме зашемети. Леле. Някаква тъничка, уязвима струна в мен затрептя с безшумна нота. Не си правех илюзии. Не изпитвах симпатия към Ларл. Със сигурност и той нямаше да ми подари букет цветя. Но въпреки това едно осезаемо напрежение, което винаги е съществувало между нас, сега беше изчезнало. Нямаше го. Или поне Ларл беше решил да го удържа за известно време.

Аз бавно бръкнах в джоба си, където беше предплатата на Симънс. Смятах да излъжа Ларл. Но в светлината на това ново отношение помежду ни, отхвърлих идеята и извадих широката златиста плочка. Разглобих половината кредити и ги подхвърлих на Ларл.

— На, петстотин. Щяха да са двойни.

Той кимна и прибра своята половина в джоба на панталона си. Лъскавата кожена материя бе защитена с груб шев, там, където я бях

разрязал.

В другия край на помещението, Риз съсредоточено човъркаше компютъра. Раздвоеният ѝ език бе деликатно изплезен. Към входящите портове на компютъра бяха включени различни устройства, които тя нагласяше или разглеждаше. Въпреки вида си, Риз изглеждаше уверена в това, което върши. Минаха едва десетина минути, когато едно от нейните устройства изпиука, компютърът изжува и стартира системата си успешно.

— Ха! — тържествуващо извика Риз. — Пипнах те!

— Брей! — възкликнах аз, Марк и Ларл пригласящи ми. Ето за такива, недостижими за мен, умения говорех.

— К'во има вътре? — попита Марк.

Риз зачатка по клавиатурата. Компютърът изжува няколко пъти.

— Доста — рече тя леко объркана. — Има твърде много неща. Таблицы, доклади, сведения, документи, дори звездни карти!

— Я да видя — казах аз, отивайки до бюрото. Приведох се леко напред. Екранът бе затрупан от папки и отворени файлове. Приличаха на записки, водени от някого, който упорито бе търсил нещо. Бутнах ръката на Риз леко и завъртях командното кълбо. Всички лични бележки бяха подписани от някой си... капитан Топло?

— Странно — промълвих аз на глас.

Внезапно забелязах нещо. Чух някакво равномерно пиукане. В основата на компютъра малък диод мигаше зловещо. Заради шума от останалите устройства не го бях открил по-рано. Поех рязко дъх.

— Ей, става ли нещо? — попита Марк учудено.

— Не знам — отвърна Риз. Тя проследи погледа ми. — По рекстразите! Някаква система се е активирала самостоятелно! — Аз погледнах диода. Той пулсираше в унисон е пиукането.

— По рекстразите. Десет към едно, че това е проследяващо устройство! Изключи го! — извиках към Риз.

Пръстите на Риз се стрелнаха по клавиатурата. Екранът започна бясно да сменя менюта и системни панели. След десетина секунди Риз се обади:

— Не мога! Транспондерът е свързан с хардуера! Ако го прекъсна, ще повредя компютъра!

— По рекстразите. Добре, би трябвало да имаме поне няколко минути. Време е да изчезваме. Ларл, можеш ли да вървиш?

— Ще се справя — изръмжа найтът.

Аз понечих да кажа нещо, но изведнъж една от стените избухна. Усетих как бях избутан няколко метра. Погледът ми се замъгли. Отломки и вятър се сипеха срещу мен. Аз обаче не се притеснявах. Можех да устоя и на ураган. Чувствах някаква безгранична опора, която поддържаше гърба ми и ме правеше непоклатим.

Осъзнах, че всъщност бях на пода.

Имах мозъчно сътресение. Постоянно ме налягаха неясни мисли за могъщество и плажни коктейли. А?... Главата ми сякаш бе стисната в менгеме. Аз с усилие се съсредоточих и извиках:

— Всички живи ли сте!

Чух изстрели. Бяха дълги, продължителни откоси. Гърмяха отпреди, но слухът ми чак сега се възстановяваше. Високо горе бучаха турбодвигателите на щурмувал. Тихо пицене ехтеше във всеки звук. Тъпанчетата ми бяха спукани.

Никой не отговори на вика ми. Поне аз не чух нищо. Съзнанието ми бе твърде разфокусирано. Държах се неадекватно. Омекналите ми ръце ме изтеглиха напред, към срутената стена. Подпрях се на парче бетон и погледнах надолу. Пурпурни табарди, бойни брони и множество картечници цъфнаха пред очите ми на тридесет метра разстояние.

Орденът на първата вяра?

По рекстразите.

Профуча щурмувал. В следващия момент покрива се разтресе от гаубицов обстрел, а няколко етажа по-долу отекна нова експлозия.

Окупатори?!

Страдата бе смъртоносен капан. Трябваше да се разкарам. Опитах се да помръдна, но ми причерня. Изстенах. Щурмувалът направи нов заход. От корпуса му се отделиха група сребристи кълба. Перфектната им траектория бе насочена право към разрушената стена. Нямах време да реагирам. Кълбата прелетяха покрай мен и паднаха вътре в помещението.

Мина секунда, след което кълбата се разгърнаха и всяко се превърна в сайкрон.

В името на Древните.

Ръката ми се стрелна към револвера. Поне аз исках да се стрелне. Вместо това, пръстите ми бавно се сключиха около дръжката. Дланта

ми вяло, протестиращо се надигна. Мушката неохотно застана между мен и най-близкия сайкрон. Понечих да натисна спусъка, но сайкронът с бърз замах изби оръжието ми. Неговата лазерна пушка засия, нажежавана от предстоящия изстрел.

Аз затворих очи.

Чух характерното „бжжт“ на лазерния заряд, заедно обаче с някакво металическо издрънчаване. Нещо топло мина покрай бузата ми. Отворих очите си.

Шоро.

Обемистият робот забърсваше сайкроните с дългите си манипулатори, сякаш бяха празни бутилки. Той ги избута отвъд ръба и те безмълвно полетяха надолу. Сайкроните по принцип не са приказливи.

— Текс! — отекна възглас над шума на картечниците и гаубицата на щурмувала. От прашната мъгла изникна Риз, носеща компютъра. Марк беше зад нея, подпрял Ларл изпод едното рамо. Гледката бе малко странна, заради разликата в ръста им.

— Шоро, вземи! — заповяда Риз на работа, посочвайки ме.

— Револверът... Шапката ми... — изстенах аз.

— Тук са, да изфирясваме! — викна Марк.

Шоро ме нарами тромаво и всички вкупом се отправихме към асансьора. Натъпкахме се вътре, включително и робота. Не знам как стана, но беше безумно тясно. Риз натисна най-долното копче. Кабината се раздруса и потегли надолу. Отекна нова експлозия, която разтърси цялата сграда. Ние се заклатихме застрашително. Нещо изскърца протяжно.

— Цялата сграда се разпада! — изръмжа Ларл. — Не може ли това чудо по-бързо?

— Предпочиташ стълбите ли? — хладно отвърна Риз, въпреки че и тя изглеждаше притеснена. Ларл замълча намръщен.

Спускахме се все по-надолу. Беше кошмарно. Експлозии трещяха, от които асансьорът се клатеше застрашително. След първите няколко метра осветлението свърши. Стана непрогледен мрак.

Страхът ми обаче наля адреналин в кръвта ми. Живителният сок на действието прогони мъглата от главата ми и втвърди омекналите ми крайници. Асансьорът стигна своята дестинация, която се оказа подземния паркинг на сградата. Дездемона бе наблизко. Имахме шанс.

Вратите се отвориха и ние вкупом се изсипахме върху напукания бетон. Аз се изправих и колебливо направих крачка, след което казах:

— Последвайте ме!

— Тъъ, нак' де ни водиш? — попита Марк.

— Просто го слушайте — изръмжа Ларл, който знаеше за какво говоря.

Ние се запътихме с максимална бързина към мястото, където бе скрит всъдеходът. Знаех обаче, че няма да ни се размине.

Изад колоните и изгнилите каросерии се показаха бойците на Ордена и откриха огън по нас.

Аз скочих и се прикрих без покана. Всички имахме оръжия, дори Ларл, но само Марк имаше автомат. Огневата ни мощ бе твърде слаба в сравнение с тази на противника. Ако останехме притиснати твърде дълго, щяхме да бъдем хванати. Или по-лошо, убити. На тях им трябваше само компютърът.

Погледнах случайно настрана и улових погледа на Риз. Тя се намръщи за миг, след което ми кимна. Странно.

Риз откачи от колана си дистанционно. Внезапно разбрах. Шоро рязко се надигна. Сервомоторите на тежките му манипулатори забръмчаха и роботът се устреми напред. Стрелбата моментално се отклони към него. Искри и парчета метал започнаха да хвърчат от обшивката на робота, но той не спря. Шоро блъскаше прегради и войници, въртейки торса и горните си манипулатори в смъртоносен пирует. Неговите самоделни оръжия бълваха огън и олово. Крясъци огласиха подземие. Аз се надигнах от прикритието си. Ларл и Марк ме последваха. Докато бойците на Ордена бяха заети, ние методично ги елиминирахме с точна стрелба. Скоро стрелбата секна.

Шоро беше разпарчетосан. Предполагам Риз никога не е предвиждала да го изпраца на щурм срещу тежки картечници. Дразавърката бавно се приближи към останките. Изражението ѝ бе мрачно и мислех, че ще заплаче. Но тя вместо това приклепна и измъкна някакъв предмет от купчината желязо. Риз въздъхна облекчено. Аз я побутнах настойчиво.

— Още не сме се измъкнали — напомних ѝ. — Всички, грабвайте оръжие, колкото можете да носите. Ще ни е от полза.

Дездемона чакаше съвсем наблизко. Аз дишах тежко, помъкнал две картечници на рамената си, плюс няколко патрондаша.

Стигнахме до мястото. Марк и Риз забавиха ход, изненадани от гледката.

— Това твое ли е??? — изумено попита Риз.

— Уау — бе коментарът на Марк.

Зад гърба ни започна стрелба.

— Качвайте се, няма време за обяснения! — извиках аз. Обърнах се и стъпвайки здраво, избълвах залп с двете картечници. Едва не паднах, но ответният огън спря за миг. Изненадахте се, а?

Втурнах се към всъдехода. Смъкнах картечниците и ги хвърлих на задната седалка. Чуха се ругатни. Без да гледам кого ударих, метнах и патрондашите. Качих се бързо в кабината и запалих двигателя.

Дездемона изръмжа победоносно и моторът ѝ изрева. Звънтене се разнесе по обшивката. Отново ни обстрелваха. Аз дадох на заден и включих пълна тяга. Гумите с пицене се завъртяха и тежкият всъдеход политна назад. Извъртях рязко кормилото. Задницата поднесе и смачка един от Ордена. Дадох пълен напред, натискайки звуковата уредба за добавен ефект. Дездемона се устреми към изхода. Група войници се изпречиха на пътя, без да успеят да се отдръпнат навреме. При сблъсъка си с всъдехода се разпиляха като парцалени кукли. Аз се изсмях зловещо. Марк, който бе седнал отпред, ми хвърли бърз поглед. Аз му отвърнах спокойно. Сега бях в свои води. Стрелбата и ръкопашният бой бяха само странични таланти. Моята истинска страст бе управлението на превозни средства. Адреналинът, споменът от предишната гонка и сегашният хаос ми носеха някакво сурово удоволствие, което ме изпълваше с екстаз. Но имах чувството, че разсъдъкът ми просто се разпадна заради стреса и сътресението.

Щурмувалът изскочи пред мен. Ракетната му установка изстреля двойка снаряди, които се взривиха на метри от Дездемона, образувайки кратер. Аз извъртях волана с налудничава усмивка. Знаех, че няма да стреля директно по нас. Ние имахме компютъра, затова самолетът само се опитваше да ни обезвреди. Сега играта беше по моите правила.

Завих между сградите. Отзад с бръмчене се показаха джиповете на Ордена, впуснали се в яростно преследване. Охо. Става забавно!

Ярките светулки на трасиращите куршуми проблеснаха около Дездемона.

— Какво чакате! — ревнах аз към моите пасажери. — Вадете железата и се забавлявайте!

Те ме изгледаха, сякаш съм полудял, но ме послушаха. Марк и Ларл грабнаха по една картечница и се подадоха от люковете на всъдехода, отговаряйки на огъня. Риз предпазливо стреля със своя лъчемет. Аз се ухилих като идиот и се изсмях истерично. Над мен, щурмувалът постоянно събаряше сгради, или изравяше кратери със своите ракети и снаряди, докато аз въртях кормилото импулсивно и безразборно. Риз пискаше, а Ларл и Марк грухтяха, щом взимах завой. Отзад, Ордентът ни преследваше като бясно куче.

Аз знаех точно къде да отида.

Преследването ни отведе към по-населените части на Центъра. Хора бягаха по улиците, панически отдръпващи се от пътя на безумното шествие. Стреснати постове на Черните орли откриха огън напосоки от своите барикади. Завиха някакви аларми. Дездемона ревеше, хвърчаща с максимална скорост. Бяхме излезли на дългата, права отсечка, която водеше към Базара.

— Текс!!! — изрева Марк. — СГРАДА!!!

Аз се изхилих.

— Ще се блъснем! — изпищя Риз.

Ларл каза нещо, но воят на околните шумове удави думите му. Пред мен застрашително приближаваше масивна многоетажна постройка. Сградата, където бе кантората ми. Времето сякаш се забави. Погледнах замечтано ъгъла със стаята в дъното, а там някъде имаше една недопита бутилка ром.

Срамота беше да загубя алкохола. Ех, но... нямаше как.

— ТЕЕЕКС!!!

— Ааа!

Стоманената решетка на Дездемона се заби във вехтия, държелив бетон. Мощните колела подскочиха и с тласък, който почерни входната площадка, вкараха каросерията с трещене в преддверието. Зад нас, джиповете на Ордена набиха спирачки и се отклониха в последния момент. Щурмувалът се спусна, хвърляйки смъртоносен ракетен залп. Експлозиите разкъсаха конструкцията в основата.

Над нас беше от ключово значение.

Ослепителна светлина се стрелна от фаровете на Дездемона, щом ги включих. Грохотът на срутващата се сграда отслабваше някъде назад. Аз натиснах спирачките с пълна сила. Дори при това положение ми отне около двадесетина метра, преди да спра. Ревът на Дездемона се сведе до тихо бръмчене, двигателят работейки на място със спокойна готовност. Освен фаровете, всичко друго бе тъмнина.

Аз погледнах настрани. Марк се беше стегнал, стиснал челюст до счупване, очаквайки сблъсъка. Очите на арсеналиста бяха приковани напред. Погледнах назад. Риз и Ларл бяха затворили очи, със стиснати зъби, също чакащи фатална катастрофа.

Но такава нямаше да последва.

Марк бавно изпусна въздуха си и тръсна глава.

— Къде сме? — прозвуча изненадващо спокойно гласът му.

Намирахме се в широк, прост бетонен тунел със скосени ъгли. Имаше място колкото за два всъдехода един до друг, но нищо повече. Стотина метра по-нататък тунелът се превръщаше в различни разклонения.

— Това е старата подземна магистрала — отговорих аз. — Изградена е преди Войната, от някогашните контрабандисти.

— Ама то и ся има контрабандисти — възрази Марк.

— Не, сегашните просто ползват названието, защото звучи готино. Иначе си щъкат свободни. В миналото, когато е имало поне някакви закони, се е налагало да си държат главите ниско. Затова са направили тази мрежа от тунели, чрез която лесно да движат стоки към ключови места.

Риз, посъзвела се от шока, се обади със съмнение:

— А ти откъде знаеш всичко това?

— Когато обитавах една сграда от... — замалко да кажа „над сто години“ — ... от достатъчно дълго време, рано или късно разкриваш всичките ѝ тайни. Така открих магистралата. Колкото до нейната

история, разказа ми я един търговец, който я бе прочел някъде — излъгах аз. Истината бе, че за магистралата научих от стар бандит, който чакаше последния си дъх на смъртен одър, като си припомняше истории от живота. Беше след Войната, но преди Окупацията. И не беше строена от контрабандисти. Тази част изобщо не я вярвах. Никъде в историята не съм чувал за няколко търговци на черно да построят нещо толкова масивно, само за да си пробутват стоката. Тези тунели вероятно бяха стари военни бункери или хранилища на корпорациите.

— А как се озовахме тук? — учуди се Риз. — Само преди минута, влетяхме в сграда, която рухна върху нас.

Аз отправих преценяващ поглед върху предницата на Дездемона. Решетката беше леко огъната, но какви бяха точните щети, не можех да кажа. Моторът обаче работеше равномерно.

— Влязохме със сила. Минахме през някоя друга врата или стена — отвърнах простичко.

— Накъде води тунелът? — попита Ларл очаквателно. Той се наведе да огледа, но направи гримаса и се хвана за превързаното си рамо.

— Различни места — отвърнах аз. — Не знам всичките разклонения. Двете най-главни отсечки извеждат към Лагера и Индустриалния сектор.

— Ние къде отиваме?

Аз сведох глава.

— Не знам. — Вгледах се унило в пулта за управление, докато изричах думите.

Настъпи мълчание. Нямаше място, подходящо за нас. Убежището на Риз бе унищожено. Моята кантора беше претърсена, след това разрушена. Старото ми жилище в Каналджийския сектор бе несигурно, а най-вероятно и разкрито. Скривалището на Дездемона в никакъв случай нямаше адекватно пространство и условия за обитаване. Убежището на Ларл бе вариант. Но нещо в изражението на найта ми подсказваше, че и там май не става. Имаше само една възможност. Възможност, която...

Марк изрече думите си, едновременно с моята мисъл:

— Отиваме при Арсенала — каза той, ясно и отчетливо. Виждайки погледите ни, добави: — Те винаги са били благосклонни

към нови попълнения, а и ся се нуждаят повече от всякога от свежа кръв. Плюс туй имам задача. — Марк хвърли поглед към компютъра.

— Ще ме застрелят веднага щом приближа — възразих аз. — Наградата, забрави ли?

Марк ме погледна замислено.

— Текс, след оназ' каскада срещу окупаторите, не смятам, че те ще приемат твоята глава от нас. Дори при т'ва положение, аз съм главен оръжейник по ранг. Докат' имам влияние, никой нема да ти посегне. Давам ти думата си.

— Ооох... — въздъгнах аз тежко и свалих шапката си. Изключително рядък жест, който правех само в моменти на безвъзвратна повратност. А такива почти нямах в живота си. Ех, да имах сега и лулата. Помачках филцовата материя в дланите си, обмисляйки ситуацията. Бях направил всичко, което можех и зависеше от мен. Но бях изгубил основа, на която да стъпя. Бях се гмурнал в дълбокото, плаващ сред неизвестното. Нямах опора, която да ми позволи отново да действам. И ето в този момент Марк ми предлагаше спасителен, макар и несигурен остров, където да се заловя за нещо твърдо и стабилно.

— Добре. Аз съм съгласен — рекох неохотно на Марк.

Той кимна сериозно.

— Останалите? — попита, обръщайки се към Риз и Ларл. Те не казаха нищо. Предполагам, че също нямаха избор. Марк отново се завъртя към мен:

— Окей, изведи ни към Индустриалния сектор. После ще ти посоча пътя към щабквартирата на Арсенала.

Подадох тяга към двигателя. Дездемона с готовност потегли. Карах бавно и внимателно, защото бях идвал тук само няколко пъти пеша. Тунелите бяха негостоприемни и плашещи, особено за сам човек. Бях чувал слухове от тези, които знаеха мястото, че някъде тук имало подземно селище на преровителите. Отдавах правдоподобност на тези истории точно толкова, колкото и на митовете за Кратера.

Включих навигационната система на Дездемона. Беше примитивна, сглобявана от мен лично, но вършеше работа в рамките на своите възможности. С помощта на навигацията лесно намерих нужната пресечка. След няколко минути пътуване, излязохме сред останките на подземен паркинг. Наложих се отново да форсирам

Дездемона, за да пробия един от разрушените входове. Предната решетка видимо се огъна от удара, но удържа. Палещата светлина на следобед ме огря през наблюдателните люкове. Изключих фаровете. Намирахме се сред лабиринта на Индустириалния сектор.

Марк ми указваше посоката. Аз следвах неговите напътствия, запомняйки маршрута. Риз се опита да ме разпита за Дездемона. Аз ѝ обясних накратко някаква бърза лъжа, но понеже бях разсеян замалко да ѝ кажа, че съм сглобявал всъдехода половин век. Вероятно не успях да я заблудя. Риз беше прекалено умна, за да се хване лесно.

Фабриците и заводите работеха с пълна пара. Наоколо сновяха десетки работници, мъкнещи нещо, викащи, тичащи. Кервани от ръчни колички, ремаркета и ездитни консори товареха стоки и разтоварваха суровини. Те потегляха към своите дестинации и задръстваха тесните улици. Аз внимателно маневрирах, гледайки да не бутна нещо. Моят всъдеход не беше единствената транспортна машина за щастие, така че нямах прекалени трудности да се смеся с движението. Повечето от пресечките в Индустириалния сектор бяха затрупани от части, неработещи машинарии, суровини и други препятствия, което оставяше ограничен избор от възможни места за трафик. Дори и така обаче, пак имаше твърде много места, където човек може да се изгуби и обърка. Марк спокойно и сигурно ме превеждаше през тълпите. Постепенно потокът по улиците намаля. Сградите също се разрешиха. Усетих, че сме на път да излезем от града. Сега вече имаше само един дълъг и потрошен булевард, по който можеше да се върви.

От момента, в който се озовахме в покрайнините, Марк посочи мястото. Аз проследих ръката му и вдигнах вежди. Няколко километра по-нататък имаше купчина средно високи хълмове, натрупани един върху друг. Опасвайки хълмовете, подобно на одеяло, бяха разхвърляни различни по големина сгради, заедно с грамадни резервоари и производствен цех в подножието на хълма. Рафинерия, най-вероятно. Беше странна гледка. Мястото бе хем лесно разпознаваемо, хем трудно видимо, ако не знаеш какво търсиш. Идеална база. По периферията имаше ограда — отчасти самоделна, отчасти оцеляла отпреди Войната.

Когато приближих, забелязах повече детайли. Имаше наблюдателни вишки покрай оградата. Също така наблюдателни площадки се забелязваха по върховете на хълмовете, резервоарите и

рафинерията. Имаше картечни гнезда на ключови позиции. Имаше дори две противотанкови оръдия и една противовъздушна гаубица.

Мястото определено принадлежеше на Арсенала.

Пътят свършваше пред не особено висок портал, който обаче бе силно охраняван. Пред портала стояха два бронетранспортъора с пресни щети, вероятно пленени от окупаторите по време на компютърния рейд. Машините насочиха картечниците си към Дездемона. Аз несигурно спрях. От портала прогърмя мегафон:

— *Стойте на място! Намирате се в забранена зона! Идентифицирайте се!*

— Т'ва чудо има ли усилвателна уредба? — попита ме Марк, сочейки към пулта за управление. Аз поклатих глава. Арсеналистът изпръхтя и се подаде от страничния люк. Той извика:

— Аз съм главен оръжейник Марк! Завръщам се от приоритетна мисия! — Не знам защо ми поиска усилвател. Гласът му, според мен, надминаваше мегафона по сила. — Заповядвам ви да осигурите незабавен пропуск!

— *А... Извинете, сър, не ви разпознахме! Осигуряваме ви пропуск!*

Единият от бронетранспортъорите внезапно потегли назад. Той мина през портала на заден ход и спря на плаца отвъд. Откри се пролука, която беше достатъчно широка, за да мине Дездемона. Аз завъртях кормилото и вкарах всъдехода на широкия плац. Към нас незабавно се приближиха десетина бойци, въоръжени до зъби. Марк, Риз и Ларл слязоха. Аз изключих двигателя и ги последвах. Бойците изглеждаха леко шокирани от пасажерите на всъдехода.

Марк обаче беше поел инициативата.

— Дръпнете се! Къде е Първият оръжеен майстор?

— В командния център, сър! В момента води заседание.

— Е, в такъв случай, очаква го доклад, който да чуе — каза Марк и махна към нас. — Тия тримата са с мен. Не ги пипайте.

— Да, сър!

Марк се обърна към Риз:

— Ако позволиш? — той посочи компютъра. Тя му го подаде.

Закрачихме към заводския цех. Марк беше праметнал една картечница на рамо и вървеше уверено. Аз не се мъчех с влаченето на жезла. Револверът под шлифера ми стигаше. Ларл обаче също беше

помъкнал картечница, плюс двуцевката си, която беше останала в Дездемона. Риз носеше единствено малка раница и лазерния си пистолет. В цялата суматоха някак си бе успяла да облече останалата част от своя камуфлажен костюм. Стоеше й много приятно. Забелязах как Ларл жадно я гледа. Не беше единствен. Засмях се мислено. Нямах сили да го направя на глас.

Минахме покрай разни постови, които отдаваха чест на Марк. Бре. Не си спомнях Арсенала на демокрацията толкова милитаризирани, въпреки всичките оръжия. Явно скорошните събития ги бяха понатегнали. Самият Марк беше станал строг, стегнат и бдителен, изоставяйки старото си небрежно поведение. Той крачеше равномерно, с тренирано темпо, което не бях виждал преди. Едва сега си дадох сметка колко много се е променил. Тялото му беше увеличило мускулната си маса. Раменете му, преди мързеливо приведени, сега бяха изправени и стегнати. Неговият поглед бе спокоен и хладнокръвен. Марк винаги е бил способен индивид, но допълнителният пласт опит и нови умения, които бе натрупал, помагаша това негово качество наистина да изпъкне. Междувременно, аз ясно виждах как той отвърща на постовите, покрай които минаваше, с уважение и симпатия. Нищо чудно, че Марк беше повишен толкова бързо в ранговете на Арсенала. Бъдещето му със сигурност щеше да е като водач на тази буйна и войнствена фракция.

Ако оцелееше.

Рафинерията изглеждаше така, както един завод би трябвало да изглежда: много стомана и бетон, мащабни закрити пространства, купища незнайни части, поточни линии и прочие. Дългото използване не по предназначение обаче беше убило донякъде обстановката на сурова производственост, заменяйки я с маргинално по-меката атмосфера на импровизирана военна база. Тук-там се забелязваха спални помещения, декорирани с малко усет и много желание. Но като цяло интериорът беше пуст и спартански.

Командният център беше офисът на някогашния бригадир, на върха на рафинерията, с изглед към цялата база като на длан. Нямах много предмети, в тон с останалата част от базата.

Първият оръжеен майстор бе висок и едър като Марк, но по-стар. Приликата бе поразяваща. Нямах да се учудя, ако водачът на Арсенала бе посочил Марк за свой наследник още отсега. Сивата му

коса бе неочаквано дълга като за войник, падайки ниско над светлия му, суров поглед. До него, застанали около малка заседателна маса, стояха още двама, също хора. Тяхното поведение и облекло обаче можеха да се окачествят единствено като... окупаторски. Носеха съвременни — тоест отпреди Войната — микрофибрални костюми, които само Великият космос знаеше откъде са ги взели.

Аз спрях сепнато. Марк обаче продължи напред, застана срещу Първия майстор и отдаде чест.

— Сър, докладвам успешно изпълнение на мисията!

— Свободно, главен оръжейник Марк — рече командирът напрегнато. — Къде ви е отрядът?

— Загинаха по време на акция, сър — отговори Марк през стиснати зъби.

— По рекстразите. Това ли е компютърът?

— Да, сър.

Марк подаде компютъра на Първия майстор. Той от своя страна го прехвърли на единия от двамата непознати. Те си кимнаха един на друг. Командирът отново се обърна към Марк с рязък тон:

— Кои са тези? — Той посочи мен, Ларл и Риз.

— Това е Текс Кърк, сър — отвърна Марк, посочвайки ме. — С него още са, въ... — Марк се запъна и се обърна към нас.

— Сриз'шс — представи се Риз кратко. Наречието ѝ бе напълно ненаподобаемо, както на всеки дразавър.

— Ларл — каза найтът. — Периодичен сътрудник съм на Текс Кърк.

— А аз съм Текс Кърк, вече представен — допълних аз със загатната насмешка.

— Аа, онзи Текс Кърк, значи...? — отвърна с неочаквано разбиране Първият майстор. За миг той изглеждаше загубен в мислите си. — Трябва да сте направили нещо доста неприятно, за да накарате окупаторите да обявят толкова солидна награда за главата ви, стелар Кърк.

— Всъщност не знам какво точно съм направил — казах аз отбранително. — Просто бях нает за поредната поръчка, когато изведнъж отвсякъде започнаха да ваят куршуми и щурмували.

— Тъй, щом казвате — кимна замислено Първият майстор. — И все пак вие сте важен за тях по някакъв начин. Защо иначе да ви

преследват толкова упорито?

— Защо наистина? — рекох аз, без да очаквам отговор.

— Как се стигна до тази ситуация? — попита командирът, поглеждайки отново към Марк. Арсеналистът му изложи сбито ситуацията, които бе преживял през последното денонощие.

— Хмм, интересно — промърмори Първият майстор, когато Марк приключи. — Без изход и притиснати до стената, стелар Кърк? Изглежда може би е време да се присъедините към Съпротивата.

— Каква Съпротива? — скептичност и изненада едновременно се прокраднаха в тона ми. — Онази глупост, с която местните мародери парадират?

— Не — проговори за пръв път единият от двамата непознати. Гласът му бе студен и професионален. Очите му имаха онзи съсредоточен вид, който показваше, че притежателят им винаги е абсолютно наясно с обстановката. — Тези отрепки нямат нищо общо с нас.

— А... вие кои сте?

— Ние сме истинската организация, която се бори срещу „окупацията“. В зависимост от звездната система, ние сме познати като Съпротивата, Бунтовниците, Партизанското движение, Освободителните войски. Ние се занимаваме със същинската борба срещу... врага — завърши уклончиво странният непознат.

— Звездна система... чакайте малко, вие разполагате с ресурси в междузвезден мащаб!? — попитах аз смаяно.

— Разбира се — бе презрителният отговор. — Как иначе ще водиш борба срещу някой, който има галактическо влияние? Наивност е мисълта, че такава операция е възможна в планетарен мащаб.

— И все пак, откъде имате ресурсите? — аз скръстих ръце настоятелно. — Едва ли просто сте изкопали звездолет от някоя руина.

— Не всички обитаеми планети са със степента на разрушение като вашата — нетърпеливо въздъхна непознатият. — Повечето имат запазена инфраструктура и производствени мощности. Някои даже имат и относително облекчен режим. Въпреки това не си мислете, че не ни е струвало усилия, за да осигурим функционирането на нашата организация. Наложено беше осъществяването на конгломерация от различни по-малки фрагменти, за да се сформира нелегалната мрежа, която имаме.

Аз подпъхнах ръка под шапката, заравяйки я в косата си. Нещата се развиваха с твърде бърза скорост. Ларл изсумтя. Риз запази мълчание.

— Защо изобщо да ви вярвам? — рекох внезапно с враждебен тон. — Ами ако сте окупатори?

— Щяхме ли да водим този разговор, ако бяхме такива?

Помислих над въпроса.

— Да кажем, че ви вярвам. Как обаче убедихте Арсенала?

— Не беше лесно. Изискваше труд. При вас обаче... — Непознатият ме огледа внимателно, с някакво скрито разбиране. — Мисля, че при вас можем да го направим по-просто.

Той извади някаква идентификационна карта и ми я подхвърли. Аз улових парчето пластмаса и прочетох надписа: „Агент Гордън Картър, Дирекция за наблюдение и контрол“. Имаше и други данни, но повече не ми беше необходимо.

— Дирекцията за наблюдение и контрол? Че вие още ли съществувате?

— Формално вече не. Фрагменти от нас обаче останаха.

— Как така? Не загуби ли Теранската коалиция Войната като всички останали?

— Загуби я, естествено — отговори агент Картър. — Аз, агент Танос — той посочи другия непознат — и вие сме от един тип хора. Предположих, че така ще ви убедя.

Аз знаех, че е прав. В момента, в който прочетох идентификационната карта, разбрах, че Картър може да е единствено генномодифициран. Никой друг нямаше да помни разузнавателна агенция отпреди Войната. Мислите ми бяха доказани от неразбиращото мълчание на останалите в стаята. Дори Ларл, защото беше найт, не схващаше. Агент Картър обаче остави потенциалните разяснения настрана. Може би имаше същите съображения като моите.

— Добре — рекох присвивайки очи. — Да речем, че лапна въдицата. Какво правите тук, на тази планета? Едва ли тя е сред приоритетите ви.

— Ние бяхме ескортът на критично важна експедиция. Бяхме засечени и свалени на тази планета.

— Каква експедиция? — Мътно подозрение се оформи в мислите ми.

Агент Картър се покашля.

— Ще го кажа накратко. Знаете ли какво е *планетарен* звездолет?

— Знам какво е дреднаут — отговорих леко раздразнен.

— Не, не дреднаут. Говоря ви за планетарен звездолет. Космически кораб с размерите на планетоид.

Аз се задавих. Риз ахна. Марк повдигна вежди.

— Космически кораб голям колкото *планета*!?

— Да — сега бе ред на Картър да звучи раздразнено.

— Изобщо възможно ли е да съществува такова чудо?

— Съвременната астрофизика и инженерство го допускат на теория. По принцип обаче разходите биха били непосилни. Въпреки това, има данни, че преди Войната, Федерационният съюз е изградил един-единствен звездолет от планетарен клас, който е участвал в активни сражения.

— Но такъв звездолет би бил непобедим!

— Сам по себе си да, но по отношение на цялостния театър на бойните действия... — агентът се огледа наоколо — ... не достатъчно.

— И това какво общо има с вашата експедиция? — питах аз, връщайки се на темата. Изглежда вниманието бе фокусирано изцяло върху мен и агент Картър. Марк и Първия майстор стояха мълчаливо. Другият непознат бе включил компютъра и го изучаваше, поглеждайки към нас. Риз и Ларл слушаха зашеметено, намиращи се в ъгъла на полезрението ми.

Стояха по-близо един до друг, отколкото бе необходимо.

— Експедицията не е наша. Ние сме само ескорт — отговори Картър. — Ръководител и единствен член е... капитан Топло — той произнесе името с кисел тон. — Леко нестабилен индивид, но брилянтен теоретик и изобретател. Както се и оказа, доста добър изследовател също. Именно той откри някакви непонятни, но взаимосвързани улики, които водят до целта на експедицията — планетарният звездолет на Федерационния съюз.

— Звездолетът е оцелял след Войната?

— Да.

— И не е намерен?

— Да.

— Хей, това звучи точно като легендата за Последния ординарец — възкликна Риз ентусиазирано. Аз я изгледах скептично.

— А, да — отговори с досада агентът. — Тукашната легенда. Чували сме я в различни варианти и в други звездни системи. Но ядрото е едно и също. Разбира се, става въпрос за космическия кораб. Или „Оръжието“, както тук е по-известен.

— Значи легендата е истина? — попита Риз.

— Предимно — отвърна нетърпеливо агент Картър.

Риз се обърна към мен доволна:

— Казах ти!

Аз изсумтях. Размених поглед с Ларл и видях лека насмешка в очите му. Поклатих глава и отново се извърнах към агент Картър. Той имаше отговор за всичко. Или почти всичко. Смятах да стрелям малко в тъмното.

— За да ви свалят на тази планета, трябва да сте били наблизо — рекох аз с преднамерено подозрение. — Какво точно сте намерили тук?

— Поредната следа — бе безпристрастният отговор. — Истината е, че почти сме открили къде е скрит звездолетът. Най-вероятно се намира някъде в околните системи, ако не дори в тази.

— Но защо окупаторите са ви свалили? Могли са просто да ви проследят до звездолета и след това да ви премахнат.

Агент Картър не отговори веднага. Самият той сякаш се чудеше.

— Не знаем — дойде след малко отговорът му. Хладният му тон придоби объркан и смутен характер. — Обмисляхме възможни причини, но нито една не изглежда правдоподобна. Логиката диктува, че врагът не би предприел действия да ни премахне на този етап. Което води до определени подозрения, някои от които доста невероятни.

— Например? — обади се Марк.

— Може да е просто грешка — рече замислено агент Картър.

— Да е станало объркване в командната верига или да са ни оценили като по-голяма опасност, отколкото сме. А може би... сред тях има вътрешен конфликт.

— Това е абсурд — изтърсих аз светкавично. — Окупаторите никога не са имали вътрешен конфликт.

— Вероятно не — отговори агент Картър сухо. — Във всеки случай не на вашата планета. Има твърде малко население. Тукашната звездна система е галактическият еквивалент на група колиби наред пуштошта. Дори местният гарнизон е с пренебрежителни размери.

— Изглежда са достатъчни за необходимите им цели — жлъчно подхвърлих аз. — Говоря от личен опит.

— Това е, защото сте разделени — сериозно каза агент Картър. — Това е и причината, поради която дойдохме при вас. Ако се обедините, имате реални шансове да отхвърлите окупацията и да освободите системата.

— Чакайте малко! — възразих аз. — Нали казахте, че освободителни операции в планетарен мащаб са невъзможни.

— Така е — съгласи се Картър. — Но само донякъде. Структурата на окупаторите се оказва по-децентрализирана, отколкото предполагахме. Нашият престой тук ни го показва. При развитите звездни системи, окупаторските сили са твърде масивни, за да бъдат преодолен от населението, въпреки че съотношението е приблизително същото като при вас. Там обаче теорията на големите числа възпрепятства възможностите. Тук при малък мащаб, дребни фактори имат много по-решаващо значение, което активно може да наклони везните в дадена посока.

— Дори да успеем да преборим окупаторския гарнизон, все някога ще дойде някой да потърси какво става — поклатих глава аз.

— Едва ли. Вие нямате продукция, нямате суровини. Не сте стратегически важно място. Тук няма нищо.

— Явно не сте били достатъчно дълго на нашата планета — ехидно отвърнах. — Първото нещо, което окупаторите направиха, щом дойдоха, бе да възстановят по-голямата част от заводите.

— Разбираемо — спокойно каза агент Картър. — Все пак, колкото и малък гарнизон да са, със сигурност им е необходима поддръжка. А най-вероятно и известно удобство, на което са свикнали и което липсва — той се огледа наоколо. — Предвид как живеете тук. Замислете се, стелар Кърк: има ли нещо, което да произвеждате в наистина големи количества? Нещо, което да надвишава в пъти нуждата от локално потребление?

Мълчах. Прехвърлях различни спомени и факти в главата си. Припомнях си разговори и видени събития. Паметта ми бе достатъчно

добра, за да ѝ се доверя.

— Май не — неохотно се съгласих.

— Което означава, че ако се обедините, тази планета ще е свободна за отрицателно време — обобща Картър. — И ние ще ви помогнем.

— Какво печелите? — думите ми тежаха от съмнение.

— База за операции — отговори агентът веднага. — Място, свободно от окупатори, където може да намери убежище цялата Съпротива. Ще можем да развием собствени производствени мощности. Ще имаме реална възможност за саботажна и подривна дейност. И ще имаме звездолет от планетарен клас, който да ни пази.

Аз внимателно следях изражението на агент Картър. Не лъжеше. Той изпитваше истинска надежда от възможността, която искреше на хоризонта. Бях готов да му се доверя. Исках да кажа, какво имаше за губене? Тази планета тъй или иначе беше обречена на вечно забвение. Въпрос на време бе да ни сполети хранителна, суровинна или енергийна криза. А щом всичко пропаднеше, окупаторите най-вероятно щяха да ни изоставят всички да умрем. С амбицията на Картър поне имаме за какво да се борим. В противен случай оставаше единствено отчаянието и примиреното чакане.

Започнахме разговор, насочен предимно към политическата обстановка на планетата. Картър се интересуваше от борбите за власт, понеже беше отскоро тук. Аз имах значителни познания по темата и го въвеждах в ситуацията, а където се съмнявах в нещо, Марк или Първия майстор се обаждаха и участваха в обсъждането. Забелязах, че Риз и Ларл тихо си говорят нещо. Не исках да се извъртам да ги погледна, за да не привлече внимание към тях, затова не можех да кажа дали бяха прегърнати, или не.

Изведнъж агент Танос изруга на висок глас:

— По рекстразите!

— Какво? — хладно попита Картър.

— Транспондерът се включи — въздъхна ядосано другият агент, овладявайки се. — Позицията ни е разкрита.

— Велики космосе — рече Първият майстор. — Ще наредя отбранителна готовност.

— По-добре заповядайте евакуация — сухо отговори Картър.

— Срещу окупаторите нямате шанс.

Помислих си, че Първият майстор ще бъде разгневен от подобно разпореждане, но той само кимна. Тъкмо се канеше да заповяда на Марк нещо, когато в помещението нахълта млад и задъхан арсеналист.

— Сър, наблюдателите докладват движение на хоризонта! Приближава щурмувал!

— Незабавно започнете противовъздушна атака! — изляя водачът на Арсенала. — Нещо друго?

— Има ударна група, която идва по пътя, но ще им отнеме няколко минути, докато пристигнат, сър.

— Добра работа, боецо — потупа го по рамото Първият майстор. — Сега се върни на поста си. — Младокът излезе. Първият майстор се обърна към Марк. — Подготви най-ценните стоки да бъдат безопасно пренесени. Щом свършиш със задачата, върни се тук.

— Тъй вярно, сър — Марк отдаде чест и също напусна командния център.

Първият майстор отиде до един пулт, намиращ се в единия край на овалния команден център. Оказа се звукова уредба. Той включи уредбата, грабвайки микрофон. Навън из базата се обадиха половин дузина високоговорители:

— *До целия персонал! Говори Първи оръжеен майстор! Базата е под нападение. Повтарям, базата е под нападение! Заемете позициите си! Заповядвам пълна бойна готовност!!!*

Първият майстор приключи със заповедите. Нямаше аларми или сирени. Единствено долу настъпи само умерена суматоха, защото повечето от бойците тъй или иначе бяха на пост и подготвени. Окупаторите щяха да получат лют отпор, дори в крайна сметка да спечелят битката.

— Сега какво следва? — попитах аз, обръщайки се към агент Картър.

— Плановете ни засега се провалят — процеди сухо агентът.

— Обединяването на фракциите ще остане назад. Сегашен приоритет е да намерим капитан Топло.

— Той не е с вас???

— Не. Екипът се пръсна, когато катастрофирахме тук. Освен учения, липсват още от ескорта. Освен мен и агент Танос, имаше други, които в момента са с неизвестен статус.

Щурмувал изникна в полезрението ни. Пикирайки стръмно, машината бомбардира главния портал. Бронетранспортърорите избухнаха в огнено кълбо. Противовъздушната гаубица обаче се обади. Нейният смъртоносен залп разкъса щурмувала. Той падна на земята, също обхванат от пламъци. Долу екипажът на гаубицата и останалите ликуваха.

Но бяха избързали.

Вторият щурмувал изникна от нищото. Гладкият му силует описа широка дъга и в един миг гаубицата и противотанковите оръдия изчезнаха в експлозии. Картечните гнезда откриха стрелба отчаяно, но техните жилещи облаци олово бяха безполезни.

Първият майстор изруга.

— По рекстразите!!! Останахме без тежка огнева поддръжка! Порталът също е разбит!

От централния вход не бе останало нищо, освен догаряща маса. Плацът отвъд бе открит и незащитен. Вражеската колона приближаваше.

— Командире, да се махаме — обърна се Картър към Първия майстор. — Наредете отстъпление.

Изведнъж дебелите стъклени стени се счупиха с трясък. Над околния шум отекнаха изстрели, произведени с накъсан ритъм. Кръв блисна върху агент Танос. Риз изпищя. Нещо задавено заклоочи.

— Снайперист! ВСИЧКИ ДОЛУ! — изкрещях аз и се хвърлих на секундата в хоризонтално положение. Извадих револвера си трескаво, въпреки че бях наясно колко безсмислено е действието ми.

Стрелбата обаче не продължи. Само един-единствен залп, който утихна наред тракането на картечниците и грохота на щурмувала. Аз се надигнах леко, да проверя какво става.

Агент Картър, агент Танос и Първият майстор бяха простреляни смъртоносно.

Чух тропот на дузина чифтове ботуши. Миг по-късно Марк и един отряд арсеналисти влетяха в командния център.

— Какво стана? — провикна се Марк, който явно бе доловил виковете ни. Едрият арсеналист погледна отвъд мен. — Велики космосе...

— Няма време! — срязах го аз и се изправих. Риз и Ларл ме последваха. Аз грабнах компютъра. — Трябва да изчезваме! Базата

всеки момент може да бъде прев...

Един от резервоарите на рафинерията избухна с тътен. Ударната вълна разтреса сградата. Марк извика нещо и всички започнахме да бягаме. Сред бойците, търчащи из базата, забелязах някакъв човек, носещ яркочервена лента на главата си. На размътения ми мозък му отне няколко секунди, преди да се сети, сякаш преди цяла вечност, че това е киборгът, който бях пребил в бара. Аз се опулих към него. Той се обърна и ми се ухили. Беше сюрреалистично. Тъмните му, метални зъби проблеснаха.

Излязохме от сградата. Атакуващата колона вече беше пристигнала. Из плаца хвърчаха изстрели напосоки, заедно с крясъци и кръв. Беше касапница.

Беше Ордена на първата вяра.

Отново заедно с окупаторите. По рекстразите. Нямах обаче време да му мисля. Приведох се ниско и затичах след Марк и останалите. Искаше ми се да не се бях правил на печен и да мъкнех сега една картучница. Болка прониза сърцето ми. Дездемона. Всъдеходът ми беше някъде там, на сред ужаса. Може би вече бе пленен или по-лошо — унищожен.

Марк ни водеше странично. Бяхме се отправили към единия от хълмовете. Натам най-вероятно бе маршрутът за отстъпление, защото арсеналистите вече бягаха панически горе-долу в тази посока.

Пътят ни обаче бе пресечен от отряд на Ордена. Те откриха огън по нас и ние бяхме принудени да се скрием зад малка могила от тръби. Марк и отрядът му откриха огън. Аз стисках компютъра и револвера, плътно зад прикритието си и се оглеждах за неприятности. Щурмувалът направи нов заход и заводският цех на рафинерията се срути от експлозивите, които се стовариха върху него.

— Бягайте! — ревна Марк към мен, Риз и Ларл. — Ние ще ги задържим! Разкарайте компютъра оттук!

— Но... — промълви Риз. Аз и Ларл обаче бяхме прагматици. Найтът издърпа дразавърката да стане. Аз изчаках отсрещната стрелба да понамалее и се втурнах напред. Забягах с всички сили, без изобщо да поглеждам назад. Куршуми писнаха около мен. Молах се поне разстоянието да помогне на бронирания ми шлифер да удържи случайно попадение. Револверът и компютърът бясно се мятаха в ръцете ми. На стотина метра пред себе си виждах спасителен тунел.

Маршрутът за евакуация. Бойци на Арсенала отбраняваха входа, докато други спринтираха покрай тях и изчезваха в тъмните му дебри. Почти бях стигнал. Фонтани от пясък се вдигаха около мен, където куршумите изравяха сухата земя. Ушите ми бяха заглъхнали от всичките експлозии и стрелби.

Не чух щурмувала, докато не бе късно.

Машината с тътен се спусна от небето. Нейният ефикасен профил се устреми право към входа на тунела. Аз бях на двадесетина метра. Никога нямаше да успея. Викнах на краката си да спрат, но те сякаш получаваха радиосъобщение в другия край на галактиката. Щурмувалът пусна две от своите високомощни ракети, които почти от упор се забиха в целта.

Ослепи ме ярка светлина. Вятър, бесен вихър, ураганна буря, твърдо като стена цунами ме блъсна. Отхвърчах... нанякъде. Може би назад. Втора, много по-могъща сила, се заби в гърба ми. Сякаш бях получил едновременно десет удара с тежък ковашки чук. Агония изгори синапсите ми, стапайки мозъка ми в желирана, кататонична каша. Някакви по-слаби, дребни шокове, се обаждаха тук-там по тялото ми, но те бяха като копринени кърпи в сравнение с чудовищната болка, която ме стискаше между зъбите си.

За миг помислих, че Вселената е избухнала в свръхнова.

После всичко стана тъмно.

Намирах се в тъмна, малка стая. Стените бяха обикновени камъни. Имаше дебела, тежка врата с малка решетка, от която се процеждаше жълтеникавата светлина на факла. Беше студено и влажно. Килия.

Лежах върху пластмасови плоскости, остатъци от контейнер или сандък. Подът беше мръсен и осеян е остатъци. Въздухът бе застоял и слабо миришец на гнило. Опитах се да помръдна. Главата ми се пръсна от болка. Изстенах. Сякаш в тялото ми не бе останала здрава кост. Стиснах зъби и мъчително се надигнах. Щях да повърна, но нямаше какво. Станах и се огледах. Сънувах ли...? Докоснах стената. Изглеждаше твърда и плътна. Вратата беше залостена, направена от стара, ръждясала стомана.

Отвъд килията чух нечи стъпки. Приближаваха. Сянка закри светлината от факлата, потапяйки ме за миг в пълен мрак. Ключалката тежко изщрака. Вратата със скърцане се отвори.

Появиха се двама мъже, носещи дълги наметала с качулки, които скриваха лицата им. Двамата грубо се пресегнаха и ме издърпаха в коридора отвъд килията. Аз слабо се съпротивлявах, но техният натиск парализира нараненото ми тяло, въпреки че хватките им не бяха особено силни. Коридорът беше гол и пуст, стените му също изградени от камъни. Направих нов опит да се освободя. Единият от мъжете ме удари с лакът в гърба. Звезди светнаха пред очите ми. После зрението ми притъмня и аз изгубих контрол...

Залата беше огромна. В нея имаше може би най-малко хиляда души. Стените бяха терасирани на последователно спускащи се площадки. Най-долното ниво беше заето от хора с разнородно облекло. Всички други носеха наметала с качулки. Три от стените бяха съпоставени трапецовидно срещу четвъртата, където беше

изграден огромен олтар със статуя. Погледите на всички бяха насочени срещу високия подиум, на който се намираше олтарът.

Всички наблюдаваха моята екзекуция.

Пазачите ме изритаха, събаряйки ме на земята. Пред олтара имаше плитък басейн, не по-дълбок от две педи. Водата беше кристалночиста, което ме изненада. Един от качулатите, вероятно жрец (понеже наметалото му бе орнаментирано) адресира залата и започна някаква пламенна реч. Той викаше, но аз въпреки това не чувах думите му. Докато говореше жрецът, пазачите ме овързаха с тежки вериги, по които нямаше и следа от ръжда. Аз ритях и се съпротивлявах, но те ме държаха, петима пазачи, омотавайки още и още вериги. Стана ми трудно да дишам. Вече не можех да мърдам. Словото на жреца прерасна във фанатично кресчендо и пазачите ме вдигнаха. Опитах се да извикам, но устата ми бе скована. Плиткият басейн зловещо проблесна под мен.

Те ме потопиха в него.

Водата ме обгърна отвсякъде. Аз трескаво се размърдах, но така само стягах стоманените вериги. Въздухът излизаше през устата ми с бясна скорост, мехурчета въздух устремени към повърхността на сантиметри от носа ми. Опитах се да задържа дъха си. Дробовете ми пламнаха и аз отчаяно поисках да вдишам. Постоянно си напомнях, че съм във вода, но инстинктът не ме слушаше. Започнах да се давя. Диафрагмата ми подскочи от серия спазми. Съзнанието ми бавно гаснеше. Погледът ми се разми, избледня и започна бавно да губи светлина. Болеше ме. Много ме болеше. Искях болката да свърши. Искях покой. Реших да се предам. Отворих широко уста и трахеята ми с безразсъден ентузиазъм се напълни с вода.

Обзе ме милостив мрак.

Отворих очи ужасено.

За миг бях неподвижен, дишащ неравномерно. Мозъкът ми бе твърде разтърсен, за да разграничи фантазията и реалността. Когато разумът най-сетне спечели петицията за управление на контролния център, аз се огледах наоколо.

Намирах се в тъмна, малка стая. Със стени от обикновен камък. В единия край на стаята имаше тежка стоманена врата с решетка, потънала в ръжда.

Паника обзе разсъдъка ми. Понечих обезумяло да се размятам, но се сковах веднага, агонизирайки от нараняванията. Минаха няколко секунди, през които аз единствено удържах щурма на болката, в опит да не припадна. След като успях с тази задача, мина още известно време, докато изтикам ирационалния си страх извън мислите си. Поех дълбоко дъх и се заех да огледам обстановката.

Имах някакво особено дежа вю. Лежах върху пластмасови плоскости, вероятно някакви остатъци. Слабата светлина на факла се процеждаше в тъмната килия. Все още носех дрехите си и шлифера, включително по някакво чудо и шапката. Револверът обаче го нямаше. Ъм... да, компютърът също липсваше. Джобовете ми бяха претърсени и празни.

Долових приближаващи стъпки в коридора отвън. Някой идваше към килията ми. Все още със странно познато чувство, че съм преживял това, аз се опитах да се прикрия. Нямаше къде. Ключалката изщрака и вратата със скърцане се отвори. Аз стиснах зъби.

На прага на килията застанаха двама мъже с наметала в дълбок пурпурен цвят. Под наметалата носеха брони. Ордент на първата вяра. Имаха качулки, които прикриваха лицата им. Аз се хвърлих напред, но бях твърде слаб. Едва замахнах и те ме събориха. Получих лакът в гърба, за да кротувам. За миг факлата стана невъзможно ярка, а после притъмня почти изцяло. Аз омекнах като желе и двамата пазачи ме завлачиха по коридора. Малко по-нататък имаше караулно помещение. Стените бяха голи и пусти, с изключение на факлите.

Завлачиха ме нагоре по някакви стълби, които водеха извън затвора. Озовах се в плетеница от тунели, някои ниски и тесни, други сводести и широки, имаше и мащабни галерии на няколко нива. Виждаше се различна военна и изкопна техника, а факлите бяха заменени от прожектори или горящи варели. Пурпурни платове с различна дължина висяха по стени и сводове, или бяха забити на колове. Стените бяха сурова скала и тунелите бяха подпрени с различни подръчни греди, скални късове или бетонни блокове. Беше странно пусто. Нямаше жива душа в тунелите, освен мен и пазачите ми.

Минавайки през една галерия, пазачите ме задърпаха нагоре по стръмен и добре осветен тунел. Аз вече можех да ходя сам, но продължавах да стоя отпуснат и неподвижен, възстановявайки силите

си максимално. Не ми се мислеше колко щеше да пострада облеклото ми от цялото това влачене. Едва ли обаче щеше да стане по-зле от мен.

Тунелът най-сетне свърши с малка порта. Влизайки вътре, се озовах наскромно помещение, което, съдейки по декорацията и предметите, служеше за някакъв вид ритуална стая. Пазачите набързо ме изтикаха през стаята, влачейки ме прибързано към следващото помещение.

Аз стъписано вдигнах глава.

Залата беше огромна. Навсякъде светеха прожектори и огромни лампиони. Там имаше най-малко хиляда души. Стените бяха последователно терасирани, образувайки отделни площадки. Над терасите имаше широки балкони със стълби, които водеха надолу между терасите. Всички по терасите и балконите носеха пурпурни наметала с качулки. Единствено изключение правеха хората на най-долната площадка, защото бяха очевидно пленници, подготвяни за бъдещи фанатици. Много от тях бяха заловени арсеналисти, но имаше преровители, пришълци и разни други клетници. Сред първия ред видях Марк, Риз и Ларл. Марк беше окървавен и изцапан, с повредена броня. Риз гледаше наоколо с разширени очи и се тресеше от сподавени хлипове. Ларл имаше отнесен, полусъзнателен вид и използваше за опора само единия си крак. И тримата бяха с вързани ръце.

Три от стените на залата бяха наставени със своите тераси срещу четвъртата, където бе изграден огромен олтар, образувайки груб трапец. Зад олтара имаше гигантска статуя, горе-долу с хуманоидна форма и обезличени черти. Явно скулпторът толкова го е бивало. Олтарът и статуята се намираха в центъра на масивен подиум, който се издигаше на равнището на средните тераси. Всичко бе изградено от дялани каменни блокове.

Аз примигнах невярващо. Чувството за вече преживян момент се засили, с тази разлика, че сега сякаш виждах допълнителните детайли, които преди бяха като празни петна. Пазачите грубо ме изтикаха към олтара, събаряйки ме на колене до него. От другата страна се появи качулата фигура с роба и грубо орнаментирано наметало. Жрец, най-вероятно. Зад него имаше още трима подобно облечени, но без орнаментации.

По рекстразите. Намирах се в храма на Ордена.

А на метри от мен стоеше най-страшният лунатик на планетата. Архимандритът на Първата вяра.

Тълпата, която слабо шумолеше, утихна. Главният жрец застана пред олтара и адресира залата с дълбок, напевен глас:

— Събрали сме се тук тази вечер, за да почетем нашия баща и пазител, върховния Бог Ардос! Той е суров съдник, но справедлив покровител. Тежко наказва той провинилите се, но винаги дава шанс за изкупление. Ние сме тук, за да изкупим греховете си! Грехове, извършени от нашите предци, но плащани от нас, синовете и дъщерите на покварените! Наш дълг е да служим вярно и свирепо на Ардос, нашия всесилен отец, защото само така можем да бъдем освободени от нашето проклятие!

Тълпата надигна кратък, екзалтиран възглас. Архимандритът продължи:

— Преди да започна ритуала, нека се обърна към нашите бъдещи братя и сестри. — Погледът му тежко падна върху пленниците. Взорът му ги обходи настойчиво и преценяващо. Гласът му внезапно прогърмя: — О, вий, слепи неверници! Виждам как вашата вяра е угаснала в сърцата и душите ви, как мракът на покварата ви разяжда. Вие, въпреки повелите на Ардос, продължавате да скверните космоса с вашите замъглени съзнания и нечестиви вери! Но не се страхувайте повече! Ардос е строг, но и милостив. Той е готов да ви избави от вечното прегрешение, ако отдадете цялата си преданост Нему! Защото само и единствено Първата вяра е истинският път към просветление. Всичко останало води до мрак и поквара.

Затова нека ви приветствам с добре дошли, бъдещи поклонници на нашия върховен отец! Вие ще прогледнете божествената светлина, водеща към спасение, или ще изгорите от свещеното сияние на Неговото величие! Ардос ни пази!!!

— АРДОС НИ ПАЗИ!!! — ревна залата. Стените се разтресоха от звука. Реакциите на пленниците варираха от ужас и паника до примирение. Аз също бях уплашен, въпреки това поклатих глава. Не бях особено набожен, но ми се струваше, че Орденът разполагаше с твърде примитивна религия. Независимо от всичко, техният успех в промиването на мозъци беше плашещ. По-плашещо бе, че никой не знаеше как става, преди да бъде вербуван.

Архимандритът продължи:

— Подгответе се, неверници, за вашия първи ритуал на просветление. Нека церемонията да започне!

Чу се звънтеж на метал в ламарина, достатъчно адекватно модулиран, че да прилича на гонг. Тримата жреци зад Архимандрита изчезнаха за миг и се появиха отново, носейки декоративни стомни, направени от керамика. Аз зяпнах. Жреците с премерена стъпка застанаха пред олтара, където имаше плитък басейн, издълбан в каменния блок, дълбок може би...

По рекстразите. Внезапно си спомних какво следва.

Жреците изляха стомните в празния басейн под ударите на ритуалния инструмент. От тях потече вода, чиста, свежа, искрящо отразяваща светлината в залата. Луда работа. Питейна вода на вятъра.

Пазачите ми затегнаха хватките, с които ме държах. Аз изпъшках. Единият от жреците ме погледна, докато се оттегляше. В дебрите на леко отметната качулка проблесна металическа усмивка с чифт очи, над които червенееше лента за глава.

Какво по рекстразите?!?

Моментът премина и жреците отново застанаха по местата си. Аз се чудех дали ми се привиждаше или нещо невъзможно ставаше. Архимандритът отново заговори:

— Дойде мигът за следващата крачка към изкуплението! — той обърна гръб на тълпата и протегна ръце към статуята. — Велики Ардос, днес ние изпращаме в твоето царство една скверна и мрачна душа, която очаква твоето божествено пречистване. Изпращаме грешник, който дори твоите отмъстителни са обявили за свой враг — Архимандритът ме посочи. — Той ще бъде доставен до твоите владения чрез чистотата, дарявана от желязната хватка на дисциплината и течната воля на вярата. Донесете веригите!

Двама пазачи изчезнаха в ритуалната стая. Аз трескаво се огледах за път за бягство. Не исках да кажа „спасение“, защото според Архимандрита спасението бе пред мен и включваше удавяне, окован със стомана. Ситуацията бе безнадеждна. Дори да преборя двамата, които ме държах, пак оставаше зала, пълна с още хиляда фанатици, почти сигурно въоръжени. Аз погледнах към Марк, Риз и Ларл. Риз ме наблюдаваше с уплаха и безсилие, а Марк имаше крайно мрачно изражение. Ларл продължаваше да е на ръба на съзнанието.

Зад мен се чу тежко дрънчене.

— АРДОС, ТИ, КОЙТО СИ ВЪРХОВЕН ГОСПОДАР НА СЪЩЕСТВУВАНЕТО! — започна Архимандритът да рецитира екзалтирано. — ВЕЛИКИ БАЩА НА ВСИ СЪЗДАНИЯ! ПОКЛАНЯМЕ ТИ СЕ СМИРЕНО И МОЛИМ ЗА ТВОЯТА ПРОШКА. — До мен тупнаха тежки снопове вериги, техният блестящ метал без следа от ръжда. — ДАЙ НИ ОТ ТВОЯТА СВЕТЛИНА, ЗА ДА МОЖЕМ ДА ОСВЕТИМ МРАКА НА НАШАТА ВСЕЛЕНА! ПОДКРЕПИ НИ В НАШИЯ НЕЩАСТЕН ЖИВОТ, В ЗАМЯНА ДА ТИ СЛУЖИМ ЗА ВЕЧНИ ВРЕМЕНА. — Аз се задърпах бясно. Върху мен обаче се нахвърлиха петима едновременно, събаряйки ме върху твърдия каменен под. — И ЧРЕЗ НАШАТА СЛУЖБА, НИЕ ТИ СЕ ОТПЛАЩАМЕ С ПРЕДАНОСТ И ПРЕДАНИЕ НА ОНЕЗИ, ДЕ ЩО СА СЪГРЕШИЛИ НЕПОПРАВИМО КЪМ ТЕБ, О, ВЕЛИКИ АРДОС!

Пазачите се заеха да ме омотават във веригите. Аз ритях и дърпах и виках, но знаех, че е напразно. Всеки момент моят пророчески сън щеше да се осъществи. Даже нямах представа как го бях получил.

Шансът дойде от неочаквано място. Единият от жреците протегна ръка към Архимандрита. В дланта му блестеше масивен пистолет. Изведнъж всичко в залата сякаш спря. Главният жрец на Ордена изненадано млъкна, сепнат от странната реакция. Пръстът на стрелеца дръпна спусъка с рязко, премерено движение.

Отекна оглушителен изстрел.

И настъпи хаос.

Залата избухна в крясъци, викове и шум. Площадките и балконите се разбушуваха в море от движение. Подиумът, от своя страна, остана няколко мига в пълна неподвижност. Това бе и моята възможност за бягство. Подадох мислена команда на кибер-окоето. То засия и изплю своя смъртоносен лазерен лъч в лицето на единия от пазачите. Нещастникът изпищя и отскочи назад. Другите се отдръпнаха уплашено, борейки се да извадят оръжията си, вместо просто да ме смачкат от бой. Аз отметнах хлабавите вериги и все още лежащ, извъртях краката си в две бързи подсечки. Двама пазачи паднаха тежко. Аз се надигнах светкавично до седнало положение и мръснишки забих юмрук под пояса на най-близкия до мен. Той агонизиращо се приведе. Хванах го зад врата и с всички сили забих

лицето му в пода. Грабнах пистолета от колана му и застрелях петия. Изправих се и изкрещях към другарите ми:

— След мен!!!

Марк и Риз се втурнаха без колебание. Едрият арсеналист подхвана Ларл и го задърпа след себе си. Моят изстрел сякаш отприщи невидим бент и стрелба взриви залата, неориентирана и смъртно опасна. Фанатиците на Ордена крещяха, пленниците пищяха и бягаха напосоки. Аз поведох моята малка групичка към ритуалната стая. Ние бързо нахълтахме вътре. Звукът сякаш утихна с няколко нива. Един стреснат ординарец, вероятно послушник, ни забеляза и понечи да извика, но аз безжалостно го застрелях. Грабнах най-близкия нож, който видях и срязвах въжетата около ръцете им. Прекосихме бързо стаята и излязохме в тунелите.

Техният лабиринт бе безкраен. Не знаех накъде е изходът. Планът ми не стигаше толкова далеч. Засега важна бе единствено подвижността. Аз се затичах по най-големия и добре осветен тунел. Риз ме следваше плътно, а зад нея Марк помагаше на Ларл да пази равновесие. Кибер-окото ми бе безполезно при цялото щуро бягане и тонове скала. Зад нас започнаха да се чуват гласове и ехо от трополящи ботуши. Ордент се бе съвзел от изненадата и бе започнал преследване.

Да останем при това положение на широко и открито бе губеща стратегия. Аз рязко свих и се втурнах в най-близкия разклон. Тунелът тук бе по-тесен и слабо осветен, но постоянно се различаваше на всякакви разклони, помещения и задънени проходи. Въртенето в кръг и постоянното връщане беше по-пагубно, отколкото рискът на големите галерии, затова аз се опитах отново да изляза някъде на светло. Постигнах само частичен успех. Виковете приближаваха и беше въпрос на време да попаднем на ординарци.

Наближавахме края на тунела, по който се движехме. Точно преди да излезем, забелязах сянка и моментално се прикрих зад купчина изронени скали. В галерията отвъд един от пленниците бягаше с всички сили. Зад него се чу вик, придружен от изстрел. Куршумът прониза изцяло рамото на пленника, плисна кръв и той се строполи напред, стенещ от болка. Миг по-късно дузина бойци го наобиколиха, носейки автомати и без да чакат го простреляха в главата.

Аз със свито сърце наблюдавах ситуацията. Не заради екзекутирания нещастник. А защото нямаше как да продължим. Изходът явно бе наблизил, понеже ординарците не продължиха преследването, а се обърнаха и зачакаха още бегълци да дойдат в галерията. Аз стиснах зъби и погледнах обезнадеждено пистолета в ръката си. Зад нас някъде приближаваха още бойци. Риз беше на ръба на паниката. Ларл изглеждаше крайно изтощен, а Марк нямаше оръжие.

Аз бях на ръба на припадъка, само адреналинът ме държеше.

— Текс! — изсъска Марк.

— Мисля! — отвърнах аз, търсейки трескаво някакъв изход.

Орденът се бе оказал по-близо, отколкото очаквах.

Зад мен изщракаха едновременно няколко автомата. Аз машинално пуснах пистолета. Вдигнах ръце, останалите ме последваха. Бойците на Ордена ни изтикаха напред в галерията, където бяха пазещите изхода.

— Какво да ги правим? — попита единият от ординарците.

— Трябва ни само този с шифера. Убий останалите.

Риз изхлипа и се обърна към Ларл. Той я прегърна успокоително. Те двамата и Марк бяха изтикани настрани, готови да бъдат разстреляни след миг.

Изведнъж, вихър сякаш се спусна върху бойците на Ордена. Само така можех да опиша последвалата ситуация. В единия момент трима бойци вдигаха оръжие, в следващия лежаха на земята премазани. Другите извикаха и хаотично насочиха автоматите си. Нокти светнаха в полумрака на галерията и кръв потече от още бойци, пищящи или хъхрещи. Автомати проблеснаха, техният трясък оглушително разкъса затвореното пространство. Кости с пукане бяха строшени и могъщо ръмжене се надигна над общата какофония.

Отрядът на Ордена бе избит.

Сред трупите стоеше огромна, хищна фигура, излъчваща сила и енергия със самото си присъствие. Дълги, черни нокти, стърчащи от крайниците, масивна муцуна, пълна с остри зъби, мускулеста опашка и абсолютна липса на дрехи, противопоставена с разумен поглед.

Драксат.

Аз замръзнах стъписано. Кожата му бе в тъмнооранжев цвят, със сини динозаврови ивици. Мъждивата светлина на галерията му

придаваше зловец и заплашителен вид. Кръв тъмнееше по зъбите и ноктите му, с които бе разкъсал бойците на Ордена.

Драксатът пристъпи внимателно към мен и пърлено изтътна:

— Не се страхувай от мен, човеко. Аз не ще ти сторя зло.

Гледах втрещено драксата, който бе грамаден колкото рекстраз и мълчах. Зад мен усетих неподправеното изумление на Марк, Риз и Ларл. Арсеналистът попита задавено:

— К-какво... Велики космосе, какво си ти?!

— Името ми е Гакар, син на Ланар. Аз съм драксат — отговорът бе произнесен с учтив, но сериозен тон. — Тук съм, за да ви помогна. Трябва да побързаме, ако искате да се измъкнете от това място.

Аз с усилие откъснах очите си от Гакар и хвърлих поглед през рамо. И без кибер-око знаех, че скоро няма да сме сами. В главата ми бушуваха твърде много мисли, дотолкова, че бяха неотличима обща маса. Засега трябваше да почакаат. Обърнах се отново към драксата. Той търпеливо ме гледаше и чакаше. Аз издишах рязко и преборих внезапната си уплаха. Побутнах шокираните ми другари и рекох твърдо:

— Хайде, след него!

Гакар кимна и тръгна към единия от тунелите. Ние го последвахме. Драксатът се движеше бързо, но внимателно ни следеше дали сме с него. Ларл бавеше темпото, защото накуцваше заради наранения си крак. Шокът обаче го бе свестил достатъчно и сега той успяваше да върви сам. Гакар се послушваше непрекъснато и ни водеше по някакъв неведом маршрут, по който нито веднъж не срещнахме Ордена. Очаквах да се озовем на входа на грамадна пещера, или наскреде изкопа на дълбока каменоломна, но вместо това излязохме през малък и тесен вертикален тунел, снабден с метални скоби, служещи за стълба. Тунелът ни изведе през шахта с капак, намираща се наскреде полегат скалист склон. Наблизо лежаха двама ординарци неподвижно. Настрани и надолу от нас се намираше широк комплекс от сгради и техника, заграден от три страни с огради, опрян от склона откъм четвъртата. Беше нощ. Комплексът светеше ярко и прожекторите му осветяваха суматохата, която го бе обзела. Скалите наоколо бяха покрити с неестествен синьо-зелен цвят, който в тъмнината имаше индигов оттенък. Лигавата повърхност блестеше мазно. Далеч отвъд

подножието на склона се виждаха други светлини, скупчени и пръснати едновременно, сякаш неравномерно борещи се. Градът.

Намирахме ме се в Западните планини.

Гакар потъна в сенките. След малко се появи, водещ със себе си няколко тъмни, високи фигури. Кибер-окото ми превключи на нощен режим. Консори. Птицеподобните им глави се крепяха на дълги шии, които излизаха от едро тяло с прекалено мутиралаи черти, за да се определи в някакъв конкретен тип.

А, не.

Драксатът мъкнеше някакъв сноп, който остави на земята. Оръжия. Той взе два автомата, които подаде на Марк и Ларл, а Риз получи пистолет. Гакар протегна ноктестата лапа към мен. В ръката ми се озова тежък, обемист револвер. Едва подал ми оръжието, драксатът махна към консорите:

— Качвайте се и ме следвайте! Нямаме време.

— Ей, ей, ей, я чакай малко! — възпротивих се аз. — Няма да яздя това чудо!

Гакар сви масивните си рамене, докато другите неумело се катереха върху гърбовете на животните.

— Както желаяш. Надявам се да можеш да поддържаш темпото — отвърна безпристрастно прищълецът. После се обърна и започна да тича надолу по тъмния склон. Риз и Ларл с известна мъка го последваха, дърпайки юздите на консорите. Марк изглежда имаше по-голям опит и бързо поведе своето животно след Гакар. Аз проклинах. Откъм комплекса се чува викове и двигатели на машини изреваха в нощта.

Велики космосе, не мога да повярвам.

Приближих се до консора и неохотно се качих върху полегатия му гръб. Животното тръпнеше и нервничеше, а анатомията му не бе от най-подходящите за седене на друг индивид върху него. Опитах се да го успокоя с някакви измърморени думи. По рекстразите, изобщо не ме биваше. Това беше глупаво. Определено не обичах да яздя. Още повече че не бих избрал консор, за да се науча.

Добре, стига размотаване.

Звукови уредби писнаха и завиха някъде зад гърба ми. Дръпнах нервно юздите и консорът с пръхтене се затътри подир останалите, които изчезваха сред черните хребети в нощта.

Минаха няколко часа, докато се спускахме от Западните планини обратно към града. Аз неумело се друсках върху гърба на консора, примаял от изтощение. На двадесетина метра пред мен Риз и Ларл се бореха със своите животни. Най-отпред беше Марк, който плътно следваше бягачия Гакар. Драксатът се движеше невероятно бързо и безшумно, внимателно подбирайки пътя ни сред смълчаните хребети. Самотен рев на незнаен мутант отекна зад съседния склон. Други шумове, гласове и не само, се обадиха около нас. Но нищо не ни изненада или нападна по време на нашето бягство.

Беше дълбока и мъртвешка нощ, когато най-сетне стигнахме покрайнините. Високо на небосклона двете малки луни бяха напълно скрити зад прахови облаци. Нямах представа колко е часът, но не се и съмнявах, че нощта беше превалила по стандартите на местния планетарен цикъл. Улиците бяха по-пусти от обикновено.

Гакар внезапно спря и ни даде знак да направим същото. Аз дръпнах юздите и консорът неохотно забави крачка. Три пресечки по-надолу, многоброен патрул мина перпендикулярно на нашата позиция. Внезапно разбрах защо улиците пустеят.

Окупатори.

Тежките им екзоскелети издаваха ритмичен шум при всяко движение, а оръжията им изглеждаха големи и заплашителни дори от това разстояние. Носеха ослепителни прожектори, които окъпваха околните сгради в масивни снопове светлина. Не бяха сайкрони. Автентични северняци. Поне дузина. И изобщо не си правеха труда да се прикриват.

Защото ние трябваше да сме тези, които да се скатават.

Инстинктът ми крещеше да скоча към най-близката кофа и да се покрия вътре. Видях как Ларл и Марк също се стегнаха, мислейки подобно нещо. Риз беше стресната, но не осъзнаваше напълно опасността, затова изглеждаше най-спокойна от четирима ни. Гакар обаче стоеше абсолютно неподвижно. Гигантската му фигура беше

стегната в пасивно напрежение, но дотам. Е, край. Само след миг окупаторите щяха да насочат един от своите мегапрожектори към нас и дотам.

Те ни подминаха.

Лъчите на прожекторите се завъртяха наоколо бавно, преднамерено и напълно пропускаяки ни. Тежковъоръжените северняци продължиха по улицата, по която патрулираха и изчезнаха.

Аз стоях втрещен. Не знаех дали е късмет или съдба, но слава на Великия космос, размина ни се. Гакар се обърна и ни махна да продължаваме. Аз поклатих глава и подканих консора си. Риз ме последва, окопитвайки се най-бързо. На Ларл и Марк, все още зашеметени от „срещата“, им трябваша няколко мига да разберат какво става. След секунди обаче отново следвахме Гакар в тъмнината.

Мозъкът ми започна най-сетне да се чуди всъщност къде ни води той. Спасител или не, дракът беше непознат, ние бяхме на ръба на изтощението и всичко твърде вероятно можеше да се окаже капан. Известно време дъвчех тази идея в главата си и се приготвих да предизвикам Гакар по въпроса, когато пристигнахме.

Гакар отново ни спря. Намирахме се на изхода на малка пресечка в периферията на Центъра. Срещу нас имаше просторен открит терен, където сградите наоколо бяха отстъпили място на нещо, което някога вероятно е приличало на малък индустриален парк. Сега обаче имаше само почернели останки, както и скелетите на околните сгради. Все пак бяхме недалеч от Кратера. Широката магистрала, която пресичаше ландшафта, минаваше точно между нас и хилавата тенекиена ограда отсреща. Зад оградата се намираше ниска бетонна постройка със заоблени ъгли. Не беше сграда. Беше покрив. Пред нея, подходящо прикрити, но достатъчно видими, стояха половин дузина охранители в черни униформи, стиснали впечатляващи на вид пособия за нараняване. Зад тях плавен, полегат изкоп се спускаше до масивна подемна врата.

Намирахме се пред входа на Черния пазар.

Аз дръпнах юздите на консора, за да кротува и рекох изненадано:

— Ей, ей, ей, чакай малко! Защо идваме тук?

Гакар се обърна и спокойно ме изгледа.

— Тук е единственото място, където можете да се скриете — рече той.

— Тук?! — избухнах аз с яростен шепот. — Има пет хиляди кредита за главата ми, а ти искаш да вляза в сградата с най-много въоръжени наемници в този град!

Изражението на Гакар за миг се вкамени в нощния мрак.

— Животът ви все още е в опасност — тихо отговори той, вглеждайки се във всеки от нас. Погледът му обаче се задържа най-много върху мен. Гакар имаше очи в дълбок ален цвят, който лесно се отличаваше дори в тъмнината. Той продължи: — Опасност, за която изобщо нямате представа. Аз съм тук, за да ви помогна. Но времето тече, без да разполагаме с излишъци от него. Трябва да ви оставя. А това означава да сте някъде, където е сигурно.

— И как точно Черният пазар е сигурен? — провлачих аз, изпълнен с подозрение.

— Тук няма да бъдете потърсени. Не още. А до края на нощта аз ще се върна.

— И после?

— Не мога да говоря сега — каза Гакар с леко нетърпение. — Моля само за едно: да ми се доверите.

Аз седях върху консора, който нервно потръпваше, и размишлявах. И да беше капан, беше глупаво сложен. Сложен, ха-ха. Бях уморен до смърт. А Гакар все пак ни беше спасил. Освен това, колко често се срещат драксати на тази планета? Нито един.

Значи ставаше нещо.

— Марк? — попитах аз.

Арсеналистът изсумтя.

— Споко, Текс, Арсеналът също има участие в Пазара — каза той.

— Ларл? — обърнах се към найта.

— Трябва да се покрием някъде, и то бързо — Ларл вдигна рамене. — От много време не съм виждал окупатори да търкат паважа.

— Риз? — аз фокусирах дразавърката очаквателно.

— Какво да кажа, Текс? — попита тя разстроено. — Останах без убежище, разрушиха Шоро, стреляха по мен, Ордент на Първата вяра ме плени... — тялото й потръпна. — Ще отида, където вие сте се запътили. — Добави Риз и хвърли бърз поглед към Ларл.

Аз въздъхнах решително.

— Добре. Как ще влезем? — попитах аз Гакар.

В отговор драксатът протегна огромната си, ноктеста длан. Ръката му имаше общо шест пръста, два, от които противопоставени на останалите. Държеше малък метален диск, в чийто център имаше един-единствен кредит, боядисан в някаква зелена луминесцентна боя.

Пропуск за Черния пазар.

Аз взех пропуска. Гакар рече:

— На развиделяване ме чакайте на това място. — И с тези думи гигантският пришълец изчезна толкова бързо, че се огледах сепнато да видя накъде пое. Без резултат.

— Е — обърнах се аз към моите спътници, — знаете какво следва. Да влезем да покупонясваме.

Дръпнах юздите на консора и прекосих прашната магистрала. Отсреща пазачите веднага изскочиха от полуприкритията си и ни пресрещнаха. Командирът на охраната се приближи. От лявата страна на униформата му имаше три сребристи линии, пришити върху тъмната материя. Черните орли. Идният диалог щеше да е чуден.

Но не би. Командирът не ме разпозна.

— Това е забранена зона — излая той. Пръстите му стискаха здраво ръкохватката на автомата, който носеше.

— Имам пропуск — отвърнах аз неутрално. Друг път щях да се тросна, ама нещо ми подсказваше, че тая нощ тия момчета са поизнервени от обикновено.

— Покажи го — рязко нареди командирът.

Плавно и премерено, но без излишно бавене, аз му дадох пропуска. Той го разглежда скептично около минута, след което вдигна поглед и попита:

— Колко?

— Четирима.

Очите му обходиха нашата малка групичка, спирайки се на Риз и Марк малко по-дълго от необходимото. Накрая, командирът откачи радиостанция от оръжейния си колан.

— Аймък, докладвам от външния периметър — отсече той в предавателя. — Четирима влизат.

— *Пускай!* — изпраця отговорът отсреща. — *Ама да знаеш, тук вече се пръска по шевовете.*

Командирът ни кимна и се върна обратно на мястото си. Аз вдигнах леко вежди, изненадан от забележката по радиостанцията. Ние

се спуснахме надолу по изкопа, оформен като рампа. С глухо бучене, подемната врата срещу нас започна да се спуска. Когато най-сетне се отвори, видях отсреща още дузина охранители от Черните орли, с вдигнати оръжия, готови за неприятности. Наистина бяха изнервени тази нощ. Те отстъпиха от пътя ни и ние поведохме консорите в грамадно преддверие. Нов висшестоящ, носещ обаче червена барета, вместо шлем, излезе пред нас и нареди:

— Консорите ги оставяте тук — ръката му посочи далечния край на залата, където стояха още птицеподобни животни, вързани за заварени релси на стената. До тях имаше няколко разнебитени всъдеходи и два стари камиона. Аз с облекчение слязох от консора и го вързах за релсите. След като оставихме „превоза“ си, ние се запътихме към товарната платформа, която се спускаше в същинския черен пазар.

Спускането беше шумно, но относително кратко. Никой не продума, докато платформата слизаше надолу. Подозренията ми бяха засилени до краен предел. Явно бе, че нещо ставаше, но умът ми беше така размътен, че никакви идеи не ми идваха. Платформата спря внезапно и разтърсващо.

Ние пристигнахме в Черния пазар.

Озовахме се в просторен подземен бункер, изцяло преустроен за нуждите на най-добре снабдения търговски център на тази планета. Глъчка изпълни ушите ми и викове огласяха общата шумотевица на неравни интервали. Дим от различни източници се стелеше из въздуха, по тавана и изобщо навсякъде. Смесца от практични и дразнещи светлинни източници хвърляха безразборно лъчи, осигуряващи адекватно покритие, но мрак падаше хаотично на места. Наоколо имаше стотици хора от всякакви групировки. Тази вечер Черният пазар беше претъпкан повече от всякога.

Марк, чувстващ се най-много от всички ни в свои води, махна да го последваме. Аз колебливо пристъпих напред. Черният пазар беше разделен на три части. В дясно се намираха всякакви щандове и рафтове, отрупани с извадени на показ оръжия, припаси, лекарства отпреди Войната, дори тук-там по някоя броня. Изложените предмети се охраняваха зорко от пазачи на Черните орли, а самите търговци не изглеждаха особено заинтересовани да продадат стоката си. Въпреки това, зяпачи не липсваха и даже неколцина наемници от Ескадрилата водеха разгорещен пазарлък с един от продавачите. Но макар да бяха

насочени предимно към онези с вкус към сеенето на унищожение, щандовете не предлагаха единствено пособия за нараняване или медикаменти за лечението впоследствие. Имаше отделения и сергии, където се намираще висококачествена храна, пречистена вода, вносен алкохол, както и по-абстрактни неща като джобни фенери, прожектори, горивни клетки и дори компютърни компоненти. Забелязах как Риз им хвърли жаден поглед, когато минахме покрай тях.

Отляво на залата имаше нещо като складова зона с множество сандъци и контейнери, натрупани в безпорядък. Теренът в средата беше разчистен и преобразуван в импровизиран тепих, около който бяха натрупани сандъци, ограждащи очертанията му. Около него се въртеше мнозинството от посетителите на Черния пазар. Тук се провеждаха ръкопашни схватки от всякакъв калибър, а тълпата правеше залози за победителя. Очукани пейки бяха хаотично струпани около тепиха, смесвайки се с разпилените контейнери, а букмейкъри, пазени от едри телохранители, бяха подредили различни дъски, върху които се изписваха съотношенията на залозите. От тази страна на залата идеше основната шумотевица, тъй като мачовете никога не преставаха, а тълпата скандираше, освиркваше, възклищаваше и изобщо се държеше невменяемо при всяко отекване на удар на месо в месо или други вещества. Към момента течеше битка между двама млади и лътящи от пот и кръв нахъсаняци, вероятно свободни наемници.

Вървейки измежду мнозинството от посетители, нашата групичка привличаше прекалено много погледи. Аз държах главата си наведена, нахлупил ниско шапката си, но успях да видя подозрителните и враждебни погледи, които хвърляха на Марк. Самият Марк ходеше уверено, но сякаш търсеше нещо и с всяка крачка ставаше все по-мрачен. Ларл и Риз също бяха огледани с любопитство, но далеч не представляваха единствените извънводни на Черния пазар тази вечер, затова интересът към тях не продължи дълго. Плътно прилепващия камуфлажен костюм на Риз обаче й спечели няколко подсвирвания и груби подмятания. Ларл стисна зъби, но знаеше, че не може да спре морето с ръце, затова просто застана по-плътно до дразавърката. Той накуцваше все така тежко, но успяваше да прикрие болката си.

Дъното на залата беше обособено като кръчма, с широк бар, който се простираше от стена до стена. Метални столове и маси бяха подредени пред бара, потъмнели от ръжда и просмукани течности. Обикновено тази секция на Черния пазар беше относително пуста, но сега масите гъмжаха от мрачни бойци, надигащи чаши и бутилки. Над бара имаше издигната закрыта платформа, простираща се до тавана, където беше ложата на управителите на Черния пазар. Мъждиви лампи бяха провесени от платформата, оплисквайки барплота със собствена феерия от разнородни светлини. Широко стълбище извеждаше до ложата, охранявано от още няколко Черни орли. Това ми направи впечатление. Не знаех какво точно, но нещо липсваше.

— Как изобщо се очаква да прекараме нощта тук? — изръмжах аз изпод шапката си.

— Нека вземем първо пиячка, после да му мислим — навъсено отговори Марк. На него гледката също не му допаднаше по някаква причина.

Марк проправи път до бара и поръча на претоварения барман да донесе нещо за пиене. Аз се облегнах на тезгяха с наведена глава, зорко следейки околните. Поех подадената ми чаша и отпих бърза глътка. Не беше най-доброто, но жалкият боклук, който сервираха в Каналджийския сектор изобщо не можеше да се мери с тукашния алкохол. Заслушах се за какво говорят съседите ми отляво. И внезапно ми стана ясно какво не е наред.

— Ей, д'еба и проклетите окупатори! Трамбоват всички улици на града и стрелят на месо!

— Да, бе, вярно! Ако нямах пропуск за Пазара, щях да се чудя къде да се скатая. Тия копелдаци нощеска опукаха лагера ни.

— Не думай! Наистина!?

— Ъхъ. И по-лошо. Чувам, че вилнеели още от сутринта. Говори се даже, че били унищожили Арсенала на демокрация!

По рекстразите. Аз извърнах глава, преди да привлека вниманието на двамата пиячи и стиснах чашата си. Ето какво ме човъркаше. Черният пазар се управляваше от три фракции: Дипломатическия корпус, Търговския съюз и Арсенала на демокрацията. Черните орли и Арсенала би трябвало съвместно да охраняват мястото. Но откакто дойдох тук, единствената арсеналска униформа, която видях, я носеше Марк.

Значи беше истина.

Окупаторите бяха унищожили цяла фракция.

Но защо продължаваха да вилнеят из града? При нападението аз бях изгубил компютъра, който те търсеха. Възможно ли е Ордент на първата вяра да го е скрил от окупаторите? Но те се държаха сякаш са им съюзници. Възможно беше някой оцелял арсеналист да бе избягал с компютъра. Обаче никой не знаеше за него, освен Първия оръжеен майстор, агент Картър и Танос... и ние.

Тогава какво? Какво търсеха окупаторите? Къде беше изчезнал компютърът?

Забелязах, че разни главорези ми хвърлят многозначителни погледи. Аз обърнах гръб максимално към залата и за пръв път проклех цвета на шлифера си. За промъкване из прашните улици може да беше екстра, но тук изпъкваше като сигнален флаг сред всичките катраненочерни брони, сивкави униформи и износени облекла.

Реших да съобщя лошите новини на Марк.

— Забелязваш ли липсата на арсеналисти? — попитах го.

— Точно т'ва ме тревожи — отвърна Марк.

— Причината е, че Арсеналът е въвн от играта.

— Какво...! — очите на Марк се разшириха и той понечи да тръшне чашата си.

Аз го дръпнах рязко и казах със строг тон:

— Марк, сега не е времето да избухваш, по рекстразите! В момента, в който започнеш да настояваш за отговори, всички ще разберат в какво положение сме. Дръж се под контрол.

Марк се освободи ядосано и ме погледна разгневено. Аз мълчах и не свалях взора си от него. Кибернетичното око леко изжужа, докато фокусираше. Разбихах какво му е на Марк. Той беше загубил всичко в един миг: дом, приятели, закрила, възможност за достойно съществуване на тази пропаднала планета. Видях как гневът в очите му бавно угасна, заменен от мрачна решителност.

— Ще потърся наоколо оцелели — отсече Марк. — Все некой трябва да се е добрал дотук. Най-малкото трябва да я има дежурната стража.

Той стана и изчезна в тълпата.

Аз се настаних на мястото му и отпих голяма глътка от чашата си. Пресуших я. Чукнах на бармана да налее още и същевременно му

метнах двадесет кредита:

— Още едно. И си траеш, както обикновено — додадох твърдо.

Барманът прибра ловко плочката кредити и наля невъзмутимо нова доза в чашата ми. Когато работиш на Черния пазар, не си предразположен към рисковани начинания.

След като осигурих поне още няколко минути потайност, аз се обърнах към Ларл. Найтът гледаше подир изчезналия Марк.

— Откъде го познаваш? — сухо процеди Ларл.

— Ха. Ти пък откога се интересуваш от моите сподвижници? — отвърнах вместо отговор.

— Ако ще се бия рамо до рамо с него, ще трябва да знам дали може да ми пази гърба — равнодушно рече Ларл.

— Запознахме се преди около десетина години, може би малко повече. Тогава работех като охранител на водотърговските кервани, Марк също.

— Грр. Помня, че се чудех дали пясъците не са те прибрали.

— Не. Беше рядък момент, когато имах стабилни доходи без нужда от странични поръчки. Но като цяло период, пълен с насилие. Правехме какви ли не подвизи, докато странствахме на изток от града, за да опазим проклетите търгаши. По време на една засада Марк беше ранен, а аз му спасих живота. Случи се преди пет години. Тогава той реши, че е време да продължи напред в живота. Напуснахме горе-долу по едно и също време.

Ларл кимна и отпи от чашата си. Риз, която стоеше между нас и оглеждаше с почуда всичко, се обади:

— А ти, Текс, защо напусна? — в погледа ѝ се четеше любопитство. Риз обожаваше историите и не мирясваше, докато не научи всичко. Друг път на драго сърце бих се отдал на малко спомени на по питие, но тази вечер...

Въздъгнах. Алкохолът вече замайваше отслабеното ми съзнание. Тълпата около бойния терен изрева. Мачът вървеше към развръзка, а следващите бойци вече активно заграваха, нахъсвани от агитките си. Не ми се приказваше, но какво друго ми оставаше? Тъй или иначе стоях върху тиктакаща бомба, поне да убия малко време.

— Веднъж Ордена на първата вяра реши, че ще е забавно найсетне и те да откраднат пречистена вода — започнах да обяснявам аз. — Само дето взеха, че използваха минохвъргачки за тая цел. Един

снаряд падна досами мен и уби петима пазачи и повечето търговци. Аз оцелях цял като по чудо. Още на следващия ден казах, че напускам. Колкото и примамливо да беше заплащането, не си заслужаваше подобни разминавания със смъртта, пък и без това всичко отиваше само по лекарства и амуниции.

— Хм, напомня ми на онзи случай, когато очистих един от тогавашните водачи на Ескадрилата — вметна Ларл, също отдавайки се на спомени. По принцип не го правеше и аз му хвърлих подозрителен поглед. Чудех се дали вниманието на Риз към темата не го бе привлякло.

— Това... сигурно е било трудно — рече Риз леко объркана.

— Не. Беше елементарно. Бягството беше трудната част.

— Но защо си го направил? — рече дразавърката.

Ларл вдигна рамене.

— Занаят — каза той и отпи от питието си. Озъби болезнено муцуна, вероятно заради раните. — Освен това този главатар беше започнал твърде често да сменя страни. Промъкнах се в базата на отряда през нощта и се канех да го убия в съня му.

— И какво стана? — попита Риз, едновременно обезпокоена и заинтригувана. Тя се намести нервно на стола и преметна опашка в скута си. Тцъ, тцъ, тцъ, сериозно беше хлътнала по Ларл.

— Имаше личен телохранител — продължи найтът. — Започна схватка и се наложи да използвам двуцевката си. Цялата база се вдигна под тревога и си пробих път със стрелба. Няколко куршума успяха да ме ранят, а накрая трябваше да скоча от покрива на сградата. Бях в състояние да приема нова поръчка чак след месец.

Повдигнах вежди. Ларл за пръв път разказваше тази история.

— Сякаш космоса ме проклинаше, защото следващата поръчка, която взех, беше *покривен фантом*.

Разсмях се. Не се сдържах. По рекстразите, май бях пиан.

— Покривен... фантом? — запъна се Риз. — Какво е това?

— Така наричат поръчките, които са свързани с Индустриалния сектор — поясних аз. — Заради мъглата, височините и тъй нататък... Така де, особено ако преследваш някой и се спънеш, има да летиш поне няколко етажа до земята. Нима не знаеш как е? Хайде де, дори ти, Риз, би трябвало да си посещавала Индустриалния сектор.

Риз внезапно помръкна.

— Не съм — рече тя с горчивина. — Рядко напусках убежището си. Откакто мама ме остави в основите на новинарската кула, никога повече не я видях. — Риз потръпна. — Бях толкова уплашена. Излизах само да търся храна. Криех се от всички. Докато един ден не намерих изоставен компютър. Тогава започна интересът ми към техниката. Едва след това започнах да излизам целенасочено, не само по нужда. И един ден... един ден *те* ме хванаха. Черните орли. Те... искаха да ми сторят нещо. Не разбирах какви, но *усещах*, че щяха да са ужасни...

— И тогава се появи ти, Текс. — Риз вдигна поглед към мен, изпълнен със сълзи. — Ти ме спаси. Ти стана единственият ми приятел. Единствената част извън моето убежище, от която не се страхувах.

Риз покри муцуната си с длани и изхлипа. Аз стоях втрещен, със замъглен разсъдък и не знаех какво да направя. Раменете на Риз се разтрисаха и тя наклони главата си. Ларл много бавно, почти нежно, се наведе и я прегърна. Риз изплака сподавено и се притисна до него.

Аз се извърнах рязко и потропах по металния плот.

— Барман, още две.

Гаврътнах първото на екс, а второто го преполових на една глътка. Житейски драми и романтични сцени, докато животът ми виси на косъм. При това с участието на Ларл. Ама че работа.

Марк се появи така внезапно, както беше изчезнал. Едрият арсеналист се тръшна на бара до мен. Изражението му бе по-страшно от всякога.

— Никого, мамичката му, *никого* не намерих — изръмжа той с мрачна заплашителност. — Знам със сигурност, че поне дузина момчета тря'а да са тук 'сяка вечер. Вместо туй, навсякъде има само тия черни педерастии!

Изругах наум. Струваше ми се, че знам какво са направили Черните орли с оцелелите арсеналисти на смяна, но се боях да го споделя с Марк, защото той може би щеше да си загуби ума. Сечеше му пипето, спор няма, ама още от едно време си беше кибритлия. Като нищо щеше да почне да стреля наред.

Оказа се, че няма значение.

Товарната платформа се спусна с трясък, почти удавен от всеобщата глъчка. Аз се извъртях и погледнах през рамо. Периферията на шапката ми беше ниско спусната, но това не пречеше изобщо на

кибер-окото. Рентгеновият режим се активира и аз забелязах десетина мъже, които слязоха от платформата. Те се огледаха наоколо, включително в наша посока. След това започнаха да си провират път през тълпата, насочвайки се към бара. Аз продължих да гледам. Стана ми ясно, че новодошлите вървят неотклонно право към нас. Проклятие. Неприятности. Щом преполовиха разстоянието, аз вдигнах глава да ги разпозная.

Беше Кинли.

По рекстразите.

И мъкнеше цялата си шайка главорези.

— Марк, Ларл, гадна компания — рекох аз бързо. За повече нямах време.

Найтът и арсеналистът се обърнаха да видят за какво говоря, когато Кинли и аверите му застанаха пред нас.

— Текс — провлече Кинли. — Каква изненада. Имах отвратителна вечер, но ето че все още има изгледи да я разведря. За твоята глава ще се пусне голяма пара в моя джоб. Ха-ха!

Аз се изправих от стола си и го изгледах студено. Кинли бе остатък от миналото ми, отдавна вече непотребен. Водач на малък наемен отряд от Лагера, някога прибягвах до услугите му, когато водотърговците ме питаха откъде да вземат още хора за някой рискован преход. Той беше висок, хърбав и отвратително грозен в лицето, сякаш някой го беше смазвал от бой многократно. Носеше самоделно направена броня от всякакви боклуци. Кинли беше гаден и подъл, но взимаше евтино и той и хората му умееха да се сражават, въпреки антиките, които ползваха.

Нямаше по-перфектен кандидат, който да се опита да ми вземе главата за пет хилядарки.

Главорезите около Кинли ме гледаха с мрачна очаквателност. Аз не ги изпусках от поглед и казах заплашително:

— Кинли, ако си дошъл тук да търсиш нещо, сбъркал си адреса фатално.

Той се потърка по брадата с мръсна ръка и рече:

— Нима? Изглеждаш ми твърде поступан, за да дървиш такива приказки. Както и приятелчетата ти — той огледа Марк, Риз и Ларл. Погледът му спря върху дразавърката: — Мале, какво парче! Ще я изплющя яко. Нищо, че е зъбата като онозавър.

Риз изскимтя ужасено. Ларл скочи и изръмжа яростно:

— Пипнеш ли я, ще ти изтръгна гърлото!

— Мери си приказките, пришълецо — присви очи Кинли. Той леко се умълча, стреснат от реакцията на найта. Но само след миг крива усмивка се появи на лицето му: — Мисля, че ако се опиташ да бъдеш герой, ще се позатрудниш.

Огледах се наоколо. Черният пазар беше притихнал. Всички ни гледаха с мълчание. Кинли можеше и да не прибере наградата, но ми стана ясно, че жив не ще изляза оттук. Не и докато всеки се виждаше как печели пет хиляди кредита благодарение на моята персона.

Не можех да извадя оръжие. Срещу кого да го насоча?! Имаше достатъчно цели в залата за патроните на цяла рота.

— 'Айде де, всичко свърши — загуби търпение Кинли. — Източните пуцинаци и мутантите не те погубиха, Текс, но сега си капо. Момчета! — той щракна с пръсти на главорезите около него.

— СТОЙТЕ! — прогърмя гласът на Марк.

Всички се заковаха на място от изненада. Дори аз трепнах.

— Този човек, както и тези извънводни са под официалната защита на Арсенала на демокрацията! — викна Марк високо и ясно. — Всеки опит за нападение над тях ще се смята за акт на война срещу Арсенала!

Тълпата около нас започна шумни обсъждания. Хората на Кинли стояха объркани. Те погледнаха главатаря си.

— К'ъв ти Арсенал, бе — изплю Кинли и се втренчи намръщено в Марк. — Днеска ги утрепаха. Ментиш, юначага.

— Тъй ли? — очите на Марк се присвиха заплашително. Той вдигна автомата си.

Мъртви сме.

— Какво става тук!? — викна непознат глас. Тълпата беше грубо разбутана и шестима Черни орли излязоха напред с вдигнати оръжия. Техният командир насочи предупредително пистолета си към Марк и каза:

— Свали го веднага!

Марк наведе цевта, но не пусна ръкохватката.

— Арестувани сте за нарушаване правилата на Пазара — излая командирът на пазачите.

— Нямате право — изръмжа Марк.

— *Кой* казва какво право имам аз?!

— Аз съм главен оръжейник от Арсенала на демокрацията. Имунизиран съм от правилата на Пазара, както и тези, които са с мен. Настоявам за незабавна среща с вашия висшестоящ.

— Арсеналът на демокрацията вече не съществува — процеди ледено командирът.

— Рангът ми позволява да съм официален представител на фракцията — отговори не по-малко остро Марк. — Не е ваша работа да правите подобни изявления. Ако продължавате да ме заплашвате, ще използвам смъртоносна сила. Пак повтарям, настоявам за среща с управителите на Пазара.

Двамата се разглеждаха няколко секунди неподвижно.

После командирът махна отсечено на единия от подчинените си. Той изчезна. Двубоят по изпепеляване с поглед продължи още минута. Изпратеният пазач се върна и кимна на началника си.

Командирът неохотно прибра пистолета и рече през стиснати зъби:

— Последвайте ме. Вие също — посочи той Кинли и шайката му.

Ние тръгнахме вкупом след командира. Още Черни орли се появиха от тълпата и ни обградиха плътно. Риз уплашено се придържаше към Ларл и му помагаше да върви. Марк крачеше решително, с каменно изражение. Мислите ми постоянно се насочваха към револвера под шлифера, който Гакар ми даде. Чувството, че все още съм въоръжен, ми даваше малко покой, макар да беше безполезно в сегашната ситуация.

Черните орли ни поведоха по стълбите към платформата на бара. Когато ги изкачихме, се озовахме сред неочаквано просторна лежа. Мебелите в сепаретата бяха от истинска полисинтетика, холограми танцуваха по стената, а широките илюминатори напълно заглушаваха шума от залата. Вместо това слаба музика се лееше измежду комфортните кресла и незабелязано се смесваше с тихите разговори на посетителите. Обстановката беше стилна и елегантна дори по стандартите отпреди Войната.

За разлика от залата долу, ложата изобщо не беше претъпкана. Никога не бях идвал тук и не можех да бъда сигурен в преценката си. Посетителите обаче се ширеха свободно из сепаретата си, сякаш хаосът под тях изобщо не съществуваше. Дрехите им бяха скъпи и

запазени и излъчваха онази непрактична великолепност, която без проблем идеализира притежателите им, но върши твърде малко работа в полеви условия. Никаква, ако трябва да съм честен. В ложата имаше още пазачи, но те предвидливо бяха разхвърляни по ъглите и сенките, така че черните им брони да не се набиват в очите на естета.

Всички, включително и аз, бяхме изумени от обстановката, когато влязохме. Само Марк единствено изглеждаше в свои води, все така без следа от емоция по лицето си. Явно и преди беше идвал тук. Още веднъж си дадох сметка колко много бе изгубил той. И то заради мен. Едно приятелство, което го бе лишило от бъдеще. И не само той. Погледнах към Риз. Тя стоеше онемяла от красотата, каквато никога не бе виждала, но знаех, че вътрешно таи в себе си страдание. Защото нейното бъдеще също бе поставено на карта. Тя беше уязвима и почти неподготвена за трудностите на гибелния, разрушен свят, който обитаваше. Каква ли щеше да е съдбата ѝ, ако не ме бе срещнала? Ако някой друг беше разстрелял Черните орли онази нощ?

Марк и Риз. Два живота, които бях спасил, а за отплата ги унищожих.

И то за някакви си две хиляди кредита.

Почувствах се гадно.

Командирът ни отведе до сепарето в центъра на ложата. Тук, сред разкоша на саксийни растения и холограмни панорами, седяха само двама души. И двамата носеха костюми, чиято безупречност засенчваше всичко останало в стаята.

Това бяха Управителите на Черния пазар.

Седящият отляво беше тъмнокож, едър и с бръсната глава. Лицето му беше широко и открито, а погледът му — преценяващ и равнодушен. Той махна с тежка длан към командира на пазачите и каза с мек, артикулиран тембър:

— Лейтенант, благодаря ви за експедитивността.

— Сър отвърна командирът и отдаде чест. Той и останалите пазачи отстъпиха встрани, но застанаха така, че да се намесят и при най-малка опасност.

— Сега — продължи тъмнокожият Управител, — кои сте вие и за какво сте поискали аудиенция с нас? — Той ни огледа изпитателно, но погледът му се спря на Марк.

— Името ми е Марк, ранг главен оръжейник от корпуса на Арсенала на демокрацията. Тук съм като официален представител на моята фракция — отговори с официален тон арсеналистът.

— Разбирам — кимна тъмнокожият Управител. — Нека и ние да се представим тогава. Аз съм дипломат Самюъл Уолш и представлявам Дипломатическия корпус в управлението на това учреждение. Моят събеседник — Уолш посочи с изискан жест другия костюмар, — е Дерек Худинфрен, изпълнителен директор от Търговския съюз, със същата позиция като моята.

Дерек Худинфрен, който седеше отдясно, беше блед и слаб човек. Лицето му изглеждаше болнаво и лишено от жизненост. Но очите му бяха студени и черни като дълбокия космос. От устата му стърчеше димяща цигара. Той гледаше втренчено нашата пъстра група, но мълчеше.

— И така, след като сме правилно представени — подхвана Самюъл Уолш, — мога ли да узная целта на вашето посещение, главен оръжейник Марк?

— Искам да знам къде е арсеналският Управител — каза мрачно и безцеремонно Марк.

— Арсеналът вече няма участие в управлението на Черния пазар — отвърна Уолш неутрално.

— И от кога така?

— От днешна дата — каза дипломатът и вдигна кристална чаша с алкохол, която стоеше на масата. Той отпи и добави: — Моите съболезнования. Ударът срещу вашата фракция трябва да е бил *смъртоносен*.

— Нищо подобно — отрече Марк.

— Наистина? — дипломат Уолш повдигна леко вежди. — Колко интересно. За жалост, всички сведения и доказателства говорят за обратното. Случаен ли е фактът, че сте без никакъв ескорт, *главен оръжейник* Марк?

Марк не отговори. Изражението му оставаше непроницаемо, но аз знаех много добре, както и той, че играта беше свършила. Нямаше нищо, което да ни подкрепи, а същевременно Уолш и Худинфрен разполагаха с цял ескадрон бойци на тяхна страна.

— Но нека приемем за момент твърденията ви за истина — каза Самюъл Уолш. — Сам ли сте, главен оръжейник Марк, или имате

антураж? — Той погледна многозначително към мен, Риз и Ларл.

— Те са с мен — рече Марк и ни посочи. — Намират се под официалната защита на Арсенала.

— Тъй... — кимна леко дипломат Уолш. — Щом казвате. Знаехте ли обаче, че под ваша защита имате известен престъпник, за чието залавяне е обявена награда и че той има вина за престъпления дори срещу Арсенала на демокрацията? Говоря за този пришълец — той махна към Ларл.

Ах, нови неочаквани разкрития. Погледнах изненадано Ларл, който се озъби. Марк обаче дори не трепна:

— Неговите минали деяния вече не са от значение за Арсенала. Сега той е под наша защита.

— Отлично — съгласи се дипломат Уолш. Той отново отпи от чашата си. Срещу него, Дерек Худинфрен продължаваше да ни разглежда мълчаливо. Някак си беше успял незабелязано да запали нова цигара. Холограмните светлини танцуваха по бледото му лице. Уолш междувременно се облегна назад и продължи: — Но нека ви задам един въпрос, главен оръжейник Марк. Как точно ще упражните вашето влияние да защитите антуража си, ако някой реши да се намеси?

— Ще ти покажа аз как... — изръмжа Марк и понечи да вдигне оръжие.

Наоколо моментално изщракаха десетки автомати.

— Тцъ, колко нецивилизовано, главен оръжейник Марк — изкриви устни дипломат Уолш. — Ако имахте повече такт може би щях да бъда великодушен. Вместо това, вие ме обидихте и отегчихте.

След тези думи тъмнокожият Управител прекрати вниманието си към нас и погледна Кинли. На лицето му се изписа погнуса и той попита с доста по-груб тон:

— Какво прави измет като вас тук?

Кинли сведе ниско глава и каза с пресипнал от страхопочитание глас:

— Сър, ние единствено искаме да предявим правото си да вземем обявената награда.

— Ммм, сега ми се изясни ситуацията. — Уолш щракна с пръсти замислено. Проницателният му поглед внезапно се премести върху мен.

— Имам неочаквано предложение — каза той.

— И какво е то? — рекох аз машинално.

Уолш беше малко изненадан от отговора ми, но бързо го прикри. Той продължи гладко:

— Много просто. Господата тук... — Той посочи Кинли и хората му. — Имат личен иск към вашата персона. Основателен иск. Познах ви. Вие все пак имате интересна репутация, стелар Кърк... Много интересна. При такава сума, която се предлага за вас, даже мисля, че тези... господа, не са единствени в желанието си за печалба. Ето какво ще стане: Ще дам възможност на всеки желаещ, да вземе своята награда от две хиляди кредита. Вие, господа — рече Уолш към Кинли, — имате честта да опитате първи, тъй като първи сте предявили искане.

— Две хиляди кредита!? — стресна се Кинли. — Но сър, награда беше пет хиляди!

— Хайде сега — каза Уолш с назидателен тон. — Не забравяте ли нещо? Като организатори на мероприятиято, моя милост и колегата Дерек, заслужаваме комисионна. Забележете, никак не сме алчни: всеки от нас ще вземе само хиляда и петстотин кредита, част от които ще бъдат внесени в общите хазни на нашите фракции. Докато вие взимате цели две хиляди кредита и то изцяло за вас. Нима това не е *справедливо*? — добави строго дипломатът.

— Тъ, да, сър, справедливо — запелтечи Кинли. — Много справедливо. Тъ, благодаря, сър.

По рекстразите, не мислех, че някой ще се разпорежда с живота ми чрез чак такъв фарс.

— Колекционирането на наградата е просто — обяви доволно Самюъл Уолш. — Вие господа... — Той погледна Кинли. — Трябва единствено да си я вземете — Уолш ме посочи с театрален жест. Кинли ми хвърли изненадан поглед. — Това е. Нищо повече.

— А колкото до вас, стелар Кърк — продължи дипломатът и ме фиксира с ехидна усмивка, — тържествено ви обещавам, че ако откажете успешно на всички претенденти за наградата, обявена за вас, то вие можете свободно да си тръгнете отгук тази вечер. Или да останете. Ваша воля. За протокола: давам ви честен — според обстоятелствата — шанс да защитите позицията си.

След това той се обърна към Марк и рече:

— Е, кажете ми сега, главен оръжейник Марк, нима не съм великодушен, въпреки вашето грубо отношение? — дипломат Уолш се разсмя и разпери ръце.

Марк мълчеше. Аз мълчах. Кинли мълчеше. Черните орли мълчаливо чакаха заповеди. Дерек Худинфрен не бе продумал от началото на разговора.

Дипломат Уолш плесна с ръце.

— Добре, край на аудиенцията. Заведете ги долу и освободете бойния терен — нареди той. — И хвърлете пришествя заедно със стелар Кърк на ринга.

Черните орли ни изблъскаха с оръжията си. Ние напуснахме ложата доста по-грубо, отколкото я бяхме посетили. Кинли доволно потриваше ръце. Имаше защо. Аз и Ларл бяхме само двама, а той разполагаше с десетима. При нормални обстоятелства щяхме да ги надвием. Но сега и двамата бяхме ранени и на ръба на силите си.

Тълпата на Черния пазар викаше оглушително. Те бяха инстинктивно разбрали какво се случва, а междувременно моят шлифер и федора показваха една тлъста мишена на всеки, който все още не ме беше разпознал. Черните орли блъскаха и биеха, за да запазят реда. Предните редици скочиха срещу нас, но кордонът от пазачи и главорезите на Кинли ги удряха с приклади и ритници, изтиквайки ги назад.

Стигнахме бойния терен. Черните орли разбутаха част от тълпата, но останалите сами се отдръпнаха, правейки ни път. Зрелища. Едно от малкото неща, които Войната не промени. Хората обожаваха зрелищата. Марк и Риз бяха изтикани настрана. Риз извика. Ларл се опита да я задържи, но Черните орли грубо ни блъснаха и аз и той се препънахме в ниската ограда от сандъци, падайки вътре на тепиха. Тълпата започна да скандира. Аз сковано се изправих и помогнах на Ларл. Той стискаше зъби и ръмжеше сподавено заради раните си.

Аз свалих шлифера си и го хвърлих в единия ъгъл. Сега нямаше да ми е от полза, а ми трябваше подвижност. След кратко колебание магнах и шапката. Ризата ми все още червенееше от кръвта, с която я бях оцапал преди. Огледах се. Ларл се беше съвзел и внимателно преместваше тежестта си върху здравия крак. Той свали праметнатия през рамо автомат, за да не му пречи. Кинли и главорезите му стояха около единия от краищата на терена. Водачът на наемниците се ухили

самодоволно. Останалите посетители на Черния пазар бяха формирали почти плътна стена около терена, едва удържани от Черните орли. Най-абсурдното според мен бе, че изглежда се правеха залози и букмейкърите продължаваха да драскат трескаво по дъските си.

Истинска трагикомедия.

Кинли кимна на хората си.

Започна се.

Само двама от общо десетимата наемници излязоха на тепиха. Явно Кинли ни подценяваше или си мислеше, че сме в прекалено окаяно положение, за да се бием. Противниците ни не бяха особено едри или високи. Носеха прокъсани и парцаливи дрехи, с които щяха да са почти неотличими от преровители, ако не бяха износените им синтетични бронезилетки. Имаха нездрав и мръсен вид, досущ като главатаря си, но бяха повече от нахъсани да ни видят сметката.

Те нападнаха. Десният направи широк, тромав замах към мен. Аз с лекота се наведох под удара и забих злобно лакът в гърба на наемника, а после го изритах. Той изрева и полетя към земята. Междувременно, наемникът отляво атакува Ларл с ритник, но найтът се извъртя, сграбчи и повлече противника си. Тръшвайки го с помощта на инерцията, Ларл се спусна след наемника с цялата си тежест, размазвайки лицето му на бетонния под. През това време аз счупих ребрата и главата на моя опонент и го оставих да лежи бездиханен.

Тълпата ревна възбудено. Отнякъде се появиха двама здравеняци и отнесоха изпотрошените наемници. Аз демонстративно изпуках кокалчетата на пръстите си и се стараех да не мисля как не ми достига въздух. Ларл се изправи с известно затруднение, но изглеждаше стабилен. Отсреща Кинли махна нетърпеливо и още двама от отряда му прескочиха преградата.

Този път те се държаха по-предпазливо и не ни се нахвърлиха сляпо. Няколко секунди аз и Ларл се въртахме заедно с противниците си в кръг. Търпението на наемниците обаче не бе голямо, защото те отново атакуваха първи. Противникът на Ларл се засили и се хвърли срещу него. Заради ранения си крак, Ларл не успя да се отдръпне и двамата паднаха. Аз отбягнах крошетото, насочено към мен и парирах ниския удар на опонента си. Наемникът се опита да ме изрита с коляно, но аз изпънах рязко дланите си надолу, премазвайки бедрения му мускул. Той изпръхтя, а аз веднага стрелнах левия си лакът нагоре,

уцелвайки го точно под брадичката. Наемникът се свлече като чувал. Ларл продължаваше да се бори със своя противник. Двата се въргаляха по пода. Наемникът вдигна ръка да замахне към Ларл, но найтът неочаквано изпъна главата си и мощните му челюсти се впиха в гърлото на опонента. Ларл стисна остриите си зъби и дръпна рязко назад. Кръв блисна от разкъсаната плът и наемникът изпищя. Ларл понечи да го отблъсне, но нещастникът сам отскочи назад. Той се мята известно време, пръскайки кръв наоколо и накрая умря.

Тълпата крещеше. Кредити подскачаха наоколо и непрестанно сменяха притежатели. Здравеняците пак се появиха и отнесоха загубилите. Те метнаха кофи с пясък, които да покрият кръвта. Аз дишах тежко. Нямах да удържа темпото. Ларл изглеждаше по-зле и от мен.

— Добре ли си? — викнах му аз задъхано.

Ларл поклати глава. Муцуната му беше цялата в кръв, която капеше от зъбите. Аз отнесено се огледах. Видях Риз, която наблюдаваше ужасено развоя на събитията. До нея стърчеше Марк и безсилие бе изписано на лицето му. Аз погледнах Кинли. Изражението му беше мрачно и пълно с омраза. Той ядосано викна на останалите си хора да излизат. Шестимата главорези прекрачиха оградата от контейнери.

По рекстразите.

Наемниците се втурнаха срещу нас подобно на жива стена, обезумели от смъртта на другарите си. Ларл неволно отстъпи назад. Нямах как да контрираш подобна атака на толкова тясно място. Проследих с кибер-окоето техния вектор на движение и...

Скочих срещу тях.

Ударих се право по средата. Свих глава до рамото, и се врязах челно в средните двама наемници с разтърсващ сблъсък. Вдигайки крака високо се опитах да съборя и противниците отляво, но единият само залитна. Десният ми крак се огъна болезнено и аз се строполих на кърваво песъчливия под в компанията на трима зашеметени врагове. Аз също бях замаян, но веднага опипах около себе си. Попаднах на нещо меко и рефлексивно нанесох рязък саблен удар. Чу се задавено хъхрене, но в същия момент в стомаха ми се заби чужд крайник и аз се претърколих назад с причернял поглед. Някой ме изправи и ми заби кроше, от което отново полетях към земята.

Проснах се тежко по лице. Едва виждах, но в армията ме бяха тренирали за всякакви ситуации, дори тази. Надигнах се с усилие и изпълнах рязко крак назад и нагоре. Болезнен писък се смеси с крясъците на тълпата. Аз се претърколих настрана, но не успях да избегна насочен към мен ритник. Ребрата ми пламнаха в агония и един от наемниците се нахвърли отгоре ми и започна да сипе удари по главата ми. Опитах да се предпазя, но нямах сили. След секунди щях да припадна. Удар. Хванах китката му, но той се отскубна. Удар. Вдигнах немощно ръка. Удар.

Никой не ни беше отнел оръжията. Смяташе се, че няма смисъл.

Обаче сега имаше всичкият смисъл на света.

Пресегнах се и грабнах пистолета в кобура на наемника. Той видя какво правя и се опита да ме спре, но аз дръпнах оръжието назад и натиснах спусъка. Оръжието гръмна с трясък и наемникът се хвана за гърдите. Погледна ме недоумяващо и падна настрани.

Аз се извъртях с пистолета в ръка. На Ларл щяха да му видят сметката всеки момент. Той със сетни сили се биеше срещу двама наемници, а един лежеше мъртъв в краката му. Аз се прицелих и прострелях наемниците в гръб. Те паднаха, повличайки със себе си и Ларл.

Тълпата внезапно утихна. Едно от неписаните правила на Черния пазар бе, че никога не се използва огнестрелно оръжие. Може да сте смъртни врагове, може да се биеш за живота си, но нямаш право да гърмиш. Само Черните орли можеха да стрелят, но дори те рядко го правеха. Аз се изправих с мъка. Всички ме гледаха втренчено. Кинли яростно изрева:

— КАК СМЕЕШ!? ЩЕ ТЕ ОЧИСТЯ!

Той вдигна автомата си. Аз нямах време за реакция. Хвърлих се надолу. Кинли стреля. Времето сякаш се забави. Кибер-окото ми посочи вектора на попадение на излитация куршум и аз се наклоних настрана. Огнена линия прекоси рамото ми и продължи нататък. Паднах и се завъртях, готов за ответна стрелба.

Кинли беше зяпнал. Лицето му беше бледо като платно.

Отреща, един от останалите посетители на Черния пазар вдигна окървавена ръка от корема си и се строполи. Неговите другари погледнаха изпепеляващо Кинли и едновременно извадиха оръжията си.

Велики космосе. Аз се притиснах към пода и забих нос в кръвта и пясъка.

Всички започнаха да стрелят.

Трецящата канонада от стотици дула се стовари върху мен като физически удар. Тъпанчетата ми експлодираха и нещо започна да се стича от ушите ми. Аз все така бях притиснал глава плътно до пода и се пресегнах за шлифера си, който лежеше в близкия ъгъл. Напъхах се припряно под него и замрях. Оглушителната буря от стрелба продължаваше ожесточено, но вече примесена с крясъци и писъци. Нещо ме уцели в гърба и зверска болка заля цялото ми тяло. Изкарах си въздуха и щях да се просна като чучело, ако не бях вече в хоризонтално положение. Ако шлиферът ми не беше брониран, сега щях да съм мъртъв. Лежах така, агонизиращ и неподвижен, в продължение на неизвестно време.

Грохотът беше изчезнал и на мястото на предишната касапница се водеха ожесточени престрелки. Аз най-сетне събрах сили и смелост и надигнах глава. Наоколо лежаха множество трупове, а оцелелите стреляха във всички посоки, опитвайки се да си намерят прикритие. Грабнах шапката си и предпазливо допълзях до Ларл да видя дали е жив. Найтът лежеше неподвижно, но стискаше автомат и очите му зорко бдяха. Аз му махнах да изчезваме. Ларл едва забележимо кимна и двамата запълзахме към най-близката стена от сандъци на тепиха. Помогнах на Ларл да я прехвърли и тъкмо се прехвърлях и аз, когато някой стреля по нас. Аз стреснато се метнах зад съмнителното прикритие на сандъците, а Ларл откри огън в посоката на противника. Стрелбата беше засегнала осветлението из залата и сега беше доста тъмно. Включих рентгеновия режим на кибер-окоето и се огледах. Видях разположението на всички стрелци в непосредствена близост и потърсих подходящ път за отстъпление. Потупах Ларл и му посочих една купчина контейнери, която беше на метри от изхода с товарната платформа. След това се надигнах и дадох прикриващ огън, докато Ларл се изнесе. За разлика от противниците обаче, аз съвсем ясно виждах къде са и ги целех с безпогрешна точност. Успях да осигуря известно спокойствие в тази част на залата, но стрелбата продължаваше. Внезапно се сетих за нещо важно.

— Марк! — викнах пресипнало.

Промъкнах се покрай заграждението от сандъци и надзърнах предпазливо зад ъгъла. Там, сред купчина от трупове, лежаха Марк и Риз. Арсеналистът понечи да ме застреля, но в последния момент ме разпозна.

— Текс! — извика той, но аз не чух гласа му. Слухът ми беше отишъл по рекстразите и не можех да доловя нищо, освен изстрели. Предполагах, че при Марк не бе по-различно.

— Идвайте! — махнах аз с ръка. Закашлях се задавено и изплюх кръв. Проклетие. Чакаше ме не по-малко от седмица на легло. Или цяла вечност. Въпросът беше отворен.

Марк и Риз се изправиха предпазливо, докато аз ги покривах. Тримата хукнахме и се прислонихме при Ларл, който вече беше подсигурил позицията зад голямата камара от контейнери. Товарната платформа беше спусната и около нея лежаха застреляни пазачи, вероятно отряда на горното ниво. Мястото около платформата обаче беше мъртва зона. Прекосяването щеше да ни остави на открито.

— Марк, лампите! — викнах аз.

— Какво!

— ЛАМПИТЕ!

Аз сочех хаотичните светлинни източници около платформата. Марк разбра за какво става дума и двамата започнахме да стреляме по тях. Ларл видя какво правим и също се включи. След секунди в тази част цареше пълен мрак. Аз се огледах с кибер-око и бутнах останалите да тръгваме. Ние бързо прекосихме разстоянието и се качихме на платформата. Аз дръпнах стартовата ръчка и платформата с металическо дрънчане започна да се издига. В същия миг няколко автоматни откоса се опитаха да ни поразят, но пропуснаха.

Товарната платформа стигна до горното ниво, където нямаше никой. Консорите крякаха и дърпаха юздите си, уплашени от пукотевицата. Тук нивото на шум най-сетне имаше поносими граници. Ние спряхме да си поемем въздух. Риз се хвърли в обятията на Ларл.

— Ларл!

— Риз! — изхриптя найтът и двамата се прегърнаха.

Аз претърсих джобовете си за нещо, което да ме задържи на крака, но Орденът ми беше отнел всичко.

— Търсиш нещо такова? — рече Марк и вдигна една метална манерка.

— Ще пропусна — поклатих глава аз. — Все още ми се повръща от онзи ритник.

— Твоя воля — каза арсеналистът и отпи дълга глътка.

— Как оцеляхте вие с Риз в тази касапница? — попитах аз. Ушите ми пищяха със странно свистене, но поне все още можех да чувам, макар и глухо.

Марк сви рамене.

— Щом видях онзи прошляк как гръмна, тръшнах се на земята и бутнах нея с мен — отговори той. — Ама мно'о тежка е, бе!

Нямаше време за повече приказки. Все някой долу щеше да оцелее и да потърси изхода след това. Аз се огледах да видя откъде се контролира подемната врата на бункера. Тъкмо се чудех как да я отворя и тя започна да се спуска. Ние стреснато вдигнахме оръжия, готови за Черните орли, които пазеха отвън.

Но Черни орли нямаше.

Появи се Гакар.

Драксатът ни изгледа за секунда. После каза кратко:

— Трябва да вървим.

— Крайно време беше — измърморих аз.

От долното ниво на Черния пазар продължаваха да се чуват изстрели. Изведнъж товарната платформа започна да се спуска. Гакар я стрелна с поглед и отиде до двигателния механизъм. Огромните му ръце хванаха главния диференциал и Гакар просто го изтръгна от мястото му. Платформата със скърцане спря, а електромоторът продължи да върти на празен ход.

— Можете ли да вървите? — попита драксатът.

Ние отговорихме повече или по-малко положително. Аз и Ларл нямаше да понесем добре още изпитания, но той беше твърде горд, за да го признае, а аз — не чак толкова пребит. Отвързахме консорите и ги възседнахме. След това излязохме от бункера. Улицата беше пуста. От пазачите нямаше и следа. Гакар бързо пристъпи напред и тръгна в лек бяг по прашния асфалт и ние се постаряхме да не изоставаме.

Така приключи моето последно посещение на Черния пазар. Мисля, че тази нощ определено създадох икономически вакуум. Какво пък, можеше да е за добро. Току-виж Базара просперира. Със сигурност обаче нямаше да ми дадат специално намаление за заслугите ми.

Остатъкът от нощта мина в прекосяване на Западните планини. Прекосихме града за отрицателно време и този път не срещнахме нито окупатори, нито други ударни отряди или окъснели жители. Аз неумело се друсах върху гърба на консора, прималаял от изтощение. Пред мен бяха Риз и Ларл, които следваха бягащия Гакар. Марк яздеше отзад, пазейки ариергарда. Много часове минаха, когато започнахме да катерим планинските възвишения. Ние вървахме през различни дерета и пътеки, постоянно изкачващи се нагоре. Спорадично тишината наоколо се огласяше от рева на някое животно или мутант. Ние обаче не срещнахме нищо по пътя си. Лигава патина от синьо-зелени мъхолишеи обгръщаше скалите и земята около нас. Изглеждаха безобидни, но дори само допир до тях, от каквато и да е органична материя, предизвикваше смъртоносна реакция. Гакар изглежда знаеше това, защото ни превеждаше само по чисти пътеки, далеч от гнусните образувания. Температурата се понижи, когато стигнахме върховете. Ние продължавахме да се движим без почивка и ако не бяха консорите, аз отдавна щях да съм паднал възнак в крачка. Едва на развиделяване превахме от другата страна на Западните планини и започнахме да се спускаме към необятната пустош отвъд.

На сутринта имаше кратък и напрегнат диалог между Марк и драксата.

— Защо продължаваме? — провикна се арсеналистът, дръпвайки юздите на консора си. — Отвъд тая планина няма ник’ви убежища! Трябва да починем и да се върнем в града!

Гакар забави темпото, колкото да се обърне и да каже през рамо:

— Ще ви отведе на безопасно място, но то е по-далеч, отколкото предполагате.

Марк помълча малко и поведе консора си в равномерен тръс.

— Но к’во има отгатък? — заупорства той. — Виждам само пуцинаци.

— Ще обясня по-късно. Сега е важно да натрупаме разстояние.

Марк помълча няколко мига, после измърмори нещо под нос и продължи да язди. След още два часа Гакар най-сетне спря за почивка. Ние се заехме да лекуваме раните си. Консорите се оказаха натоварени с голямо количество припаси, както и неочаквано широка гама от медикаменти. Ларл беше много зле, но щеше да оцелее. Той беше изключително корав в това отношение. Риз през цялото време беше с него и му помагаше. Аз от своя страна се пооправих, след като намерих наноаптечка, подобна на моята и поех една-две дози. После полежах малко и почти напълно се съвзех. Не след дълго Гакар ни подкани да тръгваме и ние отново поехме на път.

Минаха няколко дни в непрекъснато пътуване. Още на втория напуснахме пределите на Западните планини. Пустошта пред нас беше кафяво, хълмисто море от еднообразни напукани скали. Наоколо нямаше следа от растения или животни. Провизиите на консорите се оказаха точно колкото да ни стигнат да преодолеем тази пустиня. След още един ден ние прекосихме пустошта. Земята постепенно се раззелени от къса, рехавя трева. Пейзажът се промени в широка равнина, обградена от плитки долини. Джагръфи и друг дребен дивеч се намираше наоколо. Ние ги ловяхме и пиехме вода от припасите. Течността бе мътна и гъста, но нямаше и следа от радиоактивния вкус и миризмата на стари химикали, както беше непречистената вода в града. Бяхме може би на около сто, двеста километра от Западните планини. Аз приех неочаквано радостно този преход. Преживяването беше нещо съвсем различно от това, което правех през последните две столетия. По някое време стигнахме до голямо езеро в края на една долина, където имаше стара помпена станция. Работеща при това. Ние попълнихме запасите си от вода и продължихме. Даже имах възможност да се изкъпя с течаща вода, което не бях правил цяла вечност. Нямах представа, че отвъд Западните планини местността е толкова тиха и спокойна. Нямаше мутанти. Нямаше окупатори. Нямаше главорези, преровители, ескадрили, ордени, орли или каквито и да било други въоръжени манияци, криещи се зад бутафорни формации. Бях ходил само веднъж отвъд Западните планини и уповавайки се на опита ми от източния регион отвъд града, мислех, че тук ще е пълно с всякакви опасности. Грешах.

Марк през по-голямата част от пътуването бе начумерен и мълчалив. След като мина първоначалният шок от нашето бягство

първо от Ордена, после от Черния пазар, Марк започна да изпитва вина за случилото се с Арсенала. Тя постепенно прерасна в яд, а накрая в гняв. Арсеналистът се държеше рязко и често тръшваше или риташе някой предмет наслуки. Накрая дори гневът изчезна, заменен от мрачно безсилие. Една сутрин Марк ми рече:

— Деба, Текс, никога не съм си представял, че такова нещо ще се случи... Та ние имахме картечници, бронетранспортъори, артилерия! **АРТИЛЕРИЯ!** Разби'ш ли, Текс? Имах чувството, че Арсеналът е непобедим, че дори окупаторите да ни нападнат, ще можем да ги надвием. А то какво стана...

Марк ровичкаше унило яденето си. Аз стоях и го слушах. Бяхме сами край лагерния огън, а останалите се бяха запилели някъде.

— Тупнаха се изведнъж — продължи Марк. — И за секунди стана мазало... После 'сичко свърши. И 'сичко т'ва заради мен. *Мен*, Текс, чуваш ли? Аз съм виновен. Ако не те бях довел при нас... — Марк вдигна поглед и очите ни се срещнаха. Изражението му беше крайно измъчено. — Но какво трябваше да направя? К'во трябваше, Текс? Да те бях изоставил? Да те бях дал на северняците за пет хилядарки? Та ти ми спаси живота бе, човек... К'ъв морал и чест щях да имам, ако бях постъпил така?! Но к'ъв морал имам сега, когато заради мен Арсеналът вече го няма? **НИКАКЪВ**, ето какъв! Деба, по рекстразите, деба... Текс... Какво трябваше да направя, човек? Какво трябваше!? **КАКВО!!!**

Марк тресна яростно лицата си на земята. Храна и течност се разхвърчаха сред металически звън.

— Марк — започнах аз, но той не ме слушаше. — *Марк*. Погледни ме. Не си ти виновен. Няма да е как да знаеш какво щеше да стане. Ти направи най-доброто за всички. В името на Древните, ти ми помогна, когато никой друг не го направи. И ще ти бъда винаги благодарен за това.

Исках да кажа още неща. Исках да кажа например, как всъщност аз съм виновен за всичко. Исках да кажа на Марк, че цялата планина от смърдящи проблеми започна заради моя грешка. Проклет да е Симънс. Проклет да е компютърът. Проклети да са тези отворителни две хиляди кредита. Защо поех тази поръчка? Защо просто не оставих животът ми да приключи тихо и мизерно, както на всички останали? Защо трябваше да предизвикам Съдбата?

Защо заради егоизма ми толкова много хора платиха с живота си? Марк все пак намери малко вътрешен покой. Избухването явно му помогна да преглътне нещата. Дори взе да ми припомня разни отминали истории.

— Ей, Текс, помниш ли оня път, когато онзи пиан търговец се изсра в кладенеца?

— Пфф, как ще забравя! Заради него три седмици след това търсехме нов водоизточник. Приятелчетата му хубаво го ступаха за урок!

— И още как — разсмя се Марк.

— Знаеш ли, Текс — продължи той сериозно, — липсват ми старите дни. Сякаш 'сичко тогава беше по-ясно. По-просто. С по-малко проблеми. Без грижи и без... а бе, усложнения. Без *политика* и други дрънканици.

Като изключим последното изречение, мислите ми съвпадаха абсолютно с тези на Марк. Единствената разлика беше, че аз разсъждавах доста по-назад в миналото.

Пътуването продължи. Ние яздехме сред широките равнини. Прашен вятър задуха откъм хоризонта, но този вихър нямаше нищо общо със задушавашо песъчливите пориви в града.

Риз и Ларл... те май задълбочаваха нещата помежду си. Постоянно бяха заедно и си говореха разни неща. Ларл вече се възстановяваше и раните му заздравяваха. Все още куцаше, но дори това не го спираше. Риз непрекъснато караше Ларл да й разказва за живота си и най-тът с несвойствена за него охота говореше за поръчките, които е имал или по-особените си делнични преживявания. Една-две вечери двамата се опитаха да се усамотят, но едва ли някой остана със съмнение какво правеха. Аз бях учуден в началото, защото мислех, че Ларл е твърде на години за романтика и любов. Мислех, че го познавам доста добре. Но всъщност едва след като той и Риз се събраха, осъзнах колко малко знам за Ларл в личен план. Нямах представа какви провали и разочарования е преживял. Разглеждайки нещата в светлината на собствения ми трагичен любовен живот, реших да не съдя Ларл за това, че може да изпитва чувства.

Риз, от своя страна, изглеждаше щастлива. Тя беше изпълнена с енергия, сякаш животът ѝ вече имаше смисъл и то значим. Още когато я спасих от Черните орли, изпитвах симпатия към момичето, защото

беше наивна и идеалистична, докато аз си мислех, че са останали само корави циници като мен. Освен всичко друго беше и много ранима. Загубата на убежището ѝ я беше дълбоко разтърсило, но поне имаше прекрасната възможност да опознае и онези хубави страни на живота, които никой апокалипсис не можеше да зачеркне. Радвах се за нея, че си намери опора. Дано бъде задълго.

Колкото до Гакар, нашият неочакван и непознат спасител и водач, той бе ммм, интересен. Както всеки драклат, предполагам. На светлина той изглеждаше още по-внушително. В сравнение с него, всички ние изглеждахме като джуджета и теглото му вероятно възлизаше на стотици килограми. Обаче тялото на Гакар нямаше нито един излишен килограм, всичко бе само здрави мускули и яки кости. При все грамадния си размер, движенията на драклата бяха плавни и прецизни. Неговите крайници бяха с по шест пръста, като шестият беше всъщност втори срещуположен палец. Това придаваше на драклатите невероятен захват, допълнително подсилен от симетричната конфигурация палец-показалец-среден пръст и обратно. Гакар не носеше дрехи, което е типично за неговата раса. Това обаче не бе толкова смуцаващ факт, колкото звучеше, защото половите органи на драклатите са скрити в основата на масивните им опашки. Не че се вглеждах твърде много. И не, не използвах кибер-око, за да разбера. Просто Риз, която заедно с Марк никога не беше виждала жив драклат, зададе въпроса. Стига толкова по тая тема.

Като цяло, драклатите бяха с полумитичен статус преди Войната. Те имаха репутацията на приятелска и миролюбива раса, която направо кипи от вежливост и емпатия. Ако трябваше да се опишат с едно словосъчетание, най-добра работа вършеше оксиморонът „добри чудовища“. Тези огромни, интелигентни пришълци имаха страховита външност, остри нокти и грамадни муцуни, пълни със зъби, но отвътре бяха изпълнени с изумително чисти чувства за чест, доблест, доброта, идеализъм и любов. Освен това имаха и остър като вибронож ум, а наивността никак не им бе присъща, което им даваше повече от достатъчен прагматизъм, за да общуват с нас, егоистичните раси. Драклатите бяха истинско чудо. И именно те бяха едни от най-преследваните раси в Стелария, защото мощта им беше прекалено голяма заплаха за окупаторите и техните господари. Поне така обясни Гакар.

Гакар отговаряше на всеки въпрос изчерпателно, макар че понякога изразите му бяха двусмислени или неясни. След нашето бягство драксатът продължи да бъде нащрек, но напрежението в него бе спаднало и той се оказа приятен събеседник. След няколко дни аз най-сетне му зададох въпроса как и защо ни беше спасил от пленничеството на Ордена на първата вяра.

— Познаваш ли човек на име Картър? — попита ме Гакар вместо отговор. Той спъваше консорите, докато приготвяхме поредния лагер за пренощуване.

— Да, всъщност — отвърнах аз. — Ти да не си част от експедицията за издирването на планетарния звездолет?

— Така е — кимна Гакар.

Спомних си за съдбата, която бе сполетяла двамата агенти.

— Картър и Танос са мъртви — казах аз.

— Съжалявам за тяхната загуба — рече Гакар, но не показа прояви на вълнение или друга емоция. Явно да си идеалист не значи да плачеш за всеки срещнат.

— Как успя да ни намериш? — попитах аз с известно подозрение. — Не, че не съм благодарен, но твоята поява определено беше... ненадейна.

Гакар ме гледаше мълчаливо в продължение на няколко секунди.

— Поддържах връзка с агент Картър — обясни най-накрая той. — Аз служа като разузнавач. След нападението проследих къде ви отведоха и така знаех местонахождението ви.

Обяснението на Гакар звучеше логично. Звучеше, но не го чувствах като такова. Отхвърлих усещането си като проява на нездравословна параноя. В крайна сметка агент Картър беше споменал, че има оцелели и други членове на експедицията, макар да не бе казал, че това включва драксат. Но защо не?

Други. Внезапно се сетих нещо.

— Гакар, случайно да знаеш за някого, може би член на експедицията, който да е с това описание? — Аз му описах киборга с червената лента. Бях го срещал повече пъти, отколкото можеше да се припише на съвпадение, особено след като езекутира Архимандрита на Ордена. Подозирах, че има някаква връзка.

— Не. Не мога да кажа — отговори Гакар.

— Странно. А знаеше ли, че той беше вътре в базата на Ордена, когато ти ни спаси?

— Не знаех това. — Изражението на Гакар беше непроницаемо, но думите му звучаха искрено.

— Добре, остави — магнах аз с ръка. — Между другото, къде ни водиш?

— При капитан Топло.

— Онзи, чийто записки се намират на компютъра, за който всички се бият?

— Да. Той е един от хората, които имат съществена роля за завършека на мисията.

След този разговор, аз отидох да спя. Лагерният огън меко припукваше. Ние отново се бяхме настанили до помпена станция. Преди Войната, тези съоръжения сигурно са представлявали част от напоителна система за посеви, използвана от колонистите. Докато заспивах, мислите ми отново се завъртяха около киборга с червената лента. Ако не беше той, сега щях да подлагам на изпитание изкуфелите твърдения за съществуването на Бог Ардос и неговото царство. Но нямах представа кой е моят същински спасител. Имах само описанието му. Даже го бях видял внедрен като арсеналист. Възможно ли е да е бил и на други места? Преследваше ли ме? Какво искаше? Да си отмъсти, задето го премахна в бара ли? Надали. Мотивациите на тази планета не стигаха такива висоти. Обикновено спираха до категорията: „Ами ще го пречукам, ама ако го срещна на улицата“. Тогава целта на тайнствения непознат определено не бе злонамерена. Каква в такъв случай? Да ме следи? Или... да ме пази? Но от кого? И кой му е наредил? Я по-добре да заспивам. Тия мисли можех да ги въртя и докато се друсам върху проклетия консор.

На другия ден Марк, Риз и Ларл приеха новината за нашата дестинация с неочаквано равнодушие.

— Докато не се появи опасност, без значение е накъде вървим — каза Ларл.

— Пък и без туй по-добре да стигнем до дъното на тази история — вметна Марк. — То друго не ни остана.

— Също така нямаме и къде да отидем — допълни Риз и обгърна раменете си.

— Да, туй също — съгласи се арсеналистът. — Нека поне видим за какво си обрекохме животите.

След около десетница, нашето пътешествие ни отведе до подножието на висока планина. Много висока. Беше по-висока от Западните планини, които не бяха никак ниски. Зарязахме консорите и ги пуснахме на свобода. Тумбестите животни заподскачаха наоколо с ентузиазъм и скоро изчезнаха зад един баир. Наблизо отново забелязах езеро с помпена станция. Явно преди Войната тукашната колония е била развита в много висока степен, спрямо останалите Граничните светове и градът с неговото сложно и високотехнологично строителство бяха доказателство за това. Ние тръгнахме нагоре към планината пеша. Склонът бе стръмен и труднопроходим. Всички, с изключение на Гакар, се борехме да изкачим хребетите. Кракът на Ларл бе оздравял. Той вече само леко накуцваше и поддържаше общото темпо. Катеренето продължи с часове. Тук ги нямаше лигавите мъхо-лишеи, само голи скали. Въздухът беше също по-прохладен и свеж в сравнение със сухата, парлива атмосфера на града. Падна нощ и стана студено. Аз се загърнах плътно в шлифера си, отдавна отвикнал от подобни температурни спадове. Не завиждах на Марк и Ларл, които бяха с леко градско облекло. Риз с нейния камуфлажен костюм беше по-добре, но пак трепереше. Гакар изглеждаше незасегнат от студа. Приютихме се в една пещера, която си личеше, че често е била посещавана. В нишите покрай стените бяха подредени различни инструменти и пособия, както и провизии. Гакар обаче бе изненадващо пестелив и вечерята бе оскъдна, което ми напомни колко добре се бях хранил последните дни и то с месо. Леденият полъх на вятъра бе ефикасно отблъснат с плазмена горелка, преобразувана в мобилно огнище.

На другата сутрин продължихме да се катерим нагоре. Въздухът бе все тъй студен и пронизващ заради вятъра. Гакар раздаде някакви наметки, съшити смесено от кожи и парцали, като пропусна мен. Аз не се оплаках, все пак шлиферът ми трябваше да си оправдае кройката най-сетне. Предпазните плочи бяха ледени при допир и ми се щеше отдолу да имах нещо повече от тънка — отново бронирана — риза. Нашият ход сега бе доста по-бавен, защото склонът стана още по-стръмен и само тесни пътеки водеха нагоре, а на места преходът

прерастваше в открито катерене. Гакар бе взел въжета и екипировка, за щастие.

Когато се качихме на едно малко плато за почивка, видях катастрофата.

Планината се разкриваше пред нас като на длан. Беше доста дълга, вероятно поне сто километра. По цялото ѝ протежение имаше една огромна бразда, черна и тук-там прекъсната от някоя стръмнина или дере. Около нея бяха пръснати множество отломки, обгорени парчета метал и потрошени скали. С телескопичното увеличение на кибер-окото разгледах детайлите. Проследих ивицата, която започваше от далечния край на планината и свършваше точно над нас, може би на четиристотин, петстотин метра височина. Там, забити между хребета, бяха останките на среден по размер космически кораб, вероятно орбитален крайцер. Обшивката беше почти изцяло раздробена, зеейки тъмно и само на места стърчеше металният скелет на конструкцията. Оцелелите части бяха грубо, но ефективно преустроени в малка база, която следваше профила на бившия звездолет.

Гакар ни поведе към космокруширания кораб.

Мястото изглеждаше сякаш е на няколко минути разстояние, но в действителност това бе оптическа илюзия. Вече се свечеряваше, когато ние най-сетне се озовахме в подножието на останките.

Гакар застана пред една оцеляла подемна врата и набра комбинацията на кодovия панел до нея. Без церемонии, вратата се отвори с тежко стържене. Ние влязохме и бързо затворихме след себе си, защото вятърът бе станал нетърпим и дори Гакар свиваше рамене от неудобство. Той влезе вътре с известни усилия, защото грамадното му тяло не можеше лесно да се вмести в помещението.

Вътрешността на импровизираната база приличаше доста на убежището на Риз с една съществена разлика — имаше повече вехтории и по-малко електроника. Разполагаше с множество предмети и инструменти, някои вероятно бивш инвентар на звездолета, някои взети от другаде. Беше добре осветено. Имаше няколко самоделни плота, които бяха отрупани с разни джаджи, приличащи на недовършени изработки. До единия от плотовете стоеше среден на ръст, широкоплещест човек, човъркайки изделието пред себе си. Имаше сива коса от ммм... професорски тип, ако мога така да се изразя, в комплект с рехава брада и мустаци. Стоеше сякаш бе глътнал

бастун, а малките му, подвижни очи бяха впити в предмета на плота. Ръцете му бяха целите в мазоли, деформирани от тежък труд, обаче мърдаха с експертна прецизност. Изражението му бе съсредоточено и вниманието му бе насочено единствено към задачата, която си бе поставил.

Капитан Топло.

Гакар остави нещата, които бе мъкнал със себе си и отиде при... въъ, учения. Драксатът надвисна над него като непоклатима канара. Изчака малко и после изтътна с гърления си говор:

— Капитан Топло.

Посивелият учен не отговори нищо. Гакар повтори:

— Капитан Топло!

Никаква реакция.

Гакар сложи огромната си длан върху рамото на капитан Топло. После добави внимателно:

— Чуваш ли ме?

Човекът с видимо усилие спря дейността си. Той внезапно потръпна, но продължи да мълчи, без да се обръща.

— Бориш ли го в момента? — попита тихо Гакар.

Капитан Топло кимна едва забележимо.

— Тук е... отново ме притиска — отговори той глухо. — Иска да поеме контрол. Но аз... аз... не знам как... да помогна... Искам... да помогна. Но не знам как... Дай ми няколко минути.

След това капитан Топло разрови купчина инструменти, избра няколко и продължи работата си, сякаш нищо не се беше случило. Гакар се обърна към нас и рече:

— Съжалявам, но засега ще трябва да изчакаме. Елате насам.

— Какво му има? — попита учудено Риз. Аз си задавах същия въпрос.

— Капитан Топло сам ще обясни състоянието си, ако сметне за необходимо — отвърна Гакар. — Не е в правото ми да говоря за него.

След тези думи Гакар ни настани в помещението за отдих. Гледайки наоколо, бях склонен да приема, че това е било бившето помещение за отдих на самия звездолет. Гакар потвърди. Риз и Ларл седнаха заедно край една от масите. Марк тежко се отпусна върху останките на почивна мебел и грабна като гладна мечка няколко броя пакетирана храна, която стоеше наблизко. Съдържанието не бе нищо

специално, но такива пакети бяха рядкост в града и ги имаше предимно на Черния пазар. Твърдяха, че датировката им била отпреди Войната. И все пак имаха по-добър вкус от картофено нишесте и масло от джагръф. Аз попитах Гакар, колкото да поддържам разговор:

— Как имате електроенергия тук?

— Един от енергийните преобразуватели бе оцелял, а енерго клетки имаме повече от достатъчно — отговори драксатът с информиращ тон. — Отделно разполагаме със соларни панели и акумулатори, взети от околността.

— Околността? Та наоколо няма нищо в разстояние на стотици километри. Колко дълги преходи сте правили?

— Преходите ни бяха в радиус от петстотин километра, смятано оттук за изходна точка.

— Петстотин?! Това е голямо разстояние за толкова малко време.

— Това е в зависимост от уточнението на относителните понятия. В началото извършвахме чести преходи, за да си набавим необходими материали. Но с изключение на последния преход, не сме предприемали подобни действия отпреди шест водни десетници. Тук сме от четири водни месеца.

— Четири месеца? — повдигнах вежди аз. Имаше нещо, което ме гложеше, но не можех да се сетя. — Не си спомням звездолет да е навлизал в атмосферата толкова скоро. А катастрофа като вашата едва ли някой би изпуснал.

— Нашият входящ вектор бе от другата страна на планетата. Когато ни свалиха, вече бяхме твърде ниско, за да бъдем забелязани от вашата позиция.

— Входящ вектор...? Чакай малко! Агент Картър ми каза, че вие сте катастрофирали на планетата, а излиза, че сте правили планово кацане и са ви свалили. Коя всъщност е истината? — рекох аз с подозрение. Марк спря да дъвче и се заслуша внимателно. Риз и Ларл също мълчаливо чакаха отговор.

— Агент Картър ви е казал за целта на експедицията. Ти сам го потвърди — отвърна Гакар спокойно. — Това, което предполагам, е пропуснал да каже, е, че според капитан Топло последното указание е на тази планета.

— Но къде? — възкликнах аз. — В града?

— Логически вероятно, да.

Аз се замислих. Сега картината започна да се изяснява.

— И когато сте тръгнали на път за града, окупаторският конвой ви е пресрещнал, нали?

— Да — каза Гакар. — Избухна сражение, при което аз и капитан Топло се откъснахме от групата. Така загубихме връзка с Картър и останалите.

— А окупаторите са взели компютъра... за който после агент Картър е убедил Арсенала да го открадне обратно — размишлявах аз на глас. Погледнах Марк, който също имаше умислено изражение. — Те пък от своя страна се скарват с дружките си, които са участвали в набега и така се стига до мен, когато ме наемат да го издиря. Но какво участие има Симънс в цялата работа?

Гакар мълчеше.

— Бил е сив агент на окупаторите — намеси се Ларл. — Няма да им е за първи път, когато се опитват да решат проблемите си малко по-дискретно.

— Вероятно — кимнах аз.

Настъпи кратка тишина, в която всеки бе зает с мислите си. Внезапно капитан Топло нахълта в помещението.

— Готово! — едновременно уморено и ентусиазирано рече той. — Възстанових неутроновия излъчвател. Сега вече разполагаме с далекообхватен общодействен скенер.

Ние всички го погледнахме очаквателно. Гакар прочисти гърлото си подканящо.

— А, да — каза капитан Топло и лицето му помръкна. — Добре дошли. Моето име... моето име... Името, под което се подвизавам, е капитан Топло. Сега, за какво става въпрос? — той се обърна към Гакар.

Вместо отговор, Гакар посочи мен.

Капитан Топло се взря в мен. Той ме изгледа напрегнато и съсредоточено. Имаше тъмносиви очи, с оттенъка на буреносни облаци. Аз изпитах необяснимо смущение.

— А... — промълви ученият. — Да, да, това е той! Той е! — гласът му бе напрегнат шепот. Капитан Топло се обърна към Гакар, сочейки ме. — Той е, той е, нали?

Драксатът сериозно кимна. Капитан Топло ахна и отново се втренчи в мен.

— Чакай малко, какво става тук? — избухна неочаквано Марк.
— За какво говорите? Това е Текс. Кой друг може да бъде?

Именно, помислих си аз. Същите въпроси се въртяха в главата ми. Риз и Ларл също изглеждаха объркани.

— Аз, въ, такова... — капитан Топло се запъна, търсейки подходящи думи. Хвърли поглед към Гакар, но този път драксатът гледаше въпросително. — Не, не, не, не... твърде рано е. Не мога да кажа сега. Не мисля, че сега е моментът. — Капитан Топло сякаш говореше на себе си. — Друг ще каже. Така... помнех. Или бях аз, но чрез другия? Не знам. Момент...

Капитан Топло се сепна, сякаш едва сега ни забелязваше.

— Но сега не е времето! Виденията... виденията показват друго място, друго бъдеще. Трябва да тръгваме! Отиваме при него!

— При кого? Или какво? — попитах аз.

— Вечеряхте ли? — попита капитан Топло, без да чуе въпроса ми. — Трябва да побързаме!

— Въ, не бих отказал едно ядене... — промърморих аз с леко неудобство.

— Аз също — изфъфли Марк, чиято уста бе започнала отново да се пълни с пакетирана храна.

— И аз съм гладна — рече Риз. Ларл измърмори нещо като съгласие.

— Добре — отсече капитан Топло. — Гакар, покажи им помещението за хранене. Дай максимални дажби! Тръгваме още тази вечер. Звездолетът готов ли е?

— Да — отговори драксатът.

Аз се огледах.

— Не ми изглежда... готов — рекох иронично.

Гакар поклати глава.

— Не тук. Последвайте ме. — Той подчерта думите си с махване на ноктестата си длан.

Драксатът ни поведе по къс коридор, който ни изведе в нещо като складово помещение, където по средата имаше контейнери, подредени като импровизирани маса и столове. Гакар извади множество пакети с храна, плюс изсушено месо от джагръф. Без да чака никого, той седна върху един обемист контейнер и започна да се

храни. Аз също грабнах провизии и се включих в прибързаната вечеря. Останалите седнаха около „масата“, без да изостават от общия пример.

— За какво говореше капитан Топло? — попита Риз. — Спомена някакви... видения?

Гакар сви рамене.

— Не мога да кажа. Капитан Топло не споделя абсолютно всичко, което знае — рече дракстът между хапките. Той изяждаше повече на един залък, отколкото всички нас, взети заедно. Нищо чудно. Грамадно тяло като неговото сигурно изразходваше много енергия.

— И все пак знаеш повече за него, отколкото казваш — подметна Ларл.

Гакар дори не вдигна поглед.

— Казвам това, което е нужно да бъде казано — отсеке той, поглъщайки няколко парчета месо с размерите на пържоли. Въпреки чудовищните количества храна, които изяждаше, дракстът извършваше движенията си с дисциплинирана етикеция. Изумително.

Ларл беше прав, но имаше по-належащи въпроси сега. Той понечи да каже нещо, обаче аз го прекъснах:

— Мен друго ме интересува: Къде тръгваме сега? И... със звездолет ли ще бъде?

— Дестинацията ни е градът. Да, пътуването ще е със звездолет — отговори Гакар.

— Ааа... ха — скептично провлачих аз. — Добре, но защо в града?

— Според капитан Топло там вероятно ще е следващото указание, свързано с планетарния космически кораб.

— А той как си намира „указанията“?

— Не знам — каза Гакар. Той направи пауза, за да преглътне. — Казва, че предходните данни съдържат в себе си ключа и координатите на следващите. Моето мнение обаче е, че не е така. Виждам съм записките. Твърде случайни, твърде несвързани помежду си. Няма никакъв логичен, алогичен или интуитивен преход, който да бъде връзка.

— Но? — попитах аз подканящо.

Гакар поклати глава.

— Няма „но“. Признаците, че сме на прав път бяха следните: малко след началото на експедицията привлякохме засиления интерес

на... окупаторите и винаги предположенията на капитан Топло за локацията на следващото указание, както и за вида му, се оказваха точни.

— Как можете да сте сигурни, че не ви подвежда? Ами ако е просто луд приключенец, търсещ силни усещания?

— Интуиция — рече Гакар. — И липса на мотив за подвеждане. Плюс доказателство.

— Какво доказателство? — тонът ми беше подозрителен.

— Първото указание бяха чертежите на планетарния звездолет.

Помещението потъна в мълчание. Аз се замислих над думите на Гакар. Бяхме се нахранили и всеки бе останал насаме с мислите си. Само дракстатът продължаваше да яде с равномерно темпо. Когато идвахме насам, Гакар се хранеше колкото нас, явно пестейки дажби. Но сега огромният пришълец се засищаше максимално, подготвяйки се за кой знае колко време без храна.

Капитан Топло отново направи внезапно посещение. Беше облечен в износена космофлотска бойна униформа, въоръжен с тежък плазмен пистолет и... меч. През рамото му бе преметната стара брезентова торба, претърпкана от съдържанието си.

— Тръгваме — провикна се бодро капитан Топло и махна нетърпеливо към Гакар. — Инсталирай далекообхватния скенер, аз ще стартирам системите.

— Добре — отговори дракстатът, стана и излезе.

— След мен! — каза капитан Топло, обръщайки се към нас.

Аз погледнах Марк, Риз и Ларл.

— Е? Ще тръгваме ли? — попитах ги.

— А к'во да пра'им? Да клатим краци? — изтърси Марк.

— Нека видим накъде ще ни отведе тази безлунна пътека — подхвърли Ларл по найтски и подаде ръка на Риз.

Ние тръгнахме след капитан Топло. Той ни поведе през няколко полуразрушени, неизползваеми отсека. Стигнахме тежка подемна врата, като тази, през която бяхме влезли. Капитан Топло я отвори. Леден вятър повя от планинските хребети навън. Аз потреперих. Не бях единствен. Навън цареше мрак. Капитан Топло направи крачка в тъмното и включи някакво табло. Внезапно блесна ярък прожектор. Не беше особено силен, но в непрогледната нощ бе повече от достатъчен, за да освети посоката, към която бе насочен.

Сред останките на орбиталния крайцер, които формираха изкривен навес, стоеше дребен космически кораб, горе-долу с размерите на щурмувал. Имаше непропорционално големи двигатели спрямо корпуса, което го отличаваше като интерсистемен летателен съд. Интергалактически, ако имаше и хипердвигател. Обшивката му бе смесица от всякакви стоманени плочи и опорни оси, сглобявани ръчно. Следите от заваряване си личаха ясно и въпреки че всичко изглеждаше на мястото си, имах чувството, че сякаш всеки момент два-три панела щяха да изпаднат. Струваше ми се, че този „звездолет“ не беше адекватно изолиран за опериране във вакуумна среда.

Ларл споделяше скептицизма ми, съдейки по изражението му. Марк и Риз, които никога не бяха виждали космически кораб през живота си, бяха запленени. Разбираемо. Как да различиш тенекиена кофа от летателен апарат, когато нямаш база за сравнение?

— Това е... толкова невероятно! — ахна прехласната Риз.

— Да, бе, направо да ти увисне ченето! — възкликна Марк. — Истинска хвърчилка!

— Хм — изсумтях аз презрително.

Капитан Топло отвори главния люк на звездолета и влезе вътре. Студът и любопитството ме принудиха да го последвам. Останалите тръгнаха след мен. Вътре не беше тясно, но не беше и широко. Имаше само едно помещение, което бе едновременно мостик, нолрек и товарен отсек. Имаше миниатюрна отделена секция с люк за външни операции. Не видях скафандри обаче. Обшивката изглеждаше далеч по-здрава и стабилна отвътре, но чувството за несигурност остана. Главно може би заради множеството свободно висящи кабели и оголени машинарии без предпазно покритие. От двете страни на помещението имаше прости метални плоскости с предпазни колани, служещи за сядане. Към предната част на звездолета бяха монтирани две колони седалки в неравномерен трапец, като най-предните две се намираха до пулта за управление, а останалите бяха до вторичните... ъ, системи. Ако пет бутона и две ръчки можеха да се нарекат вторични системи. Илюминатори нямаше, само реалновремеви тактически дисплей, който би или не би могъл да поддържа възприятие на околна подобрена сетивна обстановка, позната още като ВОПОС система. Нямаше как да знам, преди да бъде включен. Съдейки по модела обаче, едва ли щеше да има такава екстра. Капитан Топло беше седнал на

пилотското място и подготвяше кораба за полет. Марк и Риз пристъпваха напрегнато в тясното помещение. Ларл се настани невъзмутимо на една от седалките. Дрънване в основата на корпуса ме накара да подскоча. Миг по-късно се сетих, че това е Гакар, който вероятно инсталира далекообхватния скенер.

Почувствах внезапна умора. От предишната нощ в пещерата не бях спал, но не това бе проблемът. Ето че се връщах в града. Връщах се сред опасността, риска и неизвестното. Предстоеше ми да намеря гигантски звездолет, какъвто доскоро смятах само за фантастика. После обаче какво? Агент Картър бе мъртъв. Неговите планове за база на Съпротивата бяха сринати. Сам по себе си планетарният звездолет може би беше достатъчен, за да освободим планетата. Но още много въпроси чакаха своя отговор. Кой бе капитан Топло и за какво говореше? Дали беше свързано по някакъв начин с моите собствени видения? Защо Гакар се опитваше да премълчава разни неща? Какво беше надушил Вал Симънс, преди да бъде убит, за да ме наеме да взема компютъра? Окупаторите достатъчно лесно си върнаха компютъра от Арсенала. Защо на първо време да изпращат самотен северняк да търси услугите на изпаднал детектив? И кой, по рекстразите, бе киборгът с червената лента? Усещах някак си, че ставащото бе част от по-голяма игра. Не че галактическа съпротива срещу галактически господстващите окупатори бе малка работа, но имаше нещо повече. Някак си не ставаше въпрос само за звездолета и борбата.

Тогава за какво?

Капитан Топло се пресегна и хвана ключа на стартовите системи.

— И като птицата Феникс от пепелищата на живота, нека този звездолет се възроди — тържествено издекламира той и натисна превключвателя.

Тихо жужене на генератори отекна из нолрека. Слабата светлина, грееща вътре, угасна и на нейно място остана да сияе единствено пултът за управление. Тактическият дисплей премигна и започна да извежда данни на екрана.

Аз повдигнах вежди. Капитан Топло цитираше Кодекса? На неговата родна система сигурно са оцелели копия след Войната.

Капитан Топло нагласяваше пулта за управление и започна техническа проверка:

— Базови системи в изправност. — Гласът му беше придобил рутинен и делови характер. За миг сякаш друг човек бе на негово място. Тръснах глава. Беше просто игра на светлината.

— Летателен модул — на линия. Аудио симулатори — на линия. Животоподдържащи системи — в изправност. По-добре да затегнете коланите, че скоро излитаме — подхвърли капитан Топло през рамо. Аз сложих предпазните колани, без да бързам. Зад мен Ларл направи същото. Риз, въпреки неопитността си, успя да се справи без проблем със задачата, а Марк се бореше да се побере в седалката си, която беше леко тясна за едрия арсеналист.

— Главни двигатели — в изправност. Инерционни стабилизатори — в изправност. Оръжейни модули — проверка. — Капитан Топло дръпна няколко лоста. Под корпуса се чу стърженето на сервомотори. Отвън, Гакар тупна два пъти по обшивката.

— Оръжейни модули — в изправност — потвърди капитан Топло. — Навигационни системи, бордови компютър и щитове — на линия и в изправност. Техническата проверка е завършена.

Гакар безшумно се качи на звездолета и затвори люка. Нямахше никакъв начин той да се побере на коя да е от седалките, затова седна направо на пода зад нас.

— Включване на главни и спомагателни двигатели. — Капитан Топло натисна група превключватели и дръпна лоста на тягата. Тихото жужене на работещите генератори прерасна в трещящо бучене от ревящите навън двигатели и реакторите, които не бяха изолирани от нолрека. Гакар се пресегна и натисна бутон на стената до него. Зад седалките се спусна тънка метална преграда, която изолира предната част на помещението от останалата. Шумът не изчезна, но спадна до търпими граници.

— Външна визуализация! — каза капитан Топло и тактическият дисплей пред него трепна. На екрана излезе умерено качествена картина на обстановката навън, която се смеси с прехвърчащите числа и данни. Виж ти, значи тая брамка все пак имаше ВОПОС. Не най-качествената, но все пак. — Система свой-чужд активирана. Радарите и скенерите работят и са изправни — добави капитан Топло.

— Зареди ли летателният план? — попита Гакар.

— Летателен план зареден и активиран! — отвърна ученият равномерно и заедно с думите му на тактическия дисплей се появи

начертана пунктирна линия, която се проточи в мрака навън, който ВОПОС системата проектираше.

— Какъв летателен план? — попитах аз.

— Подбран маршрут, който ще ни направи по-трудни за засичане — обясни Гакар.

— Готови за излитане!!! — викна капитан Топло и форсира двигателите.

Звездолетът потрепери и за един напрегнат миг нищо не се случи. После корпусът тежко се отдели от земята и аз усетих как стомахът ми потъва. Капитан Топло леко придвижи космическия кораб напред, колкото да излезе от навеса. После завъртя носа и рязко подаде тяга. Звездолетът се стрелна диагонално нагоре, право по пътя на изкуствено наставената летателна линия. Не се издигахме много. Капитан Топло скоро изравни височината и започна да лети между върховете, описвайки водоравни и отвесни дъги, следвайки линията. Той летеше като човек, който и преди е правел това, но сякаш е неуверен в уменията си. Постоянно сверяваше показанията на уредите и понякога излизаше от очертанятия на курса. Аз самият не бях пилотирал често през живота си и бях забравил какво е да си летец. Дори на върха на уменията си, в миналото често разчитах на автоматизираните системи за излитане и кацане. Не бях добър, но бях разбрал някои неща по трудния начин. И със скромния си опит виждах, че капитан Топло пилотира странно. Все едно се беше научил, после забравил, а след това пак научил да лети. Ръцете му не трепереха, но стойката му бе напрегната и неудобна.

Нощта беше тъмна и непрогледна, а скапаната ВОПОС система я правеше още по-непроницаема. Екранът премина в нощен режим, което го оцвети в мътно синя изкуствена светлина, но тя не помогна особено за проясняването на околния пейзаж. От време на време прелитахме покрай някой самотен връх. Летателният курс ни водеше между планините и дълбоките долини, далеч в северна посока. Доколкото можех да преценя, правехме широка и бавна дъга, така че да приближим града откъм западния му край. Марк и Риз бързо се отегчиха от полета, който явно са си представяли като далеч повълнуващ. Ларл седеше отпуснат на седалката си, но беше нащрек. Гакар изглеждаше спокоен, но очите му зорко следяха тактическия дисплей.

Аз се облегнах на моята седалка и затворих очи. Имаше вероятност да попаднем на неприятности, но ако имахме късмет, по-добре да бях отпочинал. Закривих леко шапката си над очите и скръстих ръце.

Изведнъж пропаднах.

Силно, обезпокояващо чувство ме обзе със завладяваща настойчивост. Изправих се рязко и извиках. Ударът дойде светкавично. Корпусът се разтресе, уредите изпищяха и трясък отекна зад мен. Хоризонтът се килна, стремглаво понасяйки се надолу, без никакъв контрол. Ярка светлина ме ослепи, после потънах в мрак.

Трескаво отворих очи. Бях облян в студена пот. Бях преживял... нещо. Нещо ужасно. И тогава усетих силно обезпокояващо чувство, което заплашваше да ме удави със своята настойчивост.

Споменът. Само че и този път беше видение от бъдещето.

Изправих се и извиках. Трябваше да избегна ситуацията.

Всички ме погледнаха изненадано. Ръката ми се стрелна и грубо изблъска дланта на капитан Топло, бутайки шурвала лудо на една страна. Звездолетът диво отскочи настрана. Ударът дойде светкавично. Корпусът се разтресе. Уредите изпищяха, червени лампи светнаха по пулта за управление. Трясък отекна зад мен. Тактическият дисплей също премигна в сигнален червен цвят. Риз и Марк викаха, Ларл явно бе ударен и изгубил съзнание. Гакар зад мен мълчеше, само усетих как тялото му се стегна за предстоящата катастрофа. Капитан Топло правеше отчаяни усилия да стабилизира звездолета. Хоризонтът се килна. Машината губеше контрол, но падането все още бе под плавен ъгъл. Едната страна на корпуса подскачаше, а другата потъваше. Бяхме уцелени в единия двигател. Трескаво грабнах пулта пред себе си, в опит да включа спомагателните двигатели или да вкарам инерционните стабилизатори в хипер режим. Пред погледа ми обаче ВОПОС системата внезапно потъмня повече от нормалното.

Сблъсъкът със земята ме разтърси. Бях откачил предпазния си колан. Главата ми се заби със зверска сила в пулта. Ярка светлина избухна пред погледа ми. Усетих, че нещо се преобръща. Очите ми още бяха отворени, когато тежка завеса падна над ума ми и всичко потъна в мрак.

Дишането ми бе учестено. Сърцето ми яростно биеше в гърдите, а адреналинът ме наелектризираше. Съвзех се от контраатаката и отблъснах противника си. Приведох се и заех отново нападателна поза. В ръцете си стисках широк двуостър топор, изграден от чиста енергия. Опонентът отсреща, който досега бе невъоръжен, призова енергийна катана в ръцете си. Аз изсумтях:

— Мислех, че само драксите си падат по тия оръжия.

— Всичко тяхно е заимствано от нас — презрително отсече той. — Вие също вървите по нашия път.

— А, не, тцъ, тцъ — поклатих глава аз. — Никога не съм бил навътре в тия мечове и дълги остриета. Не разбирам защо всички избират тях. Аз лично предпочитам размаха и тежестта пред финеса и лесно контролираната инерция.

Вместо отговор той ме нападна. Аз блокирах удара и замахнах в широка дъга. Той отстъпи назад и се приведе, минавайки под оръжието ми в плавен контраудар. Аз се извъртях странично и отбих острието му. Съсредоточих волята си и протегнах разтворена длан пред себе си. Вълна от енергия го блъсна и той загуби баланс. Неговият свръхконтрол обаче преобразува падането в ловко премтане и той се приземи ниско приклезнал, ръката е катаната изпъната зад гърба, другата насочена към мен. От дланта му се стрелна смъртоносно плазмено кълбо. Аз го отбягнах с отскок и същевременно отбих следващото, което той призова, насочвайки го обратно към него. Той скочи високо във въздуха, вдигнал катаната над главата си, с боен вик падащ върху мен. Аз светкавично се отдръпнах. Той се приземи с разтърсваща сила и едва стъпил, ме нападна с яростна серия от замахвания. Острието му свистеше, жужеше и хвърляше светкавици от енергия, когато биваше пресрещнато от моя топор. Беше много по-силен, по-бърз и по-опитен. И разполагаше с далеч повече свръхспособности, отколкото аз.

Но аз знаех неговата слабост.

Арогантност. Иначе досега да ме е убил.

Дръзко се хвърлих напред и направих финтиращ висок замах. Той видя пролуката и се възползва. Беше невероятно бърз. Почти успя да ме пониже. Но в последния момент аз измених траекторията на

топора си рязко надясно и двете оръжия се заключиха в борба за надмощие.

Той се усмихна ехидно и натисна с цялата си сила. Аз поддадох прекалено много. Опитах се да упражня контраусилие, защото трябваше да успея да го заблудя. Успях да забавя устрема му. Катаната се приближаваше към мен. Неговото лице също. Пот изби по челото ми, а той дори не се напрягаше. Тялото му се извиси над моето. Още малко и неговото острие щеше да ме разполови, отмятайки топора ми настрана.

Тогава аз съсредоточих цялата си сила и го изритах в слабините. Едновременно с ритника залитнах преднамерено. Замахът беше достатъчен, за да го запрати във въздуха зад мен и отскачайки с другия крак, аз го последвах. Двамата описахме широк пирует и неговата болка му попречи да спре оръжието ми, което отблъсна неговото. Неговият гръб тежко се стовари на пода.

Спомнях си много добре какво следваше.

Аз паднах на коляно до него, забивайки топора в корема му.

Очите му се разшириха от изненада. Без да му дам шанс да се съвземе, аз е яростна бруталност смачках гърлото му със саблен удар и трансформирах инерцията в унищожителен юмручен замах в долната челюст.

Той умря.

Аз дишах тежко известно време. Енергийната катана лежеше на ръка разстояние, а топорът беше забит през трупа в пода. След няколко минути и двете оръжия щяха да се дематериализират. Усещах силна умора и крайно изтощение. Но бях победил. Не бях добър колкото останалите, ама си ме биваше и мен.

— Ама че глупак — казах на себе си. — Да се върже на стария номер с ритника.

Изведнъж усетих нещо нередно.

Отново го ритам. Отново залитах назад и отново го пращам във въздуха. Последвах неговото падане, с цел да го довърша.

Неговият гръб тежко се стовари на пода.

Аз паднах на коляно до него и понечих да забия топора в корема му.

Но неговата ръка рязко се стрелна. Той сграбчи китката ми и я изви със сила, която ме накара да изкрещя. Изпуснах оръжието.

— Този път няма да стане така — рече той със студен и властен глас. Различен глас, безжалостен и заплашителен.

Аз бях потресен. Ритникът трябваше да го е зашеметил. Трябваше. И наистина, той лежеше неподвижно, единствено погледът и ръката му сякаш бяха под нечия чужда воля. Посегнах да грабна топора със здравата ми ръка, но той ме дръпна. Вълна от агония ме порази от счупената ми длан. Видях го, че държи катаната насочена право срещу незащитеното ми тяло.

— Този път ти ще умреш — каза студеният глас.

Енергийното острие се заби дълбоко в мен.

Усещах бавно формирането на съзнанието ми. Отново се връщах обратно към... някъде. Чувствах силен опън горе, малко над... където се намирах сега. А къде бях сега?

Глава... мисля. Мисля с глава. Глава. Съзнанието ми.

Възвръщах съзнание. Свестях се.

Някой ме теглеше за раменете назад. Не можех да отворя очи. Не можех да помръдна крайниците си. Тялото ми сякаш липсваше. Съвсем слабо дочух глас:

— Внимателно, може да има счупване...

Опитах се да кажа нещо, но вместо това глухо изстенах.

— В съзнание е!

— Повдигнете му краката. — Разпознах гласа на капитан Топло. — Дръпнете се, имам лекарски познания. Сега ще го прегледам.

Усетих как мазолестите длани на капитан Топло ме натискат леко по костите и ставите. Не извиках. Не чувствах нищо. Насилих се и отворих бавно очи. Остри като кинжали светлинни лъчи ме пронизаха в здравото ми око. Затворих го. Огледах се с кибер-окото, което все още работеше. Ранен изгрев.

— Текс, добре ли си? — попита притеснено Риз, която беше надвесена над мен. Плътено зад нея надничаше Ларл, чието изражение също издаваше непривична за него тревога. Главата му бе изцапана със засъхнала кръв. Капитан Топло ме преглеждаше. Марк беше от другата ми страна, здраво стиснал ръката ми. Погледът на арсеналиста беше напрегнат и съсредоточен, но се смекчи, щом тръгнах да се съвземам. Гакар стоеше прав наблизо, разделяйки вниманието си между мен и обстановката.

Аз се изкашлях слабо и промълвих:

— Шапката ми?...

— Тук е — отговори веднага Марк и ми я показа с другата си ръка. — Дръж се, Текс. Всичко ще бъде наред.

— Какво стана?... — продължих аз с шепнещ глас.

— Катастрофирахме — сухо се обади Ларл. — Но имахме късмет. Ъгълът беше доста широк и попаднахме на дълъг празен участък. От опит знам, че можеше да бъде много по-зле. Като изключим това — найтът посочи раната си.

— Мдаа...

— Няма никакви външни наранявания — констатира капитан Топло. — Може би сътресение и една-две навехнати кости, но всичко останало е здраво. Можеш ли да се движиш?

Аз се опитах да вдигна ръка. Пръстите ми трепнаха, но това беше всичко.

— Не знам... не чувствам нищо.

— Лошо — отвърна капитан Топло. — И странно. Не виждам нищо, което... — той извърна поглед към Гакар.

Драксатът ме погледна втренчено за миг, след което кимна на капитан Топло и каза:

— Ранен е. Душата му кърви.

Преди някой да коментира изказването, в далечината се чуха викове и откъслечни изстрели. Всички обърнаха глави по посока на шума. Аз останах неподвижен, гледайки тъмния стълб дим, вдигащ се от разбития звездолет.

Червената банда. Бяха забелязали катастрофата. Сега идваха да плякосат останките. С тях сигурно се мъкнеше и цяла потеря преровители, като джагръфи след онозавър. Престрелката сигурно беше стълкновение между различните групи.

Опитах се да помръдна. Тялото ми се сгърчи едва-едва. Останалите видяха колко съм безпомощен. Знаеха също, че без звездолета сме за никъде. Марк кимна разбиращо и вдигна автомата, който носеше. Риз и Ларл също извадиха оръжията си. Капитан Топло зареди плазмения си пистолет. Гакар само приклепна и се спотаи в сенките, готов за сблъсък.

Аз завъртях очи. Докъдето можех да видя, имаше само малки, схлупени бараки и лагероподобни укрепления, всички безразборно пръснати наоколо, а улиците бяха просто пътеки между тях. Бяхме катастрофирали в Лагера. Домът на преровителите. Лагерът нямаше лоша репутация колкото Каналджийския сектор, но никой не биваше да се заблуждава, че мястото не е опасно. Всеки, който не може да се установи в Центъра, идва да живее тук. Тук няма търговци, фабрични

работници, наемници или изнудвачи. Лагерът на практика е извън очертаанията на града според границите отпреди Войната. Жителите му се препитават с плякосването на всичко ценно, оцеляло преди окупацията. Оттук и прозвището им преровители. Водеха мизерно и несигурно съществуване, повече дори от останалите. Затворена и независима общност, преровителите бяха враждебни към останалите, но плашливи. Избягваха пряк конфликт и се биеха само при липса на избор, защото повечето и без това са невъоръжени. Но ако пожелаят, обитателите на Лагера можеха да са сериозна сила, която не може да бъде лесно покорена.

А да се разбие звездолет в собствения им заден двор сигурно ги бе довело до луда алчност. Нямаше какво да губят. И същевременно, според тях, имаше огромен залог за спечелване.

Внезапно предпочетох Червената банда да победят в спора за плячката.

Изстрелите и виковете приближаваха. Изведнъж интензивността им рязко се повиши. След няколко напрегнати минути спря. Напълно. Настъпи тишина.

Тогава долових шум от трополене на десетки крака. Трескаво затърсих тълпата сред дребните бараки, които обграждаха голото поле, на което бяхме катастрофирали. Миг по-късно, щурмуващите преровители започнаха да извират от тесните улици.

Не беше тълпа. Беше цяла орда.

Вълни от преровители бясно тичаха по посока на падналия звездолет. Някои бяха въоръжени. Повечето — не. Но това изобщо не им пречеше просто да ни прегазят. Риз, Ларл, Марк и капитан Топло стояха в готовност, с насочени оръжия. Технически погледнато, преровителите все още не бяха враждебно настроени. Армадата полудели отрепки приближаваше.

Технически.

Риз и капитан Топло се пречупиха едновременно, секунда преди Марк и Ларл. Дразавърката и ученият откриха огън с пистолетите си. Найтът и арсеналистът моментално се включиха в стрелбата. Изстрелите пометоха предните редици на преровителите и всяха хаос, който смекчи острието на щурма. Самите преровители започнаха бой помежду си.

Благодарение на това, ние оцеляхме.

Най-предните редици връхлетяха нашата позиция. Те обаче бяха откъслечни индивиди, които успяхме да отблъснем. Втората вълна беше по-силна и по-организирана. Ръкопашната схватка изглеждаше неизбежна. Тогава Гакар се стовари насред група преровители и буквално ги премаза с грамадното си тяло. Драксатът изрева страховито и с движения, по-бързи отколкото можех да проследя дори с кибер-око, разкъса десетина преровителя в рамките на секунда. Само след мигове нашата отбранителна позиция беше разчистена. Преровителите обаче продължаваха да атакуват като побъркани. Тези, които разполагаха с огнестрелни оръжия, останаха назад, стреляйки по нас. Други обаче, носещи отломки, бухалки, инструменти или дори само с голи ръце, не спираха да се хвърлят срещу нас, както и едни срещу други.

Беше кошмар.

Аз лежах все така неподвижен. Никой не ми обръщаше внимание, но аз не изпусках нито един детайл от клането. Така видях преровителя, който ме прескочи и се устреми към Риз.

Тя беше с гръб към него. Нямаше никакъв шанс да го види. Настървеният преровител вдигна високо зловещо закривен винкел, готов за смъртоносен удар.

Исках да изкрещя. Дори да имах сили, аз самият едва ли щях да чуя гласа си в ревящата битка. Не можех да помръдна. Нещо тъпо и пулсиращо ми отнемаше всичките сили. Ярост, породена от безсилие пламна и ме изгори, потапяйки ме в ален прилив. Гледах как винкелът се спуска в широка дъга, неспособен да реагирам. Гледах живот, който беше предопределен да бъде погубен. Живот, който бях спасил, после разрушил. Живот, на който държах.

Нещо дълбоко в мен се събуди.

Светкавица от адреналин разтърси съзнанието ми. С експлозия сетивността ми се завърна — усетих отново контрола, силата, допира, болката, готовността за битка. Органично ми око се отвори, въздухът се изпълни с мириса на кръв и сражение, звукът стана остър и отличим. В един безкраен миг, аз отново се почувствах себе си. Ръката ми вече стискаше масивния револвер, даден от Гакар, насочена към преровителя.

Дулото блъвна огън с гръмотевичен трясък.

Ръката, с която преровителят замахваше, се пръсна. От нея не остана нищо, освен обезобразен чукан. Винкелът отхвърча надалеч. Нещастникът нямаше време дори да изреве от болка, когато вторият ми изстрел го уцели в главата. Не остана с какво да извика. Риз се обърна изненадано и ме видя как държа димящата цев насочена натам, откъдето идваше гибелта ѝ.

Изправих се. Революерът почти беше откъснал моята ръка. Без обаче да се чудя аз се включих в битката. Огнена звезда като малко слънце избухваше всеки път, щом стрелях. Трещенето на оръжието беше толкова силно, че се чуваше над общия шум на останалите автомати, пушки, пистолети, крясъци и резове. Шест изстрела след първите два изщраках на сухо и се принудих да вляза в ръкопашна схватка. Ларл и Марк също вече бяха изчерпали патроните си и размахваха бясно приклади. Капитан Топло умело посичаше противниците си с меча, който носеше. Риз продължаваше да стреля с лъчевия пистолет, пазейки гърбовете ни. Гакар, целият покрит в кръв, своя и чужда, оставяше купчини убити след себе си.

Водехме губеца битка. Без патрони и отбранителни съоръжения, преровителите щяха да ни надвият всеки момент. Нож разкъса шлифера ми, спирайки в предпазните плочи, докато удрях собственика му в носа, едновременно парирайки с цевта на револвера друга атака. Куршум писна покрай ухото ми, болезнен ритник ме уцели в бедрото.

Ама че начин да умреш.

И все пак не се получи.

От околните сгради неочаквано гръмна буря от изстрели. Тежкокалибрени оръжия заглушиха всичко със своята канонада. Ядрото на преровителската орда бе покосено от куршуми, лазерни лъчи и плазмени снаряди.

Инстинктът за самосъхранение на жителите на Лагера най-сетне се задейства. Оцелелите преровители панически се разбягаха, като дори в бягството си вземаха каквото могат от вещите и оръжията на умрелите. Стрелбата от покривите беше станала само предупредителна. Скоро и последният мъкнещ плячка преровител изчезна сред дебрите от бараки и схлупени постройки.

Аз уморено се отпуснах на едно коляно. За съжаление, най-близкият меч, който щеше да направи позата ми героична, го държеше капитан Топло. Без него изглеждах просто уморен. Марк и останалите

се оглеждаха учудено кои бяха тайнствените ни спасители. Миг по-късно, малка група бойци се появи, облечени в отличителните знаци на Арсенала на демокрацията.

— Сър, добре ли сте? — попита водачът на групата, приближавайки Марк.

Марк го погледна изненадано, но после се сети за униформата си на главен оръжейник, която не бе свалял в продължение на дни. Изтъркана и захабена, тя все още носеше отличителните знаци на висшестоящ в Арсенала.

— Да, войнико, всичко е наред. Благодаря за намесата — каза Марк на водача на групата. — Само секунди по-късно да бяхте тук, немаше да сме живи. Ка' ни намерихте?

— Случайно, сър — отговори водачът. — Видяхме катастрофата като всички останали и бяхме изпратени на разузнавателна мисия. Изненадата ни беше огромна, когато видяхме вас, сър, наред мелето и останките. Мислехме, че сте загинал в акция.

— Е, виждате, че туй не е вярно, макар че почти се случи — намръщи се Марк.

— Да, сър — кимна нервно водачът. — Сега щом сте с нас, мисля, че е изключително важно вие и вашият... — арсеналистът хвърли многозначителен поглед към нас — ... отряд, да ни придружите до аварийното скривалище.

В този момент арсеналистите забелязаха приближаващия Гакар. Неподправена паника обзе бойците и те трескаво вдигнаха тежките картечници за стрелба. Гакар замръзна. Аз и останалите стояхме шокирано, без време да реагираме.

— МУТАНТ!!!

— НЕ!!! — викна Марк. — Стойте!!! Не пуцайте!

Едрият арсеналист застана между драксата и разузнавателния отряд, широко разперил ръце. За части от секундата помислих, че ще бъде разкъсан от безразборна стрелба. Арсеналският отряд обаче объркано спря.

— Без пуцане! — повтори Марк. — Той е с нас. С мен. Заповядвам ви да не стреляте.

Отрядът бавно свали оръжията си, все още стъписани от внушителния вид на Гакар, подчертан от... кога успя да изчисти

кръвта от себе си??? Арсеналистите засушукаха помежду си, докато техният водач сковано рече:

— Извинете, сър. Инцидент. Не знаехме, че е с вас.

— Нема нищо, нема нищо — изпусна шумно въздух Марк. —
Тъ, стрелок, нали?

— Да, сър. Втори ранг при това — гордо рече водачът на отряда.

— Добре тогава. Стрелок, води ни към аварийното скривалище.

— Чакайте малко — намеси се Риз. — Ами звездолетът???

— Какво за него? — попитах аз.

— Не може ли... да се поправи?

Аз и капитан Топло извърнахме глава към останките.

— Щетите са непоправими — казахме двамата в един глас, което ни сепна. Звездолетът тлееше скромно, смачкан и нещастен.

— Предвид конструкцията, не е голяма загуба — подхвърли Ларл.

Ние тръгнахме заедно с отряда арсеналисти. Вървахме, без да срещнем съпротива или опасност, предвид тежкото въоръжение, което мъкнехме. Арсеналистите тихо си говореха по пътя и сочеха Гакар. Никой обаче не посмя да го заговори. Драксатът пасивно крачеше и не обръщаше внимание. Марк обсъждаше нещо с водача. Риз и Ларл мълчаха, но върваха близо един до друг. Слънцето вече се бе вдигнало забележимо над хоризонта, разкривайки като на длан едно море от безличие. Лагерът не се отличаваше с географски забележителности, като изключения бяха различните буница, които търговците експлоатираха. Знаех, че отвъд него се намира голямо езеро с питейна вода, където керваните на водотърговците отиваха, за да я доставят след това в града. Пътят до езерото обаче беше дълъг и изпълнен с рискове и опасности, затова не всеки можеше да си позволи нужната охрана, за да стигне. Неслучайно водотърговците бяха престижни членове на Търговския съюз. А стоката им — непоносимо скъпа.

Аз крачех вдървено заедно с останалите. Не чувствах болка или нещо друго, освен безбройните натъртвания. Гърдите ми обаче пулсираха в глух ритъм, който нямаше нищо общо със сърцебиенето. Спомних си хахавата реплика на Гакар. Мислех да го разпитам. Забелязах драксата в тила на групата. Тръгнах към него. Междувременно сведох поглед към оръжието, което той ми бе дал, учуден от суровата мощ, която беше демонстрирало.

Беше NOAE, модел „Бяла акула“. Е, това обясняваше всичко. Бях чувал, че с този пистолет можеш да пробиеш енергоброя. Чудно ми е обаче как е попаднал на тази планета. Дори моята изгубена „Каракуда“ не можеше да се мери по цена и качества с „Бяла акула“.

Приближих Гакар и го попитах:

— Какво имаше предвид, когато каза, че душата ми „кърви“?

— Не съм използвал метафора.

— Какво означава това???

— Едно нараняване не е задължително да е физическо — търпеливо обясни Гакар. — Умът, душата, аурата и още много други аспекти на едно същество могат да бъдат засегнати от насилие. Кое то по същество също няма да е физическо.

— Но кой може да ми го е причинил? — попитах аз. В мислите ми за миг отново изгря последният „спомен“. Усетих отново как енергийното острие се забива в мен с ледена ярост. Аз ли бях там? Ако не, кой?

Гакар явно беше забелязал тревогата ми, защото рече:

— Познавам... индивиди, които биха могли да наранят по този начин. Техните умения са силно развити до степен, която неправилно е наричана „свръхестествена“. Доколкото знам те в момента не са тук сред нас... Но ако са, ние сме в смъртна опасност.

Аз мълчах известно време. Гакар не продължи. Накрая, аз казах:

— Тази... „рана“, тя ли ме беше парализирала?

Гакар кимна.

— Но аз не чувствах нищо тогава. Нито сега. Успях да се възстановя — казах аз по-раздразнено, отколкото исках. — Може просто да е било замайване от катастрофата.

Гакар поклати отрицателно глава.

— Това не е истина — тихо и спокойно рече той. — Лъжеш себе си. Ти си помогна, да, но не се възстанови. Твоята рана сега представлява обгорена плът, запечатана от огъня на твоята воля за живот. Но ти отслабваш. Силите бавно те напускат. Това, което стори, единствено отложи онова, което предстои.

Беше мой ред да поклатя глава. Ядно.

— Как „виждаш“? — попитах мрачно. — А? Откъде притежаваш това умение?

— Всеки го може — отвърна Гакар. — Но условието за постигане на нещо е, че трябва да повярваш, че е възможно. А ако не вярваш на мен, повярвай тогава на себе си. Знам, че сам усещаш състоянието си.

Аз не казах нищо. Продължих да вървя в мълчание.

Километър по-късно стигнахме до скривалището на Арсенала. Така поне изглеждаше, защото спряхме пред поредната невзрачна барака. Огледах се, но не забелязах нищо. После се сетих за старата поговорка и вдигнах поглед. Под навеса бе грубо боядисано изображението на автомат. Водачът на арсеналския отряд почука в кодова последователност на вратата, преди да я отвори. Вътре обзавеждането бе по-бедно и от моето убежище. Двама тежковъоръжени и бронирани арсеналисти стояха до току-що паднали столове. Бяха нащрек и напрегнати, въпреки получената парола. Нямаше прозорци, само една мъждива крушка предотвратяваше пълната тъмнина. Пазачите се отпуснаха, щом разпознаха разузнавателния отряд. Изненадаха се при вида на Марк и припряно му отдадоха чест. Марк мрачно отвърна на жеста. Пазачите отместиха една метална секция. Зад нея имаше тежка стоманена врата на бункер. Едва тогава видях, че бараката е по-тясна вътре, отколкото навън. Паянтовото здание бе издигнато около входа на бункера за маскировка. Отрядът арсеналисти започнаха един по един да слизат по бетонното стълбище отвъд. Осъзнах, че щеше да е твърде тясно за Гакар. Драксатът обаче го нямаше никъде. Явно щеше да ни чака навън.

Самият бункер се оказа по-надълбоко, отколкото очаквах. Имаше не едно, а четири стълбища, свързани с междинни площадки. Всяка площадка беше изградена като самостоятелно помещение, където още арсеналисти пазеха по двойки. Всичките до един въоръжени като окупатори. Лицата им бяха мрачни, но щом видяха Марк, грейваха с чувство на надежда. Марк, който също имаше угнетено изражение, ставаше по-облекчен след всеки срещнат. След последната площадка, ние най-после се озовахме в същинския бункер.

Вътрешността представляваше хексагонална зала. Широк тунел доминираше в единия край, достатъчно голям, за да преминават превозни средства. Площта пред него изглежда е била проектирана за моторен плац, но сега беше затрупан от различни сандъци и контейнери. Тунелът беше затворен от масивна подемна врата. В

срещуположния край на бункера се намираха всякакви легла, койки, спални чували и одеяла, образуващи рехаво спално помещение. Средата на залата беше превърната в импровизиран команден център.

Имаше нещо много особено в цялата ситуация.

Оцелелите командири ни обърнаха пълно внимание щом пристигнахме. Това бе разбираемо, предвид критичното състояние на тяхната организация.

Неочаквано беше, когато всички до един отдадоха чест на Марк.

Едрият арсеналист се смути и забави ход. Аз не познавах достатъчно добре униформите на Арсенала, за да идентифицирам чиновете, но от обстановката ми стана ясно. Марк беше единственият висш офицер в залата.

— Добре дошли, сър — приветства един от командирите. — Радваме се, че сте оцелял. Името ми е Рандъл, старши оръжейник. Предавам командването доброволно.

— Благодаря ви, старши оръжейник — отговори Марк стегнато и авторитетно. — Свободно. Успели ли сте да се свържете с някоя от другите клетки?

Настъпи кратка пауза.

— Само ние сме, сър — каза Рандъл с горчивина. — Други оцелели няма.

Значи Марк не просто бе единственият висш офицер тук, той бе единственият офицер. Изобщо. Това го правеше главнокомандващ Арсенала на демокрацията. Което би било внушително, ако не бяха останали едва петдесетина бойци.

Марк тежко въздъхна. Краткотрайната радост, която се бе изписала на лицето му, изчезна.

— Към коя команда служехте, Рандъл? — попита той.

— Идваме от различни части — отговори старши оръжейникът. — Моят отряд беше назначен като приоритетен евакуационен ескорт по време на нападението над щабквартирата. Всъщност, вие възложихте задачата, сър.

— Аз... Но т'ва означава, че вашият отряд е ескортирал съдържанието на Хранилище 1!

— Да, сър.

— Изпълнихте ли задачата? — попита напрегнато Марк.

— Да, сър — отвърна сериозно Рандъл. — Елате, ще ви покажа.

Рандъл отиде при наредените безразборно контейнери на моторния плац. Един от тях правеше впечатление. Не беше много голям, но изглеждаше доста тежък. Беше поставен на товарна платформа на колела, за да може да се транспортира. Рандъл застана до него и набра шифъра на механичната ключалка. После отвори капака и се отдръпна настрана.

Контейнерът беше пълен догоре с... кредити.

Те лежаха, сглобени на дебели правоъгълни плочки, наредени прецизно на отделни палети. Имаше десетки плочки. Всяка плочка съдържаше десетки кредити.

На цялата планета сигурно имаше по-малко кредити в обръщение, отколкото тук, в този контейнер.

Рандъл махна към блестящото богатство и рече:

— Съкровището на Арсенала на демокрацията — десет милиона кредита. — Ръката му обходи околните сандъци. — Плюс всички огнестрелни оръжия от клас 4, които сме намирали или похищавали през годините. Успешно евакуирани на безопасно място и готови за употреба. За съжаление, няма от кого.

Настъпи мълчание. Древните имаха едно понятие, Пирова победа. Означаваше битка, която е спечелена на неприемлива цена. Арсеналът разполагаше с достатъчно оръжие, за да екипира войска, но бойците им бяха загинали именно защитавайки този товар. Дори да бяха...

Капитан Топло внезапно се обади:

— Можем да използваме тези оръжия, за да върнем компютъра! Трябва да погледна компютъра, за да видя къде е следващото указание! Нямаме време!

Оръжейник Рандъл го погледна изненадано и попита:

— Какъв компютър?

— Става въпрос за нещо, което е по-важно от нас — рече Марк. — По-важно от Арсенала. По-важно от цялата планета. Свързано е с цялата галактическа окупация.

— Ей, ей, я забавете малко!... Сър — добави Рандъл. — Нещо не разбирам. За каква, въ... галактическа окупация говорим?

— Аз носех със себе си компютър — казах аз, пристъпвайки напред. — По време на евакуацията на щабквартирата. Бях почти

стигнал до евакуационния тунел, но експлозия ме запрати в безсъзнание.

Оръжейник Рандъл се вгледа в мен изпитателно, след което кимна:

— Помня ви. Същият шлифер, шапката. Признавам, никога не съм виждал такова облекло. Може би затова сте ми направили впечатление. Освен вас имаше още десетки, които тичаха към тунела.

— Да, със себе си носех преносим компютър. Ето с такива размери — показвах с ръце приблизителната големина. Рандъл пак кимна.

— Спомням си и това. След като паднахте, ъ, компютърът отхвърча на може би десетина метра. Адски се учудих, когато поне дузина окупатори се нахвърлиха след него като гладни джагръфи. Не знам какво е станало после, защото аз и отрядът ми се спуснахме в тунела, заедно с товара на Хранилище 1.

— Значи компютърът е при окупаторите... — рекох аз замислено. Обърнах се към останалите. — Кое то значи в Северния сектор.

— Проникването там е самоубийство — констатира Ларл с неутрален тон.

— Съгласен съм — поклати глава Марк. — Нема начин да успеем ако тръгнем открито срещу окупаторите.

— А промъкването е невъзможно — добави Ларл. — Опитвал съм го.

Аз ги погледнах раздражено.

— Винаги има начин! — посочих капитан Топло: — Той казва да използваме оръжията! Ами нека, казвам аз! Погледнете! Вижте колко много плазموхвъргачки и лазерни автомати. Това е нашият шанс. Нашият шанс да вземем обратно един компютър, който може да окаже влияние върху съдбата на цяла Стелария. Ако е вярно и записките наистина сочат координатите на скапан планетарен звездолет, то тогава цялата тази история е по-голяма от нас и нашето мизерно съществуване. Ще бъде наш дълг! — Аз извисих глас, така че да ме чуе целият бункер: — БОЙЦИ! Знаете ли защо вашата база, вашият дом беше нападнат от окупаторите? Знаете ли защо те така стръвно се нахвърлиха върху вас, когато ви бяха оставили на мира в продължение на столетия!? Знаете ли защо загубихте близки приятели и бойни

другари?! Защо останахте без бъдеще?!? Защото вие сте ШАНСЪТ! Вие представлявате възможността за освобождение, за свобода! Но не просто на нашата малка гранична планета, а на цялата ГАЛАКТИКА! Заедно ние можем да дадем шанс на всички, потиснати от бездушните окупатори! Ние сме ключът и затова те се опитват да ни заличат. Вашият Първи оръжеен майстор знаеше и разбираше това. В последните си мигове той загина, борейки се не за една организация, а за цялата разумна галактика! За пръв път от двеста години имаме шанс за борба срещу окупацията и аз няма просто така да го подмина!!! Независимо дали сте с мен или не, аз искам отново да видя светлината на звездите под мантията на свободния избор.

Думите ми бяха последвани от стресната тишина. Опа. Почти разкрих истинските си години. Е, майната му. Трябваше наистина да се действа. И в името на агент Картър, мир на праха му, щях да действам по неговия начин. С открит бунт. Щях да привлека обединените сили на всички фракции в града и щях да наричам задниците на окупаторите.

Решението бе пред мен.

— Марк — обърнах се аз към моя някогашен приятел и боен другар. Човек, който беше отказал да ме предаде. — Ти си главнокомандващ на Арсенала. Мога ли да те помоля за нещо?

— Ааа, да, разбира се, Текс. Какво... искаш?

— Трябват ми всички оръжия от клас 4, които може да ми дадеш. Смятам да въоръжа армия.

Последва нова шашната пауза.

— Каква армия, Текс? — попита несигурно Марк. — Само ние сме тук. Имаме всичко на всичко пет отряда. Повече оцелели от Арсенала няма.

— Какво ще кажеш да прибавим към Арсенала всички останали играчи? — ухилих се широко. — Корпусът, търговците, Черните орли, Ескадрилата, сецаш се.

— Но те никога няма да се съгласят да ни помогнат! — възкликна Марк. — Знаеш мно'о добре т'ва. Освен... освен, ако не ги подкупиш.

— Точно така.

— Но... но откъде?... — погледът на арсеналиста внезапно се спря на контейнера с кредитите. Всички, абсолютно всички в бункера,

слушащи до този момент много внимателно, погледнаха в същата посока.

Аз се ухилих още по-широко. Ъгълчетата на устата ме заболяха. Притокът на адреналин ме замая, притъпявайки болката. Зрението ми се проясни и мисълта ми се обостри, наточена като блестящо острие. Усецах го пак. Онова познато чувство. Чувството, което изпитвам преди сериозен въргал.

Качих се триумфално върху една купчина контейнери. Обърнах се към зяпащото ме мнозинство. Помислих, колко много би била подходяща една надъхваща реч. Засега обаче единствено казах:

— Стели и стелари, време е да си купим свобода.

Центърът изглеждаше така, сякаш е преживял война. Отново.

Бойците на Арсенала напредваха внимателно по централната улица, където се намираще Базара. Аз, Ларл, Риз и капитан Топло ги следвахме плътно, стиснали в ръце подобрената си екипировка. Марк беше по-напред, раздаващ заповеди тихо и слушаше донесенията на авангарда. Някъде в сенките се спотайваше Гакар, готов да предотврати всякакви опити за засада. Моето кибер-око се занимаваше със същата задача.

По принцип нощният живот никога не напускаше Центъра напълно. Мутанти и канални твари рядко припарваха насам, а имаше достатъчно заведения, които да работят по всяко време. Освен това бойци от разни групировки се шляеха наоколо, изпълнявайки охранителна дейност там, където им е наредено. Но сега бастионът на цивилизацията бе притихнал. Нямахме хора по улиците. Кръчмите бяха затворени и тъмни. Възстановеното улично осветление също беше прекъснато. Разрушените сгради бяха повече, отколкото помнех. Във въздуха все още витаеше мирисът на кръв и барут, но трупове не се виждаха.

Докато минавахме край една прясно порутена постройка, аз внезапно подвикнах към Марк:

— Чакайте малко.

— К'во има? — попита едрият арсеналист напрегнато.

— Може ли... да се поровя ей там за минутка-две?

— Текс, с'а ли реши да се правиш на преровител?

— Само за малко — рекох аз, но тонът ми бе настоятелен.

Марк тръсна глава.

— Добре, но бърже. Опасно е да сме на открито. — Той даде заповед на останалите да спрат. Арсеналистите заеха отбранителна позиция и зачакаха.

Без да се размотавам, аз закатерих руините. Включих кибер-окоето си на рентгенов режим и се огледах. За ориентир ми служеше

паметта. Успях бързо да намеря това, което търся, под един масивен бетонен къс. Издишах раздразнено и се извърнах през рамо. Гакар беше изникнал от сенките, сякаш прочел мислите ми. Аз срещнах неговия спокоен, преценяващ поглед и попитах:

— Можеш ли да преместиш това парче?

Без да каже дума, дракстатът кимна и пристъпи напред. Огромните му ръце обхванаха бетона и Гакар го вдигна, направи няколко крачки и го остави с минимално количество шум. Аз зяпах втрещено. Гакар бе вдигнал няколкостотин килограма ей така, без усилие. Нямаше и следа в изражението му, която да говори, че се е напрегнал. Дракстатът ми кимна още веднъж и пак потъна в мрака, където да дебне за потенциални нападатели. Аз останах да се пуля още известно време. Очаквах Гакар да е силен, но... Бях виждал много неща през живота си, обаче за пръв път ставах свидетел на суровата мощ на дракстатите. Нищо чудно, че окупаторите ги преследваха.

Усетих се, че губя време и припряно се набутах в дупката сред отломките, която се намираше под бетонното парче. След минута излязох леко прашен, но доволен. От устата ми стърчеше моята любима, интелекто-стимулираща лула, цяла и невредима. Разрушената сграда беше не коя да е друга, а мястото, където се намираше вече бившата ми кантора. Осем етажа обаче не рухват току-така, особено ако са с дължина цяла пресечка, затова не се изненадах особено, когато установих, че доста неща са оцелели изпод развалините. Отново, без да е неочаквано, техните притежатели нямаха същия късмет. С изключение на моя милост. Погледът ми тъжно падна върху останките наоколо. Старото куче, който ме бе оставил да живея, сега вероятно беше под бетонния гроб. Кофти начин да му се отблагодаря. Тогава обаче не разсъждавах за евентуалните последствия. А такива винаги има. Винаги. Да, убил съм много хора през годините. Но е било или самозащита, или, колкото и цинично да звучи, необходимост. Но... много рядко някой беше загивал заради моя постъпка, мое решение. А сега... Марк, Риз, Картър, Танос, Първият майстор на Арсенала, дипломат Уинстън, дори Ларл се размина на косъм. И ето че старото куче го сполетя същото. Това беше още един живот, който тежеше на моята сметка. Още една благословия, на която бях отвърнал с проклятие. Колко ли още щяха да пострадат, преди да приключи тази история? Колко още жертви щеше да има до края на нощта?

Колко още щяха да намерят смъртта си заради мен?

Внезапно слабост обзе цялото ми тяло и аз се олюлях. Болка ме прониза там, където... където фантомното острие ме бе пронизало. Стиснах зъби и изругах наум. Не бях говорил повторно с Гакар за нараняването. Твърденията му звучаха налудничаво, но нямаше съмнение, че нещо имаше. Притиснах ръка до гърдите си и затворих очи. Трябваше да издържа. Не можех да падна сега. За кратко време се борех с болката, прогонвайки я. Почувствах се отмалял, но вместо агония, познатото безчувствено пулсиране се завърна. Изправих се и заслизах по руините. Каквото и да ме бе сполетяло, щеше да почака.

Върнах се при останалите, където Марк побърза да нареди да потеглим отново. Арсеналистите бяха нетърпеливи да тръгнат. Нервите на всички бяха опънати от предстоящото и стоенето сред непрогледния мрак по улиците само засилваше напрежението.

Аз крачех сега по-спокоен и уверен, хапейки мундщука на лулата. Риз изненадано ме попита:

— Спряхме, за да си вземеш лула???

— Тази е специална. Имам я от памтивека.

Риз изсумтя.

— Че какво толкова ѝ е специалното?

— Ами... ъъ, помага ми да се съсредоточавам и да мисля по-добре в напрегнати ситуации — отговорих леко смутено.

Ларл внезапно избухна в кашлящо-давещи звуци в опит да овладее напушилия го смях.

— Се-сериозно!? — изхриптя найтът.

— Да. Какво толкова е смешно? — рекох аз засегнат.

— Нищо, нищо — продължи да се хили Ларл. — Никога обаче не съм те виждал с нея в „напрегната“ ситуация.

Аз започнах почервениял да обяснявам:

— Това е защото... защото... защото аз предварително се подготвям за напрегнати ситуации!

Риз имаше загрижено изражение:

— Как... се подготвяш? Защото звучи...

— Не, не, не! Не е това, което си мислиш!... Ще спреш ли да се хилиш, рекстразите те взели!!! Просто обичам да сму... да държа лулата в устата си, в кофти моменти. Това е!

Ларл каза нещо на найтски.

— Как ме нарече?

— Чу ме.

— Ах, ти...

Марк ни махна ядосано да пазим тишина. Ние го сторихме. Напрежението ни обаче бе спаднало и аз бях готов за действие. Особено странно се чувствах относно Ларл, който никога досега не се бе смял в мое присъствие. Враждебността му към мен също беше изчезнала. Е, всъщност вниманието му изобщо беше изчезнало и насочило се предимно към Риз. Чудесата на... а, стига, пак ставам сантиментален. Важното е, че всичко засега е за добро. Въпросът е обаче, дали всички ще оцелеем, за да наложим новото status quo.

Защото тепърва ще става по-напечено.

Никой не ни нападна. Дотук добре. Неслучайно бяхме по главните улици. Искахме хубаво да оповестим присъствието си. Явно обаче нямаше пред кого. Време беше театърът да свърши. Спряхме в една пресечка. Марк извади радиостанции и разпредели арсеналистите. На малки групи от по пет-шест човека, те изчезнаха в мрака, за да заемат позиции. Останахме само десетина души, в това число Марк, Риз, Ларл, капитан Топло и Гакар. Огромният извънводен щеше да служи за респектиращ фактор, ако нещата тръгнеха на зло. Върнахме се на главната отсечка и завихме към нашата най-важна дестинация тази нощ.

Стъклената, пирамидална щабквартира на Дипломатическия корпус се виждаше в далечината. За разлика от другаде, около нея все още светеше. Оттук не можеше да се види поразията, която бях направил при последното си посещение. Но за разглеждане нямаше много възможности.

Защото на хвърлей разстояние пред нас бяха Черните орли.

Аванпостът представляваше набързо струпана барикада, натъпкана до пръсване с картечни гнезда и нервни часовои. Прожектори хвърляха дебели снопове светлина, които бяха в заслепяващ контраст с мрака наоколо. Отвъд барикадата не се виждаше нищо, защото тя се издигаше до равнището на втория етаж, но аз знаех, че назад се намираше площада пред щабквартирата, в този момент вероятно препълнен от въоръжени бойци. Сериозно въоръжени.

Най-малко три прожектора осветиха нашата скромна група. Благодарение на Гакар, тишината се проточи по-дълго от очакваното. Най-после мощен мегафон прогърмя:

— *Намирате се в забранен периметър! Незабавно напуснете или ще открием огън! Това е единствено предупреждение!*

Марк на свой ред вдигна мегафон. Комбинацията от апарата и силния му глас беше достатъчна, за да искам да си запуша ушите. Лазерният автомат, който държах, пречеше усърдно.

— *Името ми е Марк, главен оръжейник. Аз съм главнокомандващият на Арсенала на демокрацията — рече арсеналистът с равен и официален тон. — Идвам, за да предложа сделка на Дипломатическия корпус и Черните орли. Искам позволение за аудиенция.*

Оттатък барикадата последва пауза.

— *Каква сделка?* — обади се най-сетне отсрещната страна.

— *Става въпрос за взаимни интереси* — отговори Марк. — *Нещо, от което всички ще спечелят. Повтарям, искаме да преговаряме.*

Нова пауза. От барикадата се дочу някак си колебливо:

— *Щом искате да преговаряте... защо идвате въоръжени?*

— *А бе, човек, ти как мислиш!?! Да не би да сме от Църквата на стоицизма или нещо???*

Поредната пауза.

— *Добре, можете да влезете. Но внимавайте, или ще си имате неприятности.*

Една от секциите на барикадата се плъзна встрани. Марк свали мегафона и тръгна напред с бавни, премерени крачки, стараяйки се да държи плазмохвъргачката си твърдо насочена към земята. Останалите последвахме него и примера му. Зад барикадата ни посрещна малка тълпа нервни бойци, облечени в отличителните черни униформи на Орлите. Те зорко огледаха всеки от нас и настръхнаха, като видяха Гакар отблизо, но не казаха нищо. Не бих ги нарекъл професионалисти, но определено не бяха зелени. От постовите на барикадата се отделиха десетина пазача, колкото беше нашата група и ни обградиха, за да ни ескортират. Черна точка, образно казано. Ако бяха наясно малко повече с военната тактика, щяха да се забият отзад и

да ни оставят нас на парад. Видях как Ларл се подсмихна. Явно и на него му минаваше същата мисъл.

Площадът около щабквартирата беше изчезнал. По-точно, не можеше да бъде видян от всичките бойци, които сновяха наоколо. Не бяха особено тежковъоръжени, но бройката им беше внушителна. Повечето носеха униформи на Черните орли. Забелязваха се обаче и такива, които бяха облечени в някакви странни комбинезони, подобно на космофлотски механици. Това явно бяха ударните отряди на самия Корпус.

Всички ни зяпаха, докато кортежът ни изпровождаше до сградата. Бяхме определено цветна картинка. Арсеналски униформи, аз в моя шлифер, капитан Топло с меч си и трима пришълци, като сред всичко това Гакар безспорно беше звездата. Една много спокойна и много грамадна звезда.

Докато стигнем до входа, присъствието ни стана известно на цялата база.

Въведоха ни в приемния атриум. Климатичите все така работеха. Богове, как понякога забравям каква жегга е навън. В асансьора нямаше място за всички. След малко бе направен компромис и се качихме аз, Марк, Риз, Ларл, капитан Топло и четирима бойци на Черните орли. Останалите Черни орли, арсеналистите и Гакар трябваше да катерят стълбите. Асансьорът ни отведе право на последния етаж на сградата. Там, където бе офисът на Администратора. Ние се събрахме отново на общата площадка пред офиса, като Гакар с известно неудобство се побираше в помещението.

Вратите се плъзнаха встрани и ние се озовахме, буквално и преносно, на политическия връх на планетата. Целият етаж се оказва едно огромно помещение, обзаведено като кабинет. Средата бе доминирана от кръгла заседателна маса с диаметър поне няколко метра, заобиколена от удобни на вид столове. Имаше различни украшения до и по стените, издаващи усилен опит за декорация, на места сполучлив. Растения също присъстваха в дискретни саксии, което на планета с труднонамираема питейна вода беше връх на лукса. Зад заседателната маса имаше делово на вид бюро, подобаващо респектиращо в тон с останалата мебелировка. Обстановката можеше да се мери единствено с лукс ложата на вече бившия Черен пазар.

Зад бюрото седеше администратор Толедов, най-изпеченият мошеник и тарикат в Дипломатическия корпус. Беше среден на ръст, с напълно овладяно изражение, на което винаги имаше перфектна усмивка, лишена от всякакво чувство и емоция. Очите му обаче бяха студени и тъмни като дълбокия космос.

Толедов се изправи да ни посрещне. Той заобиколи бюрото и масата с плавната, непринудена походка на трениран фехтовчик. Нищо чудно. Понякога само приказки не стигат, за да се измъкнеш.

— А, ето ви и вас, гостите, за които целият персонал говори. Аз съм администратор Толедов. Добра вечер — усмивката на Администратора беше ослепителна, но всичко друго в поведението му говореше за превъзходство.

— Добра и на вас, Администраторе — отговори Марк с каменно изражение. Дикцията му без проблем подражаваше тази на събеседника му. Брей, явно и Арсенала ги учат на политически игри.

Толедов огледа Гакар с небрежно любопитство.

— Какъв е той? Ако е *той*, разбира се.

Марк хвърли кос поглед към мен.

— Достатъчно е да знаете, че ноктите му могат да разкъсат енергоброя — рекох аз с възможно най-високомерен тон. Гакар предпочете да запази мълчание. — И че е с нас.

Главата на Администратора се извъртя към мен като камшик. Погледът му беше изпълнен със студено презрение. Малко хора обаче можеха да устоят на немигащото ми кибер-око. Толедов отклони взора си и рече, без да престава да се усмихва:

— Разбирам. Както кажете. Сега, ако мога да знам, каква е целта на това неочаквано посещение?

— Името ми е Марк, главен оръжейник. Като главнокомандващ Арсенала на демокрацията, тук съм, за да отправя търговско предложение към Дипломатическия корпус — каза Марк с твърд, но неутрален тон.

— О, нима? — повдигна вежди Толедов. — Мислех, че Арсеналът е подчинен на Първия оръжеен майстор.

Марк направи кисела физиономия.

— Стига игрички, Администраторе. Като началник на Корпуса вие най-рано от всички научавате новините. Знаете, че Арсеналът беше ударен тежко. Първият майстор загина. Аз съм негов заместник.

— Наясно съм със ситуацията — студено отвърна Толедов. — Окупаторите и Орденът действат заедно. Е, не мислете, че вие сте единствените потърпевши, главни оръжейници. След вашия крах, окупаторите и Орденът решиха да продължат с наказателната си акция, каквато и да е била тя. — Той изгледа капитан Топло и Гакар многозначително.

Информацията ни свари неподготвени. По рекстразите. Затова улиците бяха така притихнали. И полуунищожени. Затова останалите бяха толкова предпазливи. Окупаторите сигурно са вилнели дни наред. Но те бяха взели компютъра. Тогава какво търсеха? Или... кого? Спомних си агент Картър и агент Танос. Но те бяха загинали на място. Защо окупаторите бяха продължили офанзивата? Явно компютърът не им стигаше. Извърнах глава неволно към капитан Топло. Толедов забеляза жеста ми и продължи:

— Търсенето им обаче се оказа безплодно, в резултат на което те анексираха заводите. За... назидание.

— Всичките? — попита изненадано Марк.

— Всичките — кимна Администраторът. — И ето че Арсеналът, който, простете ми шегата, се намира на топа на устата, идва тук, за да отпрати предложение. Звучи... като прекалено голямо съвпадение.

— Е, и? — скръсти ръце Марк.

— О, нищо, нищо — отстъпи Толедов. — Имам разни свои... подозрения, но те са просто моите лични размисли. Не обръщайте внимание. Кажете си вашето предложение сега.

— Искаме да наемем всички бойци на Дипломатическия корпус и Черните орли. В замяна ще заплатим по един милион кредита на двете фракции — каза Марк с равен и делови тон.

Последва кратка, бих казал, драматична пауза. Както и по-рано. Ефектът обаче вече се бе изчерпал за вечерта.

— За какво ви е нашият въоръжен персонал? — искрици на алчност проблеснаха в очите на Администратора.

— Планова инвазия срещу Северния сектор.

Толедов въздъхна.

— Знаех си, че подозренията ми ще се окажат верни. Боя се, че трябва да откажа.

— Това е много жалко — каза Марк меко. — В такъв случай ще се наложи да ви принудим да работите за нас.

Сянка от гняв премина по лицето на Администратора. Усмивката изчезна от изражението му.

— И какво ви кара да си мислите, че няма да наредя на хората ми да ви спрат още тук и сега? — студено изсъска той. Като по сигнал от нищото бяха изникнали дузина заплашителни на вид бойци, насочили оръжия в гърбовете ни.

Марк грейна.

— Ще ти кажа какво — с гръмогласна веселост започна арсеналистът, зарязвайки всякакъв театър. — Нема да ни очистиш, щото в тоз' момент половин дузина ракетомети са насочени към таз' хубава стъклена пирамидка, готови да я разпльокат на плазма в момента щом ситуацията се осере.

Тишината този път бе осезаемо по-драматична.

— Блъфираш — отвърна убедено Толедов.

— Мислиш ли? — озъби се Марк. Той вдигна радиостанцията, която държеше. — Виждаш ли ей т'ва копче? Засега 'бсолютно целия ни разговор се чува пределно ясно до всички мои отряди, които съм позиционирал. Ако връзката изведнъж прекъсне — бум, стопена пирамидка.

— Блъфираш — повтори с разклатена увереност Толедов. — Това е. Защо иначе ще рискуваш да идваш тук? Можеше просто да взривиш сградата.

Аз въздъгнах раздражено. Вдигнах ръка, прекъсвайки Марк:

— Ти си идиот, Толедов. Също както и останалите.

— Какви останали!? — озадачено попита Администраторът, гледайки ме злобно.

— *Всички* останали. Търговците, Ескадрилата, строителите, Червената банда. Всички те си мислеха, че Арсеналът ги е погнал, защото са го изпортили на окупаторите. Кое не е вярно и в двете посоки и те го знаят. Но пак се страхуваха, когато цъфнахме на прага им. Завардени в крепостите си, чакащи да отмине бурята, която ще ги погуби. Досуц като вас, тъпи тарикати такива.

— За какво *говориш*?! — изсъска Толедов, маската на неговото спокойствие внезапно бе разбита.

— Ние наехме всички фракции. Абсолютно всички. Със съкровището на Арсенала, купихме всеки годен войник да се бие за нас срещу окупаторите. Смятаме да освободим тази планета най-сетне

и ако Корпусът не е с нас, значи е против нас — завърших аз с тънка усмивка. Толедов отваряше и затваряше уста, искрено шокиран. — О, и още нещо — добавих, правейки се сякаш съм забравил, — всеки миг командният щаб на нашата нова армия ще пристигне тук. Президентът, Шефът на Червената банда, Архинженерът, Наемните лордове, разни други важни особи. Поканихме ги, защото мислех, че имаш хубав офис. Не съм сгрешил.

Администраторът изглеждаше така, сякаш щеше да загуби разсъдъка си. Бойците на Корпуса стояха объркано, насочили оръжия към нас, но гледащи началника си. Аз вътрешно се напрегнах. Имахме предимство в играта на нерви, но независимо от всичко съществуваше риск, а ако нещо се прецакаше, цялата работа отиваше в канала.

След дълга минута Толедов най-сетне пресметна възможностите и взе решение. Лицето му придоби безизразен вид и той каза:

— Добре. Така да бъде. Два милиона кредита и въоръжените сили на Дипломатическия корпус и Черните орли са ваши.

— Радвам се, че се разбрахме — кимна Марк. После вдигна радиостанцията: — Докладвай.

Веднага щом отпусна бутона, отсреща се чу отговорът:

— *Да, сър. Току-що пристигат. Въвеждат ги в сградата. Край.*

— Чудесно — рече Марк. — Продължаваме с плана. Край.

В същия миг, интерком на бюрото на Толедов избръмча.

— Да? — отговори Администраторът с отегчения тон на предизвестен човек.

— *Сър, няма да повярвате, но току-що...*

— Пристигна една камара делегации на другите фракции?

— *Точно така, сър* — отвърна интеркомът след изненадана пауза. — *Какво да...*

— Изпратете ги в офиса ми. Повикайте също така членовете на дипломатичния форум.

— *Да, сър!*

Връзката прекъсна. Никой не каза нищо за известно време. Толедов единствено махна с ръка и бойците свалиха оръжията си, оттегляйки се настрана в единия край на обширния кабинет.

После от асансьора и стълбите започнаха на равни интервали да пристигат всякакви хора. Настъпи шумотевица, суматоха и прилична доза объркване, плюс щипка напрежение. Един по един се появяваха

най-влиятелните личности на планетата: Президентът на Търговския съюз, облечен като предвоенен корпоративен магнат, Архинженерът на Обединените строители, приличащ повече на докер, отколкото на човек с образование, Шефът на Червената банда, с всичките обноски и маниери на закоравял психопат и Наемните лордове, най-главните водачи на наемнически отряди в Ескадрилата, небръснати и носещи бойни брони. След всички тези знатни особи се влачеха цяла сюрсия от бордове на директори, съветници и архитекти, елитни убийци, телохранители и тумби от наемници. И това бяха само най-приближените на върховете. Кой знае колко бяха зарязани долу във фоайето или на площада отвън. Колкото и просторен да бе, скоро офисът на Администратора се претъпка. За капак се появи и дипломатическият форум, собственото обкръжение на Толедов и съвсем не остана място. Всички зяпаха Гакар със страхопочитание, но вече го бяха виждали, затова изумление липсваше. При всеки друг случай в помещението щеше да цари убийствено напрежение заради стари вражди и съперничество, но до този момент объркването и особеността на ситуацията държаха желязно първенство, отклонявайки вниманието.

По някаква причина дойде и Лидия. В качеството си на каква, не знам. Тя ми хвърли поглед през малката тълпа, на който аз понечих жадно да отвърна, но тогава забелязах студения мрак в очите ѝ. Преди да мога дори да се озадача, Лидия отвърна глава и повече не погледна в моята посока.

След немалко усилия, вълнуващото се сборище най-сетне утихна и се настани. На грамадната заседателна маса нямаше място за всички, което бе показателно за навалищата. Седнаха само шепа важни клечки. Сред тях бяхме аз и Марк, централните участници в сцената, която щеше да се разиграе.

Аз прочистих гърлото си, привличайки десетки чифтове очи към себе си и започнах финалния етап от предварителния план:

— Добър вечер. Без речи и церемонии, направо към същността — всички знаете защо сте тук.

Чуха се колективни мърморения, придружени с кимвания.

— Така, нека бъда кратък: вашите услуги са наети. Поотделно с вас са обсъдени детайлите, изискващи се от вашите въоръжени сили. Сега това, което ще ви съобщя тук, са две неща: първо, бойният план

на инвазията. Второ, всеки от вас ще получи определена бройка оръжия от клас 4, както Арсенала ги нарича. Разбирайте плазموхвъргачки, многоцевни картечници, лазерни снайпери, такива неща. Можете да ги раздадете сред вашите хора както намерите за добре. Това е всичко. Преди да продължим към плана за действие, има ли въпроси?

Аз направих пауза. Лидерите на фракциите се размърдаха по местата си, зашущукаха със съветниците си, но никой не се обади. Никой, освен Администратора.

Толедов заговори меко, но очите му блестяха:

— Аз имам въпрос. Едно не разбирам: доколкото съм наясно, предложили сте на всички ни по един милион кредита. Ако това е вярно, тогава вие се опитвате да ни измамите, все едно нищо не сте дали. Равна сума на всеки участник в икономиката ще доведе до абсолютно същото статукво, но просто с добавена инфлация. Къде тогава е реалната полза?

За момент всички осмисляха чутото. После изведнъж, вълна от недоволство взе шумно да се надига. Президентът на Търговския съюз се провикна:

— Той е прав! Каква полза да си богат, ако и съседът ти е такъв! Никой няма да има предимство! Това е измама!

— Знаех си! Знаех си!!! Това е капан! — изкрещя Шефът на Червената банда.

— Въздушна кула! — изплю Архинженерът.

— Настояваме за още пари! — викаха Наемните лордове.

Лидерите на фракциите блъскаха по масата, отправяха закани и настояваха исканията им да се изпълнят, дори преизпълнят. Скоро всички започнаха да си подвикват и споменатите вражди и съперничества изплуваха на повърхността. Настъпи всеобщ хаос, изпълнен с шумотевица и крясъци и срещата на фракциите беше само на един физически контакт разстояние да се превърне в кървава баня.

Аз стоях мрачно на масата и гледах изпепеляващо Толедов, който се хилеше насреща ми. Неговият добре премерен удар бе разрушил илюзията, която бях изградил. Марк отчаяно се опитваше да въведе ред, но положението се влошаваше. Може би нямаше да е зле да се пъкна под масата с изваден пистолет, готов за неизбежното. Но не го

направих. Стоях неподвижен като статуя, втренчен в Толедов и се изкушавах да му пусна един лазерен лъч от кибер-окоето си.

Тогава яростно изръмжаване отекуна силно и разтърси целия офис. Всички млъкнаха изненадани и се обърнаха към източника. Гакар стоеше все така непоклатим, но изражението му бе свирепо, с озъбена муцуна. Бях убеден, че неговото поведение е театър и въпреки това се уплаших. Ефектът беше много по-поразителен върху останалите, които моментално кротнаха, макар да носеха цял тон желяза. Когато противникът ти може да *изръмжи* със силата на ураган, само идиот би си помислил, че пушката му дава безопасност.

Аз се изправих от мястото си. Огледах внимателно събралите се лидери. Отново приковах очи в Толедов. Този път обаче отвърнах на усмивката му. Спомних си разговора ни само преди минути. Добре тогава. Минаваме към план Б.

— Това е уместен въпрос — рекох аз със суров тон. — Ще ви кажа каква е ползата. Просто е. Всеки от вас ще се сдобие с голямо количество пари. Всеки от вас обаче все още ще се нуждае от нещо, което конкурентът му има. Но щом всички забогатееете, ще можете да ползвате богатството си, за да обменяте. Да направите свободен и равностоен пазар. Да си *сътрудничите*, по рекстразите. Това е едната полза. Другата е още по-проста и по-ценна. Погледнете навън — казах аз. Лидерите проточиха вратове към мрака отвъд стъклените стени. — Какво виждате? Ще ви кажа какво — разруха. Но тя не е от вчера или отпреди десетница, когато окупаторите са заличили повторно постигнатото от нас. Тази разруха съществува повече от двеста години. Тя ни обгражда и задушава. Убива ни. Бавно. А ние седим тук и се караме за остатъци. Вместо да се обединим и да си върнем принадлежащото ни по право, онова, което сме постигнали. Ползата, стелари, е, че вие имате шанс да се борите за вашата свобода. Заедно. Защото един по един можете колкото искате да си седите във вашите бастиони, докато паднат. Което е неизбежно, ако не действате. Животът е движение. Независимо дали срещу, или по течението. Останете ли на едно място, умирайте. Ако желаете да сте по течението, можете да отидете при Ордена. Чух напоследък, че са станали дружки с окупаторите. Аз ви предлагам борба. Кървава борба, но борба за свобода. Вие решавате.

Никой не каза нищо. Мълчаха. Мислеха. Аз ги гледах. Дори Толедов бе склонил глава, пресмятащ възможните изходи. Ето ги тук, всички сегашни важни клечки, опитващи се да поберат в ограничените си от деградация умове мащабите на съдбоносни избори. Можех само да ги съжалявам. Често забравях, че аз съм една от малкото живи реликви от време, когато думи като култура, образование, естетика и морал са имали някакво смислено значение. Забравях, че за родените след Войната животът се изчерпваше предимно с оцеляването. За тях цивилизацията е нищо повече от ток и течаща вода в тоалетната. Те не знаят какво е стремеж към съвършенство. Не знаят какво е достижение на знанието. А тук се е събрал върхът на това осакатено общество, тънещо в порутения мрак на бившия си просперитет. Врѳх, който макар едва-едва, все пак мъждука и проявява качествата, които винаги са били определящи прогреса: инициативност, разсъждение, стремеж и въображение.

На тях разчитах да осъзнаят какво искам. Какво те искат, без да го съзнават.

Толедов изправи гърба си. Тонът му беше като на човек, говорещ от името на всички:

— Разбирам доводите, които ми предоставихте. Мисля, че и разбирам същността на ситуацията. Аз ще ви дам пълното си съдействие в предстоящите събития. Защото за едно поне сте прав: бъдещето, към което вървим сега, е задънена улица. И... съм склонен да призная, че опит за промяна на това бъдеще е най-далновидното решение. Въпреки че оставам песимистичен относно изхода на подобно начинание. Ние ще се бием. И ще градим, ако успеем. Но независимо от развоя, знайте едно: ние няма да бъдем приятели. Можем да продължим да си сътрудничим дори за години напред, отвъд моето време. Но някой ден ще дойде момент, когато всеки отново ще поеме по собствения си път. Път и бъдеще, които смята за най-добри.

— А такъв момент може и никога да не се случи — продължи Администраторът. — Никой не знае. Съдбата е твърде мистериозна в това отношение. Засега аз заявявам следното: от името на Дипломатическия корпус и Черните орли, Арсеналът на демокрацията има нашата официална подкрепа.

— И нашата — допълни Президентът.

— Нашата също — рече Архинженерът.

— Аз също подкрепям! — възкликна намусено Шефът на Червената банда.

— Постигнахме консенсус и подкрепяме — важно произнесоха Наемните лордове.

Аз с неимоверно усилие се съдържах да не се свлека на стола си. Огромен товар сякаш падна от раменете ми. Бях успял. Не, бяхме *успели*. Разполагахме с целия обединен град. Окупаторите нямаха шанс. Щяхме да освободим системата, да намерим планетарния звездолет и галактическата Съпротива най-после, след двеста години, щеше да има шанс. Освен мен, може би единствено Ларл, капитан Топло и Гакар осъзнаваха важността на нашите цели. Беше завладяващо усещане. Но всяко нещо с времето си.

— Благодаря ви — леко задавено казах аз на присъстващите. — Сега, предлагам да ви кажа подробностите за ударните групи. Атаката предстои утре при зори. Може да ви се струва прибързано, но не е. Окупаторите вероятно вече знаят, че нещо се готви против тях, затова в наша полза ще е да действваме светкавично.

Започнах да разяснявам бойния план, който бяхме изготвили с Марк, старши оръжейник Рандъл и други с военна практика. Отне по-дълго от очакваното, защото много от присъстващите не бяха наясно с военния занаят. Имаше няколко полезни предложения, които помогнаха да се изгладят слабите места. След проточено обсъждане, съгласие бе постигнато между всички. Останаха ни няколко часа почивка. Лидерите щяха да пренощуват тук, а междуременно съобщения бяха разпратени из целия град, за да се събере новосформираната армия и да се въоръжи с инвентара на Хранилище 1. Администраторът с кисела любезност осигури апартаменти на оставащите. Постепенно присъстващите се оттеглиха от офиса.

— Пфу, туй беше тегаво — каза Марк и се тръшна тежко на стола си. Лидерите и техните делегации продължаваха равномерно да се разотиват.

— Да, съгласен съм — провлачих аз уморено.

Риз се извърна към мен с грейнали очи.

— Текс, това беше невероятно! Беше... беше досущ като в някоя книга! — каза тя.

— Хм — изсумтя Ларл. — Да, определено изнесе надута реч.

— Не беше надута — възрази му Риз недоволно. — Казва се драма! Ти изобщо чел ли си?

Ларл се изцъкли. Сигурен бях, че под козината е станал морав.

— Аз... аз... разбира се, че съм чел!... — запелтечи той.

Аз и Марк избухнахме в смях.

— Чел съм, по рекстразите! — възкликна Ларл раздразнено.

Ние продължавахме да се смеем. Риз също прихна смутено.

Видях, че дори Гакар леко се усмихва.

Капитан Топло се покашля.

— Мисля, че предвид времевия ресурс, с който разполагаме, ще е добре да го оползотворим за почивка — каза той с лекторски тон.

— Мхм, съгласен — кимна Марк. — Спи ми се яко.

Риз и Ларл се спогледаха.

— Да, наистина е време... — започна дразавърката.

— ... за лягане — довърши найтът.

— Хайде да се омитаме тогава — рекох аз и наклоних периферията на федората си.

Ние вкупом напуснахме офиса на Администратора. Гакар, заради размера си, тръгна по стълбите, последван от капитан Топло. Риз и Ларл поеа след тях. Аз и Марк се отправихме към асансьора. Заедно с нас се качиха няколко дипломати и двама арсеналци. Миг преди вратите да се затворят, Лидия се набути с нас. Аз я погледнах изненадано, но не казах нищо.

Слязохме на определения етаж. Марк тръгна към стаята си. Аз понечих да се отправя навън — Толедов ми отмъсти дребнаво, като не ми предостави покрив — но Лидия внезапно ме дръпна за ръкава на шлифера. Последва страстна целувка, притискане и неприлично опипване. Аз се смаях, но миг по-късно похотливостта ме зарази и отвърнах на нейния неочакван жест с не по-малко жар и плам от нея. Натискахме се в продължение на цяла минута, когато Лидия се откъсна от мен и задъхано рече:

— Не тук. Ела в кабинета ми. Там няма да ни зяпат.

Все още объркан от бързия развой на събитията, аз слисано я последвах до кабинета ѝ, който служеше и за жилище. Лидия припряно отключи вратата, грубо и закачливо ме избути вътре и затвори след себе си. Стаята беше меко осветена от една-единствена лампа, стояща зад флоралния параван. Шадраванът тихо ромолеше.

Отворих уста да кажа нещо, но нейните устни се впиха в моите и аз забравих думите си. Езикът на Лидия препускаше по зъбите ми и се извиваше като змиорка. Аз обгърнах тялото ѝ с ръце и нежно проследих извивките ѝ, леко притискайки стегнатата плът. Лидия издаде глух стон и нетърпеливо започна да ме разсъблича.

Това се оказа трудна задача. Под шлифера си носех наскоро придобита броня на Арсенала. Неохотно отделих тялото си от Лидия и ѝ помогнах да махне бронята. Най-сетне захвърлих задушната тенекия и се върнах към опипването на пълните гърди на Лидия. Шапката ми отхвърча нанякъде — но все пак я проследих с крайчеца на окото си — микрофибралната риза също. Свалих и ботушите. Новият, тежък револвер тупна шумно на пода. Тогава забелязах нещо странно. Лидия не се събличаше. Започнах да поправам тази грешка, пресягайки се меко да сваля презрамките на роклята ѝ.

Изведнъж тя ненадейно се отдръпна от мен. Аз се сепнах, отново хванат неподготвен от неочакваната промяна в поведението ѝ. Твърдо решен да изразя протест, питайки какво става, аз понечих да кажа нещо, но Лидия отново ме прекъсна:

— Чакай, чакай, тази рокля е официална. Не бива да я изгаряме в огъня на нашата любов — засмя се тя. — Ей сега за секунда ще я сваля зад паравана. Седни и си налей нещо.

Тя изчезна зад хартиената преграда. Лампата осветяваше по изключително привлекателен начин фигурата ѝ. Аз седнах зад бюрото до прозореца. Инстинктите ми крещяха, че нещо не е наред, но потъналия ми в сексуална мъгла и изтощение мозък беше твърде бавен, за да осмисли знаците. Аз зяпах отнесено силуета на Лидия и мислех какво, по рекстразите, става.

Великият космос не закъсна в отговора си на моя безмълвен въпрос.

Лидия излезе иззад паравана. Ръката ѝ стискаше пистолет. Изражението ѝ беше безкрайно тъжно. Но очите ѝ бяха студени и лишени от емоция.

Аз замръзнах на място.

— Лидия, какво правиш?

— Текс, съжалявам... но трябва да те убия.

— Защо? — рекох аз, колкото да печеля време. Бях шокиран, но безкрайно тренираните ми умения се задействаха. Огледах я.

Изражението ѝ беше измъчено, но ръката, с която държеше пистолета, не трепваше грам. Лошо. Много лошо.

— Текс, винаги съм те обичала — отговори Лидия с овладян глас. — Винаги. Ти обичаш ли ме?

— Знаеш много добре отговора на този въпрос, Лидия. Никога не съм искал да те изоставя. Войната обаче промени много неща. Промени нас. Промени мен. Но аз никога не си простих заради решението, което взех. Обичам те, Лидия. Сега и винаги.

Тя кимна. Дулото зееше срещу голото ми тяло.

— Защо? — повторих аз.

— Нямам избор — промълви Лидия. — Тяхната воля е такава. Те искат да си мъртъв, Текс.

— Кои „Те“? Орденът? Окупаторите?

— Не — прошепна тя. — Те са по-силни. По-могъщи. Те са нашите истински господари, Текс. Аз изпълнявам тяхната воля.

Аз се замислих за секунда.

— Агресорите — прошепнах в отговор. — Те дърпат конците на окупаторите. Те са тези, които наистина управляват галактиката.

— Да — отрони Лидия.

— За какво желаят смъртта ми? Същата ли е причината, поради която убиха агент Картър? Страх ги е от освобождението на една дребна колония ли? Или искат да ни попречат да намерим планетарния звездолет?

— Не знам — поклати глава Лидия. Една дребна сълза се търкулна по бузата ѝ. Очите ѝ обаче останаха все така тъмни и мрачни. Решителни. Непоклатими. Душата ѝ мъждукаше, но щом пистолетът гръмнеше, последното пламъче щеше да угасне в нея.

Последва кратко мълчание.

— Ще ме застреляш ли? — казах аз, въпреки че знаех отговора.

— Нямам избор.

— Винаги имаш избор! Ела с мен. Помогни ми да се боря срещу тях, Лидия. Можем да спечелим.

— Не... не можем — Лидия дръпна ударника. — Защото ние сме в грешка.

Аз бях обзет от онези кратки, митични моменти, където времето сякаш се забавя до степен да спре напълно. Не за да премине животът ми пред очите. Това е за обречените. Аз смятах да се боря. Вероятно

щях да свърша с куршум. Нямах броня. Нямах шлифер. Революерът ми беше в другия край на стаята. Аз бях в безизходица. И за Лидия това беше напълно вярно предположение. За мен обаче, оставаше един-единствен ход.

Лидия дръпна спусъка.

Аз активирах лазерния лъч на кибер-окото.

Светлината е по-бърза и от най-високоскоростния материален куршум.

Случиха се няколко неща едновременно.

Лидия изпищя и залитна. Пистолетът гръмна глухо, като удряне на тежка книга върху бюро. Гореща вълна облиза слепоочието ми. Образът от кибер-окото угасна. Дезориентиран, аз скочих, събаряйки стола назад, хвърляйки цялото си тяло настрани от огневата линия. Преобразувах падането си в странично кълбо. Озовах се до колана с революера. Със светкавични рефлексии извадих оръжието от кобура, вдигайки го на прицел. Срещу мен Лидия, с обгорен белег на бузата, направи абсолютно същото. Щях да стрелям, Лидия също. Осъзнах, че смъртта ни ще бъде взаимна.

Тогава стената до Лидия избухна. Гакар влетя сред купчина отломки, смазвайки Лидия с гигантското си тяло. След драксата се втурнаха капитан Топло и Марк в пълно бойно снаряжение. Оръжията им подскачаха напосоки в търсене на потенциални врагове. Такива нямаше. Всичко беше свършило.

Гакар се надигна със сериозно изражение, изтупвайки се. Аз слисано се изправих, стиснал революера. Погледнах Лидия. Вратът ѝ беше счупен, заедно с поне още дузина кости. Лицето ѝ беше застинало в тъжна решителност, а очите ѝ завинаги щяха да останат със студения мрак в тях. Скръб, пареща и внезапна, ме прободеше в сърцето. Сълзи премрежиха погледа ми. Пулсиращото усещане в гърдите ми се превърна в алена болка и аз залитнах напред. Марк и капитан Топло ме уловиха, преди да се строполя.

— Спокойно, спокойно — рече Марк. — Да не са ти дали отрова? Текс, добре ли си?

Аз завъртях око към него, после го отвърнах. Не исках да гледам. Не исках да знам. Лидия беше мъртва. Погледнах Гакар. Той не беше виновен. Много преди животът физически да я напусне, Лидия беше убита. Убита от същите, които искаха да убият и мен. Моята любов.

Моята утеха. Моята последно останала смисленост в живота. Споменът за Лидия и мен, прекарващи времето си заедно преди Войната, изпълни съзнанието ми. Много неща се бяха случили, но едно се оказа пределно ясно — аз никога не бях преставал да я обичам.

Те ми я бяха отнели. Те бяха опустошили нейната любов. Те бяха изтръгнали от нея нишката, която ни свързваше. И я бяха пратили срещу мен.

Те щяха да си платят.

Лежах известно време, преди да разбера, че капитан Топло и Марк меко ми говорят нещо. Болката в гърдите все още ме задушаваше. С усилие на волята, аз се изправих на крака, пренебрегвайки протестите на приятеля си и на учения. С каменно изражение, аз се взрях в алените ириси на Гакар.

— Как? — рекох с твърдостта на гранит.

Очите на драксата проблеснаха печално.

— Покварата може да достигне и най-достойните.

Аз се извърнах. Това не беше отговорът на моя въпрос, но той обясняваше всичко. Другото беше без значение.

Наведох се да взема револвера. Сетих се, че не нося колан, в който да го затъкна. С премерени и безстрастни движения взех дрехите си и бронята. Бавно и преднамерено започнах да ги обличам. Останалите мълчаха. Разрушената стена и шумотевицата привлякоха вниманието на етажните пазачи. Те тревожно надникнаха в разбитото помещение. Аз се облякох и прибрах револвера си. Без да се обръщам, казах през рамо:

— По-добре да си починем. Утре ни чака битка. И ще ми трябва био-батерия.

Минах покрай изненаданите охранители, сякаш не бяха там. Нахлупих шапката си ниско над очите и излязох.

Смъртта на Лидия вдигна доста шум. Последствията обаче бяха задушени в зародиш с помощта на Марк и арсеналските кредити. Убийството ѝ бе приписано на окупаторски шпионин, действащ сред нашите редици. Осигурихме си поне десет свидетели, които потвърдиха тази версия. Но това се оказа излишно. Подобен инцидент бе в границите на вероятното и никой не се усъмни. Трагедията дори бе обърната в наша полза, защото лидерите на фракциите сега бяха твърдо убедени, че има нужда от светкавична ответна реакция. Единствено Толедов беше бесен. Изглежда той беше чукал Лидия регулярно. Копеле нещастно.

Марк ми обясни, че тъкмо се прибирал в отредената си стая, когато покрай него профучал Гакар, следван плътно от капитан Топло. И двамата сякаш гонели нещо. Марк стреснато ги последвал. Те завили по един от коридорите и тогава Гакар се засилил, минавайки през стената, вместо да вземе нов завой. Нататък знаех историята. Колкото до Риз и Ларл, те не бяха чули нищо за разигралата се трагедия. Риз се натъжи и изказа съжаление, когато научи какво се беше случило. Още повече, щом разбра за чувствата ми към Лидия. Дори Ларл склони глава и измънка съболезнования.

Но тяхното искрено съчувствие не направи болката по-лека.

Бледото утро едва беше пропълзяло на хоризонта, когато бойци от всякакви фракции започнаха масирано дислоциране. Взводни командири викаха заповеди, двигатели виеха и бучаха, отряди потъваха в улиците, следвайки дадените им инструкции според плана. Дори сред нас наистина да имаше шпионин, цялата тази шумотевица обезсмисляше присъствието му. Но ръкавицата тъй или иначе беше хвърлена. Сега предстоеше да видим резултата от решенията ни. Моето най-вече.

Цялата операция имаше две критични цели: да превземем Северния сектор, преди да са изпратили зов за подкрепление и да намерим компютъра на капитан Топло. Тези две задачи по същество

бяха неосъществими в рамките на основния план: щеше да отнеме най-малко едно денонощие, преди да осъществим контрол над сектора. А окупаторите можеха да избягат с компютъра, качвайки се на първия звездолет, който се окажеше на космодрума им. Затова аз, начело на малък екип, щях да проникна в Северния сектор, да намеря компютъра и да саботирам космодрума на окупаторите. Междувременно, Толедов и останалите имаха задачата да се опитат да заглушат всякакви интерпланетарни трансмисии, докато успеем да елиминираме вражеските комуникации. Екипът, с който щях да щурмувам, се състоеше от Марк, Ларл, Риз, Гакар и капитан Топло. Те не бяха най-удачният избор за рейд, но бях оцелявал достатъчно дълго в тяхната компания и им се доверявах. Нямах време тепърва да поверявам на непознати да ми пазят гърба.

Така събрани, нашата група крачеше към един от блоковете, недалеч от щабквартирата на Дипломатическия корпус.

— Ух, тази броня ме убива — намусено каза Риз, дърпайки нараменника на арсеналския нагръдник, който носеше.

— Започне ли металната буря, ще се радваш на предоставената защита — отвърна Ларл.

— Пък и то не кат' да беше лесно да се намери подходящ размер — подхвърли Марк. — Таз' броня требваше да покрие много материал — едрият арсеналист отметна глава назад и се разсмя. Риз цялата поруменя, което имаше интересен ефект върху зеленикавата й кожа. Междувременно, Марк, който се беше екипирал с чисто нова бойна броня от глава до пети, огледа снаряжението си и добави весело:

— Занасям се, разбира се. И все пак, скивайте си добре пуцалата и дрешките. 'Сичко точно ли е?

— Знам процедурата — изръмжа раздразнено Ларл.

— При мен всичко е наред — каза Риз, преглеждайки за пореден път екипировката си. Тя беше нервна от предстоящата мисия.

Аз единствено кимнах мълчаливо.

— Окей, тогаз — рече Марк. — Ами при вас, капитане?

— Ще се оправя, благодаря — отговори капитан Топло. — Инструментите ми оперират в границата на номиналните стойности.

Гакар нямаше нужда да бъде питан. Всички бяхме свидетели на неговите възможности, далеч надхвърлящи нашите. Дори с лазерния

автомат, който носех, аз пак не бих искал да се изправя срещу драксата.

Ние спряхме в подножието на единия от блоковете. Толедов ни беше предоставил секретното оръжие на фракцията си, за да осъществим рейда. Наоколо различни бойци сновяха и забързано се стичаха към сборните пунктове, където да бъдат разпределени по новооткрития театър на бойните действия. Докато разсеяно ги наблюдавах, забелязах в тълпата непознат човек с червена лента на главата, бързащ наред с останалите. Той внезапно погледна в моята посока и помахаше с ръка съучастнически.

Аз замръзнах на място. Дръпнах Марк за рамото и се провикнах:

— Кой, по рекстразите, е онзи ей там!?

— К'во, кой, защо, къде, какво??? — стресна се арсеналистът. — Кого сочиш, Текс?

— Нищо не виждам — обади се Ларл.

Непознатият се беше изгубил в тълпата.

— Забравете — рекох аз през стиснати зъби. — Привидяло ми се е.

Как ли пък не.

Марк съчувствено кимна.

— Моите съболезнования, Текс. Знам, че трудно приемаш смъртта на Лидия.

— Текс, защо никога не си ни казвал за нея? — попита Риз. Ларл поклати глава. Ако не идваше от Риз, щях да се изсмея на такъв наивен въпрос.

Но видях погледа на Риз и още веднъж станах свидетел на нейната искрена тъга. Наивна или не, тя показваше истинско състрадание и аз се почувствах длъжен да дам поне някакъв отговор.

— Не знам — въздъхнах аз. — Не говорех за Лидия поради съображения за предпазливост. Но... никой всъщност не бе питал за нея. Само на Марк съм я споменавал бегло и то единствено, когато той ме попита дали имам някого, на когото държа. Защото Лидия беше част от по-голяма тайна. Тайна, която вече няма особен смисъл да пазя. Истината е — поех дълбоко дъх, — че аз и Лидия се познаваме още отпреди Войната. Дълги години бяхме любовници, но после Катастрофата провали всичко.

Замлъгнах. Риз ме гледаше с широко отворени очи. Марк размишляваше в безмълвно изчисление и изведнъж ченето му увисна. Ларл имаше скептично изражение. Аз отвърнах на погледа на найта. Бях решил да разкрия истинските си години. Него обаче нямаше да го издам. Това не зависеше от мен.

— Текс... ти на колко години си всъщност? — попита Риз бавно и несигурно.

Аз пак въздъгнах.

— Бях на двеста, когато се отказах да ги броя точно. Сега съм приблизително на двеста и петдесет, плюс-минус някое и друго десетилетие.

— Как е възможно това? — възкликна Марк.

— Преди Войната съществуваше технология, наречена структурно-молекулно изменение на прилежащия генетичен материал. На кратко му казваха генетично модифициране. Когато човек се подложи на процедурата, редица негови гени биват променени или изцяло подменени, премахвайки по този начин всякакви латентни заболявания, недостатъци, слабости и скрити недъзи. Резултатът е повишаване на всички параметри на тялото на индивида: повишена сила и издръжливост, изключително проникателен ум, отсъствие на болести, цялостно подобряване на способностите. А също така и дълголетие. Преди Войната, средната продължителност на живота беше приблизително около век, плюс-минус десетина години. Според проучванията, генната модификация утроявала този период. Съдейки по себе си, склонен съм да се съглася. Единственият недостатък бе цената на процедурата. Шепа късметлии се раждаха генномодифицирани заради богати или влиятелни родители. Аз бях късметлия. Такива като мен са рядкост. По някое време в живота си Лидия е била подложена на генна модификация. Агент Картър също. Пълна случайност обаче е, че ние сме попаднали тук на тази малка колония, когато Войната е избухнала. Още по-невероятното е, че ние... аз, оцелях толкова дълго. Повечето генно модифицирани в галактиката най-вероятно вече са загинали.

— Но... — започна Риз.

— Няма „но“ — прекъснах я аз. — Генната модификация не ме спаси от нищо. Войната ме съсипа както всички останали. Аз също се боря за живота си. Имам предимства, но и те не могат вечно да ме

измъкват. Макар и бавно, вече остарявам. Не съм кой знае колко различен от вас. Спя. Храня се. Кървя. Живея. Единствената разлика е, че аз си спомням времето отпреди... — магнах с ръка наоколо — отпреди това да стане обичайният пейзаж.

Марк и Риз мълчаха, осмисляйки чутото. Ларл мърдаше муцуна нервно, измъчван от полузабравени спомени. Гакар и капитан Топло чакаха търпеливо. За учения не знаех, но бях убеден, че Гакар ме разбира напълно. Драксатите бяха изключително дълголетна раса. Може би достатъчно дълголетна, че Гакар да е бил свидетел на разцеплението на човечеството между Теранската коалиция и Федерационния съюз. Душата му сигурно е белязана от безброй трагедии. Белези, които несъмнено двойно са увеличили броя и грозотата си след Войната.

Дълбоко бучене на двигатели прекъсна мислите ми.

— Това е превозът ни — рекох аз. — Хайде да се качваме.

Секретното оръжие на Дипломатическия корпус бе не по-малко впечатляващо от съкровището на Арсенала. Оказа се, че Толедов и компания държат напълно функциониращ граволет. Машината представляваше средно мащабен транспортър, приличащ на вертолет, но без ротор. Вместо това на върха си имаше два вертикални „вентилатора“, чиято цел бе да генерират антигравитационно поле, създавайки по този начин тяга, която може да се поддържа и без атмосфера. На всичкото отгоре, моделът беше военен. От корпуса на граволета стърчаха чифт ракетни установки, а от двете му страни се подаваха многоцевни картечници, управлявани от десантното помещение.

По стълбите нагоре Гакар буквално срути няколко площадки заради теглото си. Когато се качихме на покрива на блока видях, че машината е заела почти изцяло наличното пространство. Този път бях истински поразен от видяното, дори повече, отколкото когато старшина Рандъл отвори контейнера с кредитите. Боядисаната в снежнобяло обшивка блестеше на утринното слънце, въпреки ръждата. Арматурата под граволета се огъваше от тежестта му и имаше вероятност да не издържи дълго. По-добре да излитаме вече.

— Привет! — ведро помахна срещу нас русо момиче, горе-долу на годините на Риз. Носеше космофлотски комбинезон, отличаващ я като част от Корпуса.

— Здравсти! — ухили се Марк.

Момичето видя Гакар и спря уплашена.

— Велики космосе, *какво е това?*

— Голямо, зъбато и хапещо. Но също така обича да чете приказки — иронично подметнах аз. Гакар тръсна глава, сякаш развеселен. — Мога ли да попитам къде е пилотът?

— Много смешно — засмя се тя. — Името ми е Синтия. Значи... вие сте десантчиците?

— Приятно ни е, Синтия — отговорих може би по-рязко от необходимото. — Но искам да знам къде е пилотът на това чудо, защото бързаме.

— Стои пред вас — отвърна със сдържана усмивка Синтия.

За другите не знам, но аз зяпнах.

— Шегуваш се.

— Не — отвърна тя този път твърдо, със сериозно изражение. — Аз съм най-добрият летец на тази разрушена и забравена от Космоса колония. — Очите на Синтия за миг проблеснаха гневно, после тя се завъртя и zakрачи към граволета. — Хайде, какво чакате? Натоварвайте се. Нали уж бързахте.

— Е, така да бъде — въздъхнах аз. Нашата групичка чинно се набути в десантното помещение на граволета. Гакар изпита известно затруднение, но и той се побра. Синтия включи двигателите. Обзе ме неочаквано олекотяващо чувство и граволетът се издигна във въздуха.

Машината остана да виси ниско над сградите. Можех само да гадая с какви ПВО разполага Северният сектор. Едно беше сигурно — щурмувалите щяха да са нашият основен враг. Марк се пресегна и ми подаде шлемофон. Поклатих глава. Марк се намръщи и вместо това ми подаде слушалки. После той и Гакар заеха позиции на картечниците. Аз наместих слушалките под шапката. Поех дълбоко дъх. Започваше се. Стиснах здраво лазерния автомат и включих радиосистемата:

— Проба, проба, Марк, чуваш ли ме?

— *Високо и ясно!* — чух отговора в слушалките въпреки бученето на граволета.

— Добре, да започваме. Ти командваш парада официално, така че дай тон.

— *Разбрано* — рече Марк. Чух припукване и връзката премина на общата честота: — *До всички командири. Операцията има зелена*

светлина. Повтарям, зелена светлина. Вълна едно да пристъпи към действие. Край.

— Командир Файел тук. Заповедта разбрана. Вълна едно се привежда към действие. Край.

Дори напълно обединени, фракциите нямаха силата да надвият окупаторите в открит двубой и то на тяхна територия. Когато обсъждахме плана, аз и Марк разработихме идеята за атака на вълни. Вместо да се хвърлят всичките налични сили в един монолитен щурм, планът е поетапно да се изпращат отделни специализирани „вълни“ с ключова цел. Щом вълната изпълни целта си, бойците участващи в нея се изтеглят за възстановяване и прегрупиране, а следващата вълна пристъпва към действие.

Вълна едно имаше за цел да изненада окупаторите с артилерийски залпове, предимно за психологически ефект. Бойците в нея бяха екипирани с минохвъргачки и ракетомети и бяха снабдени с превозни средства за бързо изтегляне, тъй като разполагаха с леко въоръжение за преки престрелки.

Слънцето надникна над хоризонта, проблясвайки между високите реставрирани сгради на Северния сектор. До него се намираше Индустриалният сектор, сега под контрола на окупаторите. Там, където блоковете на Центъра свършваха и започваха фабриките, множество светли точки изгряваха на фона на сивия пейзаж. Експлозии започнаха да трещят една подир друга. Сгради обелваха своите фасади и дупки цъфваха в корпусите им, сякаш огромни гиганти получаваха смъртоносни рани. Скелетите на блоковете по границата на Центъра шаваха като оживели зли духове, заради търчащите по тях бойци от първата вълна. Те сменяха позиции на всеки няколко залпа. Отговорът не закъсня и откъм позициите на окупаторите се изсипа ответен огън, но той бе разпокъсан и дезориентиран. Северняците нямаха идея къде да бомбардират. Тогава минохвъргачките на бунтовниците покриха улиците с град от снаряди. Вълна едно мина в настъпление и след първоначалната атака срещу далечните заводи, преминаха към обстрелване на предните позиции на окупаторите по околните покриви и барикадите, които водеха към Индустриалния и Северния сектор.

Граволетът рязко се издигна, после стръмно се понесе над заводите.

— *Дръжте се здраво!* — викна бодро Синтия по радиовръзката.

Тя завъртя машината, изравнявайки се успоредно по главната поточна линия на Индустиалния сектор. Закрепените по обшивката ракетни установки забълваха своя снаряжен товар. Огнени стълбове се устремиха към небето, разтапяйки всичко във вихъра си.

Трясък на картечници и гаубици разцепи въздуха. Окупаторите отговаряха.

Граволетът направи остра отбягваща маневра. Многоцевните оръжия на Марк и Гакар отвърнаха на стрелбата. Картечниците се завъртяха и дулата им забълваха огън с оглушителен вой. Драксатът порази едно от картечните гнезда, докато прелитахме над него, междуременно арсеналистът опустошаваше барикадите по протежението на левия борд. Аз се наведох напред и стрелях по самотните цели, които избягваха гибелните вихри на граволетните картечници. Кибер-окото ми засече мерача на една гаубица и аз го прострелях, преди да ни атакува. Миг по-късно Марк насочи огъня си натам и разпарчетоса цялата позиция. След това Синтия издигна граволета високо над града и направи заход към друго място.

Заводите и околните сгради вече горяха. Гъсти стълбове черен дим се издигаха към небето и намалиха околната видимост. Една от сградите в Центъра рухна под напора на окупаторската артилерия. Огромен облак прах избухна и обгърна целия район около падналата постройка. Артилерийските залпове бяха намалели и от двете страни на сражението. Бронетранспортъори и всъдеходи се появиха по улиците и започнаха контранападение срещу силите на Вълна едно.

Марк извърна глава и притисна с ръка шлемофона си.

— *До всички командири. Преминете към Вълна две. Повтарям, Вълна две! Край!* — ревна арсеналистът по главната радиочестота.

— *Тук командир Замрин, сър. Заповедта приета. Вълна две потегля. Край.*

— *Щурмовали!!!* — кресна Ларл по вътрешната честота.

Измежду сградите на Северния сектор се появиха няколко сребристи обекта. Щурмувалите се устремиха към позициите на Вълна едно. Два от тях обаче се отделиха от останалите и погнаха нас.

— *Това ще бъде напечено...* — измърморих под нос.

Щурмувалите пикираха към граволета с пламтящи дула на картечниците си. Синтия дръпна лоста за управление. Десантният

транспортър пъргаво отскочи встрани и щурмувалите го отминаха, пропускайки целта си. Те бяха доста по-тромави от граволета, който нямаше проблем да променя посоката си със зашеметяваща скорост. Гакар получи видимост и откри огън с бордовата картечница. Единият щурмувал избухна в пламъци и се понесе към земята. Другият обаче направи заход за ново нападение. От корпуса му се отделиха чифт дребни обекти.

— *По рекстразите, ракети!* — изсъска Синтия. — *Дръжте се!*

Ракетите се приближаваха твърде бързо, за да може дори граволетът да ги избегне. Но Синтия снижи машината ниско сред сградите. Капитан Топло загуби баланс и се хлъзна по пода, но Гакар го спря с масивния си крак. Граволетът се понесе по възтесните за него улици. Една от ракетите се блъсна в стара водна кула, изпречила се на пътя ѝ. Другата обаче ни преследваше ожесточено. Улицата свърши и ние отново се издигнахме, минавайки на джагръф разстояние от фасадата на масивна фабрика, която се взриви от неповратливата ракета. Граволетът се разтреса и аз се хванах здраво, за да не изпадна. Дъжд от куршуми ни заля и щурмувалът прехвърча над нас. Няколко от тях уцелиха обшивката. Граволетът се олюля. Риз изпищя и се вкопчи в Ларл. Аларми завиха от кокпита. Синтия изруга. Тя изстреля ракета срещу обръщания се щурмувал, който обаче я повали с точна стрелба на картечницата си. Нямаше как обаче едновременно да отбегне ответния огън на Марк и втора ракета.

Още преди да избухне щурмувалът, от радиото, което постоянно ни заливаше с информационни статуси, се разнесе зов за помощ:

— *До всички, до всички!!! Тук отряд седем от Вълна две! Нуждаем се от подкрепление! Приклевени сме! Повтарям, отряд седем! Приклевени сме от тежък обстрел! Пратете спешно подкрепеше! Координати на 80, 50! Повтарям, 80, 50!*

— *Тук командир Марк. Прието, отряд седем. Подкреплението пристига. Дръжте се!* — Марк включи вътрешната връзка: — *Синтия, координати 80, 50! Бързо!*

— *Да, сър!*

Граволетът се понесе стремително в указаната посока. Долу по улиците на града се водеше ожесточена престрелка за всеки метър. Всъдеходите на Вълна две маневрираха и атакуваха по фланга позициите на окупаторите. От сградите се подаваха барикадираните

части на Вълна едно и обстрелваха вражеските бронетранспортъори. Бойци тичаха из пресечките, влизайки в схватка със сайкрони и северняци наравно. Пожарите от експлозиите се бяха разраснали и сега навсякъде горяха огромни огнени стихии, обхванали десетки сгради.

Марк отново включи общата честота:

— *До всички командири. Изтеглете Вълна две! Преминете към Вълна три. Повтарям, Вълна три! Край.*

— *Разбрано, сър! Командир Гътман вече дислоцира бойните части. Край!*

Гърмежи и стрелба вече обливаха навсякъде своя оглушителен звук. Индустриалният сектор беше изцяло в пламъци. Бледи шумови фонове, като писъци и бучащи двигатели тук-там пробиваха завесата от експлозии, оръдейни залпове и безспирни изстрели. От Северния сектор продължаваха да излитат щурмували, които сееха хаос и разруха, само за да бъдат свалени минути по-късно. Отрядите на Вълна две маневрираха и бяха настъпили дълбоко в тила на врага, достигайки високите стени на Северния сектор. Окупаторите стегнаха обръч около тях и бунтовниците едва успяваха да се оттеглят. Щурмовите, тежковъоръжени войски на Вълна три влязоха в битка, но окупаторите вече бяха организирали блокада около Северния сектор. От стените на окупаторския бастион изригнаха десетки залпове от гаубици и плазموхвъргачки, които почти разбиха устрема на нашето атакуващо острие. Беше ад. И ние се гмурнахме право в средата.

Бучащият граволет пикира с бръснещ полет над покривите на работните цехове. Марк и Гакар въртяха картечниците, бълващи огън и смърт. Целейки се с кибер-окото, аз приклеках до Марк и стрелях по врага. Ларл, Риз и капитан Топло също стреляха. Долу бронетранспортъорът на отряд седем бе обхванат от гъст дим. Оцелелите бойци се бяха прикрили, обградени от сайкрони, основната ударна сила на окупаторите. Първият залп от граволета им нанесе сериозни щети, но те светкавично се прегрупираха. Лазерни лъчи проблеснаха около нас. Граволетът пое нов удар и Синтия се забори с управлението, за да задържи машината във въздуха.

— *Твърде много са!!! Стреляй с ракетите!* — *изкрещях в радиото аз.*

— *Не ми останаха амуниции!*

По рекстразите. Покривите и улиците наоколо гъмжаха от сайкрони. Щяха да ни свалят за секунди, ако не направех нещо. Погледнах торбите в краката си. В тях бяха експлозивите, нужни за саботажа ни срещу окупаторите. Не трябваше да ги използвам. Обаче ако не ги използвах сега, нямаше да има кога.

Граволетът се килна застрашително, избягвайки противовъздушна ракета. Взех решение. Миг по-късно една торба полетя към покрива на фабриката.

— Текс, какво правиш! — извика Марк.

Взривът от комбинираната сила на всичките експлозиви отхвърли граволета назад като играчка. Покривът се изпари, заедно с всички сайкрони в непосредствена близост. Двата доменни комина в съседство рухнаха с оглушителен грохот. Одеяло от прах и бетонни частици заля улиците, удавяйки всичко в непрогледен мрак на наземно ниво.

— Това бяха експлозивите за рейда!!!

— Да, но благодарение на тях сме живи, а отряд седем има шанс да се измъкне. Освен това имаме в резерв.

Марк отвърна гневния си поглед. Граволетът се рееше няколко мига безцелно, докато всички се съвземаха от интензивните схватки.

Аз хвърлих поглед към небето и издигащото се слънце. Не видях звездолети. Все още.

— Марк, времето ни изтича! Направихме тук каквото успяхме. Предавай командването и да започваме рейда!

Марк кимна и рече на Синтия:

— *Закарай ни на координати 90, 25. Там е зоната за десант.*

— *Разбрано* — долетя отговорът и граволетът отново се понесе напред.

Марк превключи честотата:

— *До всички командири. Говори командир Марк. Преминете към Вълна четири. Повтарям, Вълна четири да напада. Край.*

— *Сър, тук командир Рандъл. Вълна четири навлиза в бойна фаза. Край.*

— *Разбрано, Рандъл. Още нещо: оттеглям се от върховното командване. Започвам Вълна пет-алфа. Повтарям, оттеглям се, Вълна пет-алфа. Командир Рандъл поема върховното командване. Край.*

— Да, сър!

— Прието и разбрано, сър.

— Съобщението прието, сър.

— Разбрано, сър — повтори Рандъл. — Нека оръжието ви винаги да е горещо. Успех! Край.

Граволетът летеше с максимална скорост. Щяхме да стигнем до дестинацията си за по-малко от минута. Обединените войски на фракциите вече бяха превзели Индустриалния сектор и се подготвяха за главния щурм срещу Северния сектор. Бяха дали по-големи жертви от очакваното, но главните сили на окупаторите бяха сразени и сега те водеха отбранителни сражения. Целта им беше да задържат фронта, докато подкреплението пристигне. Но подкрепление никога нямаше да има.

Ние щяхме да се погрижим за това.

Не можехме да прелетим с граволета право над Северния сектор. Имаше твърде много защитни установки. Плюс това, в момента, в който кацнехме, щяха да ни обкръжат и елиминират скоростно. Имаше едно място, където бързото проникване в Северния сектор бе най-възможно: монорелсата. Монорелсата свързваше директно основната поточна линия на най-главните заводи от Индустриалния сектор със Северния сектор, преминавайки над високите му бетонни стени. Това изглеждаше потенциално слабо място в защитата, откъдето можехме да извършим десанта. Но трябваше да побързаме, защото ако окупаторите се сетеха за нея, щяха да я взривят за нула време.

Станцията на монорелсата се намираше на върха на укрепена конструкция, свързана с множество конвейери и транспортни рампи. До нея остатък от градската автострада самотно стърчеше на своите бетонни колони, обграден от новопостроени заводи. Два бронетранспортъора стояха неподвижни в основата на станцията. Но щом граволетът приближи, техните оръдия се прицелиха и откриха огън. Синтия промени курса в широка дъга и надвисна над бронираните машини, където те не можеха да стрелят. Марк и Гакар след това ги унищожиха с картечните си.

— Спусни ни на покрива! — викнах аз в радиото.

Видях Синтия как кимна и граволетът доближи върха на укрепената станция. Там ни чакаха няколко сайкрона и картечни

гнезда, но те бяха бързо разчистени от бордовата картучница на Гакар. Граволетът надвисна на два метра над покрива и задържа позиция.

— Скачайте!

— Давай, давай, давай! — провикна се Марк. Един след друг отрядът ни се изсипа върху покрива. Пръв скочи Гакар, от което внезапно олекналия граволет се разклати. Ларл и Риз го последваха с животинска пъргавина. После капитан Топло скочи и се приземи с предно кълбо по-професионално, отколкото очаквах. Накрая Марк, помъкнал тежката си плазموхвъргачка, изчезна от погледа ми. Тръгнах да го последвам.

Изневиделица профуча ракета. С мощен сблъсък тя се заби в единия от „вентилаторите“ на граволета. Горещият въздух ме ослепи, пращайки ме на пода. Ударната вълна отблъсна граволета далеч от покрива.

— ТЕКС!!!

Машината се килна на една страна и изпадна в свредел. Кокпитът пищеше отчаяно със своите аларми. Синтия се беше отпуснала безжизнено върху щурвала. Аз се заборих с центробежната сила, която искаше да ме изхвърли през отворените странични врати. Опитвах се да си поема дъх, но всичко се въртеше твърде бързо. Земята приближаваше. Пред очите ми се появи самотният участък от автострадата. Със сетни сили се държах за предпазните скоби по пода. Пръстите ми стискаха метала. Вцепенението обаче взе връх. Хватката ми отслабна и аз изхвърчах извън граволета. Главата ми се удари в Стойката на бордовата картучница и звезди премрежиха погледа ми.

Това, което мислех, че е моята смърт, се оказа моето спасение. Запрямах се във въздуха. Смътно се измъчих, когато шапката ми отлетя. После се стоварих тежко върху купчина останки, търкаляйки се надолу. Граволетът се вряза в автострадата. Стоманената обшивка пронизително изскърца, а бетонът остро изпука, когато двата обекта влязоха в съприкосновение. Инерцията смачка граволета, превръщайки го в смачкана топка метал, която ожесточено се заби в бетонните колони. От своя страна автострадата се пречупи в средата. За миг тя се закрепил в новото си положение, преди с грохот да се срути изцяло, погребвайки граволета под тонове отломки, асфалт и арматура.

Аз се изтъркалях до основата на поелата ме купчина, където след още две превъртания същата унищожителна инерция най-сетне ме

изостави. Лежах напълно дезориентиран и пребит. Не бях сигурен дали имах счупени кости или разкъсвания, но със сигурност разполагах с безброй натъртени, ожулени и навехнати места. Някак си далечно осъзнавах, че се намирам сред вражеска територия, приятелите ми бяха далеч, оръжията ми бяха в недостиг, а животът ми беше в опасност дори без чужда намеса. Мъчех се да остана в съзнание и да не се отпускам върху грубата, песъчлива земя. Насилих се да отворя очи. Повдигнах глава едва-едва и се взрях пред себе си.

Това, което видях, накара дъха ми да секне.

Десетина метра по-нататък, Ревера захвърли вече ненужния ракетомет, докато Сакото безизразно ме наблюдаваше изпод шапката си. Двата бяха все така облечени в захабени сака, носещи филцови шапки и като изключим ракетомета, невъоръжени. Дори не им бяха останали белези от побоя, който им нанесох. Устните на Сакото се свиха в пестеливо, но непонятно изражение и той процеди провлачено:

— Кърк, исках да те информирам, че се налага да те премахнем. Казвам го от колегиална учтивост. Нищо лично, просто бизнес.

Аз намерих сили да изхърхря:

— Защо... защо не ме убихте първия път?

— Тогава условията бяха други. Сега обаче нещата се промениха. Жалко. След грешката ни в онази съборетина се научихме да те уважаваме.

— За кого работите?

— Преди, за който плащаше най-много. Сега, работим за свободата и необременеността, които ни дават в този окован свят.

— Много поетично — казах аз и се закашлях от порива на вятъра.

Сакото леко сви рамене.

— Както казах, нищо лично. Всеки си има професия.

Стиснал зъби до счупване, аз най-сетне успях да се изправя, клатейки се като пияница.

— Е, вие двамата определено сте си избрали рискова професия, в която бързо може да ви изкопаят гробовете. Особено някой, който го приема лично. Като мен, например.

Сакото и Ревера бавно започнаха да се приближават. Аз извадих револвера, който все още носех. Но преди да се прицеля, Ревера светкавично метна нещо към мен. Остра болка прониза китката ми и

револверът отхвърча настрани. Кръв бликна от прореза, където метателният нож ме бе уцелил. Сакото рече:

— Не се съпротивлявай и всичко ще свърши бързо.

Той и Ревера извадиха чифт военни ножове. Тъмните им остриета изглеждаха зловещо остри. Положението беше отчайващо зле. По-зле от предателството на Лидия. Бях ранен и невъоръжен, а насреща си имах двама психопати с остриета.

Тази битка нямаше да е честна.

А аз дори нямах шанс да играя мръсно.

Бързо съблякох шлифера. В ръкопашния бой щеше да пречи на подвижността ми. Бронята можеше и да спре одрасквания, но точно намушкване щеше да е фатално. Сакото и Ревера приближаваха, хванали ножовете с обратен захват. Аз държах шлифера в ръка и чаках. Те спряха точно извън обсега ми. Чакаха. Знаеха, че трябва да нападна първи, защото нямаше дълго да съм на крака. Само трябваше да ми спадне адреналинът и щях да съм в несвяст.

Реших да не развалям очакванията им.

Стрелнах се напред. Те също се засилиха с вдигнати остриета. Ревера замахна да ме прониге. В отговор, аз метнах шлифера си върху него. Той се опита да го отметне, но предпазните плочи пречеха с тежестта си. Сакото мина встрани, за да ме нападне, докато аз захвърлях шлифера. Ножът му се устреми към гърба ми. Аз отстъпих встрани и се извъртях, удряйки с глава Сакото. Той се олюля и се отдръпна. Ревера махна заплелия го шлифер и ножът изсвистя в широки, помитаци движения. Аз отскочих назад, отбягвайки атаките. При поредния замах се гмурнах под ръката му, опитвайки се да го съборя. Той ме контрира с коляно. Аз обаче знаех маневрата и вдигнах лакът пред лицето си. Ревера изръмжа, превивайки се. Ударих го с ъперкът и го запратих на прашната земя. Веднага след удара сяло се хвърлих настрани. Ножът на Сакото одраска бронята, пропускайки врата ми. Взех да се задъхвам. Тялото вече ме болеше неистово, а порязаната ми ръка кървеше лошо. Започвах да губя.

Затичах се към револвера. Усетих грешката си и се хвърлих на земята, премятайки се. Тъмна стомана мина на милиметри над мен. Ревера, вече невъоръжен, скочи върху мен в опит да ме повлече в партерна борба. Отклоних предложението му с кроше, докато той падаше. Двамата спряхме един до друг. Аз дишах тежко. Ревера тръгна

да се изправи, но го съборих отново с подсечка. Сакото се появи в полезрението ми и аз се завъртях, за да избегна ритника му. Успях да се изправя, но той веднага ме приклещи със серия бързи атаки. Притиснат, аз парирах ударите му с голи ръце. В паметта ми изникнаха полузабравени техники от военната академия. Сакото одра бронята по ръцете ми няколко пъти, но всеки път аз отклонявах неговото острие. Някакво непонятно спокойствие ме бе обзело, сякаш смъртоносната битка беше просто спаринг, а аз — майстор на бойните изкуства. Виждах убийствения блясък в очите на Сакото, проследявах настървеността, с която преливаха атаките му и усещах ножа, който търсеше плътта ми. Дишането ми вече не беше учестено, а движенията правех плавно и пестеливо. Като от дълбок извор в главата ми се появяваха знания и умения да следвам потока на битката, да се нагаждам към нейния ритъм. Ножът изсвистя. Аз леко завъртях бедра, стъпих здраво, спуснах ръце напред, завъртях длани. Пръстите ми неочаквано се склучиха около здравата, удобна ръкохватка. Видях как очите на Сакото невярващо се разшириха...

... и забих ножа в гърлото му.

Кръв плисна, оцапвайки моята броня и сакото на... Сакото. Той отвори уста и кървава пяна изби по нея. Стъписан, аз леко го отблъснах. Сакото рухна мъртъв. Велики космосе, какво стана?!?

— БРАТКО!!!

Ревера беше спрял неподвижно пред мен. Погледът му бе втренчен в Сакото. Долната му устна трепереше. Когато вдигна очи към мен, аз видях безумие и бездънна омраза. Ревера изкрещя:

— ТИ ГО УБИ!!! НЕЩАСТНО, ШИБАНО КОПЕЛЕ! ЩЕ ТЕ УБИЯ! ЩЕ ТЕ ИЗКОРМЯ! ЩЕ СИ ПЛАТИИИИШ!!!

Полудял — и проговорил — Ревера се нахвърли върху мен. Преди да мога да реагирам, той ме блъсна с цялата си маса и ме събори тежко. Юмрукът му се заби в главата ми, няколко пъти. Ударите на Ревера бяха със силата на парен чук. Зрението ми причерня. Здравата ми ръка панически блъсна по земята. В дланта си усетих формирането на малка купчина прах. Отчаян, аз вдигнах ръката си и зашлевих Ревера с шепата прах. Той изрева и залитна настрани. Вдигнах коляно, целейки се в слабините му. Ударът слабо улучи, но аз се измъкнах от Ревера. Изправих се запъхтян и дезориентиран, търсейки револвера. Ревера обаче ме хвана за крака и ме събори отново със зверска сила.

Изгарящите го ярост и жажда за мъст го бяха направили сляп за болката. Изритах го в гърдите, отблъсквайки го от себе си отново. Запълзях, защото вече нямах сили да се изправя. Ревера се надигна зад мен и ме изрита. Аз се завъртях от удара, останал без въздух. Той ме изправи и ми заби кроше. Аз паднах. Ревера отново ме изправи и ме ритна в гърдите. Аз пак паднах. Не можех изобщо да се съпротивлявам. Опитвах. Но не можех.

Ревера повтори процедурата. Глава, ръка, крак, рамо, той ме изправяше и ме удряше с всяка възможна част на тялото си. Бронята ме пазеше жив, но само едва. Усещах как кръв тече от устата ми, от веждата ми, от ръката, от слепоочието, където го бях порязал от поредното падане. Ревера беше напълно обезумял и дори не се интересуваше труп или все още жив човек млатеше. Риташе ме, хвърляше ме, крещеше нещо неразбираемо и размяташе бясно и безцелно крайници, които насочваше към мен и всичко около мен. Вдигна ме за пореден път и ме хвърли. Аз не усетих сблъсъка с грубата земя. Всеки миг щях да загубя съзнание. И да умра.

Някакъв хромиран блясък присветна невъзмутимо до мен.

Революертът.

Шанс.

Спечелих, защото Ревера беше спрял да се бие.

Увлечен в яростта си, той се приближи твърде бързо. Вдигнах револвера. Ревера се нахвърли отгоре ми и двамата се заборихме за оръжието. Аз и той се озовахме лице в лице, револверът стърчащ между нас с дулото нагоре. Натиснах с цялата си сила, но със замъглено зрение виждах как Ревера бавно накланяше револвера към брадичката ми. Изражението му беше изпълнено с див триумф. Той дръпна ударника и механизмът щракна зловещо.

Това чаках.

Полуневиждащ, аз подадох команда и кибер-окото ми пушна своя изненадващ лазерен лъч. Ревера извика сепнато и хватката му около оръжието изчезна. Аз отместих дулото на револвера от брадичката си и го насочих в противоположната посока. Право към лицето на Ревера.

Отекна оглушителен изстрел.

Откатът изтръгна револвера от ръката ми. Аз изстенах от агонията, която извираше от навехнатата ми китка. Бавно се извъртях настрани и обърнах гръб на безжизнения Ревера.

Не загубих съзнание. Бях преминал някаква граница, отвъд която не ме чакаше нито покой, нито забрава. Лежах отпуснат и безчувствен. Тънък слой от смъртно изтощение и изпепеляващо страдание беше единственото, което достигаше сетивата ми. Кибер-окото ми беше изключило, а органичното беше толкова притворено, че не можех да кажа ден ли е, или нощ. Времето минаваше, а аз лежах. Не правех нищо. Не мърдах. Не дишах. Лежах и мислех, че смъртта ми ще дойде още докато съм в съзнание. Някакъв малък, но значим детайл се прокрадна в ума ми. Не можех да умра. Но защо? Бавно, като безкраен поток, моите разсъждения преровиха изпотрошения архив на моята мисъл, в търсене на отговора. И после се сетих.

Шапката ми.

Едно по едно, моите сетива започнаха да се завръщат. С тях дойде и океанът от болка. След него мускулите ми оживяха и отново се подчиниха на командите ми. Дробовете ми предпазливо се напълниха с въздух, а после неистово учестиха ритъма си. Гърлото ми се възползва от предоставената възможност и се разбунтува със собствени гласови изпълнения. Краката ми се съгласуваха с ръцете и заедно внимателно издигнаха тялото. Вертикалата и хоризонталата заеха нови позиции и окото ми щателно прецени пространството. Когато огледът не го задоволи, то заповяда на краката да променят позицията си и те безропотно, макар мъчно, се подчиниха. След неколkokратно повтаряне на процедурата, най-после я забелязах. Предпазливо се наведох и я взех. Нежно я изтупах с окървавените си ръце и с блажено удоволствие я сложих върху главата си. Автентично изработената, широкопола федора. Моята гордост, определяща моята същност.

Не се смейте. Тази шапка буквално ме спаси от смъртта. Портите на ада ще ги прекрача единствено с нея.

Необходимата цел бе изпълнена. След кратка диагностика, тялото ми прецени, че е стигнало твърде далеч във възстановяването си, за да си прави труда да умре и предаде централното управление на размътения ми разсъдък. Изненадан и неочакващ толкова скоро повторна чест, на споменатия разсъдък му отне известно време да спре да мисли за себе си в трето лице. Мина още време и започна изобщо да мисли конструктивно. Накрая, успях да си спомня всичко, по рекстразите.

Времето изтичаше.

Мога съвсем отговорно да заявя, че в този момент разбирах какво чувстват осакатените. Едната ми ръка висеше неподвижна и изтръпнала. Другата кървеше. Кибер-окото ми не работеше, а с органичното виждах едва-едва. Краката ми се тътреха и имаше реална опасност да падна, ако опитам да тичам. Виеше ми се свят и дишането ми беше учестено и неприятно плитко.

Въпреки положението, трябваше да побързам. До ушите ми достигнаха гърмежи и изстрели, идващи от станцията на монорелсата. Значи не съм бил... умирам дълго време. Облякох шлифера си. Взех револвера. Хвърлих по един поглед към заколения Сакото и обезобразения Ревера. Поредното хвърлено срещу ми препятствие, което бях преодолял. Замалко обаче да платя сметката за аматорския си героизъм. Стиснах зъби и се отправих максимално бързо към монорелсата.

Дори в моето окаяно състояние, пристигането не отне дълго време. Входът представляваше пропускателен пункт, зад който започваше дълга рампа, водеща нагоре по укрепеното скеле към самата станция. Останките от бронетранспортъорите димяха неподвижно. Нямаше оцелели. Пробвах входната врата. Заключена. Стиснах здраво револвера и стрелях. Откатът почти ме събори, но след два изстрела разбих ключалката. Тръгнах нагоре по рампата. Тя се виеше около скелето, обградена от външната страна с висока стена, която не позволяваше нападение отдолу или околните сгради. На всеки кръгъл оборот имаше отбранителни площадки, но всичките бяха пусти. Толкова по-добре. Изглежда всички пазачи бяха привикани горе да се сражават с нашия рейд-отряд.

След три оборота стигнах горе. Стрелбата, която продължаваше на равни интервали, секна. Испитах лошо предчувствие. Долепих се до двукрилата врата, която водеше до самата станция. Студена пот изби по челото ми. В престрелка нямах никакъв шанс. Изобщо в сражение нямах шанс. Дори да побързах, едва ли щях да измъкна приятелите си от положението, в което биха могли да са изпаднали. А ако вече бяха мъртви? Какво можех да направя тогава? Глупости, стига съм рисувал фатални сцени. И все пак. Ами ако наистина бях сам? Нямаше значение. Връщане назад нямаше. Нека поне да загина като герой.

Вратата внезапно се отвори. Аз затаих дъх. Вдигнах пистолета до главата си, скривайки максимално профила си. Изчаках врагът да се

подаде. В мига, в който фигурата изникна в полезрението ми, аз рязко замагнах, нанасяйки изненадващ удар. Движението ми обаче бе забелязано в последния момент. Усетих болезнено парирането на удара, после ноктестата длан ме сграбчи. Явно имах кофти рефлексии. Озовах се на пода на рампата и всичко около мен звънеше. Чух ужасено ахване.

— Велики космосе! Текс!!! — каза Риз и се наведе да ми помогне. — Ти си жив!

„Не за дълго“, исках да кажа, но единствено измърмрих нещо неразбираемо.

— Помислих те за окупатор... Велики космосе, ти кървиш!

— Рампата чиста ли е? — долетя гласът на Ларл. — Риз?

— Текс е тук! Ела бързо!

— Той е жив!? — изръмжа найтът изненадано.

— Да, ела да ми помогнеш. Побързай!

Чух приближаващи се стъпки. Усетих как мускулестите лапи на Ларл подхващат рамото ми. Той и Риз ме изправиха и внесоха вътре. Интериорът приличаше на типична монорелсова станция отпреди Войната. Чакалня, гише, информационни панели, минималистичен декор, пейки, перон. Единствените разлики бяха двувековната корозия, пристроените товарни рампи и трупове. Окупатори. Хора, не сайкрони. Носеха масивни енергоброни, които превръщаха обикновенния пехотинец в самоходен танк. Охранителите на монорелсата бяха едва дузина, като изключим сайкроните на покрива. Нямам представа колко време се бяха сражавали Ларл, Риз и компания с тях, но съдейки по изтощените им движения, бяха преживели напрегната битка. Бронята на Ларл беше очукана и изцапана с кръв. Муцуната на Риз беше разсечена от дълбок прорез. А аз си мислех, че ми е спукана работата. Ха.

Риз и Ларл ме положиха на една от пейките. Металът беше студен и неудобен, но въпреки това аз почти заспах от умора. Напрежението ме беше напуснало и сега бях като парцал, неспособен даже да мръдна.

Марк изникна в полезрението ми, лицето му едновременно притеснено и облекчено:

— Текс, човече, ти си жив! Кълна се в Космоса, ако преживееш още една катастрофа, ще те обявя за неуязвим!

Не беше смешно.

Капитан Топло се появи и извади военна аптечка, натъпкана догоре за мисията ни. Гакар, мрачен, но невредим, ме погледна и ми кимна. После се оттегли. Капитан Топло и Марк свалиха бронята ми с помощта на Ларл. После ученият ме превърза и намаза раните ми с разни гелове и други полеви медикаменти. Извади от аптечката флакон като този, който аз бях имал. Накара ме да захая мундщука и ми даде една доза. За секунда нищо не се случи, но след малко почувствах как част от болката изчезна. На нейно място се появи достатъчно сила, за да се изправя.

Така и направих.

— Колко време ме нямаше? — попитах аз.

— Ракетата удари граволета преди около четвърт час — отговори Марк. Около челото му беше увита превръзка. — Окупаторите бяха подготвени за нас. Кофти ни изненадаха, но изобщо не очакваха играчките, които носехме. Или него. — Той кимна към Гакар.

— Успяха обаче да изпратят съобщение за нападението ни — процеди Ларл. — Могат всеки момент да взривят монорелсата.

Аз изругах.

— Ако видят, че кабината потегля към тях, със сигурност ще ни вдигнат във въздуха — казах с яден тон. — Няма начин да проникнем сега.

— Има — отвърна Гакар.

Погледнах го въпросително.

— Мога да прикрия присъствието ни — обясни драксатът.

— Как? — объркано възкликнах.

— С моята сила. Трябва да ми се доверите.

Думите на Гакар бяха посрещнати със скептично мълчание. Аз въздъгнах.

— Да речем, че номерът мине. Пак трябва да се качим на монорелсата, която ще бъде взривена, ако решим да влезем в Северния сектор.

— Няма — каза твърдо Гакар. — Познавам как действат те. Уверени са в превъзходството си. Знаят, че сме само малък отряд. Ще се опитат да ни елиминират, без да губят стратегическо място. Монорелсата не представлява заплаха за тях, защото няма достатъчен капацитет за пренасянето на големи отряди. Погледни я. Всеки военен

стратег ще я определи като идеален маршрут за отбрана. Врагът ще е способен да праща войски само на малки части. Не можеш да осъществиш планирана инвазия оттук.

Аз се замислих над думите му. По рекстразите, Гакар имаше право. Ама че съм идиот. Окупаторите щяха да ни се смеят, ако се бяхме опитали да превземем Северния сектор оттук. А аз мислех, че монорелсата е потенциална слабост. Но по един или друг начин, бях взел правилното решение, когато казах на обединената армия на фракциите да игнорира мястото.

Все още обаче се налагаше да проникнем, за да вземем компютъра на капитан Топло и някак си да попречим на окупаторите да избягат или да поискат помощ. Погледнах Марк. Арсеналистът сви рамене и рече:

— Е, ако ще се мре, ще се мре. Аз викам да действаме.

— Ларл? Риз? — попитах аз.

Риз стисна здраво автомата си.

— Имаме мисия за изпълняване — каза тя решително.

— Вече сме дълбоко потопени — добави Ларл. — Безсмислено е да се връщаме.

Кимнах и се обърнах към Гакар:

— Добре, прави каквото си намислил и да тръгваме.

Драксатът вдигна ръката си. Изражението му стана съсредоточено. После той бавно замахна, сякаш дръпваше невидима завеса. Муцуната му леко се озъби от усилие. След това Гакар шумно издиша и рече:

— Готово. Сега няма да ни забележат.

Аз не усещах нищо. Останалите също се озъртаха въпросително. Въпреки това ние се качихме в чакащата кабина на монорелсата. Вътре бяха махнати всички седалки и декорации, оставайки само пултът за управление. Няколко контейнера стояха забравени, или приготвени за разтоварване. Активирахме системите и потеглихме. Монорелсата бавно излезе от станцията и набра скорост по трасето. Гледката навън показваше пълна разруха. Огън, дим, срутени сгради и унищожена бронетехника, всичко това се стелеше навсякъде в неподправената жестокост на едно бойно поле. Прахолякът и пушеците, които се бяха вдигнали високо във въздуха, бяха затъмнили мътната зеленикава светлина на слънцето и над града цареше неестествен мрак.

Бушуващите пожари хвърляха призрачни отражения по стъклата на монорелсата. Движихме се високо над земята, преминавайки над ниските фабрики и измежду големите заводски комини. Преминахме покрай няколко сражения между окупатори и обединената армия, които все още продължаваха. От нашата позиция виждахме позициите на двете страни като на длан, но нямахме време за реакция, защото монорелсата профучаваше покрай дадена сцена, за да мине към следващата. Високите бетонни стени на Северния сектор започнаха да се приближават към нас. Вече можех да различа отбранителните площадки и стражите, които бяха по тях. Виждах напрегнатите им стойки, с които следяха нашето приближаване. Отдръпнах се от прозореца и се приведох ниско. За миг помислих, че ще започнат да ни обстрелват. Нямах представа какво има предвид Гакар под „прикриване на присъствието ни“. Чувствах се ужасно уязвим и открит на тази кабина горе в нищото, докато долу зееха десетки автомати и картечници. Но стрелба не последва.

Монорелсата премина над стената и започна да се спуска към станцията в Северния сектор. Все още под напрежение, аз стиснах револвера, готов за последната си битка. Марк хвърли обезумял поглед наоколо. Риз приклепна до контейнерите и сви опашката си. Ларл изръмжа нервно. Гакар и капитан Топло останаха спокойни. Монорелсата навлезе в станцията. Просторната чакалня беше пълна догоре с окупатори в енергоброни и екзоскелети, готови за стрелба. Аз нямах време дори да се уплаша. Кабината спря и вратите се отвориха.

Нищо не се случи.

Аз повдигнах вежди учудено. Не можех да видя лицата на окупаторите, но те завъртяха объркано глави. Най-предните бойци пристъпиха колебливо напред. Съдейки по тяхната реакция, те виждаха единствено една кабина. *Празна кабина.*

Те *не* ни виждаха. Изумително.

Гакар вдигна огромните си лапи, сякаш да възпре окупаторите. От гърлото му се изтръгна тихо ръмжене и дракътът направи крачка напред. Изведнъж окупаторите направиха несигурна крачка назад. Гакар направи нова крачка и излезе от кабината, докато бойците отстъпиха назад машинално.

— Да вървим — изсъска Гакар. — Не докосвайте нищо.

Аз и останалите внимателно се изнизихме покрай него и се запътихме към изхода. Гакар бързо ни последва. Окупаторите сякаш говореха, но звук не излизаше от тях. Стъпките на тежките им екзоскелети бяха напълно безшумни. Минахме през голяма, плъзгаща се двойна врата, която не разбрах сама ли се отвори, или по някакъв начин Гакар я отвори със силата на... мисълта си? Какво умение притежаваше енигматичният драклат, с което успяваше да манипулира околната среда? Дали беше същата сила, която владееше дразавърът в тунелите на Каналджийския сектор, но на по-fino ниво? Бях чувал слухове за импланти, които могат да стимулират мозъчния потенциал до степен на пиро- или телекинеза, но бяха ли тези слухове истина? Или беше ултранапреднал имплант за генериране на невидимо поле? Но тогава как действаше и върху нас? Може би Гакар притежаваше някаква неизвестна способност, присъща на расата му, а може би само на него? Нещата бяха станали твърде заплетени за мен, за да се замислям по-сериозно над тях. Пък и нямаше значение. Дните ми бяха преброени. Щях да освободя колонията и да намеря планетарния звездолет.

След това имах само една-единствена цел: да разбера кой ми отне Лидия.

А после да отмъстя.

Отвъд станцията, аз най-после видях Северния сектор отблизо. Приличаше на развита колония отпреди Войната. Високи, практични сгради в симетрично разположение. Прави, поддържани и здрави улици, равномерно обсипани с лампи. Стоманени панели и стъклени стени, с прост и изчистен дизайн. Доминиращи бели и сиви цветове, комбинирани със заоблени форми. Глайдери, малки и подвижни, бяха паркирани пред сградите. Беше красиво. Не защото бе заложена някаква особена естетичност. Но този своеобразен технологичен пейзаж бе първата гледка на света такъв, какъвто го помнех отпреди двеста години. Горд. Проспериращ. Гледащ към звездите.

Улиците бяха празни. Нямаше никой, нито сайкрони, нито дори лунорди. Цареше тишина. Марк озадачено вметна:

— Очаквах повечко тупурдия наоколо. Да'е не чувам нищо. Тия да немат нек'во заглушително поле?

— Не — отвърна Гакар. — Звукът е около нас, но не ни достига, защото така по-лесно поддържам илюзията. В момента ехтят сирени,

експлозии и интензивна стрелба.

— А, добре — несигурно промълви арсеналистът.

Ние се затичахме из улиците на Северния сектор. При внимателно вглеждане се забелязваше, че секторът прилича повече на военизиран бизнес парк, отколкото на високотехнологична жилищна зона. Казарми и складове присъстваха редом с извисяващите се стъклени блокове, площади и плацове бяха пръснати наоколо, с наредени по тях бронетранспортъори и друга техника. На няколко пъти покрай нас минаваха взводове от тежковъоръжени окупатори и сайкрони, но не реагираха. Сякаш изобщо ни нямаше.

Оказа се, че да намерим поставените си цели изобщо нямаше да е лесно. Секторът бе по-голям, отколкото предполагах. Неочаквано Гакар се обади:

— Не мога... да поддържам още дълго толкова голямо поле. Да влезем там.

Ние бързо се вмъкнахме в една от казармите. Постройката имаше стабилен и обемист вид, изглежда изпълнявайки двойната функция и на укрепление. Казармата беше празна. Едно от помещенията бе отделено за оръжейна, която като по чудо се оказа с пълен запас. Дали Гакар ни набута тук случайно или нарочно, не знаех.

Драксатът се отпусна върху масивния долен ръб на стоманената стена. Това ме притесни. Откакто го бях видял, Гакар никога не беше сядал, освен, за да се храни. Нито пък беше дишал учестено извън битка. Някакъв покров сякаш се смъкна от нас и фонът тутакси се изпълни с шумовете на мащабна битка, придружени от мощни сирени. Гакар вдигна поглед и рече:

— Трябва да се разделим. Знам, че е неразумно, но мога да се справя много по-лесно, ако имам по-малко спътници.

— Какво предлагаш? — попитах аз, скръствайки ръце.

— Аз ще намеря компютъра. Вие ще sabotирате космодрума и комуникационните предаватели.

Капитан Топло внезапно се обади:

— Аз ще отида с Гакар. Налага се. Такова е... бъдещето — ученият беше стиснал ръката си в юмрук и свъсил веждите си от някакво невидимо усилие. — Освен това, нямаме време за губене! Аз... трябва да предупредя! Няма време!

Какво, по рекстразите?...

Гакар се вгледа изпитателно в капитан Топло. После каза:

— Добре. Ела. — Драксатът се обърна към мен: — Ще се срещнем на това място след... час.

— Така да бъде — кимнах аз. — Но ако някой закъснее, другият няма да го чака. Твърде опасно е. Ще се спасяваме поединично.

— Разбрано — отговори Гакар. Той се надигна и двамата с капитан Топло излязоха. Преди това ученият ни остави аптекката, която само щеше да му тежи.

— К'во, по рекстразите, беше т'ва? — възкликна Марк.

— Не знам — отговори Ларл равнодушно.

— Той каза, че няма време — рече Риз. — Текс, ти знаеш ли нещо?

— Нямам представа — отвърнах аз. — Но явно капитан Топло наистина се нуждае от този компютър по някаква причина.

Аз се облегнах уморено на стената.

— Вие вървете без мен. В това състояние не мисля, че мога да се промъквам наоколо.

— Да се промъкваме? Ти шегуваш ли се? — изсумтя Ларл. — Погледни наоколо.

Оръжейната бе пълна с оръжия. И екзоскелети.

Екзоскелети. А, да. Мозъкът ми явно все още беше размътен.

Марк възкликна:

— Супер! Винаги съм искал да навлека такваз броня.

— За тях обаче малко трудно ще се намери — посочих аз Риз и Ларл.

Найтът и дразавърката се спогледаха. Техните муцуни нямаше да се поберат в човешки шлемове. Тежестта на телата им падаше върху пръстите, заради което стъпалата им бяха с повдигнати пети, изключващи ползването и на обикно... ъмм, човешки ботуши. За опашките им изобщо да не говоря. Риз, вечна оптимистка, когато става дума за техника, успокояващо се усмихна:

— Все нещо ще се намери.

Заехме се да търсим това „нещо“. Бързо преровихме оръжейната, търсейки подходящи брони или екзоскелети. Такива нямаше. Колонията не беше много популярна дестинация за пришълци преди Войната и нямаше да се учудя, ако само малцина от тях бяха

преминали на страната на окупаторите. Вероятно след това са отмрели, защото не е имало с кого да се размножават.

Оказа се, че сме си правили труда на вятъра, в крайна сметка.

Изненадаха ни.

В казармата внезапно се материализираха десетина окупатори с камуфлажни брони. Носеха леко оръжие и ни нападаха с мълниеносна бързина. Марк, Риз и Ларл, които бяха по-навътре в оръжейната, имаха минимално време за реакция. Усетих как някой ме приближи отзад, обаче не се опитах да се извърна. Лек удар по главата ми бе достатъчен да ме извади от строя, затова нямаше смисъл да се съпротивлявам.

А силата, с която нечий приклад се стовари върху тила ми, моментално прекъсна връзката ми със света.

21

Наоколо имаше само непрогледен мрак. Това ли бе чувството да си мъртъв? Изглежда задгробният живот бе твърде прехвален. Нищо. Не виждах. Не чувах. Не усещах. Не разбирах. Абсолютно нищо. Така ли щях да прекарам остатъка от вечността? Ама че финал.

От дълбините изплува смътно познат силует. Имаше авторитетна осанка, обаче същевременно изглеждаше някак си пречупен. Не различавах чертите или формата, но нещо ми подсказваше, че фигурата е той, и че го познавам. Думите му дойдоха неочаквано и се разляха в мрака:

— Ще го намериш.

Той изчезна отново.

После чернотата се оттегли.

Разбрах, че съм бил убоден, едва след като извадиха иглата. Беше дебела и дълга. Вероятно някакъв полеви инжектор за вливане на медикаменти. Може би стимпак. Сигналят на болката бе твърде ясен, което означаваше, че каквото и да са ми дали, явно е закърпило достатъчно щети вътре в мен, че да ме щипе от някаква си игла. Кибер-окото ми бе все така изключено. С нежелание отворих органичното и се взрях пред себе си.

За да видя Вал Симънс.

Беше все така дребен и плешив, както го помнех. Но в стойката му нямаше и следа от несигурност. Поведението му излъчваше единствено студена увереност. Очилата му блестяха в полумрака, подчертавайки сериозното му изражение. Носеше костюм, но този път напълно изчистен и безупречен. Той по никакъв начин не приличаше на посивелия, леко строг индивид, който преди цяла вечност ми бе възложил наглед простата задача да издиря един компютър.

Но спор нямаше. Вал Симънс стоеше пред мен.

А аз си мислех, че беше умрял.

— Текс Кърк, от плът и кръв. Най-последно се срещаме — каза Симънс доволно.

Аз го изгледах намръщен и замислен.

— Смятах, че си умрял — изрекох със съмнение в гласа.

Симънс изсумтя.

— Не сте първият, който ми казва това, стелар Кърк. Аз съм предпазлив човек. Не съм живял толкова дълго, поемайки рискове.

— За точно колко дълго говорим?

— Достатъчно. Имайки се предвид вашето собствено дълголетие, стелар Кърк, мисля, че схващате идеята.

Беше мой ред да изсумтя.

— Щом е така, къде тогава изчезна и защо остави тази каша, в която ме набути?

— Бях тук през цялото време — отговори Симънс. — Ръководех операцията, намираща се в центъра на всичко.

Аз осмислих чутото. Стигнах до логичната вероятност.

— Значи ти си бил през цялото време. Ти си този, който дърпа всички конци. Ти си се опитвал да ме убиеш. Ти си търсел компютъра. Ти си убил дипломат Уинстън, агент Картър и останалите. Ти командваш окупаторите. Ти си един от тях. Ти си агресор.

Думите ми предизвикаха слаба реакция. Симънс ме изгледа над очилата си и се обърна към малко бюро, намиращо се в стаята. Едва сега зрението ми се проясни достатъчно, за да огледам обстановката. Седях на удобно офис кресло. Самотна флуоресцентна лента светеше иззад гърба ми, заедно с настолна лампа на бюрото. Стените бяха от гол метал, а декорацията се изчерпваше с тънък линулеум, имитиращ килим. Приличаше на мазе или бункер. До мен на пода стояха Марк, Риз и Ларл. Устите им бяха запушени, а ръцете — вързани. Нямаше опорни автомати в главите им, но беше съвсем ясно как щяха да реагират пазачите зад тях, ако някой направеше нещо необмислено. Аз не бях вързан. Не знаех защо, но нямаше значение.

Цялата история се оказа гнила до ядрото. От самото начало.

Симънс взе от бюрото кана с течност.

— Нещо за пиене? — предложи той с пестелив жест.

— Да, защо не — провлачих аз.

Веждите на Симънс леко се повдигнаха.

— Смятах, че ще откажете, предвид обстоятелствата — каза той, докато наливаше две чаши. Подаде ми едната. — Вие обаче ме изненадвате, стелар Кърк. Похвално.

— За какво да ме тровиш, когато можеш да ме гръмнеш. — Отпих от чашата. — Ммм, чудесно. Има хубав вкус.

Симънс не каза нищо. Наблюдаваше ме. Аз се подсмихнах.

След което запратих чашата в стената.

Стъклото се разби с металически звън. Тънки линии скъпо питие се стекоха на пода от мокрото петно, което бележеше мястото на сблъсъка.

— Смятай каквото искаш — изсъсках аз. — Но знай, че дните ти са преброени. До няколко часа Северният сектор ще бъде превзет. А дори да повикате подкрепления, когато те дойдат, в небето ще ги чака чисто нов планетарен звездолет, който да им скрива жалките деспотични задници. Не знам защо държиш мен и приятелите ми живи, но по-добре ме убий сега. В противен случай ще ти изтръгна гърлото.

Симънс въздъхна и свали очилата си. Той извади кърпа и започна по навик да ги бърше.

— Боя се, че доста погрешно сте разбрали нещата, стелар Кърк. Да оставим настрана факта, че едва ли има кой да пилотира звездолета. Същественото е, че вашият малък бунт няма да успее. Той е обречен още от самото си начало. Подкрепления няма да бъдат извикани. Те са тук от месеци.

Надигащата се в мен ярост внезапно бе полята с леден душ.

— Лъжеш — изръмжах аз. — Ние разбихме всичките ви отряди. Свалихме всичките ви щурмували. Не ви е останало нищо, освен охранителния периметър. Унищожихме всички сайкрони, които пратихте срещу нас.

— Сайкрони? — презрително попита Симънс. — Моите извинения, стелар Кърк, но вие едва ли правите разлика между сайкрон и разумен робот. Ако се бяхте изправили срещу истински сайкрон, едва ли щяхте сега да седите тук.

— Тъй като не ми вярвате, обаче — продължи той, — нека ви предоставя доказателство. — Симънс спря да бърше очилата си и отново ги намести на носа си. Той протегна длан и един от пазачите му подаде комуникатор. Симънс включи комуникатора и усили звука

докрай. Стаята се изпълни с гласове и шума на битки, примесени със статично прашене:

— *Отряд Алфа, докладвам успешно изпълнение на контраофанзивата. Врагът е разбит и отстъпващ. Очаквам заповеди. Край.*

— *Отряд Епсилон тук. Фланговото нападение приключи. Няма оцелели сред врага, край.*

— *... Отряд Дата, сър. Обстрелът продължава. Всеки момент ще имаме пробив...*

— *Отряд Зета да се придвижи и да подкрепи наличните отбранителни сили. Там е последният напредващ фронт на врага. Изпратете и екип медицински работи. Освен това съобщете статуса на...*

Симънс изключи комуникатора.

Бам. В един миг, всичко приключи. Светлините угаснаха.

За какво да живея още?

С яростен рев аз скочих от креслото към Симънс. Никой от пазачите не реагира. Симънс беше неподвижен. Аз го хванах за яката и завъртайки го, с бясна сила го ударих в бюрото. Той протегна безпомощно ръка. Блъснах го на пода. Видях на бюрото масивния револвер, който носех и грабнах оръжието. Симънс се опита да се изправи, но аз се нахвърлих отгоре му, удряйки го с цевта. Допрях дулото до челото му и дръпнах ударника със звучно изщракване.

Въоръжените пазачи в стаята изобщо не помръднаха.

— Замисли се, преди да дръпнеш спусъка — спокойно каза Симънс. Кръв течеше от веждата му.

— Или какво? — озъбих се аз.

— Или единствената възможност на галактиката за свобода изчезва завинаги.

— Защо да ти вярвам? Мога просто да те очистя, тук и сега.

За миг видях страх в очите му. После обаче Симънс придоби твърдо изражение.

— Давай тогава. Направи го — предизвика ме той.

Една убийствена секунда измина, в която реших наистина да го направя. Тогава обаче разумът ми най-сетне настигна влака на мисълта и изблъска тъмната мъст от управлението. Огледах се. Пазачите в стаята стояха все така по местата си, стиснали здраво своите оръжия.

Виждах напрежението в позите им, но сякаш нечия заповед ги възпираше. Щях да убия водача им, но те щяха единствено да наблюдават. Върнах погледа си върху Симънс. Той леко трепереше, но ме гледаше строго и очаквателно.

Симънс беше прав: бях разбрал всичко погрешно.

Което ще рече, че нямах представа за какво става въпрос.

Свалих бавно револвера. Внимателно върнах ударника и се отместих от Симънс. Той се изправи сърчно и побърза да попие кръвта, преди да се е стекла по костюма му. Аз посочих Марк, Риз и Ларл и отсякох:

— Ако говориш истината, освободи ги.

Симънс ме изгледа и кимна. Той махна с ръка:

— Освободете ги.

Пазачите реагираха веднага, заради напрегнатостта си. Отне само момент и Марк, Риз и Ларл се изправиха несигурно.

— Добре ли сте? — попитах аз приятелите си.

— Наред съм — отсече Ларл.

— Мхм, май и аз — каза Марк, разтърквайки китките си.

— Добре сме, Текс — отговори Риз и прегърна Ларл. Найтът нежно отвърна на жеста ѝ.

Аз се обърнах към Симънс.

— Говори. Обясни всичко.

Той ме изгледа, подразнен от тона ми, но кимна.

— Така да бъде, стелар Кърк. Моля, седнете.

Аз се върнах на креслото си. Марк, Риз и Ларл се огледаха. Нямаше места за тях и те останаха прави. Симънс заобиколи бюрото и седна на стола зад него. Той ми хвърли още един преценяващ поглед над очилата си, преди да заговори.

— И така, стелар Кърк, мисля, че историята, която е довела до сегашните събития, е прекалено пространна, за да ви я обяснявам от начало до край. Предлагам ви следното: задавайте ми въпроси и аз ще се опитам да бъда конкретен и изчерпателен. Съгласен ли сте?

— Да.

— Добре, питайте.

— Кога започна играта? С капитан Топло ли?

— „Играта“, както се изразявате, е започнала много преди капитан Топло. Започнала е още преди Войната. Преди дори човек да

се е отправил към звездите. Става дума за древен конфликт, който е предшестван от още по-древна и могъща... цивилизация. В рамките на тази цивилизация, съществуват определени... сили, да ги наречем, които имат общ интерес в нашата галактика, но са в противовес помежду си.

— Агресорите — промълвих аз.

— Терминът е силно неточен — сви устни Симънс в несъгласие. — Войната беше само следствие, своеобразна кулминация от борбата между тях. Доколкото съм наясно, запознатите отпреди Войната с тяхното съществуване ги наричат Изгубените. Те самите не знам как се отъждествяват, но не противоречат на даденото им наименование.

— Защо ги наричат „Изгубените“?

— Какво знаете за проект „Екзодъс“?

— Не ми говори нищо.

— Ами Кодексът?

— Така се нарича книгата, в която е събрано познанието на цялото човечество — отговорих аз. — От... дълбоката древност, преди Пристигането, до началото на Войната.

— Правилно — рече Симънс. — И също в този Кодекс пише много подробно за проект „Екзодъс“. Някой път трябва да прочетете, стелар Кърк. Но засега ще кажа, че Изгубените... са част от историята на човечеството.

— Не трябва ли да знам нещо повече? — попитах раздражено.

— Не съм сигурен. Надявам се да не се стигне дотам, че да се налага да разкривам още. — Очилата на Симънс проблеснаха. — Засега ви стига да знаете, че Изгубените са достатъчно могъщи, стелар Кърк, за да представляват смъртоносна заплаха. За тях двеста години са като изчерпани горивни клетки на звездолет. Нищо.

Попивах казаното в продължение на минута, преди да задам следващия въпрос:

— Какъв интерес имат тези... Изгубени към нас? Към галактиката^[1]?

Симънс мълчеше няколко секунди.

— Нямам идея — разпери дланите си той.

— Обаче Изгубените са предизвикали Войната, нали? Те са тези, които владеят галактиките и командват окупаторите.

— Краткият отговор е да. Дългият е не.

— Разликата?

— Както казах, има две сили, две течения, *фракции*, да кажем, в редиците на Изгубените и те са в противоборство — отговори Симънс.

— Но също така каза, че имат общ интерес — възразих аз.

— Именно. Но подходът им към този интерес е различен. Това довежда до несъгласие между тях.

— Значи и едните, и другите искат галактиката, но понеже не могат да се разберат помежду си, затова избухва Войната?

— Не съвсем — каза Симънс. Той взе чиста кърпа и започна да бърше очилата си. Този път поне имаше какво да избърше. — Войната е била защитна реакция от страна на нас и останалите обитатели на Стелария против една от фракциите на Изгубените. Те желаят господство и власт повече от всичко. Чрез Войната, тяхното желание се е изпълнило. Почти.

— Почти? — вдигнах вежди аз.

— Почти — повтори Симънс. Стана ясно, че няма да добави нищо.

— А другите Изгубени? Те какво искат?

— Мир.

— Мир? — погледнах скептично.

Симънс сви рамене.

— Защо иначе да се борят за нас?

Аз се замислих.

— Едно не разбирам — казах на Симънс. — Как са успели да завладеят *цяла* галактика?

— Изгубените, нека повторя, са невероятно могъщи — обясни Симънс. — Притежават недостижими за нас дарби, които им дават свръхестествени способности. Умения, пред които дори най-напредналото генетично инженерство бледнее.

— Способности като... да призовеш меч, направен от енергия, например?

Симънс ме изгледа продължително.

— Да — отговори той.

— Но дори сами по себе си, Изгубените не могат да се справят срещу обединените обитатели на една галактика — продължи Симънс. — Затова те използваха многовековни планове и заблуди, за да разединят съществуващите космически цивилизации. Щом избухна

Войната, Изгубените дори привлякоха някои от тях да им бъдат съюзници срещу останалите. Беше внимателно обмислен и подготвен акт.

— Откъде знаеш всичко това? — обзе ме подозрение. — Да не би да си... Изгубен?

— Не — отсече Симънс. — Аз съм агент. Наблюдател и деятел на моите учители, готов да жертвам живота си за тяхното дело и по тяхна заповед.

— Ъ... имаш предвид... другата фракция? Онези, които искат мир?

— Точно така — кимна той.

Аз се облегнах назад в креслото си. Преплетох пръсти и подпрях брадичката си. Адски заплетена и сложна ситуация. А някога мислех, че ме чакат ей така лесни две хиляди кредита. Плюс тихо и незапомнено пенсиониране. На някоя забравена от Космоса, бомбардирана до неузнаваемост планета.

Сега се намирах наред сцената на сблъсък, по-стар от костите на предците ми.

— Какво общо има цялата тази история с планетарния звездолет? — попитах аз. — Един космически кораб не може да спре раса от полубожествени властелини.

— Изгубените не са неуязвими — възрази Симънс. — А секретният проект на Федерационния съюз не е просто космически кораб. Планетарен звездолет, стелар Кърк, *планетарен*. Строежът е осъществен благодарение именно на Изгубените, макар индиректно. Той е бил създаден, за да бъде острието на копието, с което да се превземе галактиката. Използването на ресурсите на Федерационния съюз е било просто поредната заблуда, като посредник в осъществяването на галактическо господство.

— Тогава защо никой не знае къде се намира?

— Защото планът бива провален. Сещате се от кого. Приливът отново бива обърнат, но в края на краищата това не спечелва Войната в наша полза. И за да не попадне толкова силно оръжие в ръцете на врага, звездолетът бива скрит.

Пъзелът взе да се нарежда.

— Значи... капитан Топло също е бил агент като теб. Той е бил по следите на звездолета, защото е знаел къде да търси. И е решил да

заведе Съпротивата при мястото. Затова неговите „указания“ са толкова мистериозни. Те са били единствено за обяснение, легенда, за това как успява да намери мястото. За да убеди бунтовниците да го последват. — Аз се взрях в Симънс. — Вие знаете къде е планетарният звездолет.

— Не — той се усмихна криво. — Не знаем.

Аз неразбиращо го изгледах.

— Виждате ли, стелар Кърк — започна бавно Симънс, — никой не знае къде се намира планетарният звездолет на Федерационния съюз, най-грандиозното оръжие, създавано досега. Нито Съпротивата, нито окупаторите, нито моите учители, нито Изгубените изобщо. Той е скрит отвъд всички възможни начини за откриване. Всички. Емпирични или езотерични. Естествени или свръхестествени. Защото по всички дефиниции на познанието, планетарният звездолет *не съществува*.

Симънс събра длани и се вгледа в бюрото.

Тишина. Можех да протегна ръка и да я пипна.

— Не...? — не можах да довърша изречението.

— Не съществува — повтори меко Симънс. — И само двама души в цялата галактика могат да намерят къде е.

— Но как...?

— В самия край на Войната, командир на звездолета е бил адмирал Сириус Тор — обясни Симънс. — Той и адютантът му, систематизатор Конър Досел, измислят план, чрез който да скрият космическия кораб. Те са знаели, че Изгубените могат да намерят всяко място в галактиката, всяко във Вселената изобщо. Затова адмирал Тор и систематизатор Досел, вместо да скрият звездолета във Вселената, те решават да го скрият извън нея. Планетарният звездолет е бил екипиран с тахионни двигатели. Вие много добре познавате теорията за свръхсветлинната скорост, стелар Кърк, както са ви учили във военната академия. Грубото преодоляване на ограничението на светлинната скорост е било използвано като първия хипердвигател. Това обаче е водело до катастрофални последствия от гледна точка на астрофизичните закони. Защото тахионният двигател изпреварва не само светлината, но и *времето*, свързано с нея, по този начин нарушавайки причинно-следствената връзка на пространство-времева мрежа. Използвайки тахионно ускорен импулс от

двигателите, адмирал Тор и систематизатор Досел отворили дупка в самото време-пространство. По същество, ефектът от подобно действие е стриктно случаен и непредвидим. Адмирал Тор, обаче, е владеел Изгубените умения. Чрез майсторството си в тях, той успява да пресъздаде точно определена аномалия в пространство-времето. Планът е бил прост и абсолютно гениален: Адмирал Тор измества звездолета в най-близката съседна итерация на Вселената, създавайки историческа линия, където той и систематизатор Досел заживяват в телата на своите алтернативни личности. Промяната била минимална. Всичко останало било напълно идентично: загубата на Войната, последвалата окупация, всяко едно събитие и действие било съвсем същото. Нямамо никаква друга разлика. Би могло дори да се оспори, дали новата Вселена изобщо е била паралелна, или видоизменение на старата. Въпреки всичко, дори такова дребно пренареждане на съществуването не могло да мине без последици. Адмирал Тор не би могъл да измести екипажа на звездолета в новата реалност. Това било отвъд възможностите му. Затова той ги жертвал. Над сто хиляди души дали живота си доброволно, за да успее планът, а адмиралът използвал тяхната жизнена енергия, за да захрани собствените си сили. Но дори така, отварянето на времепространствения портал било почти непосилна задача и след като го направил, адмирал Тор престанал да владее Изгубените умения. По ирония на съдбата, той загубил способностите си.

А междуременно планетарният звездолет бива временно изтрит от нишката на пространство-времето. И никоя позната сила или умение във Вселената няма начин да го върне в момента. Единственото, което остава, е да се изчака той да достигне своята дестинация. Където и *когато* да е тя — завърши Симънс.

Марк подсвирна. Ларл и Риз ахнаха. Аз също не можах да се съдържа и се облецих. Обърнах се към другарите си. Те досега бяха слушали мълчаливо тази невероятна история, но тя току-що се бе превърнала в невъзможна. Мисля, че Симънс успя да достигне максимално ниво на шантавост.

Намерих сили и успех да продумам:

— И само... само адмиралът и систематизаторът знаят, къде и кога ще се появи звездолетът?

— Да.

— Което означава... че капитан Топло е...?

— Систематизатор Конър Досел — отговори Симънс.

Настъпи кратка пауза.

— Но защо аз? Защо ми казваш всичко това? Защо изобщо ме въвляче в цялата история? Защо?... — Гласът ми беше напрегнат и сподавен. Гърлото ме стягаше. Имах страховито предчувствие.

Симънс се наведе напред.

— Защото, стелар Кърк, заповядано ми е да ви пазя с живота си. Да пазя един от най-важните индивиди в цялата галактика. И това сте вие, стелар Текс Кърк. Всъщност... по-добре да се обърна към вас така: Заповядано ми е да ви пазя с живота си, адмирал Сириус Тор.

— КАКВО?!?

Канех се да изкрещя подобна реплика. Но вече не бях сигурен в убедеността на моето рефлексивно отрицание. Възможно ли беше аз... да не съм себе си? Да съм бил през цялото време някой друг? Аз ли избирах действията си? Или те са били направлявани не по моя воля?

Кой съм аз?

— Какво?!? — повтори Марк. — Текс е адмирал Тор?!?

— Велики космосе!... — промълви Риз.

Ларл изръмжа изненадано.

— Това не е вярно — казах аз. — Няма как да е.

Симънс поклати глава.

— Независимо дали го приемате, стелар Кърк, вие сте адмирал Сириус Тор. Неговото алтер его.

— Но откъде ти ще знаеш кой съм аз??? Във Вселената, в която живеем, адмирал Тор не съществува!!! Той... е аз! Да познаеш мен или капитан Топло означава да предизвикаш парадокс!

— Точно така — кимна Симънс. — А както знаете, възникването на парадокс теоретично ще предизвика края на Вселената. Ето защо... аз съм предпазната мярка.

— Как?

— Аз никога не съм живял в тази алтернативна Вселена — отговори Симънс. — Моето алтер его е загинало при раждането си. Но аз идвам оттам, откъдето и вие, адмирале. Със знанието за вашето съществуване, аз внасям необходимия баланс, за да се избегне парадоксът на вашата идентичност, както и тази на систематизатор

Досел. Ако ме нямаше мен, вие никога нямаше да *бъдете* адмирал Тор, защото той по дефиниция, както сам казвате, нямаше да *съществува*.

Аз бавно свалих шапката си и се вгледах в нея. Въртях я из дланите си и мислех. Ако беше вярно, ако аз наистина бях адмирал Тор, бих ли могъл сам да разбера? Да осъзная двойствеността си? Може би не. Но тогава чии бяха „спомените“, които получавах? Чрез обяснението за алтер егото, логиката относно тяхното присъствие пасваше на мястото си. Но ако имаше друг отговор? Ако Симънс грешеше? Дълбоко в себе си обаче знаех, че не греша. Усещах нечие присъствие. Сякаш... споделях мислите и душата си с някого. Сякаш нещо ми липсваше цял живот. И ме напрягаше. Това чувство бе ставало все по-силно през годините. Мислех, че е заболяване или просто старост.

Ами ако беше нещо друго?

— Процесът на „пренасяне“ би ли донесъл... странични последиствия? — попитах аз.

— Да, в известна степен — отвърна Симънс. — Най-честите ефекти са остатъчен резонанс от „стария“ аз, както и фрагменти от околната пространство-времева мрежа, посредством халюцинации или сънища. Други странични фактори са умствена нестабилност, шизофрения, бели петна в паметта, амнезия и други психологични или физиологични разстройства. Всичко обаче е само теория. Няма как да бъде доказано. С напредването на времето обаче, симптомите ще се засилват, докато не се стигне върхната точка, когато пространство-времето на предишната Вселена ще се синхронизира със сегашната.

— Какво ще стане при достигането на върхната точка?

— Не знам, адмирале — въздъхна Симънс. — Възможни сценарии са лично изменение, екзистенциална криза, лудост, тотален психически разпад, дори физическа травма, например аневризма, ако натоварването е твърде голямо. Има вероятност и за разкъсване на причинно-следствената връзка на самата Вселена.

Главата ме заболя, само като слушах. Пулсирането в гърдите ми се усили, заплашващо отново да прерасне в болка.

— Добре, нека мислим за това после — рекох аз. — Засега е важно да се фокусираме върху настоящето. Излиза, че и някой друг е знаел всичко това, защото през цялото време се опитваше да ме убие.

— Боя се, че сте прав, адмирале. Информацията е изтекла от предател. Ние от години знаехме за вашето местонахождение и това на систематизатор Досел. И двамата бяхте държани под око, с назначени секретни телохранители, които имаха заповед да ви пазят живи. За съжаление, телохранителят на Досел бе привлечен към вражеския лагер. Детайлите са маловажни. Важното е, че врагът успя да идентифицира систематизатор Досел. Според разузнаването, от своя страна Досел някак си успял да разбере за своята истинска същност. Той решил да намери планетарния звездолет и за целта събрал експедиция, подстрекаван от шпионин на Изгубените. Така те са щели да проследят систематизатор Досел до локацията на планетарния звездолет.

— Чакай малко — вдигнах ръка аз. — Гакар каза, че звездолетът на експедицията, начело с капитан Топло, е бил свален, докато е захождал към планетата. Защо Изгубените са го свалили, ако са се надявали да го проследят?

Очилата на Симънс проблеснаха.

— Защото аз заповядах да го свалят.

Настъпи напрегнато мълчание.

— Защо?

— За да попреча на Изгубените да разберат къде и кога ще се появи планетарният звездолет. Целта беше да жертвам систематизатор Досел и да унищожа записките му. Чрез копията, с които разполагам и с ваша помощ щях да издиря координатите и да осигуря безопасността на вас и звездолета.

— Жертване?! — аз се надигнах от креслото си и възкликнах ядосано: — Какво ти дава правото да се разпореждаш с невинни животи!

— Точно от вас, *адмирале*, очаквам да разберете избора между живота на малцина срещу съдбата на мнозина — отсече сурово Симънс. — *Вие* сте този, който е жертвал сто хиляди, за да спаси несметни милиони!

Думите му заглъхнаха сред тежка тишина.

— Продължавай — процедих аз и неохотно седнах отново.

— Както казвах — рече Симънс, — Досел се беше превърнал в потенциална заплаха и аз нямах избор, освен да го елиминирам. Планът обаче се обърка. Досел и част от екипажа му оцеляха. Те

убедиха местното население да направи засада на конвоя, който беше изпратен за личния компютър на Досел. Но не успяха да пленят Досел. По този начин той и компютърът се превърнаха едновременно в слабости, от които Изгубените можеха да се възползват. Не можех да се погрижа едновременно и за двете. Затова, против волята ми, се наложи да включа вас като решаващ фактор. Беше огромен риск. Но на никой друг не можех да се доверя. Докато аз се занимавах с Досел, вие трябваше да намерите компютъра. Така вие, адмирале, бяхте изкаран на светлина и вашата истинска личност стана достояние на врага. Затова те се опитаха да ви убият.

— Но защо? Нямаше ли убийството ми да им попречи да намерят звездолета?

— Донякъде. Те вече бяха по следите на систематизатор Досел, пък и знаеха, че е въпрос на време планетарният звездолет да се появи отново в мрежата на пространство-времето, а тогава на тях нямаше да им бъде нужно да разполагат нито с вас, нито с Досел или записките му. Страхувах се обаче, че вашето знание щеше да ни позволи *ние* първи да стигнем до него.

— Как точно?

— Изгубените биха могли да намерят звездолета без никаква помощ, но това въпреки всичко ще им отнеме повече време, отколкото ако знаеха точните координати. Вие, адмирале, като първоизточник, разполагате с тях. А *ние* разполагаме с вас. Сега разбрахте ли?

— Разбрах. Но ако са искали мен, защо тогава убиха дипломат Уинстън, агент Картър и Първия оръжеен майстор? Защо просто не гръмнаха мен? Поне няколко пъти имаха идеална възможност.

Симънс се намръщи и замълча за момент.

— Дипломатът загина от чужда ръка — започна той, — но убийствата на членовете на експедицията бяха извършени по мое нареждане.

Мислите ми замръзнаха за миг. Аз рязко се изправих и изгледах свирепо Симънс.

— Защо го направи? — изрекох с хладен и опасно спокоен глас.

— Защото следвах заповеди — отвърна Симънс студено. Той преплете пръсти. — Тази колония не бива да получава свободата си. Не сега. Това ще попречи на развоя на събитията.

— Какви събития!!! — изкрещях аз. — Ти каза, че си на наша страна! Защо тогава убиваш единствените хора, които щяха да дадат реален шанс на Съпротивата!? Защо погребваш плановете за истинско освободително движение, когато има възможност за такова?

— Моментът не е настъпил — сръза ме Симънс. — Галактиката все още не е готова да се освободи.

— Кой го казва!

— Моите учители. Господарите ми. Изгубените.

— Откъде те знаят какво е готово и за кога!

— Те имат хилядолетен опит, адмирале — строго ме погледна Симънс. — Притежават разбиране за нещата, което вие дори не можете да си представите. За тях няколко столетия са само етап от развитието на Вселената. Те могат много по-добре да предвидят последствията от дадено действие в бъдещото, отколкото всеки от нас. И щом те казват, че моментът не е настъпил, значи не е!

В продължение на минута аз и Симънс не откъсвахме поглед един от друг. Накрая, аз неохотно се отпуснах обратно на креслото, с мрачно изражение на лицето. Още смърт... Още погубени съдби... Но за това не бях виновен аз. Други бяха решили да се разпореждат със света на галактическо ниво.

Но няма можех да отрека, че съм виновен? Аз... бях погубил сто хиляди живота в друга Вселена. И още много в тази. Заради собствените си решения. Заради моите лични интереси и защото смятах, че знам кое е „правилно“.

Нима имах правото да осъждам същите постъпки, които аз бях извършил?

— Повярвайте ми, адмирале — каза меко Симънс. — Нашите интереси са в полза на добруването на цяла Стелария и всички галактири. Ние се борим против Изгубените, които властват над нас. Но те са по-могъщи. Ако искаме да победим, трябва внимателно да планираме ходовете си. Решението не е нито мое, нито ваше. Единственото, което можем да направим, е да дадем най-доброто от себе си.

— Какво искате от мен? — рекох аз през стиснати зъби.

Симънс за пореден път ме изгледа над очилата си.

— Да намерите планетарния звездолет. Нещата вървят към своя край. — Той огледа стаята. — Аз вече ще ви помагам активно.

Статусът ми на шпионин предстои да бъде разкрит.

В този момент един от хората на Симънс влезе в помещението и доложи:

— Сър, не успяхме да установим контакт. Последните им известни координати са тези. — Той подаде един лист.

Симънс прочете листа и се изправи.

— Време е да вървим, адмирале, и то бързо.

— Защо? Нали бунтът така или иначе ще бъде разбит? — навъсих се аз.

— Бунтът да, но надпреварата продължава. Още повече че вашите приятели са в опасност — Симънс кимна на пазачите, посочвайки ни: — Дайте им оръжия. Известете останалите, че тръгваме.

— Капитан Топло и Гакар са в опасност? — рекох аз с тревога в гласа.

— Да — отвърна Симънс. — Нямах възможност да стигна до тях, преди да ги заловят. Трябва да побързаме, ако искате да ги спасите, адмирале.

— Но защо не каза по-рано! — изръмжах аз.

— Защото първо трябваше да се погрижа за вас, адмирале. Вие сте върхов приоритет — рече Симънс, гледайки ме право в очите.

Трополене и раздвижване се чува отвъд стаята. Вратата се отвори. На прага стоеше едър, широкоплещест мъж с червена лента на главата. Мъкнеше оръжия колкото за малка армия. Като ме видя, той се ухили. Металните му зъби блеснаха.

— Ти! — изръмжах аз. — Кой, по рекстразите, най-сетне си ти?

— Забавачката — изсмя се той. — Кантос Вилек, на вашите услуги, адмирале. Бях назначен за ваш телохранител.

Аз изсумтях сърдито.

— Ето ви ги ютиите обратно — подаде екипировката ни Кантос. Марк грабна плазموхвъргачката, Ларл зареди автоматичната си двуцевка, а Риз се въоръжи с чифт лъчеви пистолети.

— Голям телохранител си, няма що — рекох му аз. — Последните години почти непрестанно бях на косъм от смъртта.

— И без моята намеса наистина нямаше да сте жив, адмирале.

Аз се навъсих още повече.

— Ако задачата ти е била да ме пазиш, защо се би срещу мен в бара? — скептично погледнах нахакания киборг.

— От години ви наблюдавах, адмирале. Вашето майсторство в битките ме впечатляваше. Простете, но не можах да устоя на изкушението да се изправя срещу вас в двубой. Искях да видя дали няма да ви позапъхтя, предвид годините ви — намигна Кантос.

— Ха, мечтай си, тенеке. Отупвал съм далеч по-добри от теб.

— Само защото не исках да ви нараня, адмирале — не ми остана дължен той.

Аз го посочих.

— А защо така яко дрънчиш на метал? Да не си някакъв киборг?

— Тцъ, тцъ, аз съм автентичен андроид — театрално рече Кантос.

Все още осмислях чутото, когато Симънс се обади:

— Адмирале, побързайте моля. — Той прибра комуникатора, по който говореше.

Аз зарязах приказките. Кимнах на останалите и ние излязохме от стаята.

Тя наистина се оказа част от бункер. Или по-скоро подземно ниво на някоя от сградите. В общото помещение чакаше групата окупатори с камуфлажни брони, която ни беше пленила. Симънс махна в тяхна посока и нареди:

— Искам авангард. Разчистете ни пътя, но не влизайте в сражение с адепта. Той е екстремно опасен. Докладвайте за ситуацията, но чакайте заповедите ми.

— Да, сър — обади се един от тях, вероятно водачът и командосите потеглиха.

Симънс се обърна към мен:

— Физическото ви състояние достатъчно стабилно ли е, адмирале?

— Чувствам се пребит и изтощен, но ще се справя. Вие, банда, как се държите?

— Като цяло добре — размърда се Риз.

— Ще оцелея — промърмори Ларл.

— Аз също — добави Марк.

— Супер, защото на мен щурмовете ми дойдоха в повече — рекох аз. — Симънс, случайно да ти се намира био-батерия за

окулярни импланти?

Той помисли за момент и погледна Кантос. Андронидът кой знае откъде извади една батерия и ми я подаде.

— Благодаря — взех я от него и я смених с изхабената в кибер-омото ми. То стартира процедурната си диагностика, след което заработи и аз отново виждах нормално. Тоест, виждах така, както бях свикнал последните два века.

— Да тръгваме — казах на Симънс.

Той поведе пазачите, носещи бойни брони и тежки лазерни автомати. Ние напуснахме подземията. Озовахме се в дълъг сервизен коридор. Кабели и тръби пробягваха по стените. Движехме се с енергично темпо, но без да тичаме. Пътном аз се обърнах към Симънс и го попитах:

— Спомена някакъв адепт? Какво е това?

— Формалното наименование на такива като мен — рече Симънс. — Повечето не знаят, нито подозират за съществуването на Изгубените, адмирале. Много работят за тях, но не знаят истинската им същност. Тези, които са просветени по въпроса, ги наричат адепти. Причината е... семантична, но друг фактор е, че адептите често са и ученици на господарите си, обучаващи се в изкуството на Изгубените умения.

— А ти...?

— Не — тръсна глава той. — Аз съм обикновен. Доколкото това е възможно във всеки случай.

— И каква е задачата на адептите?

— Както вече бях казал, ние сме агенти. Изпълняваме задачи, които нашите господари и учители не могат да поемат. Подозирам, че Изгубените са изключително малко на брой. Но това е само моя теория. Факт е, че ние биваме изпращани навсякъде като първа и обикновено единствена мярка.

— Значи... този адепт е тук заради мен? Да ме елиминира?

— Да. Той е последният, от шестимата, които бяха пратени.

— Шестима!?

— Да, адмирале — погледна ме сериозно Симънс. — Срещу вас бяха изпратени общо шестима адепти, които трябваше да попречат на вашия успех.

Аз се замислих. Не е като да бях застрелял само петима в последно време. Болка внезапно ме прониза.

— Лидия...

— Да, стела Лидия Арама беше една от тях. — Съжаление се прокрадна в гласа на Симънс. — Тя не знаеше истинската ви самоличност. Едва след заповедта за вашата елиминация разбра кой сте. Тя също така уби дипломат Доналд Уинстън, в първия си опит да ви отстрани, но тогава вие се измъкнахте. Адепт Арама е била ваш враг от самото начало. Моите съболезнования, адмирале.

— Но как е възможно? Аз бях... бях близък с нея и отпреди Войната.

— Случайност. Вероятно тя наистина ви е обичала. Връзката ви беше ли накъсана?

Аз кимнах вяло.

— Разбираемо. Адепт Арама беше една от най-добрите куртизанки на врага и експерт в дипломатическия шпионаж. Доколкото знам, от нейните услуги не е имало голяма нужда след Войната, затова тя е останала тук. При вас.

— Сред останалите бяха още адепти Натаниел и Вирх Окар — продължи Симънс. — Тяхната специализация беше в естествения подход, не включващ огнестрелни оръжия. Често използвани за разузнаване и саботаж.

Сакото и Ревера, помислих си аз. Те почти ми видяха сметката с техния „естествен“ подход. И ме бяха изненадали два пъти.

— Останалите да не би случайно да са дразавър и рекстраз? — попитах аз.

Симънс кимна.

— Адепти Шарак и Зроназ. Използвани като груба сила за специални операции. Предпочитат откритата конфронтация.

— И кой е шестият? — повдигнах вежди аз.

Комуникаторът на Симънс се обади.

— *Сър, достъпната кула е свободна. Имаме възможен заход към целта. Край.*

Симънс вдигна комуникатора и напрегнато каза:

— Отряд, не нападайте целта. Повтарям, *не нападайте*. На всяка цена останете незабелязани.

— *Разбрано, сър. Уведомявам, че целите са в критична опасност. Необходими са мерки до приблизително 600 секунди. Край.*

— Трябва да побързаме — рече Симънс и ускори крачка.

Бойците на Симънс и ние преминахме в лек бяг. Сервизният тунел пресичаше кръстовища и аварийни помещения на няколко пъти. Накрая той свърши в просторна генераторна зала. Тихо, монотонно жужене изпълни слуха ми. Симънс, сложил бронезилетка върху костюма в движение, погледна някакъв датчик на ръката си и се насочи към един от изходите. Ние го последвахме. Изкачихме се на приземния етаж и се озовахме в безличен и слабо декориран атриум на една от високите сгради. Стените и подът тук също бяха от метал. Всичко беше ослепително бяло. В сравнение с генераторната зала, атриумът изглеждаше огромен. Предната част бе осеяна с тераси и стълбища, в компанията на солидно количество опорни колони. Така изградено, преддверието изглеждаше претрупано, но от стратегическа гледна точка щеше веднага да се превърне в позиция за отбрана, в случай на престрелка. Задният край на атриума, от друга страна, разполагаше с три асансьора и две аварийни стълбища, пред които се намираще контролен пункт с монтирани автоматични картечници. Нямаше никой. Навън вече не виеха сирени, а звуците на битките бяха затихващи и силно приглушени от дебелите стъклени панели. Докато прекосяхме атриума, Симънс отново включи комуникатора:

— Локация!

Комуникаторът изпиука в отговор:

— *Цел едно се намира в северната над-кула, между етажи 7 и 9. Цел две е в западната над-кула, местоположение — етаж 15.*

— Разбрано. Стойте на място и чакайте заповедта ми.

— *Да, сър.*

Един от асансьорите пристигна, повикан от придружаващите ни бойци. Ние всички се побрахме вътре без проблем. Явно беше предвиден за персонал с екзоскелети и енергоброни. Симънс набра комбинация на кодovия панел и получи достъп до таблото на асансьора. Той натисна бутона за последния етаж и машината се устреми нагоре. Пристигайки на етажа, ние отново се озовахме в друг атриум, подобен на този на приземния етаж. Но за разлика от първия, атриумът тук горе беше с четири идентични страни, всяка терасирана и водеща до собствена редица от асансьори и стълбища. Отвъд тях,

през стъклените панели се разкриваше гледката на четири отделни сгради, почиващи върху гигантски подпори и свързани с основното ядро, където се намирахме ние. Над-кулите. Слънцето грееше с умерена мекота през остъклените стени и аз разбрах, че тук също работи климатик. Освежаващо.

Симънс се насочи към северната редица асансьори. Аз се пресегнах и го спрях:

— Чакай! Къде отиваме първо?

— Към лабораториите — отвърна Симънс. — Те са в северната над-кула. Систематизатор Досел е заложник там и ако подозренията ми са верни, нямаме абсолютно никакво време, ако го искате жив, адмирале.

Без повече приказки, ние се качихме в поредния асансьор и потеглихме нагоре. Симънс пак натисна бутона за най-горния етаж, номер седем. Аз повдигнах вежди. Явно след това щеше да се наложи да ползваме стълбите.

Асансьорът пристигна и когато излязохме, разбрах, че предположението ми не е съвсем правилно.

Остатъкът от над-кулата представляваше просторна секция, издигаща се до самия връх, разделена на множество площадки. Отделните „етажи“ бяха групирани в общи отделения покрай високите стъклени стени, а достъпът до тях се осъществяваше чрез висящи над нищото метални стълбища или малки товарни лифтове за транспорт на оборудване. По площадките беше наредена всякаква апаратура, резервоари с течности и маркучи, уреди и работни маси и прочее. Манипулатори се движеха около умалени конвейери, сглобяващи различни елементи, а многометрови екрани с хапиков интерфейс бяха разположени по площадки, предназначени за проектиране, мисловни бури и задаване на задачи.

Лабораториите.

Седмият етаж беше кота нула на цялата секция и преобладаващите предмети бяха различни контейнери и полуготови експерименти. Въпреки цялостния размер на зданието, имаше само малко на брой окупатори, облечени в бели работни облекла. Всички бяха човечи.

Пред нас имаше петима окупатори, носещи охранителни униформи и въоръжени със стандартни — за тях — автомати. Те се

стреснаха, щом ни видяха, но забелязаха Симънс и не стреляха. Нашата липса на униформи обаче ги изнерви. Един от тях пристъпи напред и ни посрещна:

— Командир Симънс, не очаквахме посещението ви — измърмори притеснено охранителят, докато отдаваше чест. — Мислехме, че направлявате бойните действия от командния център.

— Промяна в плановете — отговори Симънс сухо. — Къде е субект С/Д1?

— На медико-оперативното ниво, сър — той преглътна. — Процедурата по извличането на данни току-що навлезе във фаза две.

— Аха. Благодаря за съдействието ви.

Симънс вдигна пистолета си и застреля окупатора.

Ние нямахме време да се замисляме, затова елиминирахме останалите охранители, преди да се съвземат от изненадата. Кратката стрелба рязко отекна из лабораториите. Горе работещите учени замръзнаха за миг. После обаче решиха да се бият. Една жена извади лъчев пистолет. Симънс вдигна ръка и с премерена точност, която дори аз трудно бих постигнал, също я застреля. Лаборантката се изхлузи над парапета и тялото ѝ се строполи долу с отвратително тупване. Симънс изгледа останалите надвесени учени по площадките и попита студено:

— Някой друг ще се съпротивлява ли?

Отговори му единствено мълчание.

— Добре — каза той. — На земята. Едно трепване и сте мъртви.

Окупаторските учени побързаха да се подчинят. Аз бях претръпнал и изпълнен с омраза, но нямаше как да не забележа, че те бяха просто обикновени хора. Да, работеха против себеподобните си. Да, сигурно не им бяха останали никакви скрупули. Но те също както всички останали живееха, надяваха се, чувстваха. Дори като чудовища исках да ги съжалявам. Исках, но си припомних образа на мъртвата Лидия. Окупаторите може да не бяха виновни за нейната съдба, но служеха на тези, които бяха. Това беше повод да ги ненавиждам.

Симънс посочи своите хора:

— Ти, ти и ти, качете се на първо ниво. Стане ли нещо подозрително, стреляйте без предупреждение. Вие двамата — пазете асансьора. Останалите — след мен.

Симънс раздаваше заповедите си със студен професионализъм, лишен от всякаква емоция. Аз не бях светец, нито щях да взема награда за състрадателност, но ми беше трудно да си представя, че този дребен, безскрупулен човек и неговите „учители“ играеха за нашия отбор.

Аз, Марк, Риз, Ларл, Кантос и още трима бойци последвахме Симънс нагоре по площадките. Лабораторните нива бяха пирамидално разположени от гледна точка на обема и тежестта на техниката, която ползваха. Монтажните нива бяха разположени ниско, следвани от химико-електронните, медико-оперативните и най-горе проектантските нива. Симънс тичаше, при това доста добре за фигурата си и ние го следвахме плътно. След по-малко от минута успяхме да стигнем до медико-оперативното ниво, където държаха капитан Топло. Самата площадка беше наредена с операционни маси и хирургическа апаратура. Имаше различни по големина резервоари, пълни с течности или празни и неизползвани. Всичките маси бяха чисти и лъщящи, с изключение на една в дъното на площадката. Двама учени с гумени ръкавици и маски, лежаха в края на парапета, с лица към пода и се стараеха да бъдат напълно неподвижни.

Гледката беше потресаваща.

На последната операционна маса беше положен капитан Топло. Тялото му бе голо. Разкъсана и обгорена плът показваше местата, където вероятно е бил прострелян от лазерно оръжие. Раните обаче не бяха смъртоносни, въпреки че количеството им би било фатално без лекарска помощ. Но най-ужасната част беше главата. Черепът бе отворен, липсващ наполовина, а кръв и други телесни течности бяха изтекли по пода и наоколо, бавно просмуквайки се към каналите, монтирани по пода. До масата имаше неголям резервоар, пълен със зеленикава субстанция, а кабели и датчици стърчаха от него и го обграждаха.

Вътре беше мозъкът на капитан Топло.

Аз спрях стъписан, виждайки подобно нещо за първи път. Риз изпищя кратко, преди грозната сцена напълно да ѝ вземе дар слово. Ларл не каза нищо. Марк промълви:

— Велики космосе...

Бойците с нас, както и Симънс, изглеждаха напълно незасегнати от образа пред тях. Симънс пристъпи напред, внимавайки да не се

изцапа от кръвта. Той намръщено погледна уредите до резервоара. Неочаквано облекчено въздъхна.

— Имате късмет, адмирале — рече Симънс. — Систематизатор Досел е жив.

— Жив?!? — изтърсих аз. — На това жив ли му викаш!? Мозъкът му е в проклет буркан! Главата му е като пръснат зеленчук!

— Адмирале — търпеливо, но твърдо ме прекъсна Симънс. — Знам, че гледката не ви е особено приятна. Но послушайте ме. Не бъдете емоционален. Тялото на систематизатор Досел може да е откъд възстановяване, но той самият е жив. В повече от чисто технически аспект.

— Чисто технически аспект? Кой изобщо би извършил такава процедура? Толкова ли извратени са Изгубените?

— Това не е тяхно дело. Технологията за тази процедура съществува отпреди Войната. Нарича се церебрално сканиране. Мозъкът, адмирале, е смайващо подобен на този на компютър, с разликата, че е много по-съвършен. Но също като компютър, той може да бъде подложен на различни операции, в първичния смисъл на думата. Като сканиране за информация. Възможно е да се направи без... ампутация, но отнема повече време и дава по-слаби резултати.

Аз стиснах зъби.

— Изгубените са искали да разберат къде е планетарният звездолет.

— Да, адмирале — потвърди Симънс.

Аз хвърлих несигурен поглед към резервоара.

— Значи... той наистина е жив?

— Да — кимна Симънс. — Съхранителните техники напреднаха значително малко преди Войната, но не се е налагало често да бъдат ползвани след това.

— Но... как може да бъде излекуван? Тялото му...

Симънс свали очилата си, отри ги в ръкава си и пак ги сложи.

— Симбиотична технология — каза той. — Ще трансплантираме мозъка в изцяло кибернетично тяло.

— Ще го превърнеш в киборг? — мрачно попитах аз.

— Това е единственият начин да оцелее.

— Действай.

Симънс кимна. Той извади комуникатора и се обади:

— Отряд, докладвай.

Предавателят мълчеше.

Симънс напрегнато повтори:

— Отряд, докладвай. Обадете се!

Мълчание.

— Рекстразите го взели! — изруга Симънс. Той вдигна поглед към мен. — Адмирале, трябва да се оттеглим веднага.

— Не — отсякох аз. — Не тръгвам никъде без Гакар и капитан Топло.

— Драксатът не е важен! — избухна Симънс.

— Ти ще кажеш! Той ми спаси живота!

— Адмирале... — започна Симънс, но аз го прекъснах.

— Не, Симънс, млъкни и ме слушай! Щом съм някакъв адмирал и щом съм толкова важен за съдбата на галактиката, прави това, което ти кажа. Няма да избягам без Гакар или капитан Топло. В противен случай сам ще ги спася, а на теб като са ти наредили да ме пазиш, прави го както можеш!

Очите му гневно светнаха и той понечи да ми отговори, но спря. Челюстта му се стегна и през стиснати зъби той рече:

— Добре. Така да бъде. Но Космосът ми е свидетел, адмирале, че се поставяте в смъртна опасност.

— Живял съм повече от два века в такава. Ще се оправя.

Симънс кимна вдървено и се обърна към хората си:

— Вървете с него. Ти също, агент Вилек. Аз ще остана тук да възстановя систематизатор Досел.

— Но командире... — запротестира андроидът.

— Изпълнявайте заповедта, агент Вилек! — срязва го Симънс. — Безопасността на адмирал Тор е най-високият ви приоритет. Ясно ли е?

— Да, сър — неохотно каза Кантос и отдаде чест.

— Вземете и лаборантите.

— Разбрано.

Симънс се обърна към уредите и започна да прави някакви настройки. Бойците и Кантос грубо избутаха окупаторските учени да стават и ние слязохме обратно на приземното ниво. Пътьом аз попитах Марк, Риз и Ларл:

— Слушайте, ако не искате да идвате, ще ви разбера. Останете тук със Симънс. Той е гадняр, но поне ще сте на по-сигурно място. Вече достатъчно страдахте заради мен. Предпочитам да не ви причинявам повече вреда.

Ларл се извъртя и отговори мрачно:

— Говориш глупости. Ние вече сме набутани в тази каша до муцуните. Няма къде да вървим. Двеста години работех с теб, мразейки те. Мисля, че мога да се справя да съм ти партньор без озлоблението и презрението. Нека продължим тази история до края.

— Точно тъй — каза Марк. — Ти направи туй, което сметна за правилно, Текс. Ние направихме същото. Въпреки 'сичко, аз те подкрепям. Ти ме спаси и аз ти върнах услугата. Но тъй правят наемниците. Ти си ми *приятел*, Текс. А приятелите, последно когат' чух, не си мерят сметките. С теб съм, другарю!

— Аз също — добави Риз. — Ти си груб, циничен и плашец, но ми спаси живота. И... — тя погледна към Ларл — ... заради теб аз намерих нещо, на което държа. Затова ще те подкрепя, Текс. Независимо дали си адмирал Тор или не, ти се бориш за това, което е правилно. За... нас. За всички ни. За галактиката. Аз уважавам това.

— Благодаря ви — промълвих аз. Нямаше нужда от повече. Нахлупих шапката си ниско над очите, за да не рискувам вече обрисуваната репутация на груб циник. — Да действаме.

Бойците на Симънс, Кантос, окупаторските учени и ние се набутахме в асансьора. Слязохме отново в горния атриум. Бойците избутаха напред лаборантите и ги нокаутираха с прикладите на автоматите си. После Кантос отиде при западната редица асансьори, водещи до съответната над-кула и набра комбинацията за достъп. Кабината дойде и ние отново влязохме, напрегнати и готови за битка.

Ръката на Кантос за момент спря на педя от таблото. Той ми се ухили и попита:

— На кой етаж трябваше да се качим?

Аз се втренчих в него кръвожадно.

— Да не искаш да ми кажеш, че робот *може да забрави*? — с едва сдържан тон попитах аз.

— Само ви проверявах, адмирале — невъзмутимо рече Кантос и натисна бутона за тринадесетия етаж.

— Не трябваше ли да отидем на петнадесетия? — учуди се Риз.

— Тактическо предимство — рече Марк с ъгълчето на устата си. Кантос кимна одобрително.

Асансьорът плавно се стрелна нагоре. Изведнъж ме обзе някакво лошо предчувствие.

Симънс не ми беше казал кой е шестият адепт.

Качихме се наред преддверието на жилищен отсек. Беше обзаведено със столове, кресла, няколко компютърни терминала, работни бюра и аварийна станция. Щях да попитам Кантос за адепта, когато на пътя ни се изпречи отрядът командоси, подчинени на Симънс. Стояха срещу нас, техните лица непроницаеми зад шлемовете им. Кантос пристъпи напред и заповяда:

— Водач, защо не докладвахте? Командирът ви търсеше.

Мина секунда. Кибер-окото ми забеляза миниатюрното напрежение в Кантос, когато той осъзна, че нещо не е наред. Това беше единственото предупреждение.

— ДОЛУ!!! — изкрещях аз и се хвърлих зад най-близкото прикритие.

Ако реакцията ми беше миг по-късно щях да съм мъртъв. Командосите вдигнаха оръжията си и откриха огън. Марк, Риз и Ларл бяха бързи и също избегнаха засадата. Бойците на Симънс успяха да реагират, но двама нямаха късмет и загинаха на място. Кантос отнесе няколко куршума, но те не бяха достатъчни, за да го повалят. Андройдът извади с мълниеносна бързина чифт бластери и хвърляйки се странично застреля няколко командоса, преди да се скрие зад тежък метален плот.

Марк се подаде иззад нишата, където се криеше и пусна залп от плазموхвъргачката си. Командосите се опитаха да отбягнат стрелбата, но маневрите им бяха тромави. Още трима от тях бяха убити. Нещо не беше наред, но нямах време да мисля, защото ответният огън поразил още един от хората на Симънс. Аз стрелях на сляпо и чух мощния куршум на револвера си как отскочи от металните стени. Включих прицелната система на кибер-окото и с нов рикошет успях да застрелям още един командос. Отговори ми градушка от лазерни лъчи. Риз изпищя. Ларл изрева. Насеченият трясък на автоматична двуцевка изпълни преддверието, а отскачащите шрапнели тотално всяха хаос и разруха. Нещо ме жегна по дланта и аз здраво притиснах чело в пода,

докато в шлифера ми се удариха най-малко дузина рикоширали парчета олово.

Бластерите на Кантос и плазмохвъргачката на Марк изтрещяха в унисон още няколко пъти и с това кратката, но интензивна престрелка приключи. Аз се надигнах бавно с прицелен револвер, но бързо сканиране с кибер-окото ми показа, че етажът е чист. Ларл стоеше наведен над Риз и ѝ помагаше да се изправи.

— Добре ли си, Риз? — попита той.

— Наред съм — отвърна дразавърката. — Куршум ме одра в бедрото. Болката е неочаквано остра.

— Радвай се — включих се аз. — Раната е плитка, щом рецепторите ти все още се оплакват.

Кантос оглеждаше щетите. Един от бойците на Симънс се изправи, след като бе проверил свой другар. Беше сам.

— Мъртви? — попита андроидът.

— Да, сър — отговори боецът. Той хвърли бегъл поглед през рамо. — Един все още има пулс, но губи много кръв. Разкъсана артерия.

— Тогава той остава — безизразно рече Кантос.

Войникът дисциплинирано кимна.

— Разбрано, сър.

— Какво е станало с тях? — аз посочих убитите командоси.

— Не знам — сви рамене Кантос.

— Възможно ли е адептът?...

— Възможно е — отсече Кантос. — Адмирале, препоръчвам ви да изчезваме отгук.

— В никакъв случай — отрязах го аз. — Не тръгваме без Гакар.

Кантос сведе мрачно глава.

— Както кажете, адмирале — отвърна той.

— Да продължаваме тогава — рекох аз.

Ние се качихме по стълбите. Аз внимателно сканирах с кибер-окото, но други изненади нямаше. Наближавайки четиринадесетия етаж чухме отдалечени викове. Кантос се опита да забави ход, но аз грубо го изблъсках и се устремих нагоре.

— Адмирале! — изсъска подир мен андроидът.

Аз не му обърнах внимание. Кибер-окото показваше само два обекта на петнадесетия етаж, никой друг. Виковете се усилиха. На

стълбищната площадка най-сетне разбрах, че това е гласът на Гакар. Той ревеше и неговите крясъци бяха примесени с горяща ярост и изпепеляваща болка, затихвайки в спорадични паузи. Междувременно някакъв друг глас се обаждаше, с търпеливия тембър на разпитващ мъчител. Говореха на непознат език, който звучеше могъщо и първично. Непознат... но общ? Нима другият... също беше драксат?

Какво по рекстразите?

Забавих се, колкото за миг да изчакам останалите, след което рязко отворих вратата — нямах сили да я разбия — и щурмувах етажа отвъд стълбището, готов да стрелям на секундата.

Помещението отвъд се оказа отново вертикално отворена зала, подобно на лабораториите. Но вместо монтажни линии и химически резервоари, залата бе изпълнена с всякакъв вид радарна и комуникационна техника. Площадки също нямаше, вместо това пространството от пода до върха на залата се достигаше чрез плеяда от вертикални стълби, ръкохватни скоби и малки товарни платформи. Стъклените стени се редуваха с редици дебели стоманени греди, вероятно служещи за допълнителна броня, а от множество отвори стърчаха сателитни чинии, антени и пеленгатори.

В центъра на залата стоеше Гакар. Огромното му тяло бе омотано със съответстващи на размера му вериги, тежащи най-малко колкото самия него. Изражението му бе изтощено и измъчено. Той беше на колене, придържан единствено от купчината вериги, които го прикlescваха.

А до него, със садистично и спокойно поведение, имаше още един драксат. Също като Гакар, пришълецът не носеше никакво облекло. Кожата му бе черна като космоса, допълнена от динозаврови ивици в тъмнолилав цвят. Мантия на самоувереност и абсолютен авторитет почти физически го обграждаше, докато той обръщаше своя дълбок и магнетичен взор към мен. Зъбите му се оголиха в очаквателно ръмжене.

Шестият адепт.

Бях изненадан. Бях стреснат. Бях дори уплашен. Гледката на чудовищен драксат, играещ за чуждия отбор беше страховита и парализираща.

Но не бях вчерашен.

Изтласквайки страха и слабостта от съзнанието си, аз стиснах зъби и леко килнах глава, изравнявайки кибер-окоето си с мушката на револвера. Миг по-късно натиснах спусъка.

Нищо не се случи.

Отместих невярващо поглед към револвера си. Съзнанието ми крещеше да стрелям, но пръстът ми не помръдваше и на микрометър. До мен Марк, Риз, Ларл, Кантос и оцелелият боец стояха с насочени оръжия, но с безпомощни изражения. Те също не можеха да стрелят.

Черният драклат се обърна изцяло, за да ни погледне. Муцуната му се разтегли в усмивка. Опашката му се размърда ентусиазирано и той дълбоко изтътна:

— Най-после се срещаме, адмирал Тор. Какво щастие. Мисията ми скоро ще приключи.

Гакар немощно надигна глава и изхъхри:

— Бягайте!... Не можете да го надвиете!...

Черният драклат вдигна лапата си и дланта му с небрежна сила удари муцуната на Гакар.

— Тишина! Ти би могъл да бъдеш силен и уважаван сред нашия вид, братко. Защо е толкова трудно да бъдеш убеден?

— Аз никога не ще стана тларор — предизвикателно изплю Гакар. — Ще умра с чест.

— Чест!? — изсумтя презрително другият. — Вие нищо не разбирате от тази дума, братко. *Ние* сме тези, които оказват истинска чест на нашата раса. Ние не сме *тларор*! Ние сме бъдещето! Но ти явно отказваш да приемеш това. Така да бъде, няма още дълго да си губя времето с теб. Имам работа за вършене — той погледна мен.

Бях насочил оръжието. Виждах критичната опасност. Но *не можех* да стрелям. Нещо ми пречеше. Трябваше да печеля време.

— Кой си ти? — попитах аз драклата. Да, много умна реплика, няма що. Сякаш имаше някакво значение.

— Името ми е Алар — рече драклатът с арогантен тон. — И ти, адмирал Тор, ще имаш привилегията да бъда твой палач.

— Изкусително — остро отвърнах аз. — И какъв метод по-точно смяташ да използваш? Някакви бляскави трикове на Изгубените? Може би огнени топки? Или енергийни остриета? Само спиране на времето ми липсва да видя и шоуто ще е пълно.

Алар поклати глава, очевидно развеселен.

— Това са груби и тромави манипулации на реалността — изтътна той. — Аматьорско боравене с тъканта на съществуването. Аз съм далеч отвъд това. Замисли се, адмирал Тор, защо досега нито ти, нито съюзниците ти, не сте произвели нито един изстрел? Защо?

Аз просто се втрених. Алар се разсмя.

— Виждате ли, колко жалки са усилията ви. Дори роботът не може да се съпротивлява. Аз държа умовете ви в дланите на моята воля — изражението му стана зловец. — И възнамерявам да ви унищожа.

Револверът ми бавно започна да се насочва срещу мен. Аз отчаяно се опитах да отклоня ръката си, но нямах никакъв контрол над тялото си. С периферно зрение видях останалите, които бяха в същата ситуация, безпомощни. Съзнанието ми се бореше срещу мисловното нашествие на Алар, което като отровен облак бе превзело разума ми. Револверът мина покрай лицето ми и студената цев опря слепоочието ми. Аз отчаяно се опитах да противодействам, но мисловният контрол ме душеше и причерняваше погледа ми. Риз издаде сподавен стон, Ларл яростно ръмжеше полугласно, а Марк хрипливо се задушаваше. Алар съсредоточено ни наблюдаваше, леко протегнал ноктестите си длани към нас.

Изведнъж, веригите на Гакар се строшиха с трясък. Алар изненадано извърна глава. С оглушителен рев Гакар се нахвърли върху него и го събори. Ноктите на ръката му проблеснаха, одирайки муцуната на Алар.

— Бягайте! Аз ще го задържа — извика към нас Гакар.

Алар междувременно го отхвърли от себе си със зверска сила. Той скочи след Гакар, канейки се да нанесе смъртоносен удар. Гакар обаче сви масивните си крака и го изрита. Алар отхвърча назад и с трясък се заби в стъклената стена. Той се съвзе и понечи да използва Изгубените умения върху Гакар. Но оранжевият драксат устремно се засили срещу него и скочи. Дватамата се сблъскаха. Стъклената стена, макар подсилена, не издържа на многотонното им тегло и се пръсна на парчета. Двата драксата полетяха надолу.

— НЕ!!! — изкрещях аз. — ГАКАР!

Мисловният контрол беше прекратен. Аз с всички сили изтичах към дупката в стената.

— АДМИРАЛЕ!

Кантос ме спъна по средата на спринта и ме притисна към пода. Виенето на двигатели прозвуча секунда преди цялата над-кула да се разтресе от тежък обстрел. Огромна сянка профуча покрай сградата и сред грохот на счупено стъкло в залата нахлуха множество сребристи кълба. След миг те се разгърнаха и се превърнаха в синтетични хуманоиди.

— Вече сме включени в прицелната система на роботите! — извика Кантос. Бластерът му разруши най-близките цели. Андройдът грубо ме избута от линията на стрелба. Лазери ме пропуснаха на милиметри. Плазموхвъргачката на Марк се обади. Наоколо беше хаос и разруха. Стъкла се бяха посипали навсякъде. Антените, отслабени от бомбардировката, започнаха с пронизително стържене да се свличат и падат. Един трансформатор замалко да замени главата ми. Стълба се откърти и премаза два робота. Аз стрелях с револвера повече или по-малко на сляпо, твърде объркан от бойната обстановка.

Нов вой на двигатели отекна и над-кулата се разтресе из основи. Някъде далеч под нас опорни структури поддадоха и цялата кула започна да се накланя. Кантос извика нещо, което не чух. Аз отскочих встрани от падащия радарен модул, междуременно въввлечен в престрелка с няколко роботи. Лазерни лъчи, парчета стъкло и отломки хвърчаха навсякъде. Волтови дъги се извиваха от даващи накъсо уреди. Хоризонтът се наклони. Вместо да презаредя, грабнах първото пушкало, изпречило се на пътя ми и продължих да стрелям. Някъде дълбоко в себе си разбирах, че цялата над-кула се кани да рухне.

Трябваше да бягам.

— КЪМ СТЬЛБИТЕ!!! — изкрещях аз.

Кантос внезапно се появи до мен, заедно с Марк, Риз и Ларл. Оцелелият боец никъде не се виждаше. Без да чакам, аз се затичах обратно към стълбището, приятели и смъртоносни роботи наравно по петите ми. Над-кулата се тресеше и олюляваше. С пицене металът се разкъса и стълбището се превърна в опасен лабиринт. Парапети, отломки и стъпала се преплетоха в един общ терен, който ние трябваше да преодолеем преди всичко да рухне, докато бивахме обстрелвани. Аз се подхлъзнах и падах свободно няколко метра, преди да спра на следващата площадка. Погледът ми се замъгли, а експлозия ме отхвърли настрани, събаряйки ме надолу по стълбите. Машинално стиснах шапката си. Горе Марк крещеше, но гласът му почти не се

чуваше от общата какофония. До мен цялата стена се откърти и надолу вече се оказа настрани, а пътят за евакуация водеше през полуразрушените, горящи жилищни отсеци. Още работи ни пресрещнаха отпред и откриха стрелба. Лазерен лъч уцели предпазните плочи на шлифера ми, пробивайки арсеналската броня и разтопи парчета метал, които с болезнена горещина прилепнаха по микрофибралната ми риза. Аз безразсъдно се хвърлих срещу роботите и ги изблъсках, когато подът под краката ми пропадна и се свлякох още един етаж надолу. Вече не виждах има ли някой с мен или не. Наоколо имаше само огън, подът се тресеше, а цялата над-кула виеше протяжно, загубила опора. Панически прескочих една паднала стоманена греда и усетих загубата на баланс, когато подът се наклони застрашително. В последния момент видях светлина и скочих, преди сградата да ме погълне. Оказа се, че съм скочил навън.

Тялото ми тежко се строполи върху нещо гладко и полегато. Зад мен над-кулата рухна с оглушителен грохот. Отне ми няколко секунди, докато се ориентирам. Бях се приземил върху покрива на горния атриум на основната сграда. Аха. Време е да се махам. Вдигнах лазерната пушка, която все още като по чудо носех и стрелях по стъклото.

Което се оказа адски неразумно.

Подът на атриума беше на пет метра под мен. Имах време само да осъзная, че няма да мога да падна правилно.

— ТЕКС!

Дочух трополене. Гласът на Кантос заповяда:

— Вдигнете го под раменете. Бързо, към асансьора!

Чух затварянето на вратите на кабината и глуха експлозия отвъд, която бурно ни разтърси.

— Велики космосе, това беше близо — уплашено се обади Риз.

— Ох — изстенах аз и понечих да се изправя. Марк и Ларл ми помогнаха.

— Адмирале, добре ли сте? — попита напрегнато Кантос.

— Май все още съм жив — процедих аз. — Какво ще правим сега?

— Трябва незабавно да се евакуираме. Единственият ни шанс е космодрумът.

— По рекстразите — изсъсках аз. — Къде е Симънс?

— Не знам, адмирале.

Сградата се разтресе от нови взривове.

— Не бехме ли изпуцали щурмувалите!? — възкликна Марк.

— Боя се, че не е щурмовал — отвърна Кантос. — Това е звездолет от бомбардировъчен клас.

— Откъде знаят местоположението ни? — попита Ларл.

— Не знаят — мрачно заяви андроидът. — Има още три сгради като тази, без да броим ниските постройки. Адептът нямаше време да предупреди за присъствието ни. Това значи, че са намесени самите Изгубени. Смятат да унищожат колонията.

Слязохме в долния атриум. Експлозии трещяха непрекъснато на хоризонта. Излязохме навън. Сгради, включително нашата, горяха полусрутени. Сирени виеха. Звездолети пореха небето, в пъти по-големи по размери от щурмували. Целият Северен сектор беше бойно поле.

Изгубените избиваха собствените си хора.

— Никога няма да стигнем космодрума навреме, ако сме пеша — казах аз. — Обзалагам се, че първото, което ще направят, е да ни отрежат пътя за бягство.

Един от звездолетите направи заход право срещу нашата позиция.

— БЯГАЙ!!!

Ние се впуснахме в луд спринт извън зоната на бомбардировка, но нямаше да успеем. Най-близката пресечка бе поне на тридесет метра. Звездолетът се спусна ниско, готов да сее унищожение с огромните си космически оръдия.

Внезапно от нищото силен пулсиращ блясък се издигна от земята и удари звездолета право в мостика. Двигателите на машината потръпнаха, носът се килна и траекторията се отклони. Космическият кораб ни подмина, без да стреля и закачи с корпуса си оцелялата част на сградата зад нас. От сблъсъка звездолетът се завъртя и с раздиращ тътен се заби в земята, избухвайки в огнено зарево. Ударната вълна ме подкоси, а ушите ми болезнено заглъхнаха.

До нас спря магнитен транспортър. Симънс се подаде от мястото на водача и кресна:

— Всички вътре!!!

Без размотаване, ние се натоварихме в каросерията. Симънс включи пълна тяга и транспортърът ускори с високо жужене. Невзрачен, човекоподобен робот държеше преносимо противовъздушно йонно оръдие, с което бе стрелял. Стойката му обаче издаваше наличието на интелект.

— Капитан Топло?!? — сепнато попитах аз.

— После — отреза ме киборгът. Той изрита купчина оръжия. — Стреляйте!

Едва казал го и към нас се устремиха глайдери, следвани от транспортъри. Бяха многобройни. Приближаваха бързо и откриха огън. Напрежението подтикна разнебитеното ми тяло към действие. Грабнах два лазерни автомата. Включих кибер-окото в свръх режим. Светът се сведе до серия от триъгълници и изчислителни данни. Аз започнах да стрелям като обезумял. Марк вършееше със залпове от плазموхвъргачката си. Ларл гърмеше с двуцевката си в едната ръка и с картелница в другата. Риз бе изнамерила отнякъде гранати и ги мятеше, където свари. Кантос с канонада от изстрели редуваше унищожителните си бластери. Капитан Топло държеше йонното оръдие и отблъскваше фучащите звездолети. Дори Симънс стискаше лъчемет и стреляше през прозореца.

Космодрумът беше в центъра на окупаторската зона. Северният сектор не бе голям. Делеше ни само километър от целта. При тази скорост щяхме да пристигнем за по-малко от две минути.

Когато обаче се намирах в най-тежката престрелка в живота си, това беше цяла вечност.

С рязък завой транспортърът едва отбягна ракета. Симънс изпусна лъчемета и отчаяно увеличи тягата. Капитан Топло се опита да уцели с йонното оръдие един от звездолетите. Изстрелът му обаче пропусна и космическият кораб разруши пътя пред нас. В последвалия завой Ларл изгуби двуцевката си. Глайдер изскочи от пресечката и с разтрисащ удар се заби в обшивката. Кантос го разпарчетоса с бластерите, но откос от картелница го повали тежко. Аз стрелях с автоматите безспирно в хаоса, докато кибер-окото едва успяваше да отчете всичките данни. Куршум разкъса шлифера ми, лазерен лъч се заби в бронята, а ударната вълна от гранатата, която уцелих във въздуха, най-сетне ме повали. Плазموхвъргачката на Марк продължаваше да трещи, но само след секунди изщрака на сухо.

Арсеналистът яростно изпсува и захвърли масивното оръжие. Нови попадения на окупаторските работи пробиха дупки в каросерията. Симънс извика от изненада и болка. Транспортърът се отклони от курса си. Аз скочих на крака и се надвесих опасно към мястото на водача. Симънс кървеше.

— Дръпни се, аз ще карам! — изкрещях към него. Той ме погледна и отстъпи мястото. Аз стъпих извън каросерията и отворих вратата на водача. Куршум уцели ръката ми. Бронята ме предпази, но пръстите ми изтръпнаха и аз почти паднах. Успях да превърна залитането в засилка и се тръшнах в кабината на транспортъра. Отне ми секунда да разбере управлението и дръпнах лоста на тягата. Не помръдна. Копнеж по реактивната тяга на Дездемона ме жегна за миг, но вместо това аз отбегнах нова серия бомбардировки.

Ние най-сетне започнахме да се откъсваме от преследвачите си. Звездолет профуча отново над нас и взриви висока сграда, която блокира пътя зад нас. Ландшафтът наоколо беше неузнаваем от разрухата, кратерите и повалените сгради. Въпреки че избягахме, аз не забавих скоростта. След още стотина метра лудо каране, ние стигнахме космодрума.

Секунди по-късно, звездолетите се оттеглиха.

Тътенът на експлозиите престана, а воят на двигателите заглъхна и изчезна. Настъпи неестествено спокойствие.

— Симънс, какво по рекстразите става? Защо се изтеглят?

Той стисна зъби, сподавяйки стон.

— Положението е критично, адмирале — рече Симънс. Очилата му липсваха, а костюмът му бе оцапан с кръв и прах. — Те смятат да направят орбитален обстрел.

— По рекстразите!

Космодрумът бе в руини. Виждаха се останките на няколко малки звездолета и един транспортен крайцер. Докъдето ми стигаше погледът нямаше нищо, което да ни изведе в космоса. А времето изтичаше.

— Къде има проклет кораб???

— Ляво — задъхано каза Симънс. — Бункер в края на плаца.

Аз подкарах транспортъра в указаната посока. След секунди стигнах до малко бетонно здание, скрито в сянката на контролна кула, която беше разрушена. Спрях пред входа и бързо слязох. Движението

ме замая. Имах поне дузина дребни наранявания и кой знае колко драскотини, натъртвания и синини. Другите едва ли бяха по-добре.

Симънс, въпреки раната си, слезе сам и тръгна енергично към бункера. Аз помогнах на останалите, колкото можах и го последвахме. Бронята на Марк бе унищожена, а самият той имаше лазерно изгаряне. Риз и Ларл бяха почти невредими, но нямаха оръжия. Всъщност всички бяхме останали без огнева мощ. Кантос, тежко повреден и трудноподвижен, нямаше амуниции. Йонното оръдие на капитан Топло не вършеше работа в престрелка. Аз бях изпуснал лазерните автомати някъде по пътя.

Бункерът водеше към подземно ниво под самия космодрум. Беше тясно и очевидно служеше за сервизни тунели на различните системи, свързани с площадките за кацане. Симънс обаче ни поведе в странична ниша, която свършваше с тежка врата с кодов панел. Той набра комбинацията и вратата се плъзна встрани.

Озовахме се в нещо, което бих описал единствено като „подземен космодрум“. Мястото беше просторно. Стояхме на върха на тясна метална пътека с парапет, водеща до платформи, разположени около три площадки за излитане. Док станция беше инсталирана в отсрещния край на подземния космодрум. Над площадките имаше широки шлюзови врати, осигуряващи достъп за излитане и кацане.

Всяка площадка съдържаше звездолет.

Ние забързано заслизахме по пътеките и стълбите. Едната шлюзова врата беше огъната и деформирана, вероятно от бомбардировката. Звездолетът под нея беше неизползваем. Съседният пък беше в състояние на ремонт. Оставаше само един, в далечния край.

— Можете ли да пилотирате, адмирале? — попита Симънс с усилие.

— Аз мога — отговори капитан Топло, преди да успее да се обадя.

— Тогава вървете. Аз ще освободя осигурителните манипулатори и ще отворя хангарните врати.

— Не — възразих аз. — Симънс, прострелян си. Ако не получиш първа помощ, ще изпаднеш в шок. Аз ще поема манипулаторите и вратите.

— Адмирале, вашата безопасност е на първо място! Не можете...

— Ако припаднеш, докато ни отваряш пътя, в никаква безопасност няма да съм. Върви с останалите.

Симънс се намръщи гневно и сведе поглед към рамото си, което кървеше.

— Агент Вилек — каза той на андроида. — Вървете с него.

— Да, командире.

Аз погледнах Кантос. Той имаше окаян вид. Тялото му бе деформирано и разтрошено. Единият му крак се влачеше, а едната ръка висеше неподвижно. Торсът му бе като решето.

— Шегуваш ли се, Симънс? Та той едва ходи.

— Няма да допусна да бъдете сам, адмирале — сопна се Симънс.

— Тогаз аз ще дойда — рече Марк, но залитна на първата крачка.

Аз го хванах.

— По-полека, Марк. Никъде няма да ходиш.

— Нека ние дойдем тогава — каза Ларл.

— Ние не сме ранени — добави Риз. Тя неволно се хвана за бедрото. — Не тежко, имам предвид.

— Но нямате оръжия.

— Ами ти?

Аз извадих револвера. Изсипах гилзите и бръкнах в джоба.

— Имам три патрона.

— Аз имам повече — пристъпи напред капитан Топло. Гласът му звучеше чуждо и несвойствено, заради изкуствената модулация.

— Къде са? — попитах аз подозрително.

Китката на капитан Топло изщрака. Дулото на малко лазерно оръжие се показа.

— Добре — въздъхнах аз. — Да не губим повече време. Капитан Топло, след мен. Останалите — качвайте се в звездолета.

— Агент Вилек идва с вас, адмирале. Само аз и той знаем как да оперираме док станцията.

Аз се навъсих, но не казах нищо. Нямах време да споря.

Ние се разделихме. Аз, капитан Топло и Кантос отидохме при док станцията. Симънс и останалите се отправиха към звездолета. Подир малко те влязоха вътре. Наоколо беше празно. Нямахше никой, освен нас. Аз забързано презаредих револвера е последните три патрона. Очаквах неприятности. Съмнявах се, че Изгубените ще ни позволят да се измъкнем просто ей така.

Док станцията представляваше обикновен контролен терминал, разположен на малка платформа, образуваща товарна ниша пред втората площадка за излитане. По прозрачния двустранен екран се виеха някакви бездейни нишки и спирали, озадачавали неактивността на системата. Кантос е гротескна походка се приближи и задейства терминала. Ръката му тронаво въведе парола за достъп. Междувременно, звездолетът на третата площадка с тихо бучене включи двигателите си. Симънс вече подгръвяше машината. Аз и капитан Топло зорко оглеждахме подземния космодрум, но никой не идваше. Кибер-окото ми не засичаше никакви цели. Кантос откачи осигурителните манипулатори, които със съскане и жужене се отделиха от звездолета. Ръката на андроида се пресегна към ръчката, отваряща шлюзовите врати.

Вратите над първата площадка избухнаха. Вдлъбнатите стоманени прегради хлътнаха навътре и отхвърчаха надолу. Десетки тонове метал с грохот и огън се стовариха върху звездолета отдолу. Космическият кораб се смачка до основи е болезнено силен трясък, вече напълно непотребен. Ударната вълна разтресе цялото подземно ниво, събаряйки мен, капитан Топло и Кантос на земята.

Сред пламъците и останките на звездолета се намираще Алар.

Велики космосе.

Драксатът изрева с предизвикателство. Той замахна с лапи и запрати мълниеносно енергийно кълбо към мен. Кантос извика предупредително, хвърляйки се в последния момент на пътя на кълбото. То се блъсна в андроида с мощен пукот. Ярка светлина ме ослепи за миг. Малка, овъглена купчина бе единственото, което бе останало от Кантос Вилек. Той загина заради мен.

Аз направих логичното при губеща ситуация: побягнах. Адреналинът наводни пребитото ми тяло и аз се втурнах през глава далеч от Алар. Той можеше да контролира мисли, да хвърля енергийни кълба и да взривява подземни космодруми, при това, след като е паднал от петнадесет етажа. Аз имах единствено револвер с три куршума и болки по цялото тяло.

Черният драксат изрева отново. Той скочи високо, приземявайки се върху платформата и се впусна да ме преследва. Гигантското му туловище разтърсваше земята при всяка крачка. Аз се шмугнах между няколко товарни контейнера, за да избегна неговите атаки. Но нито

енергийни кълба, нито мълнии или каквито и да е други снаряди се опитаха да ме уцелят. Изглежда, че Алар също имаше някакви граници и номерът с избухливото влизане го беше изтощил. Недостатъчно обаче, за да ме разкъса с чудовищните си нокти. Аз спринтирах с всички сили, но дракътът ме настигаше с подлудяваща лекота. Нямах никакво време. Двигателите на звездолета на третата площадка внезапно преминаха от жужене в стабилен вой. Симънс вече се готвеше да излита. Дали той и останалите разбираха какво става отвън?

Аз приближавах края на платформата пред себе си. Пред мен нямаше никакъв път за отстъпление. След секунда Алар щеше да ме настигне. Единственият ми вариант беше да скоча от платформата. Долу, площадката на звездолета се намираше на няколко метра височина. Падането можеше да ме убие.

Алар със сигурност щеше да ме убие.

Стигнах парапета и го прескочих. За миг се завъртях объркано и в последния момент се опитах да контролирам скока си. Гърбът ми се стовари върху бетонната настилка. Агония ме заля с всепомитаща вълна. Някаква малка частица от подсъзнанието ми ме накара да се претъркалям встрани. Мускулестият крак на Алар се стовари на косъм от мен, пробивайки бетона със сила, която отхвърли отломки със скоростта на шрапнели. Аз машинално вдигнах револвера и стрелях на сляпо. Яростен рев проглуши ушите ми и разбрах, че бях уцелил. Трескаво се изправих и побягнах отново. Това замалко да ми струва живота. Температурата на площадката беше непоносимо гореща заради ревящите двигатели на звездолета. Аз отклоних устрема си и заобиколих панически струите изпепеляваща плазма, която можеше дори от разстояние да ме изгори. Застанах от другата страна на звездолета и погледнах назад. Алар беше спрял да ме преследва. Дракътът се озъби зловещо.

По рекстразите. Със своите свръхестествени способности, той можеше просто да ме дръпне към двигателите. Нямах никакъв шанс да се защитя. Аз панически вдигнах револвера за стрелба. Алар протегна дланта си и преди да стрелям, усетих как някаква невидима сила ме дръпна напред.

Изневиделица огромна оранжева фигура се появи и ме блъсна странично. Гакар ме събори на земята и се извъртя, за да не ме

премаже. Очите му горяха с твърда решителност. Той се изправи и погледна Алар. Черният драксат изрева ядно. Гакар направи сложно движение. Той се засили право срещу плазмения ад на двигателите...

... и в следващия момент вече бе от другата страна, устремен право към Алар. Гакар замахна с юмрук, но Алар парира. Черният драксат се опита да го захапне с челюстите си, но Гакар се наведе. Ноктите на Алар се стрелнаха и одраха дълбоко Гакар. Той изрева от болка. Двата бяха вкопчени в смъртоносна битка с проблясващи нокти и зъби, плющящи опашки и разтърсващи резове, отекващи над воя на двигателите. Телата им се движеха със светкавични движения, едновременно нападащи и защитаващи, заслепени от бойна ярост. Тяхната борба бе нещо повече от сблъсък на две страни. Имаше нещо първично, някаква дълбока омраза в начина, по който Гакар и Алар се биеха. Те вече не бяха благородни създания със страховита природа. Те бяха чудовища.

Алар подсече с грамадната си опашка Гакар. Оранжевият драксат се строполи, облян в кръв и изнемощял. От самото начало той губеше срещу Алар, но това не го беше спряло. Черният драксат се изсмя победоносно и вдигна крака си в довършващ удар.

Той бе забравил за мен.

Аз прицелих револвера. Кибер-окото ми прихвана целта и аз дръпнах спусъка с цялата издръжливост, гняв и сила, които ми бяха останали. Оръжието изтрещя и две огнени звезди блъвнаха от дулото. Куршумите минаха право през плазмените струи на двигателите. Нажежавайки се до искрящо бяло, те се превърнаха в малки горящи слънца.

След което се забиха право в гърба на Алар.

Драксатът нададе ужасен вой, изпълнен с болка и озлобление. Макар ранен тежко, той успя да остане прав и се обърна към мен. В погледа му се четеше смърт.

Преди обаче Алар да направи нещо, пулсиращ снаряд го блъсна и облак от частици обгърна фигурата му, зашеметявайки го. Аз вдигнах поглед и видях капитан Топло горе на платформата да държи йонното оръдие прицелено. Той стреля отново и нов снаряд обгърна драксата. Оръжието не можеше да нарани Алар, но концентрираното количество заредени частици го обърка и дезориентира.

Гакар се възползва от възможността. Той се надигна и рязко скочи. Двата му крака се устремиха във въздуха и изритаха с размазваща сила Алар. Ударът отблъсна черния драксат и го запрати в зоната на двигателите.

Крясъкът на Алар раздра въздуха, щом попадна в плазмения вихър. Викът му остана единствен, защото жежките струи го убиха на място. Тялото му изгря в пламтящо зарево за миг, стапайки се в яркооранжева течност за секунди. После всичко се изпари напълно и от шестия адепт не остана нищо.

Отмалял, аз се затътрих към Гакар. Макар и тежко ранен, той успя да се изправи отново. Ние се закатерихме по стълбата, която се спускаше от платформите към площадката. Металът се огъна и изскърца под тежестта на Гакар, но успя да издържи. Изкачихме се до платформата, където ни чакаше капитан Топло. Изражението му бе непроницаемо. Така де, нали вече беше киборг и тъй нататък. Той погледна йонното оръдие, което държеше и след кратък размисъл го задържа. Тримата се отправихме набързо към входния шлюз на звездолета. Капитан Топло вече беше отворил хангарните врати.

В нолрека ни посрещна Риз, която започна:

— Текс, къде се забави! Симънс каза... — тогава тя видя Гакар, неговите рани и моя наново окаян вид. — *Велики космосе!* Текс, кой...

Аз само уморено изпъшках.

Обувки изтрополяха и Симънс се появи. Той ни хвърли преценяващ поглед, примесен със закъсняло безпокойство и попита:

— Мъртъв ли е?

— Кантос също — измънках аз в отговор.

— Агент Вилек знаеше рисковете — рече Симънс твърдо. — Побързайте, нямаме време!

Воят на двигателите се увеличи още. Звездолетът вече излиташе. Пхах. Ларл си мислеше, че може да пилотира след двеста години. Капитан Топло се отправи към мостика и ние го последвахме. Марк и Ларл вече бяха там, затегнали колани. Имаше места за десетчленен екипаж, но нямаше място за размерите на Гакар. Драксатът се отпусна в единия ъгъл и се хвана здраво, за каквото можа. Три от местата бяха едновременно и оръжейни станции с тактически екрани за управляване на прикачените оръжия. Аз седнах зад едната станция, а

Риз и капитан Топло зад другите две. Симънс зае мястото до Ларл на пилотския пулт, а Марк стискаше зъби на своята седалка.

През илюминатора отпред се виждаше мътното следобедно небе, затлачено от дим и мръсната псевдомъгла, която винаги се стелеше над града. Звездолетът набираше височина и скорост. Издигнахме се над атмосферата. Постепенно небето се изчисти, после потъмня, накрая напълно изчезна, заменено от блещукането на звезди и искрящата луминесценция на местното слънце. Звездолетът навлезе в орбитата на планетата, устремен към дълбокия космос.

Изведнъж, огромен лъч от синьо-бяла светлина мина покрай нас, поразявайки града долу. Мощна експлозия изригна под нас. Комбинираната сила на експлозията и разкъсващият лъч разтърсиха звездолета. Предупредителни датчици изпискаха пронизително.

— В името на Древните, к'во беше т'ва?!? — обади се Марк.

Сред алармите се надигна отделен, различен сигнал за тревога. От аудио симулаторите се чу бърза серия „пю-пю-пю“ и обшивката отново се разтърси от непознат обстрел.

— Изтребители! — извика Ларл.

— Ще ги поемем! — отвърнах аз. — Симънс, направи веднага фалшив скок!

— Да, адмирале — изхриптя той.

Екранът пред мен оживя и аз получих картина на черната нищина около себе си, с насложени върху нея тактически данни. Включих системата „свой-чужд“ и корпусът под оръдията ми светна в бледосиньо. Пет червени точки светнаха върху пейзажа, приближавайки бързо.

— Атака!!! — ревах пиянски и открих огън. Лазерни лъчи блъвнаха от сдвоената оръдейна установка. Две от червените точки избухнаха в огнени кълба, а останалите се пръснаха. Аз завъртях установката подир тях, без да преставам да поддържам стрелбата. Симънс тревожно се обади:

— Адмирале, следете енергийния баланс!

Аз хвърлих поглед към лентата на екрана, указваща остатъчната енергия и присвих очи. Опитах се да намаля залповете си, но вражеските изтребители се нахвърлиха обратно като хищници. Риз и капитан Топло обаче ги отблъснаха с прецизна и координирана стрелба, компенсирайки грешката ми.

— По рекстразите!!! Те имат шибан дреднаут! — изкрещя Ларл.

През илюминаторите на мостика се виждаше грамаден звездолет, открояващ се на фона на мрачния космос. Дреднаут. Беше толкова огромен, че нашият космически кораб приличаше на играчка в сравнение с него. От хангарите му непрекъснато излитаха нови орди изстребители, а масивните му оръдия, макар неефективни за нашия размер, ни взимаха на прицел.

— Симънс, по рекстразите, какво става със скока!

— Компютърът изчислява курса!

— Просто дръпни проклетата ръчка!

— И да се разбием в някоя планета ли!

Група изстребители проби преградния ни огън и звездолетът се разтърси от изстрелите, които отекнаха по аудио симулаторите.

— Още едно попадение и край с щитовете! — викна Ларл.

— Туй звездолетче големо тенеке, бе — изскърца Марк през зъби.

Аз теглих една псувня на енергийния баланс и стрелях обезумяло и напосоки с лазерната установка. Докато разпръсквах изстребителите, Риз и капитан Топло елиминираха няколко. Но те бяха твърде много. Дреднаутът откри огън с оглушителен залп. Един от снарядите само ни закачи, но ефектът беше сякаш бомба удари мостика.

— СИМЪНС!!!

Сред алармите нещо кратко изпиука.

— Имаме изходен вектор!

— Ларл, курс, ВЕДНАГА!

— Заел съм се! — яростно изръмжа найтът.

Ларл извъртя звездолета в подготвената посока. Аз най-после пресуших лазерните си оръдия и бях въвн от играта. Риз и капитан Топло със закъснение бяха изоставили прецизната стрелба и печелеха време. Космическият ни кораб се размина на косъм с нов залп от дреднаута и прелетя над него, изравнявайки се на една линия с курса за хиперпространствения скок, програмиран от бордовия компютър. След нас фучаха армада от изстребители. Аз крещях несвързано. Не бях единствен. Екранът пред Симънс обяви завършеността на синхронизацията и датчикът даде зелена светлина. Симънс се пресегна и дръпна ръчката със здравата си ръка.

От дъното на звездолета отекна дълбоко бучене, което мигновено се извиси във високо виене. Стократно увеличеното ускорение ме притисна за седалката. Малките точки на далечните звезди пред нас се размиха, деформираха и удължиха, докато хипердвигателят усукваше законите на физиката до болезнена крайност.

После ние изчезнахме в дълбините на галактиката.

[1] В печатното издание думата е изписана „галактика“, но по желание на автора, на съответните места, е сменена с „галактир“ (измислен термин, означаващ „разумен индивид“). — Бел. cattiva2511.

↑

— Някой, по рекстразите, да ми обясни всичко от начало.

Намирахме се в нолрека на звездолета. Отсекът, макар оскъдно обзаведен, имаше подвеждащ вид. Мебелировката можеше да се оприличи на бизнес всекидневна, рязко контрастираща с голата обшивка и военния вид на корпуса. Маса, два футона с винилова тапицерия, имитация на килим и съхранителен шкаф. Декорацията се изчерпваше с изкуствени панели в безличен зелен цвят, скриващи обшивката. Всички предмети бяха здраво прихванати за съответната си повърхност, за да не стане безпорядък при първата маневра. В двата края на нолрека имаше илюминатори, разкриващи гледка към космоса. Отпред плъзгаща се врата водеше към мостика, а отзад друга извеждаше към двигателния отсек, сервизните помещения и спалните отделения. Отляво и отдясно имаше шлюзове за външно скачване с док, служещи също така за вход/изход. Осветлението бе от стандартни луминесцентни тръби, икономични и надеждни.

На масата лежах остатъците от разграбените медицински запаси на звездолета. Марк, гол до кръста и превързан със смесица от бинтове и остатъци от дрехата си, седеше в ъгъла на единия футон с уморено изражение. До него беше капитан Топло, неестествено неподвижен и изправен в своето кибернетично тяло. На отсрещния футон бяха Риз и Ларл, умерено бинтовани и далеч по-изтощени. Видимо поддържайки дистанция, Симънс беше седнал при тях, стараяйки се да изглежда делово и хладнокръвно. Бледото му лице и превръзката на ръката обаче разваляха образа.

Гакар, мълчалив и мрачен, седеше отпуснат на пода в ъгъла на нолрека. Той беше настоял да третира раните си сам, твърдейки, че кръвта му е токсична за нас. Аз стоях до единия от илюминаторите, гледайки мрака навън. Бях се обърнал, когато изрекох думите си.

След като направихме третия фалшив скок, събрахме се на обсъждане. Много трудно биха ни проследили след първия и почти невъзможно след втория, но никой не искаше да рискува. Чувствах се

изчерпан и пребит. Исках да звуча гневно или поне настоятелно, но нямах сили дори да говоря. Шлиферът ми беше прокъсан и съсипан. Арсеналската броня, която носех под него, ставаше единствено за боен трофей. Когато свалих дрехите си, колкото да си окажа първа помощ, видях само синини и прорези, вместо кожа. Дори кибер-окото ми беше изгубило част от функционалността си. Представа нямам как.

Шапката, слава на Великия космос, беше наред.

— Е? — повторих аз. — Какво по рекстразите!? Мислех, че драксите са на наша страна. Този... Алар, замалко да ме накара сам да си пръсна мозъка.

Погледнах към Гакар. Не бях единствен. Дори Симънс се взираше замислено в него иззад резервния си чифт очила. Само капитан Топло не бе помръднал от мястото си.

Гакар мълчеше. Помислих, че няма да отговори, когато дълбокият му, непоклатим глас отрони:

— Ние... моят народ беше единен. Цял. Живеещ в хармония. Беше. След Войната, тъмният плащ на покварата успя да покори дори нас. Драксите бяха разделени. Вечно проклетие и празнота падна върху плещите на много от нашите братя и сестри. Алар... той беше един от тях. Той беше... *тларор*.

— Тларор? — попитах аз. — Какво означава това?

— Произходът на понятието идва от *Ро Т'лар* — рече Гакар. — На езика на драксите означава „Висше зло“.

Гакар направи пауза. Муцуната му леко се наклони и той продължи:

— Ние винаги сме искали да бъдем просветители, носители на светлина в тази галактика. Ние се учехме от грешките си и от грешките на другите, учехме се да познаваме пътя нагоре и склона надолу, учехме се никога да не забравяме кои сме и кой е нашият Път. Искахме да предадем тези знания на останалите и това правехме. Медитирахме, усъвършенствахме, бранехме, слушахме. Ние също сме минали през кървава и пагубна история, но след хилядолетия успяхме да триумфираме над нашата лична природа и прегърнахме идеала на Великия предел. Ние бяхме постигнали и искахме да помогнем на всички други също да постигнат. Искахме да носим светлината. Вярвахме, че тя никога не ще угасне в нас.

Затова когато Изгубените потопиха галактиката в смърт и разруха, най-страшното за нас, драксите, се случи: Те отнеха нашите души. Милиони братя и сестри загубиха просветлението си. Забравиха вътрешния си мир. Отхвърлиха резонанса на хармонията и изоставиха Пътя. Привлечени от могъщо и необятно влияние, братята и сестрите ни приеха черния мрак на господството. Те станаха... *тларор*.

— Именно това ни съкруши — продължи Гакар. — Разкъсани, обърнати един срещу друг. Какво да сторим? Дългът ни диктуваше, че трябва да помогнем. Защото това беше нашата цел: да се хвърляме в бездната и да запалваме факела на прозрението. Оказа се, че самите ние не сме готови. Не смятахме, че е възможно някога някой от нас да загуби Пътя. Мислехме, че сме се преборили завинаги със самите себе си. Тези, които станаха *тларор*, ни показаха колко грешим.

Затова, ние страдахме: защото ни предстоеше отново да даряваме със светлина собствената ни плът и кръв. Но също така, ние мразим: защото отказваме да повярваме, че сме способни на подобна слабост. Няма по-голямо страдание за един драксит от това да срещне *тларор*.

Самотна сълза се спусна по муцуната на Гакар. Последваха я и други. Гърлото на драксата не издаде нито звук. Тялото му също беше неподвижно. Но мъката продължаваше да изтича от алените му ириси.

Нолрекът потъна в мълчание. Изпитах съжаление към Гакар. Бил съм в неговата ситуация, докато служех в армията. Но с годините се бях научил да погребвам чувствата си. В моя занаят или това, или аз щях да бъда погребан. Ако съм късметлия. Постепенно коравосърдечността ми бе станала втора природа. Не бях виждал никой, човек или пришълец, да плаче от... дълго време. Това ме изненада достатъчно, колкото да направя учтива пауза. По-дълга от очакваното. Защото аз самият чувствах нещо в себе си.

Чуствах вина.

Но нямах намерение да се откажа от въпросите си.

— Алар беше шестият адепт, нали? — погледнах към Симънс.

— Да, адмирале.

Аз кимнах сериозно.

— Видя ми се доста силен като за обикновен ученик.

— Учителите му го превъзхождат многократно — сухо отбеляза Симънс. — Алар наистина бе едно от най-обещаващите им протежета,

но той не би могъл дори сянка да хвърли върху техните способности — очилата му проблеснаха. — Говоря от личен опит.

Аз се опитах да не мисля за каква сила говорим. Внезапно три фалшиви скока ми се сториха недостатъчно.

— Така... — казах най-сетне. — Намираме се в космоса, на борда на звездолет, а колонията, от която излетяхме, е унищожена. Никой няма да ни се притече на помощ, а ние самите сме в окаяно състояние. Същевременно, по петите ни са самите господари на галактиката, докато нашата цел е да намерим планетарния космически кораб. Някак си, ние трябва да спрем Изгубените, а след това да овладеем най-могъщото оръжие в Стелария. Питам се, какво следва после?

— В какъв смисъл? — леко вдигна вежда Симънс.

— Ами в ей такъв, Симънс — кисело отговорих. — Ще намерим проклетия кораб. И после? Какво ще го правим? Какво се очаква от нас? Как ще се справим с върховните властелини, които идват да ни сритат задниците? Мислил ли си изобщо за това?

— Не, адмирале — сведе глава Симънс. — Аз... не бях си представял нещата така. Цял живот мисията ми беше само да намеря планетарния звездолет. Нямах представа... какво да правя, ако това се случеше. Не вярвах, че ще се случи. След толкова години, мислех, че всичко ще приключи с намирането.

— Де да беше толкова лесно, Симънс — въздъхнах аз. — Твоите, ъ, учители, не са ли ти казали какво да правиш по въпроса?

— Не. Единствените ми заповеди бяха да пазя вас и систематизатор Досел, адмирале. Вие трябваше да ни отведете до звездолета и... Предполагам, от вас се очакваше да знаете какво да правите.

— Хм, чудно — изсумтях аз. — Имаш ли някакъв начин да се свържеш с началството?

— Боя се, че този процес не става така — поклати глава Симънс.

Аз се сетих нещо. Потърсих из прокъсания си джоб и извадих възвърнатата си лула. Захапах мундщука машинално и започнах да въртя в устата си очукания инструмент, мислейки трескаво.

— Добре. Всяко нещо по реда си. Първо да намерим звездолета. Как ще стане това?

— Аз мога да го направя — прозвуча равномерен синтетичен тембър.

Капитан Топло беше завъртял главата си и ме гледаше право в очите. Две неща бяха крайно неестествени: главата, която единствена бе помръднала от цялото му тяло. Другото беше лицето му. И... по-скоро липсата на такова. Не беше човешко лице. Отсъстваше наличието на обли форми, които биха му придали човекоподобен вид. Беше просто функционален компонент, с гласов високоговорител и чифт сензорни датчици, които бяха вперени право в моя полукибернетичен взор. Беше изнервящо. Аз мълчаливо отвърнах на немигащия поглед със собствения ми такъв. Попитах тихо:

— Вярно ли е, че ти си систематизатор Конър Досел?

Кибернетичното тяло на капитан Топло не изрази никаква реакция. След кратка пауза, която можеше да значи всичко, синтетичният му, лишен от емоция глас отговори:

— Вярно е. И страдах заради това. През всички тези години... Постоянно се колебаех. Непрекъснато се чудех кое е реално и кое не е, кой съм аз и какво правя... Беше непосилно. В началото не знаех нищо. Но с годините, постепенно моята алтернативна личност започна да се проявява все по-често. Да се слива с мен. Аз получавах мисли, емоции, спомени, които не бяха мои и същевременно... усещах, че бяха част от мен. Колкото повече време минаваше, толкова повече капитан Топло, комуто дори не помня вече истинското име, и Конър Досел влизаха в противоречие. Започнах да губя представа за време и място, не можех да преценя кой взема решение или върши действие.

Когато бях на ръба на смъртта и Симънс ме превърна в киборг, за пръв път от десетилетия аз получих яснота. Видях двете си личности оплетени в безкрайна мрежа. Мрежа, която не можех да разплета дори с помощта на имплантите, които получих. Затова аз направих избор.

— Какъв избор?

— Кое да остане и кое да изчезне — продължи капитан Топло. — Аз разсякох мрежата от смесени спомени, преживявания и знания. Изтрих части от капитан Топло и части от Конър Досел. Изхвърлих неспасяемото. Останалото го превърнах... в мен.

— И кой си сега всъщност? — попитах напрегнато.

— Аз съм... аз. В мен вече няма доминантна личност. Сегашното ми самосъзнание е амалгама от ключови решения, взети в миналото от

двете реалности. — Капитан Топло леко повдигна рамене. — Но, ако въпросът е кой съм аз, то също толкова валидно тогава е да попитам: Кой си ти?

— Аз? — Сърцето ми се сви с внезапна нерешителност. — Как така кой съм аз?

Капитан Топло наклони странично глава, за да подчертае думите си:

— Реторичността на въпроса се състои във фактите: Ти си алтер егото на адмирал Сируис Тор. И той, също като мен, е придвижил личността си в тази псевдопаралелна итерация на Вселената, с цел да просъществува тук. Но *ти* вече си тук. Текс Кърк вече съществува тук. Логично е да се предположи, че конфликт от едно или друго естество ще има. Въпросът е, като кого се чувстваш сега? Текс или Сириус?

— Аз... аз... не знам. Знам, че все още съм себе си, каквото и да значи това сега. — Захапах лулата и я тикнах в ъгъла на устата си. — Знам, че получавам разни видения, образи и преживявания, които не познавам и е напълно възможно да са чужди, тоест на алтер егото ми, спомени. Но съм сигурен в едно: никакви конфликти със себе си не съм изпитвал досега. Нито пък съм забравил името си.

— Значи твоята тукашна личност е била доминиращата — отговори капитан Топло. — Не се учудвам. Сириус Тор заложи изключително много от своята енергия в осъществяването на плана. Заключение ми е, че той изглежда е бил отблъснат от процеса на усвояване на твоето съществуване.

— Това какво означава?! — подскочи Симънс. Аз реших само да се опуля. — Да не би адмирал Тор да не съществува???

— Не — отсеке капитан Топло. — Неговата личност все още е тук. Вътре в био-матрицата на Текс Кърк, където оперира в периферията. Адмирал Тор все още е тук, но няма влияние над решенията на своето алтер его така, както Досел имаше над Топло.

— Което означава, че ти си единственият, който знае къде е звездолетът — казах аз намръщен. — Защото аз със сигурност нямам представа.

— Именно — отвърна капитан Топло. — Точните координати ги извлякох от паметта си по време на реорганизационния процес и в момента мога безпроблемно да ги предоставя.

— Тогава... цялата тая работа с компютъра за какво беше? — обади се плахо Риз, която заедно с Ларл бе слушала внимателно.

— Досел знаеше координатите, но не и личността, позната като капитан Топло — рече безизразно — не че имаше друг начин — капитан Топло. — Личността на Конър Досел се опитваше да се намеси и да управлява, но така и не успя да постигне пълна доминация. Затова, чрез своеобразна комуникация на базата на образи и фрагменти от спомени, той се опита да обясни целите и задачата си на своето алтер его. Успешен опит бих казал, който обаче в крайна сметка се... оказа излишен.

— Момент — прекъснах го аз. — Имаше и друго. Преди, в оръжейната в Северния сектор, спомена, че нямало време и трябва с Гакар да намерите компютъра. Какво имаше предвид?

— Исках да предупредя, че звездолетът ще се появи съвсем скоро, тъй като освен координатите, помня и датата. Прехвърлянето през времепространствената мрежа бе планирано да стане в много точен период, който да е съгласуван оптимално за изходния вектор на вероятностната таблица относно бъдещи събития. Предвиден беше и страничният фактор на ентропията. Според изчисленията ми, базирани на спомените ми, появяването предстои след приблизително няколко часа.

— Това ще рече, че наистина нямаме време — казах решително. — Първо да намерим звездолета. Останалото ще мислим в движение. Дай координатите.

— Разбира се — капитан Топло се изправи. — Нека отидем в мостика.

Всички се запътихме към мостика. Аз помогнах на Марк да се изправи. Арсеналистът стисна зъби от болка, но реши да не се прави на герой. Риз му беше дала болкоуспокояващо, но внимаваше да не прекали с дозата. Гакар се забави, колкото да прибере аптекката. Не че имаше смисъл. Нолрекът беше оцапан с кръв и осеян с остатъци от екипировка и малко допълнително въргалящ се боклук едва ли би направил впечатление. Риз и Ларл вървяха, хванати ръка за ръка. Симънс имаше замислен вид. Ние влязохме в мостика и заехме местата си. Ларл отново седна на пилотската позиция. Риз се настани до него. Симънс този път избра една от бойните станции. Марк с пъшкане седна и закопча предпазните колани. Аз се плъснах на най-

близката свободна седалка, нахлупвайки шапката ниско над очите, докато все още хапех лулата. Капитан Топло се доближи до пулта за управление и монотонно нареди:

— Звездна карта.

Ларл се позабави, докато намери как да извика програмата на тактическия дисплей, но екранът накрая светна в мека светлина, осеян с множеството звезди и други небесни тела, картографирани в познатата ни галактика. Направи ми впечатление, че картата беше най-пълната и подробна карта, която бях виждал. Бяха картографирани всякакви територии, включително непознати за мен досега. Хвърлих кос поглед към Симънс, но не казах нищо. Капитан Топло разгледа за няколко секунди екрана и кибернетичната му ръка посочи секция на картата. Ларл увеличи образа. На мястото на галактическата карта се появиха половин дузина системи, а датчикът на кораба посочваше, че ние се намираме сред една от тях. Капитан Топло посочи съседната система.

— Там. Координатите на най-външната гравитационна орбита — каза той. Системата се състоеше от една-единствена звезда, представляваща възрастен червен гигант. Нямахте планети или астероиди. Системата беше добре изолирана от околни влияния. Идеално място за появяване на космически кораб с размерите на планета, току-що разкъсал пространство-времето.

— Програмирайте курс и направете скок — казах аз разсеяно.

— Да, адмира... Текс — отвърна Риз смутено и подготви бордовия компютър. Това беше първото й истинско пътуване със звездолет, но с малко помощ от Ларл, Риз бързо успя да се справи със специфичната електроника на машината. Тя наистина имаше дарба за тези неща.

Компютърът изчисли данните и предостави курс. Ларл насочи звездолета в указаната посока. Параметрите се изравниха и бордовият компютър даде зелена светлина. Ларл включи хипердвигателя.

Натиск падна върху мен като лек плащ, който обаче ме държеше в желязна хватка. Едновременно с това космосът изсветля и далечните звезди засияха много по-ярко, разтегляйки и нагъвайки формите си в безкрайни лъчи, оплетени в спирален калейдоскоп. Мракът на празнотата също се измени, усуквайки се около светлината на звездите и заедно с тях образува огромна фуния около звездолета, запълнена

единствено от крайните спектри на видимите лъчения. Почувствах се сякаш бивах всмукан в дълбока бездна. Малко по-късно натискът върху ми изчезна. Светлинната интензивност на променената реалност също намаля, но ние вече не бяхме в обикновения космос. Ние бяхме в състояние на хиперпространственост.

Чу се кратък звуков сигнал и на всеки пулт примигна по един диод. Контра двигателят беше включен. Мъглата, обхванала съзнанието ми по време на скока, изчезна. На централния екран се появи информация за курса и време на пристигане до зададената дестинация. Явно хипердвигателят не беше от най-бързите. Щяхме да си попътуваме.

— Е, това е — рекох аз към никого конкретно. — Сега остава да чакаме.

— Пфу, чакане — изпръхтя Марк. — Кому е нужно туй нещо, наречено скука? Некой да има зарове?

— Защо са ти? — внезапно наостри уши Ларл.

— Че и питаш! Да въртнем комар, разбира се! — възкликна арсеналистът.

— Какво е комар? — попита любопитно Риз, вечната любознателка.

Марк се разсмя, после се намръщи от болка.

— Ела, ще ти покажа — рече Ларл и извади от джоба си комплект зарове. Хм. Още един факт, който не знаех за него.

— Изглежда... бих могъл да се включа — отекна металическият глас на капитан Топло.

Гакар мълчаливо стана и се приближи към заформящата се игра.

— Ей, цайс! Идеш ли да плякаш, или к'во? — викна Марк към Симънс. Адептът го изгледа раздразнено, но после неохотно се присъедини.

— Текс, ами ти? — попита ме Риз.

— Не благодаря — рекох аз вяло. — Мисля малко да почина. Вие се забавлявайте.

— Ти губиш — подхвърли Ларл. — Наглеждай системите.

С тези думи всички, освен мен, се изнесоха към нолрека.

Мостикът потъна в тишина. Аз се облегнах хубаво назад и оставих мозъкът ми да почине най-сетне от постоянното напрежение, в което го държах напоследък. Съзнанието ми почти веднага се отнесе и

аз се замислих за изминалите дни. Не само за настоящия инцидент. Замислих се за целия си живот. Замислих се за Марк. Припомних си дните с него, докато двамата работехме заедно и аз все още бях на върха на способностите си като наемник. Помислих за Риз. Нямах да забравя онази тъмна нощ, сред забутаните пресечки между Центъра и Индустиалния сектор, когато попаднах на една млада дразавърка, имала предвидимия късмет да се озове откъм суровата страна на живота след Войната. Можех още тогава да подмина нея и тъпаците от Черните орли и да продължа с работата си. Но нещо спря краката ми и моята ръка сама посегна към револвера. Може да съм бил аз. Може да е бил Сириус Тор. Или нещо друго. Факт е, че последва престрелка, от която аз спечелих още врагове и благодарността на една невинна жертва. Животът продължи.

Спомените ме отведоха още по-назад. Взрях се в образа на Ларл в главата ми и видях десетките си преживявания с този твърд и яростен прищълец, който съдбата е отритнала със сигурност не по-малко от мен. Вероятно неговият цинизъм се равняваше на моя, ако не и повече. Помислих за безкрайната ми вражда с него и за последвалата неприязън в годините след Войната и се учудих за пореден път как тя бе изчезнала внезапно и необяснимо. Нима това беше някакво предзнаменование? Или Ларл наистина изпитваше любов към Риз, от онази митична величина, която се проявява при пръв поглед и която го караше да бъде друг? Да бъде различен? Не мога да кажа. Може би не друг. Може би просто... наистина себе си. Ларл беше станал истинския Ларл. Спокоен. Уравновесен. Словоохотлив. Комарджия? Неща, които дори не подозирах за него, се оказаха част от скритата му същност. От онзи Ларл, който се страхуваше да се покаже пред света. Но сега светът вече не го плашеше.

Неусетно започнах да мисля за дните преди Войната, преди да срещна Ларл, преди да избягам и да стана наемник. В главата ми изникна образът на военната академия, монолитна и многовековна сграда, чийто коридори и зали бяха изпълнени с история и традиции. Сетих се за някогашните си приятели и познати, за които толкова отдавна не съм мислил, че не помня нито имената им, нито лицата им. Те сякаш бяха част от нечий друг живот. Спомени, толкова избледнели, че вече бяха колкото плод на реални събития, толкова и на въображение. В ушите ми отново зазвуча резкият и сух тон на

военните инструктори, но гласовете им бяха глух шепот в дълбините на моя кортекс. Тогава, докато бях във военната академия, аз за пръв път бях видял космоса в неговото пълно великолепие.

Не можех да кажа нищо за детството си. Юношеските ми години бяха като сцени, пълни с обекти с размити контури и гъста, стелеща се мъгла, която закриваше детайлите и объркваше значението. Не можех... да позная родителите си. Сякаш никога не съм се раждал на този свят, а в един момент просто съм започнал да съществувам в произволен период с произволна съдба. И четвърт хилядолетие покъсно, аз няхах представа къде е началото на всичко. Нито пък краят.

Не разбрах кога съм заспал.

Слаба аларма ме накара да се сепна. Вдигнах периферията на шапката си. Останалите се бяха върнали и стояха по местата си в напрегнато очакване. Все още пътувахме в хиперпространството, но курсът бе към края си.

— Почти пристигнахме — оповести Ларл. — Бъдете готови за прекратяване на хиперскока. Как спа, героични адмирале? — подхвърли ехидно найтът към мен.

— Биваше. Ама сънувах кошмари от грозната ти мутра.

— Ха...

Алармата изпиука отново и Ларл изключи хипердвигателя. Вихърът от светлина и мрак пред нас изчезна. Усетих невидимо налягане по цялото си тяло, което след миг престана. Псевдоускорението на хиперскока се промени и създаде илюзия за силно забавяне. Звездолетът се завърна в обичайното си състояние и пейзажът отново беше зает от студения вакуум, обсипан с концентрации на водород, хелий и други по-екзотични елементи. Пред илюминаторите грейна мътна пурпурна светлина от самотния червен гигант, съставляващ местната система. Звездата се намираше встрани спрямо звездолета, но огромните ѝ размери с лекота доминираха хоризонта.

— Поддържай курс 4-5, 2-2-0 — каза капитан Топло.

— Добре — отговори Ларл и отклони звездолета в указаната посока. Червеният гигант се плъзна покрай илюминаторите, но не изчезна напълно от поглед.

— Кога? — попитах аз капитан Топло. Нямахше нужда да пояснявам.

— Съвсем скоро. Бих казал, всеки момент.

Ние продължихме да се носим с крайцерска скорост по периферията на системата. Неочаквана нервност ме обзе и стомахът ми се сви. Нямах представа какво щеше да се случи. Ами ако бяхме твърде близо?

— Върни на курс 3-5-5, 0-1-2 и наклони четиридесет и пет градуса ляво на борд — рече все така монотонно капитан Топло. Ларл се подчини безмълвно.

Минаха още няколко секунди или минути. Не можех да кажа със сигурност.

Тогава планетарният звездолет се появи.

Пространство-времето избухна. Не знаех друг начин, по който да го опиша. Порой от светлина и разтърсващи вълни от чиста, неопределима субстанция обляха остарялата звезда и нашия космически кораб. Импулс от сурова енергия удари мен, корабните системи, всичко. С очите си видях дъгови вълни и хармонични трептения, ушите ми докоснаха консистенцията на звуците, а носа, пръстите и устата ми се потопиха в цветовете на предметите, които докосвах. Обърканият калейдоскоп от усещания щурмува сетивата ми и те прегряха от информация, която не бе предназначена за тях. В един-единствен ярък момент аз спрях да мисля, да мога, да бъда. След това безкрайно ярка дъга от всички възможни спектри във Вселената ме ослепи и всичко приключи. Бавно фокусирах зрението си.

Планетарният звездолет беше пристигнал.

Беше огромен. Абсолютно *огромен*. Макар мащабите му отдавна да можеха да се поберат в схващанията на съвременните звездопътешестващи цивилизации, самата представа, че това е създадено от човешка ръка беше спиращо дъха. Милиарди тонове метал, простиращи се хиляди километри във всяка посока, успяваха да засенчат червената звезда не физически, но е вдъхновяващо великолепие, пред което изпитах искрено смирение и благоговение. Елегантните и нестандартни пропорции, практичните и въпреки всичко изящни форми, моделирани в цялостна хармония бяха короната на това върховно постижение на разума над материята. Завършената архитектура на обшивката представляваше диамантен профил, едновременно наподобяващ блестящо острие и всепокриващ щит, готови да бранят галактиката. Предната част на носа бе осветена от

хиляди прожектори, където е гигантски, електриковозелени букви бе изписано:

МОГЪЩИЙ.

Гледката беше поразителна. Не можех да откъсна очи. Сегментите, навигационните светлини, оръдейните установки, док станциите, космическите батареи, всичко беше идеално съгласувано, позиционирано и предизвикващо неестествено усещане за естетизъм. Могъщия бе не само невероятен, но и красив кораб. Чувството, че това не е произведение на една раса беше почти осезаемо.

Изведнъж остра, пареща болка ме прониза в гърдите.

— *Ааааахррр!!!*

Факла сякаш се заби в главата ми. Крясъкът ми отекна високо в мостика и аз се свлякох от седалката си, треперещ в неконтролируеми конвулсии. Спомени нахлуха в съзнанието ми, информация претовари синапсите и наводни невронните ми връзки. Чувствах се потопен в течен пламък, изгарящ и агонизиращ. Гърдите ми сякаш бяха пронизани от смъртоносен меч, изкован в ядрото на свръхнова звезда. Разумът ми бе разкъсан, оплетен и разпръснат, внезапно намиращ се на безброй места едновременно, преживяващ милиони събития, дейности и ежедневни итерации. Насред океана от объркване и гибел видях сияен колос, могъщ и непоклатим, който обаче бе пострадал от смъртоносно попадение и въпреки всичко се държеше и държеше всички, въпреки себе си. И тогава, аз превъзмогнах пламтящия ад и прогледнах отвъд поройната завеса на обременяващата реалност. Видях нещо, което ме порази.

После пропадах в бездната на безпаметността.

Отне време, докато се опомня.

Свестих се в нолрека. Лежах на пода, заобиколен от притеснените изражения на моите приятели и съюзници.

Позната обстановка.

— Текс, Текс... Текс, чуваш ли ме? — побутваше ме Марк разтревожено. — Текс...

— Ооооох — провлачено измучах аз. Ако продължа да губя съзнание със същото темпо, щях да придобия кофти навик.

— В съзнание е — дочух монотонния глас на капитан Топло.

— Добре, това е добре — нетърпеливо се обади Симънс, с нотка на облекчение. — Адмирале, какво стана?

— Ох... Как така... Какво... какво се случи с мен?

— Планетарният звездолет се появи — отговори Ларл. — Беше... впечатляващо появяване и нашето внимание бе изцяло отклонено, когато ти извика и се строполи. Имаше силни гърчове. После застина и изпадна в безсъзнание.

— Пулсът ти беше много слаб — добави Риз. — Дишането ти също. Гакар те вдигна и те пренесе в нолрека, където... където той се опита да ти помогне.

— Прелях част от моята жизнена енергия — каза ми тихо Гакар. Звучеше смъртно уморен. — Твоята рана се канеше да отнеме живота ти, когато реалностите се синхронизираха. Аз предотвратих това.

Аз затворих очи и се насилих да дишам бавно и равномерно. Сякаш менгеме стискаше тялото ми.

— Б-благодаря, предполагам — отвърнах с несвойствено колебание. С мъка погледнах Гакар в очите. — Това е вторият път, когато ми спасяваш живота.

— Нищо не ми дължиш. Правя каквото е правилно.

— Можеш ли да се изправиш? — попита ме капитан Топло.

— Ще опитам — рекох през зъби.

Марк и Ларл ми помогнаха да се изправя. Изстенах леко, но бързо стиснах челюстта си, защото се чувствах смутено. Ей, все пак се водя замесен от кораво тесто. Марк опита да си придаде тържествен тон:

— Текс, нали помниш к'во бях казал, ако преживееш още един инцидент кат' тоз'...

— Засега не сме катастрофирали — отсякох аз.

Марк присви очи.

— А, пра'илно. Моя грешка, прощавай — каза той и се опита да намигне шеговито. Не се получи. Изражението му бе твърде сериозно.

— Колко време бях мокър парцал? — попитах аз, пазейки внимателно равновесие.

— Около час — отговори Ларл. — Смятахме, че ще се наложи да започнем без теб.

— Да започнете какво?

— Абордаж на звездолета — каза капитан Топло. — Щом програмирахме стабилен курс спрямо него, опитах да установя контакт със системите от разстояние.

— Някакъв късмет?

— За съжаление, не. Могъщия е блокирал всякакви външни комуникации, което ме възпрепятства да въведа кодовете за достъп и да поема контрол над управлението.

— Ами курсът? Накъде се е насочил звездолетът?

— Доколкото преценихме, корабът следва стабилна траектория около крайната орбита на звездната система — включи се Симънс.

Аз се потупах подозрително по тялото си, сещайки се за нещо.

— Хм... Шапка? Лула? — погледнах въпросително Марк.

Ларл въздъхна.

— На масата — рече Марк. — Момент. — Той ги взе от посочената мебел и ми ги подаде.

— Да, благодаря. Така, докъде бяхме стигнали? — казах аз, докато си нахлупвах шапката. Лулата я пъгнах в джоба на панталона.

— Ще бъдем принудени да направим абордаж на звездолета — повтори капитан Топло. — Сканирах с наличните датчици. Няма индикация за познати форми на живот на борда на Могъщия. Корпусът и обшивката са с пълна структурна цялост. Реакторите и енергийните системи работят на номинална мощност. Централната система е в

режим на готовност. Двигателите са програмирани да поддържат минимална скорост в околосвездна орбита.

— Ха, сега вече наистина звучиш като систематизатор — измърморих аз.

Капитан Топло не каза нищо.

— Добре, и как ще стане абордажът? Щитовете на Могъщия предполагам са в исправност?

— Да.

— В мига, в който някой реши да мине през тях, жив ще се опече. Трябва да намерим някакъв начин да ги извадим от строя, поне временно.

— Работа върху възможна хипотеза — отговори капитан Топло. — Теоретично бих могъл да препрограмирам нашето силово поле така, че да влезе в интерференция с това на Могъщия.

— Да действате тогава — рекох аз.

— Съществува обаче пречка — продължи капитан Топло невъзмутимо. — Могъщия разполага със силови полета на три нива.

— Три нива?!? — изумен попита Ларл.

— Да. Същевременно всяко ниво осцилира на независима честота, което прави пробиването на щитовете чрез интерференция невъзможно.

— А не можем ли да се опитаме да простреляме щита? — предложи Риз.

— Това е другият проблем — каза капитан Топло. — Не разполагаме с достатъчно огнева мощ, за да пробием щита насила.

— Ами ако просто минем със звездолета през силовите полета? — попита Ларл. — Те не са програмирани да го спрат.

— Може би, може би не — отвърна капитан Топло. — Но дори да минем директно през щитовете, остава въпросът за защитните системи. Почти всички системи на Могъщия могат да оперират автоматично. Всяко едно действие, като откриване на огън, интерферентен разрив или директен заход могат да активират защитните протоколи, чийто режим не е известно в какво състояние се намира.

— Чакай малко! — намесих се аз. — От къде на къде не знаеш в какъв режим са оставени защитните протоколи? Нали... нали си бил,

ъ... систематизатор Досел би трябвало да знае в какъв режим е оставен звездолета!

— Всъщност не — завъртя глава капитан Топло. — Моето алтер его разполагаше само с минимални подробности. Все пак аз съм просто резервен вариант. Тази информация е на разположение единствено... на адмирал Тор.

Аз присвих очи. Чувствах се слаб и отпаднал, а желязната хватка около гърдите ми не се беше отпуснала дори на микрон. Съзнанието ми се рееше в незнайни дебри, пълни с информация, която преди я нямаше. Усещах, че останалите ме наблюдават очаквателно. Е, явно решението трябваше да е мое. Още малко и щях да се почувствам като истински командир. Намерих сили да вдигна глава и рекох твърдо:

— Ще рискуваме. Мисля, че знам как да преодолеем щитовете.

— Адмирале? — повдигна вежди Симънс.

Събирайки цялото си налично достойнство, аз се затътрих към мостика.

— Ще използваме комбиниран метод. Разполагаме ли с торпеда?

— Да — каза Симънс.

— Ето какво: ще ги използваме, за да пробием първия слой. После капитан Топло ще програмира щитовете ни така, че да предизвика интерференция на втория слой.

— А третия?

Аз се обърнах към капитан Топло:

— Нали взе йонното оръдие?

Той кимна.

— Третия слой ще преодолеем в движение с помощта на оръдието — казах аз на Симънс. — Има ли налични скафандри с тласкачи?

— Всичките — отговори Симънс. — Но торпедата и йонното оръдие ще дадат прозорец само от няколко секунди. Ако сме прекалено близко, когато изстреляме бараж и ние ще бъдем засегнати.

— Тогава налага се да разтеглим периметъра на щитовете ни. Капитан Топло? Може ли да стане?

— С известни усилия — каза той.

Ние влязохме в мостика.

— Добре, в такъв случай, това е планът. Торпеда, интерференция, йонно оръдие. Спускаме се с пълна тяга и

профучаваме в пролуката.

— Въпросът за състава на абордажния екипаж обаче все още стои — посочи Симънс.

— Да, вярно — съгласих се аз. Съвсем забравих. Огледах се наоколо. — Гакар със сигурност няма начин да дойде, защото едва ли има скафандър с неговия размер и форма. Капитан Топло, ти идваш на всяка цена. Засега само ти знаеш кодовете за достъп.

— Да — потвърди той.

Аз продължих да се оглеждам, малко притиснат.

— Марк, ти не би могъл да дойдеш. Твърде зле си ранен.

— Нищо подобно! — възкликна арсеналистът и гордо се изправи. Само миг след това се преви на две и изохка:

— Въйй... гах, май изглежда, ще съм вън от мача този път. Съжалявам, Текс.

— Няма проблем, Марк — усмигнах се аз. — Стой спокойно. Тук на борда също ще ни трябват хора. Симънс, ти също си вън.

— Защо? — сърдито попита той.

— Ръката ти е безполезна. Освен това ще се наложи да я движим, ако се опитаме да те напъхаме в скафандър.

Симънс неохотно изсумтя.

— И какво, адмирале? Само вие и систематизатор Досел ли ще правите абордажа? Сами?

— Така... изглежда — признах аз, не виждайки друг начин.

— Ами ние?!? — попита ненадейно Риз. Двамата с Ларл застанаха със скръстени ръце.

— Какво вие? — рекох неразбиращо.

— Вземи някой от нас!

— Ама... за вас няма скафандри.

Риз вирна предизвикателно муцуна.

— Чакай тук — тя излезе от мостика с решителна крачка. След минута се появи отново, мъкнеца с усилие обемиста купчина сплави, представляваща стандартен скафандър с вградени тласкачи.

— Е? — объркано попитах аз.

Риз, леко задъхана — което я правеше доста привлекателна — издърпа единия край на купчината и посочи:

— Ето тук. Виждаш ли?

— Ами... да. Какво гледам?

— Това представлява подвижна скоба с променлив плъзгач. Ботушът на скафандъра може да се променя според формата на космонавта.

— Това е хубаво, но има ли начин да се пригоди скафандърът и за останалите анатомични части? Опашката, например? — подчертах аз.

— Да. В складовото помещение има допълнителен брой компоненти и комплект за преправяне на конфигурацията на скафандрите. Дай ми няколко минути и мога да дойда с теб и капитан Топло.

— А аз защо да оставам? — запротестира Ларл.

— Защото някой трябва да пилотира този звездолет, скъпи. — Риз се изправи и го прегърна. — А колко способни пилоти в момента виждаш тук?

— Повече от един — мрачно измърмори Ларл.

— Които обаче ще бъдат на абордаж.

Ларл замълча. Той нежно допря муцуната си до тази на Риз.

— Ахъм, кхъм — покашлях се аз. — Да, добре. Риз, може да дойдеш. Ако трябва да съм честен, имаме нужда от повече хора за абордаж.

— Да, пък и ще ви помогна. Разбирам разни неща от електроника и други — намигна дразавърката.

— Трябва ни обаче и план, в случай че Изгубените все пак се появят — обърнах се към Симънс. — Как ще се справим, ако отново ни изненада онзи дреднаут?

— Спокойно, адмирале — рече с тънка усмивка Симънс. — Имам няколко предимства, които ще работят в наша полза.

— Какви по-точно? Последния път, когато влязохме в сблъсък, едва не ни разкъсаха на парчета.

Симънс махна с ръка около мостика.

— Това е звездолет клас канонерски разузнавач, адмирале. Моделът е стар, разчитащ на нуждата от енергийно балансиране на реактора, но дизайнът е солиден. Разполагаме с оръжия и огнестрелни установки от всякакъв тип.

— Така ли? — повдигнах вежди аз.

— Да. Когато излитахме от космодрума, няха време да активирам всичките системи и модули. Сега обаче разполагаме с пълна

функционалност. В пряк двубой срещу дреднаут не бихме спечелили, но ще сме много по-костелив орех за счупване, което ще ни предостави елемента на изненада.

— Брей.

— Щитовете ни не са кой знае какво, но приоритет и без това ще бъде да не допускаме попадения. Двигателите, от друга страна, са с подобро ускорение и снабдени с напреднали импулсни стабилизатори. Маневрирането също ще е сред силните ни страни.

Аз кимнах.

— В такъв случай, Симънс, ако всичко отиде по рекстразите, гледайте да ни спечелите колкото се може повече време.

— Да, адмирале.

— Добре, другари! — обърнах се аз към всички. — Да се залавяме за работа. Нека осигурим контрол над Могъщия, пък после ще мислим какво да го правим.

Ние се захванахме с подготовката за абордаж. Ларл понечи да доближи Могъщия, за да синхронизира паралелен курс. Оказа се потрудно, отколкото очаквахме. От схватката ни с дреднаута и изстребителите бяхме загубили предните спомагателни двигатели. Това правеше спирането пипкава задача. След серия маневри Ларл най-сетне успя да заеме желаната позиция. Междувременно капитан Топло препрограмираше щитовете, а Риз подготвяше скафандъра си. Симънс следеше скенерите и радарите за чужда активност и даваше наставления за оръжейните системи на Марк, който слушаше внимателно. Гакар беше излязъл от мостика и медитираше в нолрека. Аз си въртях палците, клатех си краката и се опитвах да не изпадна в несвяст от изтощение.

Моментът дойде. Капитан Топло свърши с настройките и инструктира Ларл как да активира модификацията на щитовете. След това всички отидохме в нолрека. Аз, Риз и капитан Топло сложихме скафандри. От оръжейната се снабдихме с лазерни пушки. Тримата се наредихме пред скачачния шлюз. Останалите бяха в нолрека, за да ни изпратят. Никой не го спомена, но обстановката беше странно траурна. Имах чувството, че връщане назад няма.

Симънс тикна някакъв дребен предмет в ръката ми.

— Какво е това?

— Записващ кристал. Ако... ако нещо се случи, вътре има съобщение. Вижте го.

Аз пъгнах кристала в джоба.

— Нека бъдем оптимисти — отвърнах, но сам не си вярвах.

Риз и Ларл се прегърнаха за последно.

— Обичам те.

— Аз също.

— Пази се.

— Важи и за теб.

— Текс, да се върнеш, чу ли! — викна Марк. — Ще поливаме после с бира!

— Дадено — рекох аз и двамата блъснахме юмруци.

— Нека Космосът е с вас — каза тихо Гакар. — И не забравяйте, ние винаги ще бъдем в една Вселена.

Аз кимнах сериозно. Мистични или не, думите на драксата излъчваха дълбока истина. Усещах я.

Вътрешният шлюз се отвори. Аз свалих с нежелание шапката си и я подпъгнах навътре в скафандъра. Сложих шлема и пристъпих към пробката. Риз и капитан Топло бяха плътно зад мен. Шлюзът се затвори. Съскава тишина изпълни тясното пространство. Аз проверих повторно закопчалките на скафандъра си и нервно поех въздух. Погледнах датчиците. Всичко беше наред. Включих херметичния режим и ушите ми леко пропукаха, когато скафандърът започна да подава кислород от резервоара си. Завъртях пушката в ръцете си и се уверих, че е заредена. Почуках леко по шлема и казах във вградения интерком:

— Готови ли сте?

— Да — отговориха Риз и капитан Топло.

— Мостик, тук водач на абордажния екипаж. Готови сме и очакваме сигнал.

— *Разбрано, адмирале* — пропука гладко гласът на Симънс по интеркома. — *Бъдете нащрек.*

Свистене изпълни пробката, докато системата изтегляше въздуха. После шумът престана и единствената разлика бе, че скафандърът индикираше нулево външно налягане. Аудио симулаторите се включиха с кратък сигнал.

Светнаха предупредителни лампи и външният шлюз започна да се отваря. От аудио симулаторите долетя пресъздаденият звук на подемниците и лекото скърцане на метал в метал. После шлюзът спря, предвестен от тежкото изщракване на автоматичните държани.

Пред нас — или под нас, но това е въпрос на семантика — беше масивният корпус на Могъщия. Обшивката му бе осветена от безброй прожектори, сигнални светлини и указателни ленти, създавайки впечатлението за град посред нощ, разглеждан от високо. Според измервателя на кибер-окоето ми разстоянието бе само триста метра. Знаех обаче, че там някъде пред нас, бяха силовите полета на щитовете. И наистина, при внимателно вглеждане можех да забележа почти прозрачните прегради от концентрирани частици на фона на пурпурния мрак, излъчван от местната звезда.

— *Задръжте позиция* — обади се интеркомът. — *Зареждаме троен бараж от пробивни торпеда. Стрелба след 3... 2... 1... Огън!*

Пробката леко се разтърси от тройната детонация. Встрани от нас, торпедните установки блъвнаха тройния бараж и малка група блестящи комети полетяха напред.

— *Компенсиращо ускорение!*

Кометите направиха плавна дъга в същия момент, в който звездолетът се втурна напред. Аз залитнах и загубих баланс, но капитан Топло ме задържа. Торпедата със зрелищна експлозия се разбиха в силовото поле, което проблесна в преливащ синкавобял поток.

— *Пробив! Незабавна активация на интерферентното поле!*

Златист вихър от заредени частици се пресегна от звездолета и се спусна към щитовете на Могъщия. Аудио симулаторите нададоха буреносен вой, докато наблюдавах квантовия ураган, който представляваше интерференцията между двата щита.

— *Интерференцията успешна! Адмирале, имате зел...*

— ДАВАЙ, ДАВАЙ, ДАВАЙ! — креснах аз в интеркома и яростно натиснах спусъка на скафандърните тласкачи. Тягата ме блъсна в гърба, устремявайки ме към миниатюрната пролука в щитовете. Вакуумът около мен се изпълни с опасно заредени частици и аудио симулаторите интерпретираха гледката със звука на високо жужене, наподобяващо трансформаторите на електроцентраля. Още

докато летях с пълна скорост, виждах как щитът се затваря около нас, докато най-вътрешното ниво се приближаваше.

— СЕГА!!! — извиках напрегнато.

Капитан Топло прицели в движение йонното оръдие, което носеше. Дулото гръмна в поредица от йонизирани снаряди, които се забиха в невидимата стена пред нас. Разнесе се статично прашене и пукот. Феерия от светлини грейнаха и аз преминах преградния щит, на косъм от превръщане в овъглен микровълнов полуфабрикат.

Успяхме.

Имах само метри да спра, преди да се размажа в обшивката.

Рязко завъртях тялото си с помощта на тласкачите и натиснах отново тягата докрай. Забавих движението си осезаемо. Това обаче не ме спаси от сблъсък. Отекна звучен металически удар, но бях жив и цял. Миг по-късно, капитан Топло и Риз преживяха същото.

Изправих се. Гледката наоколо беше сюрреалистична. Докъдето ми стигаше погледът виждах батареи, междинни станции, сервизни просеки, хангари и случаен ландшафт от форми. Липсваше обаче сферичен хоризонт, което странно пречупваше перспективата в едната посока. Могъщият разполагаше с толкова много маса, че дори по обшивката можеше да се усети наличието на автентична гравитация, макар и слаба. Аз зяпах учудено, когато интеркомът изпраща:

— ... *Абордажен екипаж! Чувате ли ме? Адмирале! Отговорете! Абордажен екипаж!*

— Симънс, всичко е наред — казах аз. — Всичко е наред. Успяхме. Пробивът е успешен. Повтарям, успешен.

— *О, слава на Великия космос. Връзката се изгуби, докато щурмувахте през силовите полета.*

— Сигналят в момента е висок и ясен.

— *Радвам се да го чуя, адмирале. Да вървим по план: спуснахме ви максимално близко до мястото, където смятаме, че се намира командният център. Но едва ли ще ви се наложи да вървите дотам. Може да отнеме часове, дори дни. Наблизо би трябвало да има аварияен люк или някакъв друг шлюз за достъп до вътрешността.*

— Разбрано, Симънс. Ще издирим първия терминал, който ни попадне и после капитан Топло ще въведе кодовете за достъп.

Внезапна аларма надигна тревожен вой.

— Какво става? Симънс, това от вас ли идва?

— *Не, адмирале. Момент... По рекстразите! Могъщия току-що активира защитните си системи!*

— Текс, внимавай!!! — извика Риз, преди грубо да ме изблъска.

Аудио симулаторите отчетливо пресъздадоха характерното изжужаване на лазерен лъч.

— Защитни дрони! Прикрийте се! — предупреди капитан Топло.

Около нас от нищото сякаш бяха изникнали множество безмозъчни роботи, с бегла паякоподобна форма, върху които бяха монтирани лазерни оръжия. Те откриха масиран огън по нас. Аз се гмурнах зад първата преграда, която видях и стрелях на сляпо с лазерната пушка. Само за миг тримата с капитан Топло и Риз бяхме сериозно притиснати.

— *Адмирале, дръжете се! Идваме!* — тревожно извика Симънс.

Звездолетът се спусна надолу към Могъщия, минавайки под щитовете му. Ярка феерия от съскащи частици изгря на хоризонта, когато канонерският разузнавач се сблъска със силовите полета. С гръм и трясък космическият кораб прелетя, сипейки плазмен ад по дроните. Ядрото на роботите беше разбито. Звездолетът се подготви да направи нов заход. Оръдейните установки на Могъщия се активираха с металическо скърцане, завъртайки се по посока на целта си.

— Симънс, изчезвайте веднага!!! — креснах аз. — Могъщия ще стреля по вас!

Аудио симулаторите се взривиха от тежкото бумтене на десетки гаубици и оръдия.

— *По рекстразитеееее!!!*

Звездолетът направи остър пирует и изчезна от поглед сред буря от вражески обстрел. Аз яростно се надигнах и стрелях по оцелелите дрони. Гневът ми беше дал нови сили. Щяха да ми трябват, защото абордажът се бе превърнал в надпревара на живот и смърт.

— Хайде! — махнах аз към Риз и капитан Топло. Натиснах дросела на тласкачите и скафандърът ме запрати в страничен бръснещ полет. Изключих едната дюза нарочно и плонжът ми се превърна в неконтролируемо въртене, което ме направи трудна мишена. Междувременно кибер-окото безпогрешно прихващаше целите и аз изваждах дроните от строя една по една. Тримата се устремихме към най-близкия шлюз, който се намираше на цял километър дистанция. Това беше битка в движение. Прикривахме се, доколкото можем в

крачка, спирахме за прегрупиране и бясно щурмувахме с тласкачите, защото всяко забавяне щеше да бъде гибелно. Едно случайно попадение в скафандрите и край. През всичкото това време горе Симънс, Ларл, Марк и Гакар също рискуваха всеки момент да бъдат изпарени на атоми сред заря от батареен огън. Залозите бяха астрономически.

Тогава стана още по-зле.

Някъде далеч, но все пак във видимия диапазон, пространството се огъна и пречупи за миг. Изкривена светлина се разсипа от хипервизуала и гигантска сянка изплува от дълбините на космоса. След секунда, зловещият профил на дреднаут бе осветен от кървавата светлина на местната звезда.

Изгубените бяха тук.

— *ВРАЗИИИИ!!!* — прогърмя интеркомът от бойния рев на Марк.

— *Адмирале, ситуацията е критична, побързайте!* — добави уплашено Симънс.

Аз прекъснах прицелния си изстрел срещу поредния дрон и се втурнах в инстинктивен бяг.

— Капитан Топло, щурм! ЩУРМ, по рекстразите!!!

Армада от изстребителни ескадрили излетяха от хангарите на дреднаута и се устремиха към Могъщия. Към нас. Ларл, който бе започнал да отдалечава звездолета от Могъщия, се оказа под кръстосан огън. Найтът извъртя внезапно космическия кораб и го насочи отново в обратна посока.

— *Какво правиш!? Ще ни убиеш!!!*

— *Единственият ни шанс е да се бием сред сервизните просеки и ландшафта на планетарния звездолет! В противен случай сме дотук!*

Междувременно, Могъщия също ескалира реакцията си към хаоса. От безбройните му хангари се появиха рояци от безпилотни изстребителни, които се включиха в битката.

Аз се спънах при поредния щурм към шлюза и това ми спаси живота. Лазерният лъч ме пропусна на джагръф разстояние, докато слабата гравитация ме захвърли в дълга парабола, която ме заби в оръжейна кула. Тревожно писукане се разнесе от датчика на скафандъра и видях дълга пукнатина по протежение на визьора.

Нямаше разхерметизиране, но интерфейсът беше повреден. Още се съвземах, когато дронът понечи да ме елиминира, но капитан Топло го отнесе с преграден огън. Все още оставаха триста метра до шлюза.

Изтребителите на Изгубените нахлуха под щитовете на Могъщия. Противоракетната отбрана изтътна с чудовищен залп и разкъса на парчета металния облак от вражески цели. Изгубените обаче оцеляха и продължиха нападението. Те се нахвърлиха върху нашия звездолет, но получиха сериозен отпор, когато Симънс активира плеядата от допълнителни установки, с които разполагаше. Малки слънца пламнаха от дулата на канонерския разузнавач и изтребителите на групи падаха сред горящи кълба по обшивката на Могъщия или избухваха в облаци шрапнелни останки.

Дреднаутът отговори на ситуацията със собствен залп. Спиналното му оръдие изстреця и сноп от ултра-заредени частици с оглушителен грохот се заби в щитовете на Могъщия, които издържаха с пронизително жужене. Аудио симулаторите интерпретираха невъзмутимо всичката въображаема какофония и главата ме заболя от целия шум, предаван с убийствена достоверност. Прицелих лазерната пушка и стрелях. Заедно с Риз и капитан Топло се бяхме прислонили зад един прорез по обшивката. Бяхме възпрепятствани да продължим, защото напечената космобойна обстановка заплашваше да ни помете. Дроните ги грозеше същата опасност и без защитен инстинкт, те биваха унищожавани сред откритото пространство, където падаха свалените изтребители и пропуснатите изстрели.

— *Иииихааа!* — отекна възклицанието на Марк. Звездолетът профуча покрай нас, преминал в настъпление право срещу врага. — *Поемете т'ва, нещастници!*

— Мостик, тук водач на абордажа! — провикнах се аз. — Не, че нещо, но щом се оправяте, разчистете ни малко пътя!

— *Разбрано, адмирале. Правим атакуващ заход. Дръжте се.*

Космическият кораб се извъртя в двойно усукан лупинг и маневрата накара преследвачите му да се сблъскат с летящите дрони на Могъщия. Аз обаче бях твърде зает за шоуто, защото два от изтребителите внезапно промениха курс и бомбардираха нашата позиция.

— По рекстразите! Какво беше това!? Те нас ли целеха?

— Вероятно — отвърна капитан Топло.

Дреднаутът отново стреля. Огневата му мощ за пореден път разтърси Могъщия, но планетарният звездолет отново удържа. Междувременно Ларл пикира и стръмно прелетя покрай нас, докато Марк, Симънс и Гакар разчистиха периметъра с оръдейните установки.

— Риз, Топло, давайте! ЖИВО!!! — подканих аз и скочих отново в сражението. Случаен изстрел ме закачи и откъсна парче от външния слой на скафандъра, но костюмът удържа. Аз изпсувах и стрелях напосоки. Само метри ни делиха от шлюза.

— Капитан Топло, пригответи въвеждането на кодовете!

В пространството над нас профучаха още няколко изстребителя, преследвани от дрони. Изгубените обаче игнорираха опасността и се опитаха да ни обстрелват в движение. Риз замалко да попадне във взривната зона, но се измъкна на косъм с помощта на тласкачите.

— *Адмирале, щом въведете кодовете за достъп, осигурете ни хангар за кацане! Няма да издържим още дълго.*

— Спечелете ни още време и ще имате колкото искате хангари!

От интеркома долетя корабна стрелба и ругатни. Аз проклинах. Бях зарязал прецизната стрелба срещу дроните, които не се пазеха, но свършвах амунициите. Риз и капитан Топло разчистиха последната вълна от роботи, която ни делеше от шлюза и ние се прислонихме до кодovия панел. Дреднаутът продължаваше да бомбардира с разтърсваща сила, отслабвайки щитовете на Могъщия все повече. Планетарният звездолет обаче не отвърщаше с ответен огън, което беше притеснително.

Капитан Топло приклепна до светещия пулт на шлюза. Изумен, аз видях как той плавно отключи закопчалките на скафандъра и махна шлема си. Преди дори да извикам, въздухът на костюма със свистене изхвърча... и нищо не се случи. Кибернетичната глава на капитан Топло се покри с тънък слой скреж, но толкова. Той изтегли кабел от основата на врата си и го включи в порта на кодovия панел.

— Ще отнеме време — каза капитан Топло. — Отбранявайте ме.

— Разбрано — рекох аз. — Риз, чу ли това?

— Да — отговори дразавърката.

Още няколко изстребителя се спуснаха към нас. Определено ние бяхме целта им. Батарейта наблизо обаче откри огън и отблъсна нападението. На десетина метра встрани дрони се появиха от сервизна

шахта и ни нападнаха. Аз извиках и приклегнах. Риз стреля от хълбок и повали два дрона. Капитан Топло лично се намеси със своя вграден лазер и довърши останалите.

— *Текс, какво става с тоя хангар! Трябва да ни уцелят само още веднъж и сме край!* — изпраця Ларл по интеркома.

— Работим по въпроса!

— *Работете по-здраво!*

Звездолетът се появи на хоризонта, преследван от рояк дрони, докато отбягваше защитните батареи.

— Топло, какво става с кодовете за достъп!

— Въвеждат се.

— **ПОБЪРЗАЙ!!!**

Лазерен лъч ме уцели в рамото. Изненадата ме накара да се блъсна в стената на шлюза. Датчикът на скафандъра изпищя и налягането започна да пада.

— **МАМКА МУ!** — размахах диво пушката с автоматичен откос в широка дъга. Амунициите се изчерпаха.

Кодовият панел просветна и шлюзът започна да се отваря.

— Готово — отсече капитан Топло.

— Риз, бързо вътре! Топло, отвори най-близкия хангар!!!

— Отварям всички в сектора.

Интеркомът изпука:

— *Адмирале, КАКВО СТАВА С...*

— **СИМЪНС**, насочете се към първия хангар, който видите!!! Капитан Топло отваря всичките! Повтарям, **ПЪРВИЯ ВИДИМ ХАНГАР!** — виках аз с пълно гърло. Звездолетът отново се появи в полезрението ми, вече повреден и полугорящ, вкопчен в яростна борба с преследвачите си.

Дреднаутът стреля изненадващо.

Не беше масивен, единичен залп като преди. Този път оръдията му се задействаха в последователност, разделени на серия унищожителни импулси. Щитовете на Могъщият засияха ослепително. И тогава, спиналното оръдие на дреднаута последно избълва своя смъртоносен лъч, който проби като острие отслабените щитове и се стовари с почти цялата си мощ върху обшивката на планетарния кораб.

Право там, където със звездолета профучаваха Ларл, Марк, Симънс и Гакар.

Те нямаха шанс. Гигантското оръдие, предвидено да унищожава обекти в космически мащаби с един изстрел, порази миниатюрния за него кораб и го изпари на мига. Десетки дрони и дори изстребителите на дреднаута също бяха хванати в зоната на попадение, превръщайки се в облак плазма на секундата. Обшивката на мястото на удара се стопи и хлътна навътре, образувайки грамаден грозен кратер, пълен единствено със свръхнажежени метални останки. Ако имаше атмосфера, ударната вълна щеше да убие и нас.

Те умряха.

Не можех да повярвам.

Отидоха си просто ей така.

Риз изпищя ужасено. Тя изпусна лазерната пушка и истерично хвана главата си.

— Не! Не!!! НЕ!!! НЕЕЕЕЕЕЕЕЕ!!! ЛАРЛ!!! ЛААААРЛ!!!
ВЕЛИКИ КОСМОСЕ, НЕ!!!

Нейните протяжни писъци по интеркома ме изкараха от шока. Аз се метнах към Риз и грубо я блъснах навътре към шлюза. Ярка експлозия ме ослепи. Капитан Топло отхвърча настрани. Изстребителите се спуснаха срещу мен, блъващи порой от ракети. Аз панически ударих кодovия панел и тежкия шлюз започна да се затваря. Натиснах полудял от страх тягата на тласкачите. Те не реагираха. Светът се забави. Ракетите неумолимо приближаваха. Аз отчаяно отскочих от обшивката, надявайки се на слабата гравитация да ме избута. Кибер-окото ми със зловеща точност посочи разстояние и скорост на приближаващите снаряди.

Щях да се проваля.

Сякаш крайно небрежно, тялото ми се блъсна в затварящия се шлюз. Инерцията ме завъртя неконтролирано и подигравателно. Зрението ми причерня и пукнатината на визъора се разшири с преекспониран драматизъм.

Шлюзът все още зееше отворен, когато всичко грейна в брилянтно зарево.

Експлозията беше изпепеляващо горещца. Ракетата, която беше влязла в пробката, проби вътрешния шлюз и въздух нахлу с вой, подхранвайки ударната вълна, която ме блъсна размазващо в стената. Аз се строполих в несвяст. Минаха минути, през които блуждаех и губех мислите си. Изведнъж, остра тревога пропъди мъглата от мозъка ми.

— Риз!... — изстенах аз и почти самоубийствено скочих на крака.

Така поне ми се стори. Всъщност се изправих бавно и мъчително, претоварен от шок толкова много, че усещах критичните ми травми само като далечни протести на умиращото тяло. Заборих се, докато сваля счупения шлем, пускайки го да падне и потърсих Риз.

Тя беше отнесла основния удар на ракетата. Тялото ѝ лежеше неподвижно, а скафандърът ѝ представляваше обгорени и смачкани остатъци.

— РИЗ! — сподавено извиках и се затътрих към нея. Левият ми крак бавно се отмести и пропълзя напред, последван от десния. На третата крачка рухнах и запълзях. Стигнах до нея и гърлото ми се стегна.

— Не, не, не, не...

Трескаво свалих шлема ѝ и разглобих скафандъра. По-голямата част просто изпадна, вече незадържана от никакви скрепващи компоненти. Парчета фибростъкло се бяха забили в муцуната ѝ, половината ребра бяха строшени и изглеждаше, че май имаше гръбначна травма. Не дишаше. Пулсът ѝ... пулс... не можех да кажа. Треперех. Внезапно гадене ме обхвана целия и светът се завъртя.

— Риз...

Паднах настрани. В зрението ми плуваха черни петна. Опитах да се изправя, но агония ме проряза навсякъде. Бях твърде слаб, за да издам звук. Поех въздух, но умът ми не ме слушаше. Започнах да пропадам в дълбок тунел, отдалечавайки се навътре и навътре...

Падах... падах... Все по-надолу...

Мрак. Дълбок, безкраен, всеобхватен. Но някак си различен. Липсваше крайността. Нямахте го злото. Напротив. Наоколо витаеше сигурност и закрила. Мракът не беше част от гибелта. Беше убежище против нея. Съзнанието ми бавно върна фокуса си и аз отново поех контрол над осезанието си. Но мракът остана.

— Те не са неуязвими.

Изненадан, аз придадох форма на сегашното си състояние. Вдигнах глава и погледнах събеседника си.

Той беше висок и широкоплещест. Осанката му бе внушителна, излъчвайки могъщество и дисциплина. Черната му коса стърчеше твърдо над суровото и обветрено лице. Едното му око беше прикрито с превръзка в тъмен цвят, а другото се взираше с пламтящо кафява решителност. Той стоеше подпрян на двустра брадва, изкована от чиста светлина, кървящ, уморен и блед. Погледите ни се срещнаха.

Аз гледах себе си.

Адмирал Сириус Тор, моето алтер его.

Беше на същата видима възраст като моята, но изглеждаше по-запазен и същевременно по-изхабен. Челото му бе прорязано от бръчки, свидетелстващи тежки решения, а стоманените оттенъци на косата бяха отговорността, която е поемал за всяко едно от тях.

— Може би — отговорих аз. — Но те победиха.

— Не, не са. Но са близо.

— Какво става? — попитах аз, поглеждайки мрака наоколо. — Мъртъв ли съм?

— Не.

— Тогава къде сме?

— Намираш се в състояние на подсъзнателна сетивност. Това беше единственият начин да се срещна най-сетне с теб. Да върна отнетото.

— Кое отнето?

— Душата ти.

— Душата ми?

— Да — кимна Сириус Тор. — Ние сме отделни личности, но споделяме една душа. Едно ядро. Една и съща изходна точка. Когато

направих изменението на историческите събития, трябваше да се получи така, че душата да заеме ново тяло и съдба, но да остане с моето съзнание. Не успях и затова се получи разцепление. Сега, аз доброволно ще жертвам съществуването си, за да получиш ти целия си наличен потенциал обратно.

— Но... защо?

— Защото трябва да се биеш — заяви решително Сириус Тор.
— Трябва да се изправиш срещу Изгубените и да им попречиш да вземат Могъщия.

— Как ще сторя това? — скептично попитах аз. — Аз не притежавам... свръхсили.

— Вярно. Но аз ще те науча. Нямам възможност да предам цялото си знание за Изгубените умения, но мога да покажа най-важното. Обаче... — Сириус Тор сведе поглед към кървящото си тяло. — Те удариха предварително. Почти успяха да спечелят без лична намеса. Част от силата ми бе отнета. Но аз оцелях. НИЕ оцеляхме. Сега Изгубените няма да имат избор и ще трябва да се изправят срещу теб наяве. И ти ще ги победиш.

Аз мълчах. Извърнах се настрани и рекох тихо:

— Не.

— Какво!? — сепна се Сириус Тор. Твърдото му изражение изчезна и на негово място се появи объркване. — „Не“? Защо?

— Приятелите ми са мъртви — казах аз с печален тон. — Тези, които спасиха живота ми, са мъртви. Онези, които се съгласиха да ми помогнат, са мъртви. Лидия... е мъртва. Всички са мъртви. Заради мен. Нямам вече за какво да се боря. За кого.

— Не можеш да се откажеш сега! Помисли колко много други ще загинат, ако не продължиш. Ще ти дам сила. Екипажът на Могъщия не се жертва напразно. Част от тяхната жизнена енергия е в мен. Можеш да спреш Изгубените! Да, мнозина загинаха. Но ти ТРЯБВА да се биеш! Твоето участие може да спаси безброй животи, които иначе биха били обречени!

— Нима? А мога ли да спася Риз?

Сириус Тор се взря в мен сериозно.

— Ще отнеме прекалено много. Не го прави. Нейната съдба е да се жертва.

— Мога ли да я спася?

— Няма да остане достатъчно, за да...

— *МОГА ЛИ ДА Я СПАСЯ?* — прогърмах аз.

Сириус Тор ме гледаше дълго.

— Можеш — отрони той сурово.

— Тогава го направи — отсякох ледено. — Независимо какво ще отнеме.

Той извърна глава.

— Няма да ти остане достатъчно, за да пребориш Изгубените.

— Ако Риз оживее, това няма значение. Ще ги накарам да си платят.

Сириус Тор кимна тържествено. Той с усилие се изправи и застана лице в лице с мен.

— Тогава нека Великият космос те води и нека Древните да са с теб — каза той и ми подаде брадвата. Оръжието беше без тежест, но усетих скритата сила, която се съдържаше в него, покорна и готова да бъде призвана както желяз. Сириус Тор внезапно бе облян от падаща светлина и аз почувствах как неговите мисли, неговите спомени, терзания, радости, скърби, тревоги, надежди, идеи и знания преминават в мен, заедно е малка част от енергията на стотици хиляди души, която въпреки това почувствах като могъщия прилив на океан, който ме изпълни с жизненост, увереност и способност. Обърнах се да вървя, но Сириус Тор ме хвана и ме спря.

— Щях да забравя. Вземи това — протегна ръка, в която държеше лъчисто кълбо.

— Какво е това? — учудих се аз. Взах кълбото и в паметта ми изникна внезапно знание относно непознато място.

— За грандиозния финал — намигна ми той. — Трябва да изглеждаш представително.

След тези думи, Сириус Тор изчезна.

Съзнанието ми бавно се отнесе по течението на различните нива на осезание. Мракът избледня, заменен от светлина и после пак потъмня, вече реален и плътен. Аз отворих очи.

Изправих се. До мен лежаха скафандърни остатъци и парчета отломки от полуразрушената пробка.

— Риз! — извиках аз и се втурнах към нея.

Внимателно се надвесих над тялото ѝ. Знанията и способностите на Сириус Тор светеха в съзнанието ми, заедно със силата от екипажа

на Могъщия. Болката в гърдите ми беше изчезнала. Чувствах се здрав и жизнен. Бях напълно изцелен.

Бавно протегнах ръце към Риз, разтваряйки дланите си. Прокарах разперените си пръсти над нея от горе на долу. Съсредоточих съзнанието си и усетих нейното жизнено поле, слабо и гаснещо, канещо се да освободи душата, от която произтичаше. В транс аз придвижих ръцете си и започнах да тегля от собствените си енергийни запаси. Движех се над нараняванията, щетите, тъмните петна по биополето на Риз и преливах жизнената си сила в нея. Манипулирах енергиите грубо, без опит, изхабявайки големи количества, за да поддържам концентрацията си. За миг се замислих дали Гакар действаше по същия начин, когато работеше с тези фини и могъщи спирали на съществуването, дали по същия начин виждаше цветовете, шарките, структурите на висшата реалност. Една по една, аз излекувах раните на Риз. Но аурата ѝ продължаваше да свети слабо, бледо, в контраст с моето собствено сияние. Аз продължих концентрацията си и наливах още и още енергия, сила, жизненост в нея, докато аурата ѝ най-сетне започна да блести пред зора ми.

Усетих, че трябва да спра.

Излязох от трансa, прекъсвайки връзката си с тъканта на реалността. Бях примаял от моментно изтощение заради усилието, което направих. Усетих нещо странно и сведох поглед да видя как е Риз.

Бях се престарал.

Риз изглеждаше в перфектно здраве. Сякаш нито ден от живота ѝ не е преживявала болест или драскотина. Жизнеността буквално струеше от нея като лек полъх. Но имаше нещо повече. Енергията, която ѝ бях дал, беше отвъд възможностите на тялото ѝ да поеме. Излишната сила беше променила Риз физически. Не просто здрава или излекувана. Тялото ѝ беше *видимо* променено. По-голямо. По-силно. По-могъщо. С всички произтичащи последствия.

Чувствах се неловко.

Тя все още беше в безсъзнание. Някаква далечна мисъл ми казваше, че това е нормално. Че всичко е наред и Риз ще се събуди след време.

Аз нямах време.

Не знаех какво щеше да стане.

Но знаех какво трябва да направя.

Вече не бях Текс Кърк, бивш космобоец от Федерационния съюз и застаряващ наемник. Моите спомени не бяха мои спомени. Те бяха нещо повече. В главата ми прехвърчаха данни, имена, локации, факти, дати, събития, логически нишки, последствия, информации и знания, формиращи една гигантска паяжина, в която всеки компонент беше свързан с всички други. Пред погледа ми не се виждаха само луминесцентни панели, метални обшивки, шлюзови врати, стълбища, платформи и машинарии. Аз виждах същността на обектите, тяхната *точна* позиция в матрицата на съществуването, частиците, молекулите, атомите, които ги съставляваха и енергиите, външните и вътрешните, които се преплитаха и захранваха своите първообрази, давайки им сила, мощ, влияние и форма. В пространството около себе си усещах трептенето на първичните елементи, хармоничните пулсации на техните взаимодействия, ярко греещи в багрите на цялата цветова палитра и *отвъд*, щом нещо ново и *биващо* се случеше на мига, всеки миг, във *всички* мигове.

Аз вече не бях Текс Кърк. Не бях и Сириус Тор.

Аз бях и двамата.

И виждах света през очите на Изгубените.

Могъщият вече беше като отворена книга за мен. Аз закрачих по коридорите, вървейки с бързо и сигурно темпо. Подминавах отсеци и зали, терминали и работи, бойни станции, коридори и асансьори. Катерех огромни стълбища и прекосявах грамадни докове. Всеки един кът, всяка сглобка ми бяха едновременно далечни и познати. Сякаш хиляди години аз бях кръстосвал нолрека на Могъщия, но сега го виждах с очите си наново и от нов ъгъл. Спомените на адмирал Тор блестяха безпогрешно в мислите ми, очертавайки схемите и плановете на най-грандиозния строеж в галактиката. Аз дишах равномерно, обзет от пълен покой и продължавах да вървя. Нищо не ме спря по пътя. Тишина се стелеше пред мен и около мен. Чувствах как е всяка крачка се приближавам все по-близо до развръзката. Все по-близо до целта.

Все по-близо до отмъщението.

Накрая стигнах до едно помещение, умерена по размер зала, представляваща идеална сфера, в средата разполагаща с пиедестал, оборудван с хаптиков интерфейс.

Изобщо не си направих труда да ползвам интерфейса.

— Идентификация! — рекох аз високо.

Меко бучене отекна в помещението и холограмен стълб от светлина се появи пред мен. Аз пристъпих към светлината.

— *Процедура по идентификация — стартирана.*

Аз изпънах ръцете си встрани. От панелите в края на залата се отделиха метални ребра, които се преплетоха в елипси по протежението на светлинния стълб.

Светлината усили своя интензитет. Наоколо се появиха хаптикови екрани и по тях пробягаха серии от данни.

— *Анализ на гласовите данни.*

— *Адмирал Сириус Тор.*

— *Потвърдено.*

— *Анализ на очната ретина — потвърдено.*

Светлината се усили още. Най-горните ребра започнаха да се въртят.

— *Анализ на ДНК — потвърдено.*

— *Анализ на мисловния резонанс — потвърдено.*

Всички ребра се завъртяха.

— *Анализ на био-езотерични данни — потвърдено.*

Скоростта на въртене се увеличи.

— *Анализ на душата... потвърдено.*

Сега въртящите се ребра се бяха слели в размазани от скоростта кръгове.

— *Финален съпоставителен анализ — потвърдено.*

— *Идентификацията завършена. Адмирал Сириус Тор, предоставен е достъп до всички налични системи.*

Хаптиковите екрани се изключиха. Ребрата спряха на място и се прибраха. Стълбът от светлина изчезна.

Аз свалих ръцете си и казах:

— *Компютър, дестинация — команден център.*

— *Потвърдено.*

Пиедесталът в центъра на залата се спусна, прибирайки се в пода. Вратата също се затвори и сега сферата бе наистина идеална. Жужене отекна иззад стените и концентрични окръжности от цветове започнаха да опасват стените отдолу нагоре. Когато последният кръг се появи, сферата звънливо изсвистя и... аз изчезнах.

Вой писна в ушите ми, а пред зора ми имаше спираловиден тунел, не много по-различен от хиперпространствен скок. За миг изгубих представа за всичко и чувство на пълно объркване ме завладя изцяло. Ирационална паника заплаши да ме погълне, когато всичко свърши. Воят изчезна, заедно със сюрреалистичното пространство. След миг се озовах в идентична сфера. Пиедесталът ѝ плавно се издигна и изходът се отвори. Излязох.

Намирах се в просторен коридор с триъгълна форма. Таванът беше висок десет метра и в центъра на коридора имаше скулптура, представляваща меч, поставен пред щит, изработена от един-единствен сияен кристал. В единия край се намираше помещението със сферата. Другият край водеше към секции с асансьори, стигащи до различни части на звездолета.

Третият край, зад скулптурата, беше изцяло зает от огромна двойна врата, внушителна и непоклатима. Отвъд нея беше командният център.

Застанах пред вратата и рекох високо и отчетливо:

— Адмирал Сириус Тор, отворете командния център!

Разнесе се шумно жужене и уредбата на централния компютър оповести:

— *Достъп до командния център — осигурен.*

Вратите премигнаха в зелени кантове и се отвориха меко и безшумно. Аз пристъпих към прага и се появих в командния център.

Той представляваше малка овална зала. Тя беше почти напълно празна. Вътре имаше сферично скеле, изградено от блестяща конструкция. Десетки хаптикови екрани в различни тонове и размери, опасваха стените на сферата, следящи статуса на целия звездолет и околната обстановка, правещи изчисления, прогнози и вероятностни проценти. Сферата се намираше точно в средата на командния център. Тя представляваше интерфейса на главния модул, намираш се под нея, който представляваше мащабен биокомпютър, сърцето и мозъка на Могъщия. Аз се приближих и пристъпих в сферата. Припомних си кълбото енергия и последните думи на моето алтер его.

— Бойно облекло! — наредих на компютъра.

Сферата примигна и се завъртя. Аз вдигнах високо ръце, свил юмруци. Въртенето постепенно се ускори и изведнъж няколко лъча енергия ме поразиха. Скафандърът и остатъците от дрехите ми се

изпариха и в следващия момент аз усетих как подобно на мантия, някакво солидно, но леко облекло обгърна цялото ми тяло. Сферата спря да се върти.

Огледах се. Това, с което бях облечен, се оказа някаква непозната униформа, гладка, стегната и удобна, която някак си разпознах като дуелистка. Дръпнах наметалото, за да го наместя и то успокоително падна върху раменете ми. Накрая, с величествен вид и прашяща увереност, аз се пресегнах и взех федората си, която бях оставил настрана, нахлупвайки я с елегантен жест.

Бях готов да *посрещна* съдбата си.

Аз напуснах командния център и се върнах при телепорта. Усещах го. Можех да *почувствам* силата му. И знаех точно къде се намира. Реших да не протакам.

И отидох да *изпълня* съдбата си.

Мостикът беше толкова внушителен и грамаден, че цял звезден крайцер можеше да се побере в него. Редици терминали опасваха стените, обграждайки постове, скупчени като управляващи пултове, издигнати на множество нива. Тактически дисплеи и стратегически екрани, широки десетки метри, бяха пръснати около мостика, постоянно подаващи информация относно статуса на монолитния гигант, от който бяха част. Грамадни илюминатори, сегментирани през равни интервали, образуваха триста и шестдесет градусов ъгъл на видимост към цялата горна част на обшивката. И това беше само един от всичките главни мостици.

В левия квадрант виждах все още нажежените останки от попадението на дреднаута.

Самотна фигура стоеше в предната част до илюминаторите. Мрачната светлина на червения гигант скриваше детайлите, а осветлението в мостика сякаш нарочно беше намалено. Аз се спуснах от командния пост, надолу по широкото стълбище, приближавайки към фигурата. Гняв и омраза горяха в мен и исках да атакувам в гръб, но нещо ми подсказа, че идеята не е добра. Спрях на няколко метра дистанция.

— Най-сетне, адмирал Тор. — Фигурата се обърна. Носеше дълга роба, впечатляваща и едновременно практична. Фигурата отмести качулката на робата назад и Изгубеният разкри лицето си.

Той беше човек.

Аз стъписано замръзнах. При вида на реакцията ми, Изгубеният се изсмя студено.

— Каква изненада — процеди той с бездушна усмивка. — Все още не си се възстановил достатъчно, за да познаваш врага си.

Думите му възвърнаха решителността ми.

— Не трябва да те познавам, за да те унищожа — отвърнах с ледена ярост. — Вие убихте приятелите ми. И май само ти от всички ви имаш смелостта да дойдеш тук.

— Недостоен глупак — изсъска Изгубеният. — Как смееш да ме предизвикваш! Дори когато сме малко, ние сме много! Начело под мое командване беше отделен цял орден, който да преследва единствено теб!

— Брей, колко чудно. И къде са сега твоите лакеи?

— Всичките ми ученици и подчинени, над които властвам, са на борда на моя звездолет. Но аз лично избрах сам да те залича от историята на Вселената. Аз! Командир и господар сред собствения ми народ! Смятай го за чест, адмирал Тор, че някой като мен се заема с твоята гибел.

— Хм, странно — отговорих със смъртно равен тон. — Последният, който ми каза това, беше тларор на име Алар. Той умря под формата на гориво за космически двигатели. Ти, от друга страна, въпреки цялото си надуване, едва ли ще дадеш същия брой килоджаули.

Изгубеният не реагира. Единствено пронизващите му, бездънни очи се присвиха безпощадно.

— Така да бъде, адмирал Тор.

Изгубеният атакува. Тялото му не помръдна изобщо, но аз усетих огромен, тъмен прилив, който се устреми към мен като гибелен водовъртеж от всепомитаща енергия. Мускулите ми рефлексивно се стегнаха и аз се свих, готов да поема удара. Необходимото знание обаче внезапно нахлу в главата ми и аз направих решителна крачка напред, призовавайки волята си. Изворът на енергия, бушуващ в мен, се надигна като безкрайна стена, която отблъсна черния прилив и после го погълна напълно. Аз завъртях дланта си и насочих силата към Изгубения, оформяйки я с мисълта ми като вериги, дълги и здрави. Моята проектирана воля обгърна Изгубения като железен воал,

прекратявайки възможността му да влияе с уменията си на околната среда. Той втрещено зяпна.

— Как... как е възможно това?!?! ТИ НЯМАШ ТОЛКОВА СИЛА!!!

— Напротив — рекох безстрастно. В ръката ми като факел пламна светлина, материализирайки се в двуостра брадва. — И знам какво ще направя.

Аз захвърлих наметалото и се засилих срещу Изгубения.

Той изрева яростно и с едно невъзможно прецизно движение отметна робата си. Отдолу носеше същата дуелистка униформа като моята. Дланта му проблесна и в нея се появи катана, изкована от чиста енергия.

Двете остриета се срещнаха с гръмотевичен сблъсък, който пръсна светкавици навсякъде. Аз се биех, размахващ брадвата със сила и умение, на което никога не съм бил способен преди. Изгубеният обаче беше истински майстор в дуелирането и неговото острие свистеше с пращящ пукот, йонизирайки въздуха. Аз направих дръзка атака, която бе посрещната с не по-малко дързък контраудар. Брадвата и катаната се заключиха в кръстосан застой.

— Микроб! — изсъска Изгубеният. — Звездна прашинка! Как смееш да заключваш моята сила!!!

Той натисна с цялата си тежест, променяйки постепенно ъгъла на кръстосване. Аз напрегнато удържах неговото противодействие. Лицата ни се приближаваха, докато накрая бяха на сантиметри разстояние.

— Нима сега ще пробваш жалкия номер с кибернетичния си боклук? — ехидно попита Изгубеният. Светлината от енергийните остриета освети бледото му лице.

— Благодаря, но този боклук ще ми трябва — рекох аз, стиснал зъби. — Много... по... лесен... е номерът с крака! — викнах високо и коляното ми се стрелна към слабините му.

Той извика. Аз разсякох с брадвата, но Изгубеният изведнъж отскочи назад и пропуснах. Отново остриетата ни се пресрещнаха във взрив от трещящи лъчи и комети от светлина. Той атакуваше и аз блокирах, отвръщах и срещах студения блясък на катаната. Брадвата ми пореше въздуха, търсеца целта на моята омраза и настървение.

Ние танцувахме около мостика. Скачахме по платформите, търкаляхме се по стълбищата, трошахме терминалите и разбивахме стратегическите екрани. Темпото на свистящите оръжия все повече се увеличаваше, минавайки границата на възможностите на плътта и продължавайки отвъд. Сцената на дуела вече беше просто един фон, поредица от препятствия, които носеха само мигновено забавяне, но не и пречка. Въпреки всичко, всяка микросекунда, всяка частица от времето беше безкрайно ценна за всеки от нас, докато въртахме ударите си в невъзможни пируети. Аз трепнах и съзнанието ми изкрещя, когато катаната ме облиза и възтържествувах кръвожадно, когато брадвата ми вкуси чуждата плът. Той, Изгубеният, беше там; лицето му, изкривено от болка и презрителна омраза, изникваше в мислите ми, наред със смъртоносния лъч в ръцете му. Но същевременно, той не беше един, а част от нещо по-голямо, като звезда на тъмния небосклон, ликуваща и бореща се заедно с още много други. Аз също не бях сам; зад гърба си усещах възгласите и подкрепата на хилядите съществувания, вливащи енергия, всяко поотделно, но заедно правещи океан, бушуващ, помитащ, изпълващ ме с колосални способности.

Не беше дуел. Беше сблъсък на титани.

Извъртях се дръзко. Брадвата описа широка дъга, водеща право в целта. Изгубеният обаче се приведе странично, парирайки и едновременно скочи към мен с лакът, устремен към лицето ми. Аз се отдръпнах и неговият крак изплющя в точна подсечка. Катаната се стрелна мълниеносно, преди още да съм паднал. Аз обаче използвах силата си и превърнах падането във висок отскок, замахвайки с брадвата над главата си. Изгубеният се извъртя и се опита да ме прониже във въздуха, но катаната избухна в светкавици, пресрещната от дръжката на брадвата. Претъркалях се настрани и се изправих с нисък сечащ удар. Оръжието ми спря в тънкото острие отсреща. Той се възстанови от атаката и премина в настъпление с вихър от нападения, които ме притиснаха и затрудниха.

Силите ми бяха на привършване. Изгубеният също се изтощаваше, но той разполагаше с далеч повече енергия от мен. Ако бях запазил цялата сила на Сириус Тор, щях да го победя. Щяхме да сме наравно до самия край.

Сега, аз щях да загина.

Изгубеният замахна. Парирах едва и се приготвих за следващия блок, защото нямах време да атакувам. Не можех повече да поддържам състоянието на свръхскорост и нечовешка ловкост. Издръжливостта ме напускате. Аз скочих и терминалът до мен избухна, раздробен от енергийната катана. Спънах се назад по централното стълбище, но този път нямаше какво да ме предпази от падането. Запремятах се тежко по широките стъпалата и се строполих в основата. Бравата изхвърча от ръката ми и се плъзна настрани с неочаквано дрънчене.

— И така, всичко свършва — рече триумфиращо Изгубеният, докато слизаше с премерен драматизъм по стълбите. — Краят ти е близо, адмирал Тор. Ти се провали. Не можеш да се изправиш срещу господарите си. Срещу тези, които са те създали. Не можеш да ни победиш. Нито тези, които се крият зад теб, могат да ни спрат.

Той стигна основата на стълбището и бавно се приближи.

— Силата ти още ме държи, възпрепятствайки ме да те залича от съществуването. Но дори само смъртта ти ще е достатъчна. Щом те понижава ние, господарите на Стелария, ще придобием контрол над най-силното оръжие в галактиката. Ще спечелим поредната победа към нашия стремеж. **ЩЕ СИ ВЪРНЕМ ПРИНАДЛЕЖАЩОТО НИ И ЩЕ ПРИКЛЮЧИМ СТРАДАНИЕТО!**

Катаната се вдигна да ме посече.

Мозък и кръв избухнаха от челото на Изгубения. Чудовищен гръм отекна миг по-късно. Очите му се оцъклиха и Изгубеният падна. Пак някак си драматично.

Горе на стълбището, капитан Топло стоеше с димящ револвер в ръка.

— Празни приказки — произнесе той безизразно.

Аз стоях неподвижно известно време. После се изправих схванато със стон.

— Даа, голям позъор беше.

Капитан Топло слезе по стълбите. Движеше се накуцвайки, но кибернетичното тяло явно го беше опазило жив.

— Забрави нещо — рече той и протегна ръка, държейки револвера. Аз го взех и го погледнах. Беше същият, който ми бе дал Гакар. Внимателно го прибрах в дуелистката си униформа. Шапката ми беше паднала на земята. Вдигнах я и я огледах. Периферията беше порязана на едно място.

Не можеш да минеш без жертви.

— Какво ще правим сега? — попита капитан Топло.

— Дреднаутът още ли е тук? — хладно погледнах аз.

— Да.

Тръгнах да изкачвам стълбите решително. Гърлото ми беше стегнато от емоция и сподавени чувства, но разсъдъкът ми беше студен и ясен. Преднамерено прекосих мостика, полуразрушен, пълен с останки и опустошен от битката с Изгубения. Стигнах до командирското кресло и спокойно седнах върху удобната материя. Взрях се отвъд илюминаторите към дреднаута, който от тук се виждаше на хоризонта като една малка точка, точно над кратерния гроб на Ларл, Марк, Гакар и Симънс.

Можех да почувствам объркването на останалите Изгубени отсреща. Усещах тяхното смущение, учудването им какво става с техния предводител, техния господар. Долавях страха им, разсъжденията им, че невъзможното бе станало.

Те бяха ужасени.

Аз бях тяхната гибел.

— Компютър, активирай гравитационните кладенци — отсякох аз.

— *Потвърдено. Активиране на гравитационни кладенци.*

— Сканирай и прихвани всички налични цели.

— *Потвърдено. Сканиране и прихващане. Налични цели прихванати.*

— Изчисли безопасен вектор на стрелба.

— *Потвърдено. Вектор — изчислен.*

Устните ми несъзнателно се разтеглиха в озъбване. За миг кибер-окоето ми сякаш го нямаше, заменено от тъмния плащ на въображаема превръзка. Оцелялото ми око пламтеше от безброй образи, заплашващи да ме погълнат.

— Огън с всички главни батареи.

Могъщият се разтресе като гигантско чудовище, събудено от дълбок сън. Оръдията му, зейнали като устите на хидра, блъвнаха стълбове от демонични пламъци, които разкъсаха пустия космос. Унищожителните лъчи и снаряди се разбиха, не, *обгърнаха* дреднаута, който избухна като малка звезда от аниhilацията на горивните му реактори.

Иронично, Изгубените получиха същата съдба, която ни бяха отредили.

Трябваше да знаят, че всичко се връща.

Балансът бе възстановен.

ЕПИЛОГ

Напрежението най-сетне ме напусна. Аз рухнах в командирското кресло, бидейки безкрайно отпаднал. Капитан Топло стоеше до мен и ме наблюдаваше мълчаливо.

— Риз е жива — рекох аз, подпирайки мъчително главата си в изправено положение с ръка. — Намира се в пробката на шлюза, където...

— Знам.

Капитан Топло тръгна, без да каже нищо повече. Аз останах да седя в креслото, сам в мостика. Потоци от мисли и спомени прехвърчаха през съзнанието ми, мои и тези на... не. Те бяха само мои. Сега и завинаги.

Вече не бях единствено Текс Кърк.

Никога вече.

Бавно извадих кристала, даден ми от Симънс, заедно с револвера, получен от Гакар. Искаше ми се да бях запазил парче от арсеналската броня, което да свързвам с Марк. Искаше ми се да имам нещо от Ларл и Лидия. Но имаш единствено кристала и револвера.

И спомените.

Дълго се вирах в полумрака на все още неосветения мостик. Бях загубил много. Бях отмъстил за всичко. Бях спечелил каузата, но борбата, в която участвах, беше хванала и тези около мен. Някои бяха имали избор. Други не. Но нямаше значение. Изгубените платиха скъпо днес.

Това не ме утеши.

Скърбях. Беше странно несвойствено, след столетия, прекарани в студена рационалност. Сякаш излизах от дълбока летаргия, но вместо пролет, бивах посрещнат от доменна пещ. Ехото на съвестта ми се обаждаше от заключените простори на моята опетнена същност и глъчката бавно се надигаше, събирайки всичките натрупани угризения, оплетени в една огромна топка от депресиращо нещастие.

И така, ние спечелихме.

И какво от това?

Това ли беше прехваленото отмъщение? Това ли трябваше да почувствам накрая? Нима? Аз сгреших. Може да триумфирах, но цената беше твърде висока.

Капитан Топло се появи, водейки Риз. Тя беше тиха и тъжна. Оглеждаше се наоколо с дълбока апатия и по инерция се подчиняваше на насоките на капитан Топло, който деликатно я теглеше за ръка. Аз се изправих да ги посрещна. Спомних си думите на Симънс за кристала, на който е записано съобщение и го пъхнах в най-близкия терминал.

Екранът присветна и излезе надпис „Излъчване на сигнал“. Бегло имах време да се учудя какво става, когато надписът изчезна, заменен от Вал Симънс, който гледаше камерата със сериозно и мрачно изражение.

— *До адмирал Сириус Тор, командир на Могъщия, флагман на обединените сили на Стелария* — започна Симънс. Не носеше обичайния си костюм, а някаква униформа. Фонът зад него беше затъмнен, вероятно нарочно. — *Ако гледате този запис, това означава следното: вие успешно сте издирили планетарния звездолет и сте го възстановили, но аз същевременно съм загинал по време на изпълнение на своя дълг. Независимо от това, аз искам да ви поздравя: Браво, адмирале! Разчитахме на вас.*

— *Тук искам да кажа няколко неща, защото смятам, че ви дължа обяснения, които вероятно не съм могъл да спомена преди смъртта си* — продължи Симънс. — *Моля за извинение, ако се повторя.*

Трябва да знаете, че две свръхсили са в постоянна борба в нашата галактика. Наричат се Изгубените. Те са останките на древна суперцивилизация, която някога е преживяла унищожителен конфликт, предизвиквайки упадъка ѝ. Това, което е изключително забележително за тях е, че те са хора. Хора от плът и кръв като мен и вас, адмирале. И същевременно, макар да споделят облика ни, са напълно различни от нас.

Войната, Свръшекът, Последният край или както таи се нарича събитието, представлява опита на настоящите звездни цивилизации да се защитят от Изгубените, когато те решиха отново

да разкрият присъствието си в галактиката и да я завладеят за себе си.

Разумните раси на Стелария се обединиха срещу общата заплаха, но въпреки всичко, се провалиха.

Сигурно се питате откъде идват тези Изгубени и какво желаят. Отговорът ми, адмирале, за съжаление е отрицателен. Нямам информация по въпроса и въпреки опитите ми, такава не ми бе предоставена.

Но това е само едната страна на историята. Защото Изгубените, както казах, са разделени на две фракции. Едната от тях предизвика Войната. Другата се стремеше да я предотврати, борейки се на страната на галактиките.

Аз служа на тази втора фракция. Те са безкрайно мъдри и вещи учители, които са готови да помогнат на Стелария да постигне мир и прозрение. И аз смятам за чест, че съм техен ученик.

Вие, от друга страна, адмирал Тор, също сте техен следовник и съюзник. Вие изработихте плана, чрез който да скриете Могъщия, за да наклоните баланса в наша полза.

Моята задача и тази на съратниците ми, беше да ви пазя и помогна да постигнете целта си. В продължение на десетилетия, ние правехме точно това. Но нямаше начин да действаме открито. Затова ние влязохме в редиците на врага. Станахме част от тях. Вършихме неща, които бяха против всичките ни принципи и морални устои. Но само така можехме да гарантираме вашата сигурност. Само отвътре имахме възможност да манипулираме някой от ранга на Изгубените.

Бихте могли да оспорите тази методика. И ще се съглася с вас. Но аз и вие, адмирале, се намираме в различни позиции. Всеки има различна съдба. Затова моля да ме разберете защо избрах този тип, за който ще съжалявам до края на живота си. Но това не променя факта, че трябваше да бъде направено. Дори един от моите агенти, дракст, смяташе нашето дело за необходимост. Черна и прокълната необходимост. Но необходимост въпреки всичко.

Помислете над това.

И така, ние изпълнихме нашия дълг. Сега вие трябва да изпълните своя и да предадете Могъщия в сигурни ръце. Знам, че не ви е леко, адмирале. Пътят, който сте изминал, е тежък и мъчителен.

Вероятно мнозина, на които държите, са загинали. Но вие трябва да продължите напред. Защото за всеки паднал в името на свободата и справедливостта, милиони ще живеят и ще имат шанс за едно по-светло утро.

Името ми е Вал Симънс и за мен беше чест да ви бъда боен другар, адмирал Тор. Нека Великият космос ви води.

Записът свърши. Екранът примигна и логото на Федерационния съюз, вдигнат юмрук на фона на звезда, се появи.

Капитан Топло издаде някакъв странен звук. Риз тихо изхлипа. Една сълза се спусна и от моето здраво око.

Мека светлина озари мостика. За миг сякаш пространството се нагъна и после чувството изчезна. Двама Изгубени, мъж и жена, облечени в роби, застанаха пред нас. Качулките им бяха свалени и израженията им бяха спокойни и проникателни, почти тъжни. Но имаше нещо много обикновено и земно в начина, по който дълбоките им погледи срещнаха моя.

— Време е — каза тихо жената. — Трябва да продължите напред.

— Защо? — попитах аз. — Намерихме Могъщия. Вземете го и ни оставете на мира. Ние приключихме нашето участие.

— Вие преминахте успешно сегашното изпитание — отговори мъжът. — Но вашата съдба все още не е приключила. Тепърва ви предстои да преживеете и преодолеете още много.

— Тримата имате уникални същности — добави жената. — Оцелявайки заедно, вие формирахте нещо, което ще има последици след стотици години.

— Не искам да имам нищо общо повече — запротестирах аз. — Стигнал съм предела си.

— Нима? Погледни дълбоко в себе си, Текс Кърк и кажи... кажи не на нас, а на себе си, наистина ли си стигнал предела?

Аз се вгледах в дълбините на душата си. Но това, което видях там, бяха само безброй привидения, загинали не по своя воля, а по моя. Загинали, защото аз бях избрал така.

Имах ли право да продължавам така?

— Уморен съм — промълвих с мъка. — Някой друг трябва да избере вместо мен.

— Не — отвърна жената. — Ти не можеш да прехвърлиш тази отговорност на другия. Изборът винаги е твой и ще бъде така до края

на вечността. Ти сам ще решаваш каква ще е съдбата ти. Какво ще направиш и какво ще сториш, е винаги в унисон с твоята същност. Твоето Аз.

— Тогава избирам повече да не се меся. Оттеглям се.

— Ако го направиш, ще има хаос и разруха. Хора ще загубят приятелите си. Любими ще бъдат разделени. Невинни души ще бъдат доведени до ръба на съществуването си.

— Да не би да се опитвате да ме изнудите чрез съвестта ми? — Аз изгледах сурово Изгубените.

— Ние единствено посочваме най-вероятното бъдеще. Нещо, което вече знаеш. Което също толкова вероятно няма да изоставиш.

Аз прехапах устни гневно. Сведох поглед, потънал в мисли. Това беше очевиден капан. Изгубените се опитваха да ме подведат. Може да бяха от „добрите“, да искаха мир, но нима не бяха те, които попречиха на една планета да получи свободата си? Нима те, ако наистина желаеха да помогнат, нямаше да се намесят пряко, също както техните противници бяха направили? Но бяха прави. Аз не можех да изоставя галактиката сега. Не исках. И нямаше да го направя. Това беше вярно.

Какво имах да губя? Бях обещал, че заради Лидия ще отмъстя. Можех да добавя и останалите ми другари към списъка. Но отмъщението не се оказа решение. То не ми върна отнетото. То не облекчи болката. То не изтри страданието, което щях да изпитвам до края на дните си. Какво оставаше? Борбата. Аз вече бях опустошен от злото в лицето на древните властелини, ламтящи за господство, наречени Изгубените. Всички Изгубени. Защото дори на тези, които стояха сега пред мен, не можех да им имам доверие. Не можех, защото те не бяха направили нищо. А нещо трябваше да се направи. И ако някой не направеше нещо, още като мен щяха да страдат.

Не се чувствах достоен да бъда факлоносецът. Да бъда този някой.

Но кой друг?

Погледнах Риз и капитан Топло. Това време не беше част от тях. Те не бяха длъжни да го поемат. Но начинът, по който стояха близо до мен, рамо до рамо, говореше за избора, който бяха направили.

Обърнах се към Изгубените:

— Какво следва сега?

— Време — каза мъжът. — Място. Възможност. Не можем да видим всичките нишки в тъканта на съществуването, но виждаме достатъчно, за да разберем, че вашите съдби ще изиграят важна роля във Вселената. Важна за Стелария, във всеки случай.

— Починете си сега — добави жената. — Намерете кът, съдържащ поне малко покой и оставете раните ви да заздравеят. С наша помощ, времето ще ви излекува, но не ще ви докосне, дорде не стигнете заветната цел. — Тя вдигна ръка и лъч от светлина ни обгърна за миг, след което угасна сред множество малки проблясъци.

След това Изгубените вдигнаха високо длани и огромен ореол се появи над тях. Сияйният обръч се спусна и щом ги достигна, те изчезнаха.

Аз машинално извадих кристала на Симънс от терминала, прибирайки го при револвера на Гакар и лулата ми. Попипах шапката си и поведох Риз и капитан Топло към най-близкия хангар. Не използвах телепорта. Вървах по пустите коридори и отсеци на Могъщия, слизайки по стълби, качвайки се на асансьори, крачейки с апатична походка. Въпреки това, минаха само няколко минути, преди да стигна до най-близкия хангар. Избрах първия по-голям звездолет, който ми попадна и активирах автоматичния модул на док-станцията. После се качих на борда, заедно с Риз и капитан Топло.

Пултът за управление изглеждаше напълно чужд, но чувствах през мъглата от спомени, как идват правилните знания за използването му. Включих двигателите и извиках звездната карта. Галактиката беше едно огромно чудовище, съдържащо милиарди и милиарди звезди, но накъдето и да плъзнех поглед, не можех да нарека никоя от системите дом. Това, което беше картографирано, тънеше в потисничество от окупатори. Онова, което беше незнайно, предлагаше неприемлива неизвестност.

Хангарните врати се отвориха. Аз плавно издигнах звездолета и се гмурнах в студената прегръдка на космоса. Докато се отдалечавах от Могъщия, отдавна забравено чувство пролази по гръбнака ми и ме обля като ситна роса от утеха. Звездолетът басово жужеше, очакващ с готовност командите ми. Без да въвеждам курс, аз хванах здраво управлението и се отправих към звездите.

Бях забравил колко много обичам да летя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.